3 1761 07588634 1

A635M

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ANTONINI LIBERALIS

TRANSFORMATIONUM

CONGERIES,

Interprete

GUILIELMO XYLANDRO.

Cum THOMAE MUNCKERI notis,

Quibus suas adjecit

HENRICUS VERHEYK.

19620
26:5:25

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud SAM. ET JOAN. LUCHTMANS,
Academiae Typographos. CIↃIↃCCLXXIV.

AMPLISSIMIS VIRIS

REIPUBLICAE

AMSTELAEDAMENSIS

CONSULIBUS

NATALIUM, MUNERUM, MERITORUM SPLENDORE ILLUSTRISSIMIS,

GUALTERO PETRO BOUDAAN, JC.

EGBERTO DE VRY TEMMINCK, JC.

ATHENAEI ET GYMNASII CURATORIBUS.

HENRICO HOOFT, DAN. FIL.

JANO VAN TARELINK.

GERARDO HOOFT, Ger. Fil. JC.

VIRO CONSULARI, ATHENAEI ET GYMNASII CURATORI

HENRICUS VERHEYK.

Libellus, quem Vobis, Viri Amplissimi, obfero, quamquam molis exiguae, & pretii non admodum magni, utilis tamen est, & ad Poëtas, qui sine Mythographorum ope vix percipi possunt, illustrandos perquam idoneus. Fabulas continet, at non Milesias, aut Romanenses, ad juventutis, in his potius quam seriis meliorem aetatis partem consumere solitae, mores corrumpendos, animosque sat luxuriantes ad libidinem inflammandos, ad fiduciam sui, ad inpotentem ambitionem, & severiorum Sacrorum contemtum instigandos, adcommodatas, sed quae contrarium plane

ne

ne praecipiunt, unice conſcriptae, ut virtute ſua quisque ſe involvere diſcat, & ex adlatis eorum exemplis, qui ob Religionis neglectum, ob perjurium, affectatam tyrannidem, ſuperbiam, aliosque inconditos mores ſummo a Superis affecti deformantur ſupplicio, ſapere audeat. Et, uti ſub fabularum involucris latet ſemper aut veritas aut veritatis ſpecies, ita in his, quamquam veri ſpecie omnino videntur deſtitutae, ea ineſt utilitas, ut multa, alibi non facile reperienda, ex abſtruſiſſimis Antiquitatis latebris eruta, in lucem protrahant, & veram nonnullorum regnorum, civitatium, coloniarum, earumque conditorum originem ac denominationem detegant, & Scriptorum, temporis vel inſcitiae injuria perditorum, quorum opera vix, ac ne nomina quidem, ſine auctoris hujus ope, recte cognita eſſent, Fragmenta, veluti e naufragio conſervata, ad nos transmittant, ut etiam viris

doctis cum fructu quodam legatur, quidquid sit opusculi, nedum adolescentibus, quibus, Vestro jussu, evolvendus in manus traditur. Tyrociniis enim, quamquam e vetustis scriptoribus sunt, qui tersius scripserunt & emendatius, deponendis, propter facilitatem, qua est maxima, accommodatissimus fuit judicatus. Si enim *Munckeri*, qui praecedenti seculo eumdem hunc *Antoninum* suis observationibus illustratum edens de Graecarum Litterarum neglectu tanto opere questus fuit, aetas in nostra incidisset tempora, quibus Humaniores Litterae fere onera, non ornamenta, ducuntur, largiorem querelarum copiam nactus fuisset. Graeca enim, etsi, Graece qui nescit, Latine vix intelligit, non tantum non leguntur nisi ab invitis; sed & Latinis quam pauci incumbunt? incumbentium quam pauci, qui non omne tempus primariae huic linguae inpendendum in damno ponant? Primoribus

ribus ea guſtant labiis, &, veluti canes e Nilo, frigidam ſitim reſtinguunt, curſum abſolventes ante, quam ad metam pervenerunt.

Cruda haec tyrocinia, numquam ad maturitatem producenda, quandoquidem Eruditorum, noſtram inſtitutionem excipientium, ductus plerique eodem in numero habent, ad ſeveriora, haud illotis manibus tangenda, ſacra transferunt, unde haud levis conjectura eſt, brevi fore, ut, qui divinis rite faciundis, qui juri dicundo, qui morbis ſanandis, qui Philoſophiae operam navando, qui denique ad has ſcientias ex ipſis fontibus derivandas aditum aperiundo ſint, fruſtra quaerantur.

Quo alienior igitur juventutis animus eſt a laboribus, eo plus exiguis eorum conatibus inſerviunt ſcriptores, quanto, emendatius editi, minus inpedimenti objiciunt.

Et haec caussa, & exemplarium defectus me impulerunt, ut *Antoninum* hunc *Liberalem* meis aliorumque adnotationibus adornatum recudi curaverim.

Non indignabimini, MAECENATES OPTIMI! pro Vestro in Litteras, earumque Cultores, studio, pro favore inprimis erga me, quod has qualescumque curas, e sola de juventute bene merendi voluntate natas, Vestris Nominibus inscribam et consecrem.

Hoc enim nisi facerem, mali civis & ingrati hominis crimen non effugerem, quem, ab illo inde tempore, quo honorificam, &, quod Litteratis raro obtingit, luculentissimam, mihi, nil tale speranti, multo minus prensanti, sola & non vulgari BURMANNI Vestri, quod gratus agnosco, commendatione, demandastis provinciam, tanta benevolentia me estis prosecuti & prosequimini, ut Vestra in

me

me beneficia non tantum devenerer maxima, ſed & palam praedicare, & poſteris teſtata facere dudum geſtierim.

Animum itaque ſpectetis, non munus, quod quidem perexiguum eſt, &, quam ſuſtinetis, perſona minus dignum: tale tamen, quo Vobis, quibus unice inſtituti mei ratio reddenda eſt, me, etiamſi publicis privatisque negotiis occupatiſſimum, Muſis litare non deſiſtere ipſa re praeſtem, atque adeo operam meam probem.

Quam rem ſi probavero, ſat magnum me cepiſſe fructum exiſtimabo, nullamque in me operam claudi patiar, qua Veſtrae de me opinioni in poſterum reſpondeam.

Vos interim Patres Illustrissimi, qui tanta cum laude, ut praeſentibus ſit admirationi, poſteritati vero exemplo, Remp. geritis, Libertatem tuemini, Mercaturam Reip. nervos fovetis, Libe-

rales Artes & Scientias promovetis, ut in Patriae commoda diu ſuperſtites & incolumes velit aeternum Numen, ex animi ſententia voveo.

Amſtelaedami Veſtrae. a. d. XVIII. *Aprilis* CIƆIƆCCLXXIV.

PRAE-

PRAEFATIO.

AEQUO ET ERUDITO LECTORI.

Quidquid de libelli hujus scriptore conjecerunt viri dd., adeo incertum est, ut quid amplectaris, vel rejicias, plane ignores, inque eo otium terere tanti non duxerim, ut novi nihil adferens, post longam diversae opinionis disquisitionem, Te inanem dimittam, & aeque dubium.

Quis fuerit, aut quod gesserit nomen, parum refert, modo utilitate non sit destitutus, quod unicuique eum evolventi satis constat, quemadmodum ex eo multa disci, eumque non vulgaria complecti justi harum rerum arbitri, Palmerius *&* Valckenarius *testantur, & nullus dubito, quin, qui in hoc scriptore cum Poëtis,* Ovidio *inprimis, &* Valerio Flacco *conferendo voluerit elaborare, magnam in iis messem etiamnum relictam inveniret, praesertim si mendis & naevis, quibus nondum liberatus est, purgatiorem exhiberet plurium Mss. Codicum auctoritas.*

Etsi

Etsi enim Codex ille membranaceus, unus, qui hucdum repertus est, a vetustate se magno opere commendat, & forsan omnem fidem meretur, tam raro tamen & ante invisitato litterarum genere conscriptus est, ut mirum esset, si, qui primus Antoninum *ex eo descripsit, quamquam Graecarum Litterarum peritissimus,* Gulielmus Xylander, *ubique librarii manum assecutus fuerit.*

Hujus tamen industriae multum debemus, qui Nostrum, aliosque scriptores, e tenebris, quibus in aeternum damnati videbantur, in lucem protraxerit. Bibliothecae enim Principis sui loculos excutiens, uti erat vir laboriosissimus, nec opinus incidit in Codicem illum, praeter Antonini Liberalis Μεταμορφώσεων Συναγωγὴν, Phlegontem Trallianum περὶ Θαυμασίων καὶ Μακροβίων, *Ejusdemque* περὶ τῶν Ὀλυμπίων *Fragmentum:* Apollonii Ἱστορίας Θαυμασίας, & Antigoni Ἱστοριῶν Παραδόξων Συναγωγὴν, *continentem, eosque Graece, & Latinitate a se donatos, addito, quem decennio ante ediderat,* Marco Antonino *de Vita sua, in unum corpusculum redactos typis descripsit,* Basileae, A. CIↃIↃLXVIII. *Sed Adnotationes, uti ad reliquos scriptores rarae, sic ad* Antoninum, *septenarium numerum non superant, quia* adnotando omnia persequi noluerat, neque erat otium, *sed vere, quia, ut* Thuani *verbis utar,* non famae scribebat, sed fami.

Hoc

Hoc Catone *centum plus annis contentus fuit orbis Eruditus*, *donec* Abrahamus Berkelius A. CIↃIↃCLXXIV. Lugd. Bat. Antoninum *a reliquis*, *quos ei e Codice Mſ. adjunxerat* Xylander, *ſeparatum ediderit*, *ſubmiſſis aliquot notulis*, *quarum jejunitatem vix excuſat feſtinatio*, *ad quam deinde provocavit*.

Hanc Editionem, *etiam in mendis preſſe ſecutus* Thomas Gale *anno ſequente* Pariſiis *in lucem emiſit* Liberalem, *una cum* Apollodoro Athenienſi, Conone Grammatico, Ptolemaeo Hephaeſtionis F. & Parthenio Nicaeënſi, *ſub* Hiſtoriae Poëticae Scriptorum Antiquorum *nomine*. *Sed in notis ad* Antoninum *illuſtrandum non multum operae conſumſit*, Berkelio *tamen melius de ſcriptore meritus*, *quamquam* Xylandrianam *Editionem non vidiſſe videtur*.

Idem in Munckero *obſervaſſe mihi viſus ſum*, *qui alioquin largiorem emendandi materiem nactus fuiſſet*, *etiamſi praeterea de* Antonino *tam egregie meritus ſit*, *quam a viro tam docto ſperari poſſit*.

Hic Galeanam Editionem videre non potuit, *qui ſuam eodem anno*, *h. e.* CIↃIↃCLXXV. *typis deſcripſit*; *nam*, *quod in titulo annus* LXXVI. *conſpicitur*, *id novitatis gratiam aucupantem Typographum praefixiſſe*, *neceſſitate quadam coactus*, *ad* Hygini *iteratam Editionem C.* 59. *monet*, *& manifeſto liquet ex Epiſtola* VII. *Kal. Nov. A.*

LXXV.

LXXV. *ad* Nic. Heinsium, *una cum recens edito Liberali, data.*

Si itaque hunc Thomae Munckeri Antoninum, *quem ab eo novis eruditionis antiquae reconditaeque luminibus illustratum*, Graevio *testatur* N. Heinsius, *animadvertimus, mirabimur luculentam ipsius Adversariorum copiam, & Eruditionis supellectilem, qua Liberalem intra anni spatium tam egregio Commentario illustratum, in lucem prodidit, quantumque, si* Hyginianas *lucubrationes, doctas & omni elegantia refertas, & quas de Eruditione sua propaganda, ad Viros sui seculi summos, inprimis* N. Heinsium, *larga manu dedit Epistolas, suo pretio aestimemus, dolendum sit, agnoscemus, quod hic Eruditionis thesaurus, in quo vel sola Catalecta nobis salivam movent, in ignarorum heredum manus pervenerit, & piperi condiendo inservierit.*

In hac Editione a Munckero *sua, sine ulla aequitatis specie, perverse traducta & detorta clamitans* Berkelius, *ad novum commentarium, quo plurima a veri rectique norma longissime remota commisisse* Munckerum *monstraret, & Epistolam* J. Gronovii *insereret, querentis, multas sibi a* Munckero *sublectas esse emendationes, quas olim cum* Gipsone *quodam communicaverat, tamquam ad publicum judicium, subscriptores conquisivit. Sed hanc suspicionem uti facile a se amovit*

Munc-

Munckerus, *sic in iis turpiter se dedit* Berkelius.

Etsi enim communes amici, quos inter primum locum tenebat N. Heinsius, *nihil a* Munckero *commissum rati, quod non cuique licet, & ipse* Berkelius *in* Fragmento Stephaniano, *non ita pridem a* Tennulio *edito, fecerat, ejus impetum sufflaminare adnitebantur, dum famae suae consultum vellet, ei exsequias ivit. Nam sequenti anno suae editioni, mutato, ut nova videretur, titulo, plures submissas adnotationes adjecit, quibus non tam auctorem illustraret, quam vellicaret Adversarium, quem peracerbe procaciterque omnino excepit, plagii, inscitiae, & plurimorum errorum insimulavit, quos tamen ipse committebat pudendos & in tyronibus vix ferendos. Sed hos facile condonamus, qui novimus, qua simus conditione nati, modo absit aliena carpendi prurigo, & humanitatis, quam profitemur, contemtus, qui tamen* Berkelium *abripuit adeo, ut ad convicia de trivio arrepta se demiserit, & Adversario quantumvis se doctiori & humaniori in opprobrium objecerit, quae ei nec vitio erant, nec verti poterant, cum potius Hic cum fortuna queri potuisset, quod, qui majore theatro dignus, ad scholasticum pulverem damnatus esset. Hinc puerilia & liberali homine indigna, quibus* Delphos ad Corbulonis fossam, *ubi* Munckeri Observationes in scholastico pul-

vere

vere natae essent, Phocicis *opponeret: per* Jovis sceptrum non intelligendum esse ferulam, ad imperium in pueros pertinentem, *moneret:* Munckerum praetextatorum magistrum *appellaret, & ubique ad infima subsellia damnaret, quae tanto minus ferenda, quo magis constat, eumdem hunc* Berkelium *omnem movisse lapidem, ut in* Munckeri *in ipso aetatis flore vita defuncti locum suffectus contemtis istis* Delphis ferulâ imperium in pueros exerceret praetextatorum magister, *quando nec mortuo huic leoni insultare desiit, ut in Dedicatione jejunae illius* Epicteti *Editionis videre est.*

Et haec, quamquam ad scopum meum nihil attinere videntur, memoratu sunt necessaria, ut ne Lectorem fugiat, unde in hac Editione hic illic aliae Munckeri, *partim novae, partim auctae, saepe etiam mutatae Observationes exhibeantur.* Munckerus *enim, etsi non statim, nec ad convicia quidquam respondit umquam, sed contra Adversarium, etiam ubi turpissimos ejus errores arguit,* Clarissimi Viri *titulo insignivit semper, opportunam occasionem exspectans, dum secundas in* Hyginum *curas ederet, ubicumque usu venerit,* Antoninianas *suas sat bene vindicavit, &* Berkelianas *diserte refellit. Unde omnes ejus ad* Mythographos *notas legere, excerpere & ad* Antoninum *suis locis digerere, mutare, diminuere, & augere debui, ut fere satis de nova Editione meritus fuissem,*

si sic auctis & emendatis Viri Doctissimi Observationibus ornatam in lucem emisissem. Sed libellum quotidie evolvens, verum esse expertus fui, quod ad N. Heinsium *scripsit* J. G. Graevius: procul dubio satis magnam messem aliis reliquisse *Munckerum & Berkelium*, si qui in hoc libello excutiendo voluerint elaborare, *quod de industria egisse videtur* Kuhnius, *qui notas suas in* Antoninum *memorat ad* Aelianum V. H. *L.* XIV. *c.* 44. *quas si Fortuna nobis non invidisset, procul dubio longe emendatius prodiisset hoc opusculum. Ubi enim aliis plerisque scriptoribus haud parum lucis adfert plurium Mss. Codd. auctoritas, aut veram lectionem eruendi facultatem subministrant variantes lectiones, hic praeter ingenii aciem & conjectandi artem, nihil subsidii supererat, propterea quod omnes illi, e quibus sua mutuatus est* Antoninus, *plane perierunt, atque adeo cum his conferri non potuit. Ut bene factum, quod aliunde mihi nonnullae, etsi quam vellem, majores illae fuissent! accesserint copiae. Simul enim me novam* Antonini *Editionem moliri inaudiverant* Valckenarius & Ruhnkenius, *Viri in arte Critica principes, & Graecarum Litterarum Statores, quorum amicitia glorior*, Hemsterhusii, *magni nostri quondam Praeceptoris conjecturas aliquot una cum suis &* If. Toussainctii *doctissimi olim Frisii juvenis, cujus etiam paucas ad* Apollodori *oram allitas mecum com-*

municavit Cl. Petrus Bondamus, *novum Academiae Ultrajectinae decus, ad me miſerunt, quas ſuis locis uti ipſorum nomine exhibui, ſic pro hoc amicitiae documento in communem rei Litterariae uſum, immortales ago gratias. Sed etiam major mihi cum* Petro Fonteinio, *Viro inſigni eruditione conſpicuo, a quo niſi doctior recedo numquam, interceſſit familiaritas, quam ut hunc, ſi quid ad auctorem illuſtrandum haberet, non rogaſſem, unde natae etiam minime poenitendae ſive adnotationes ſeu conjecturae ſuis locis repoſitae, quibus acceſſere meae, hic illic forſan prolixiores, quia ſic haud aliter poteram in re fabuloſa, propterea quod ejusdem argumenti ſcriptori,* Apollodoro *aliquam lucem affundere enitebar praeeunte, cujus copiam mihi pro ſua ſaepius experta facilitate, & ſingulari erga me benevolentia amiciſſimus* P. Burmannus *V. Cl. fecerat, Mſ. Codicis Collatione* D'Orvilliana. *Quid in his praeſtiterim, tui eſto judicii, benevole Lector! in quibus ſi quid arrideat, fruere: ſin minus, modeſte refelle, & vale.*

NO-

NOBILISSIMIS, AMPLISSIMIS,
ATQUE *EMINENTISSIMIS*

VIRIS,

D. HERBERTO TROMP.

D. ADRIANO FYCK.

D. BRUNONI à WAERTHUYSEN.

D. THEODORO à BLEISWYCK,
J. U. D. D.

FLORENTISSIMAE REIP. DELPHICAE CONSULIBUS; OMNIS RECTI ARBITRIS; JURIS ET AEQUI CULTORIBUS; PATRIAE PATRIBUS:

UT ET

AMPLISSIMIS, CONSULTISSIMIS, PLURIMUMQUE REVERENDIS SCHOLAE DELPHICAE CONSTITUENDAE QUATUOR VIRIS; COLLEGII LITERARII CURATORIBUS.

D. ALBERTO VAN DER GRAEF,
REBUS INDIAE ORIENTALIS APUD DELPHOS PRAEFECTO, VIRO CONSULARI.

D. ZACHARIAE BERESTEYN AB HOFDYCK,
J. U. D.
DOMINO IN MIDDEHARNISSE, VIRO CONSULARI.

D. ARNOLDO VAN DER DUSSEN,
J. U. D.
DE REP. OLIM DELPHICA BENE MERITO SYNDICO, VIRO PATRICIO.

D. BERNARDO TIGURINO,
VERAE RELIGIONIS CULTORUM MYSTAGOGO.

Literarum & Literatorum Patronis incomparabilibus; Dominis suis benignissimis,

THOMAS MUNCKERUS.

In vitae humanae contemplatione defixus quoties erat, toties ivisse in lacrymas *Heraclitus*, risu pulsasse ilia *Democritus* legitur. Scilicet miserias nostras alterum, alterum in primis

mis ſtultitiam poſuiſſe ſibi ob oculos. Et ſane perquam fecundam cum lacrymarum tum riſus hoc noſtrum vivere ſuppeditat ſegetem. Totum dolor illud & gaudium miſcent; verum ex iſtiuſcemodi maximam partem rebus orta, quae ad nos magnopere non pertinent, certe in poteſtate noſtra haud ſunt. Hic miſerum ſe facit, quia miſerum putat, vel priſtina amiſſa dignatione, vel optimo & lauto patrimonio, vel alio quopiam de genere hoc delicio ſuo, quae prima vulgo, cum revera poſtrema ſint, ducimus mortales. Ille criſtas tollens, & magnifice, quod iiſdem, quibus alter exutus fuerat modo, auctus ſit, ſemet efferens, ignorantiam ſuam & ſtultitiam prodit. Neſcius miſer aurae fallacis, ut gravius applodatur, in altum tollitur. Uſque adeo opinio, qua regimur magnam partem, vim infert veritati. Verum audire ſi volumus, virtus & doctrina ſolae ſunt, quae vitam nobis vere edulcant, & beatam reddunt; ſolae jucunda & beata poſſeſſio, ſed quae nec in codicillis detur, nec cum gratia veniat. Reliqua omnia, quae noſtra appellamus, non noſtra, ſed Fortunae ſunt, quam eo nomine non immerito in rebus dixerunt humanis dominari. Vix unquam laetioris ejus aliquis affulget radius, quin minantis ſtatim & novercantis ſimul adſit umbra, & veſtigia aut premat aut excipiat. Quam inſolentem illa lu-

dum his proximis tempeſtatibus in *Belgica* noſtra luſerit, ſera nepotum poſteritas ut credat, annalium fides laborabit.

> *Quanquam animus meminiſſe horret luctuque refugit,*

committere tamen non poſſum, quin, quod res eſt, dicam. Terrore regii nominis quaſi fulmine quodam afflati ſocii noſtri, vix viſo hoſte, ultro ſe *Gallo* permittebant, *Belgarumque* nominis & aureae libertatis, quam ſuo ſibi ſanguine eorum emerant majores, immemores, certatim ruebant in ſervitium. Placebant ſibi prae caeteris, qui caeteris promptius collum jugo ſubdiderant. Ita clauſtra illa & munimenta finium noſtrorum, *Rhenus*, *Moſa*, *Vahalis*, *Sala*, poſitaque in illorum ripis firmiſſima oppida, primo impetu, & quaſi αὐτοβοεὶ tenebantur. Mox capti *Transſalani*, capti *Geldri*, capti vicini *Trajectini*, quid aliud niſi ultimam & nobis, qui trepidi ac horripilantes illorum ſpectabamus incendia, denunciabant diem? Longe erat illud fruſtra decantatum *Batavorum* robur, longe prudentum conſilia. Jam metum vota perdiderant, & noſter in tuto erat dolor. Nimirum, cum tanta eſſet calamitatum noſtrarum, quas vere κυθνάδεις dicere licet, magnitudo, ut, quo creſcerent, non haberent, ipſa nos deſperatio

tio reddebat ſecuros. Plebs interim novarum ſemper rerum avida & heic & in *Chaucis* tumultuabatur; qui rerum potiebantur, diſcesſerant in partes. Actum erat nobiſcum, ſi tam uti victoria, quam vincere ſciviſſet *Ludovicus.* In *Friſia* veterum *Friſonum* quaerebamus animos & conſtantiam, nec inveniebamus. Inteſtinis & ipſi diſcordiis agitati aegre finibus arcebant hoſtem. Omni *Grinnium* agro ferro & flammis vaſtato, ipſam jam urbem obſidione urgebant ambigui illi Sacerdotes. In rebus tam trepidis, cum nihil opis aut ſpei, niſi in conſcientia vitae ſine labe tranſactae, aut animo ſapientiae praeceptis munito, ſuperare cuiquam videretur, quotus quisque non damnabat priſtina ſua vota, & beatiſſimum cenſebat a virtute & doctrina inſtructiſſimum? Et merito profecto. Gaudia enim ſua licet omnes delicati Fortunae filii in unum conferant, tamen illa exſuperet laetitia, qua probi & eruditi hominis pectus perfruitur. Id quod tam diu ignarum felicibus tum demum miſeris patere coepit. Qui antehac plebs fuerant, repente novi evadebant *Biantes*, & magnificas jactabant voces: *Patriam eſſe, ubicunque vir fortis ſedem elegerit. Suam cuique ſcientiam & mores fingere Fortunam.* Praeclare ergo juventutem monebant priſci illi ſapientes, ut ea conſectarentur bona, quae noſtra ſint, & in nobis

 poſita;

poſita; magno animo contemnerent, quae aliena, precaria, & a Fortunae pendeant arbitrio. Et indigemus profecto non adoleſcentes modo, ſed & ſeniores iſtiuſcemodi interdum monitoribus. Nam ita vivimus plerique, ut vita non fruamur, ſed aliud agendo perdamus. Adeo ut, quod a ſapientiſſimo poëtarum more oraculi dictum eſt, veriſſimum esſe nullus dubitem,

Μικρόν τι τοῦ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον.
Dii majorum umbris tenuem & ſine pondere terram,
Spirantesque crocos, & in urna perpetuum ver,

qui primi has humanitatis officinas, ſcholas dico, quae praeter propter vitam vivere nos dedocent, & homines ut inter homines aperto ambulemus capite efficiunt, aperuere. Quid enim? Si priſtini aevi ſordes & tenebras, ſi caliginem primorum temporum debita aeſtimatione metiamur, neminem hominem inventum iri ultro fatebimur, qui aut animo adſequi queat, aut oratione complecti illorum commodorum magnitudinem, quae nunc divini numinis beneficio ex his bonae mentis percipimus gymnaſiis. Ne tamen nihil dicam, illud unum affirmare non dubitabo, virtutem ea & eruditionem, duo illa omnibus aeter-

aeternum veneranda nomina, quibus nihil in possessionibus nostris praeclarius, nihil augustius, conferre sedulis sui cultoribus. Homines natura sumus veluti tabulae quaedam rasae, in quibus cum nihil inscriptum sit, omnia tamen possint inscribi. Vos autem, scholae, literas in illis inscribitis pietatis & humanitatis. Homines, ut primum in lucem edimur, parum admodum a rudi discrepamus argilla, sed quae quarumlibet tamen imaginum recipere formas sit apta. Vos, ô scholae, peritos habetis plastas, qui fingant nos ita & refingant, ut instar illud Dei magis in nobis & magis in dies se exserat. Vos *Giganteam* audaciam diffringitis, *Cyclopicam* immanitatem compescitis, *Epicuream* luxuriam ad frugem reducitis. Ergo igitur, ne longum faciam, nullos prorsus homines nasci; sed omnes in scholis fingi si dixero, haud mentiar. Heic jam susurrare quosdam audire videor, tantum non *Persarum* me, qui aurei esse perhibentur, polliceri montes; verum experimentis si credendum sit, scholas paedoris potius myrothecia, nequitiae stabula, & ignorantiae videri domicilia. Fateor videri; sed quae discentium est, vel etiam docentium nonnunquam culpa, quod ob meritum scholis impingant, ipsi viderint. Dicerem plura, si mihi censuram mandasset Populus Romanus Quiritium. Interim querelam illam veterem de

Graecis literis, malo illas publico tantopere contemni, cur vel ſine cenſura iterare mihi fas non ſit? Eſt illa profecto, quam tantum non, quotquot eunt dies, juventuti veſtrae, ad caetera ſane haud ignavae, cano. Sed utinam ne fata paterer *Caſſandrae*, & vera monenti nulla haberetur fides. Spretis limpidis fontibus, turbidis ſe ingurgitant lamis: credere, niſi admodum pauci, quam ſcire malunt, hoc eſt, ſemper manere pueri. Pueri enim, quibus nondum per aetatem datum eſt rerum indagare cauſas, ſi ad divina illos forte, vel quae ad Reip. pertinent regimen, voces, quamlibet ſcire aliquid videantur, revera tamen nihil ſciunt; omnia credunt alteri narranti. Notitiae antiquitatis eorum eadem ratio eſt. Multa tibi ex *Ariſtotele*, multa ex *Platone*, vel aliis primae claſſis auctoribus, licet nihil minus quam illorum linguam intelligant, proferent: at enim niſi interpres illis indicaſſet, omnia iſta ignorarent. Quid eſt pappare minutum, ſi hoc non eſt? Verum ut infantes nutricum magis, à quibus cibi illis praeguſtantur, ſaliva, quam ſalubri alimentorum nutriuntur ſucco: ita nihil aliud quam faeces plerumque & ſordes vorant, qui interpretibus ſuam addixere credulitatem. Ne Veneres jam Graecorum ſcriptorum elegantiasque, & quicquid caeterae linguae mirantur tantum, memorem; non

tanti

tanti nobis esse deberent *Aristoteles*, *Thucydides*, *Xenophon?* Non Sapientia, Pietas, Religio, ipsi prisci Ecclesiae Doctores, quos Patres appellare solemus, tanti, ut illorum addiscere linguam operae duceremus pretium? Longe certe aliter animati simus necesse est, ac Graeculus ille *Timotheus*, quem de vi unius syllabae barbae pactione cum *Philelpho* contendisse, & victo ab eodem ei abrasam, narrat *Jovius*. Lingua nobis Latina sufficiunt, ajunt: ab ea instructi cur non artium omnium & disciplinarum scientiam acquirere possemus, causam nullam dices. Insane bene; si linguam Latinam tenueritis. At illam, cum propemodum tota ex vocabulis constet Graecanicis (intelligo quid loquar) ne legere quidem recte, vel pronunciare commode literarum Graecarum expertes poteritis, tantum abest, ut sitis intellecturi. Fortassean id haud curare dicetis *Hippoclidem*. Non invideo vobis tam fortia pectora, & Grammaticum me esse malo quam *Midam*. Quid enim faciam talibus, Domini mei, nisi ut jubeam esse miseros libenter, quando ita aures ad salubria obturarunt consilia? Illis tantum noster sudat labor, quibus

De meliore luto finxit praecordia Titan,

&

& ſapere audent. Specimen ejus interim curae, dum majora paramus, hic, quem ex caſca votorum formula *lubens merito* vobis *donavi*, *dedicavi*, eſto libellus, meis aliquot notulis illuſtratus. Nec eſt, quod metuam, ne eo vobis, quod nihil niſi fabulas contineat, videatur vilior. Nam praeterquam quod ex poëtarum fabulis tantum non omnis haurienda eſt Paganorum Theologia, & aevi illius, quod μυθικὸν ϗ ἄδηλον appellant, qualiscunque prudentia; nonne perquam in illis multae ſunt, quae naturae nobis arcana amoeniſſime depingunt? multae, quae praeclaris & ſalutaribus vitam praeceptis inſtruunt? Plura huc pertinentia adderem, niſi aut hoc pacto meum ipſe tam ſoloci filo munusculum ornare velle verbis viderer, aut vos ii eſſetis, qui bonas amare literas, & ſuum illis ponere noſſetis pretium. Sed ut ea de re plane certus ſum, ita etiam fore, ut hanc quamlibet exiguam, fidam tamen, meae in vos gratae piaeque voluntatis arrham aequi boni faciatis, non deſpero. Ea enim eſt clementia & benignitas veſtra, ut, qua fas & jura ſinant, triſtem è conſpectu abire veſtro ſinatis neminem. Hoc nempe illorum eſt, qui non hominibus tantum imperare, ſed & ſe eſſe homines meminerunt, ut ſemper non tam praeeſſe, quam prodeſſe omnibus ſtudeant. Et ſi qua fides eſt, tales ſibi finxit,

ſinxit, quos aptiſſimo ſane vocabulo ποιμένας λαῶν appellitat, *Maeonius* ille vates. Gratulari vobis magis de iſta mente, an civibus veſtris de tam bonis Patribus, conveniat, ignoro; niſi quod dantis ſemper ſors, quam accipientis, habita fuerit melior. Majora & virtutibus veſtris condigna donent majores: ego unus de imi ſubſellii viris, quaecunque benigna patria ab devincto maximis beneficiis cive repoſcere poſſit, omnia me debere ut oſtendam, has voti reus *Antonini Liberalis Metamorphoſes*, measque ad illas commentatiunculas, honoris ergo Benignitatis veſtrae & Comitatis religioſiſſimo altari impono. Quo magis litaturum me confidam, gratiſſima *Phoebo* & *Ceres* dona tulit. Quod ſupereſt, Viri Magnifici, ſanctiſſimum illud & aeternum numen ex animo veneror, ut vivere vos diu & florere velit bono publico: pro quo quam diligenter excubetis, ſi, quod merita veſtra poſtulant, dicere aggrederer, verendum mihi eſſet, ne tam ſecundum facta & virtutes laudare vos, quam inepta adulatione, à qua nimium quantum meus abhorret Genius, veſtram captare viderer gratiam. Faxit interim ille Optim. Maximus, qui ſupra nos noſtra regit, ut dulciſſima illa rerum, alma pace, reddita, tandem aliquando ex profundo hoc calamitatum languidum ſuum miſera Patria caput efferat; ac poſt tot

pro aris focisque pugnata bella, pietas, leges, & quicquid eſt honeſtarum artium, quae pacis ſemper & comites eſſe ſolent & alumnae, rurſus efflorefcant. Videre jam videor illum pulcrum, illum laudandum diem; imo audire jam laetas vitulantium voces:

Tutus bos Batavûm *rura perambulat:*
Nutrit rura Ceres, *almaque Fauſtitas:*
Pacatum volitant per mare navitae:
Culpari metuit fides.

Scripſi in urbe veſtra
ad Foſſam *Corbulonis*
prid. Cal. *Septembres*
A. C. CIƆIƆCLXXV.

LECTORIS.

Quod *animadversiones nostras ad hunc Mythologum, quem esse* Antonium *illum, de quo in Chronico* Eusebiano, *& Illustr. Rhetorum indiculo apud* Suetonium *fit mentio, quidam volunt, lucem aspicere sim passus, non tam mea scito, quam amicorum sponte factum. Odorari se ex notulis nostris ad* Hyginum *ajebant ruspari audere me antiquitatem: ut in Latinis nuperius, ita nunc & in Graecis aliquod darem proludium. Non enim is sum, qui de prudentiorum judicio ferre sententiam libenter mihi permittam. An aliquod operae fecerim pretium, tuum esto, benevole Lector, ubi cum duabus illis, quae antehac prodierunt, editionibus hanc contuleris, arbitrium. Accuratior quidem, ut debuit,* Leidensis *illa nupera; sed ut est humanorum operum conditio, naevis interim suis non caret. Si nec ego omnino quod volui adsecutus sum; at annixus certe sum sedulo, ut perpaucas, quae in* Antonini *lectione remorari te possent, relinquerem salebras. In notis ad hunc* Liberalem *hoc praecipue attendi, ut rudiorum gratia elegantiores loquendi formulas aliorum scriptorum verbis illustrarem; si quae corrupta offenderem, quemadmodum mihi restitui posse viderentur, docerem. Conjecturas nostras, etsi perraras illas & haud dubitabiles, nusquam, nisi te prius ad-*

mo-

monito, in textum recepi. Quo enim multiplex ista editionum renovatio, si eaedem corruptelae in singulis identidem iterentur? Latinam versionem Xylandri, *nisi quod lemmata capitum ex* Leidensi *editione a Typographo desumpta sunt, ita ut ab illo primitus prolata fuit, adjiciendam curavi. Si interpolarem opus alienum, & ex paucis ac exigui momenti mutationibus gloriam interpretationis, quae nihil ad me pertinet, in me transferrem, non satis me facturum existimavi pro homine pudente. Ubi quid tamen in* Xylandriana *versione, quod minus se mihi probaret, aliquando occurrit, secutus* τοῦ πάνυ Salmasii *consilium, in notis, quid mihi rectius videretur, exposui. Sed quis tu es, inquies, ad* Xylandrum? *Fungus, fateor. Attamen & homo ille erat, & majora, quae nulla laboris pausa meditabatur, has minutias accuratius pensitare eum interdum non sinebant. Quid quod largiter peccaverat in publica commoda, si melioribus curis devotum ingenium hisce naeniis, quas nobis semitariis criticis delegasse videri potest, frangere sustinuisset? Sed ipsum ut otii penuriam excusantem audires, annotatiunculas ejus in* ἐσχατοκολλίῳ *repraesentare tibi jussi Typographum. Non morabor te diutius. Attigi votorum summam, si studium nostrum juvandi qualicunque modo bonas literas non fastidieris. Vale.*

AN-

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

Συναγωγή.

ANTONINI LIBERALIS

TRANSFORMATIONUM

Congeries.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

Συναγωγή.

ά. ΚΤΗΣΥΛΛΑ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων γ΄.

Κτήσυλλα ἐγένετο Κεία τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλ-

Ἑτεροιουμένων] *Casauboni* verba ex *Animadv.* ad *Athenaeum* L. VII. c. 12. facere non possum, quin huc transferam. Quia tamen, inquit, *Europiaca Nicandri* nusquam nominantur, & turpe est sine lege loqui, scribo ἐν τρίτῳ Ἑτεροιουμένων. Cum enim de Glauci mutatione sermo sit, optime argumento convenit libri index, *de iis qui mutati sunt.* (quod probo.) Poëma erat simile Ovidianae metamorphosi. Ejus iterum meminit *Athenaeus* hoc libro. Et multos hodieque versus inde sumtos legere est apud *Antonium Liberalem*, & alios. Haec ille πολυΐστωρ. Etiam in indiculo auctorum, qui Animadversionibus subjungitur, *Antonius* audit. Nota *Antonium* a *Casaubono* dici, & versus *Nicandri* ab illo adduci. De versibus a *Liberali* adductis, quod ait, miror. Alterutrum necesse est, verum sit, aut alium, quam hic est, a viro magno visum librum, aut non respondisse ei memoriam. Quod ad nomen Antonii attinet, persuasissimum habeo illud non a *Casaubono*, sed ab oscitante esse typotheta. Pariter vitiose L. XIII. c. 8. *M. Antonius* dicitur Imperator ille, qui ex Philosophiae studio *Philosophi* invenit cognomen. Diserte L. IX. c. 11. *Antoninum Liberalem* cum *Xylandro*, non *Antonium* appellat hunc scriptorem. MUNCK.

Ἑτεροιουμένων] Idem, quod de *Antonii* & *Antonini* confusione notat *Munckerus*, in hac voce notandum. Ἑτερούμενοι, *Transformati*, & Ἑταιροιούμενα, *mutantia sese*, tamquam diversa *Nicandri* opera in eodem *Athenaei* indice leguntur. Ἑταιροιούμενα multa aliorum loca occupavit, ubivis fere a Viris D. jam emendatum, *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 63. &c. *Voss.* in *Hist. Graec.* L. IV. c. 14. qui a *Munckero* modo adducta plurimum praecepit, *Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* L. I. vs. 1236. *Munck.* ad *Hygin.* c. 14. *Rutgers.* L. II. V. L. c. 18. Vix notatu dignum, nisi quis depravata lectione deceptus alium forsan

ANTONINI LIBERALIS
TRANSFORMATIONUM
Congeries.

I. CTESYLLA.

Ex Nicandri libro III. *de Alterationibus Formarum.*

Cteſylla Julide Cei inſulae urbe nata fuit, filia

forſan inde ſenſum erueret, quemadmodum, notante Harduino d. l., *Portus* ad *Suidae* locum V. Νίκανδρος hinc *de meretricio more viventibus* ſomniavit, & *Gyrald* T. II. p. 152. corruptis *Suidae* & *Athenaei* locis deceptus per *Sodalitia* interpretatus eſt. Sed genuinam, quam *Antoninus*, & *Stephanus Byz.* V. Ἀσπαλάθεια. dederunt lectionem, reſtituit *Kusterus*, vertitque: *de corporibus in alias formas mutatis.* Alii aliter. *De Pinedo* Graecam vocem ſervavit: Graecam etiam *Ovidius*, ſi quidem ab eo haec eſt Epigraphe. In eadem re verſantes ſecutus eſt, vel deſcripſit *Antoninus*, quos paſſim laudat, (unde forſan Μεταμορφώσεων Συναγωγή,) *Didymarchi* Μεταμορφώσεις. *Antigonum* ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι, *Corinnam* ἐν Ἑτεροίοις, *Nicandrum* in Ἑτεροιουμένοις. & *Boeum* ἐν Ὀρνιθογονίᾳ. Alii ejusdem Argumenti ſcriptores memorantur Viris D. ad *Ovidii Metamorphoſeon* initium. *Casauboni* in *Athenaeo* pro ἐν τετάρτῳ . . . Εὐρωπίας legentis Ἑτεροιουμένων conjecturam damnarunt etiam *Voſſius* & *Rutgerſius* d. d. l. l. Quorum ille: *Summo viro non obverſabatur locus Stephani V.* Ἄθως, *ubi quintus* Εὐρωπείας Νικάνδρου *citatur*: Hic, *fuit autem*, inquit, *id Nicandri opus, quo videtur Europam deſcripſiſſe, & quae in ea memoratu digna occurrebant. Sic* ICILIAM *ejus &* AETOLICA *&* BOEOTICA *& id genus alia paſſim veteres ſcriptores laudant.* Neque etiam ratio procedit, cur illud Europiacum opus rejiciatur, quod nempe de Glauci mutatione ſermo fiat, quandoquidem ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς, quae ſubjungit *Athenaeus*, ejusdem Glauci hiſtoriam perſequitur, quod tamen in ἐν τοῖς Ἑτεροιουμένοις quis dicat mutandum? Certe *Schol. Apoll. Rhod.* L. IV. vſ 57. Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης, quod *Rutgerſ.* d. l. recte vidit numero non conſtare, quandoquidem de quibus ibi ſermo eſt, in *quarto* ejus operis libro reperiuntur.

Κεία τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος] *Strab.*

Ἀλκιδάμαντος θυγάτηρ. ταύτην ἰδὼν Ἑρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ἐπιγράψας μῆλον, ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέ-

Strab. p. 486. mox *Munckero* cit. Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπεται δὲ δύο ἥτε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία. cet. *Stephan.* de Urb. V. Ἰουλὶς sua e *Strabone* hausit, ipso agnoscente *Berkelio*, unde mirari subit, cur nonnullorum Codd. fide fretus, omnium vulgatorum lectionem, ipso *Strabone* invito, spreverit. Ἰουλὶς, πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ, quod in Κῷ mutatum ivit. Atqui alia insula Κῶς, alia Κέως. Has quidem inter se nonnumquam confundi monet *Broukhus.* ad *Propert.* L. I. 11. 22. Illam vero in Caria, hanc in Aegaeo mari sitam docet *Micyll.* ad *Ovid.* VII. *Met.* vs. 368. Clare *Idem Heroid.* Ep. XX. vs. 221. *Cingitur Aegeo, nomine Cea, mari.* Unde Κείων, pro Κώων apud *Menandr.* & *Heraclid.* περὶ πολ. recte ad *Aelian.* V. H. L. III. c. 37. vindicant Viri D. *Eustath.* ad *Hom. Odyss.* X. vers. 369. Κεῖος ἀπὸ Κέω τῆς νήσου. Idem iisdem verbis habet *Suidas* V. Βακχυλίδης. ubi male Καρθαίαν. *Plin.* L. IV. *N. H.* c. 12. *Ceos, quam nostri quidam dixere Ceam.* Unde apud *Phaedr.* L. IV. F. XXI. perinde videtur, num *in Ceo* an *in insula Cea*, legas. Nam Simonidem, quo de ibi agitur, Julide Cei urbe natum, addit quoque *Stephanus*, & hinc *Ceae Camenae* & *naeniae Ceae* pro *Simonideae* apud *Horatium.* Provocat quidem *Berk.* ad eumd. *Steph.* V. Κῶς, ἔοικεν ἓν τὸ πρωτότυπον Κέως, sed ipsum distinxisse eo liquet, quod ut Simonidae patriam *Ceon* adjudicavit, ita *Hippocrati* suam *Con*, quam vocem, etsi meane an aliena sit emendatio, distinguere omisi in apparatu, *Festo* restituam: *In Insula Aesculapio facta aedes fuit* cet. Lege, *In Insula* CO *Aesculap.* cet. *Dion Cass.* Γ. I. p. 638. Ἔτυχε γὰρ ἐκ τῆς ἐν Κῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὕλης ξύλα ἐς ναυτικὸν κεκοφώς. *Pausan. Lacon.* c. 23. πλέοντες ἐς Κῶν παρὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον. *Lactantii* error facile cum *Heinsio* tollitur, L. VII. c. 13, 14 *ad Caeam urbem*, pro *Caeae*, ut ille, vel potius *Ceae. Ovid.* L. VII. *Met.* vers. 368. *Transit & antiquae Carthaeïa* (sic) *moenia Ceae.* Ceterum Epistola illa XX. *Heroid.* & XXI. modo haec sit *Ovidii*, cum Epist. X. L. I. *Aristaeneti* collatae, eamdem rem ita complectuntur, ut ovum ovo non similius, &, nisi Cydippes & Acontii mentionem injecisset, eamdem fabulam sub Ctesyllae & Hermocharis nominibus ab *Antonino* tradi dicas.

Ἐξ

filia Alcidamantis. Hanc cum Hermochares Atheniensis choream agere vidisset Pythiis ad aram Apollinis Carthaeae, (urbs ea est insulae ejusdem) amore ejus est correptus. Itaque in malum inscripsit

Ἐξ Ἰουλίδος] Vide *Strab.* Lib. X. pag. 551. Edit. Xyl. MUNCK.

Χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ] Χορεύειν verbum sacrorum, proprie de *Dionysiacis*, *Sophocl. Ajac.* vs. 711. unde Bacchus ipse χορεύειν & χορευτὴς *Orpheo* dicitur. Vid. *Periz.* ad *Aelian.* V. H. L. III. c. 40. & translate ἄστρων χοραγὸς *Sophocl. Antig.* vs. 1163. Erat tamen & aliorum Deorum: *Dianae*, *Callim. H.* in *Dian.* vs. 3. ubi vid. *Spanh.* *Cereris*, *Virgil.* Lib. I. *Georg.* vs. 346. *Apollinis*, *Apoll. Rhod.* L. I. vs. 536. & *Virgil.* L. IV. *Aeneid.* vs. 145. Hoc festum celebrantes hymnos canebant, *Spanhem.* ad *Callim.* d. l vs. 242. citharam pulsabant, *Id.* ad H. in *Apoll.* vs. 12. & in *Del.* vs. 302. & saltabant choream in orbem agentes, ad H. in *Dian.* vs. 3. unde *Aristoph.* in *Plut.* vs. 761. ὀρχεῖσθαι, σκιρτᾶν & χορεύειν jungit, de quibus videndus inprimis *Kusterus.* Χορεύειν παρὰ (an περὶ?) τὸν βωμὸν idem est, quod aliis στῆσαι vel στήσασθαι χορὸν ἀμφὶ vel περὶ βωμόν. Ita enim moris erat, ut loca indicata satis monstrabunt. Cuncta simul expressit *Schol. Apoll. Rhod.* d. l. Καθάπερ ἤθεοι ἐν Δελφοῖς, ἢ ἐν Δήλῳ, ἢ ἐν Ἰσμηνῷ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος χορὸν στήσαντες, πρὸς τὸ τῆς κιθάρας μέλος ἡρμοσμένως κροτοῦσι τοῖς ποσὶν &c. At cur non Julide, patria urbe, sed Carthaeae factum? Veteres non patria solum, sed aliorum etiam locorum festa celebrare, eoque choreas mittere solebant stato tempore. Vid. *Spanh.* ad *Callim.* H. in *Del.* vs. 278.

Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες.

Μῆλον ἔρριψεν ἐν τ.] De mala projiciendi usu, quod amatorium erat, Graecis μηλοβολεῖν vel μήλοις βάλλειν, multa notavit *La Cerda* ad *Virgil.* Ecl. III. vs. 64. & *Claud. Berald.* ad *Stat.* L. III. Sylv. vs. 158. Eadem, quae *Antoninus*, narrat *Ovid.* in Epist. XXI. *Heroid.* vs. 105. cet. Ubi *Cydippe:*

In templum redeo, gradibus sublime, Dianae.
Tutior hoc ecquis debuit esse locus?
Mittitur ante pedes malum, cum carmine tali. cet.

τέμιδος· ἡ δὲ ἀνείλετο, καὶ ἀνέγνω. ἐγέγραπτο δὲ ὅρκος κατὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἦ μὴν γαμηθήσεσθαι Ἑρμοχάρει Ἀθηναίῳ. ἡ μὲν οὖν Κτήσυλλα ἀπέρριψε τὸ μῆλον αἰδεσθεῖσα, καὶ χαλεπῶς ἤνεγκεν, ὥσπερ ὅτε Κυδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἑρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατὴρ ὁ τῆς Κτησύλλης, καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἁψάμενος. ἐπεὶ δὲ διῆλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐκλαθόμενος τὸν ὅρκον, ὃν ὤμοσεν, ἑτέρῳ συνῴκιζε τὴν θυγατέρα. καὶ ἡ παῖς ἔθυεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ φέρων Ἑρμοχάρης ἐπὶ τῷ τοῦ διαμαρτεῖν, εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον· καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον ἠράσθη·

Ἀνέγνω. ἐγ. δ. ὅρκος κατὰ τῆς Ἀρτέμιδος] *Aristaen.* d. l. Τὴν γραφὴν ἀνεγίνωσκεν ἔχουσαν ὧδε· Μὰ τὴν Ἄρτεμιν Ἀκοντίῳ γαμοῦμαι. *Ovid.* verf. 143. *Non ego juravi: legi jurantia verba.*

Ἦ μὴν] Formula confirmandi ufitatiffima in jurejurando. *Demofth.* Κατὰ παίδων ὀμνύεις ἦ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον. Ita ἦ μὴν & ἦ μὰν pro ὄντως in *Homero* invenias. *Hefychius:* Ἦ εἶπεν, ἀληθῶς, ὄντως. Male habet, quod mox fubdit doctiffimus Grammaticus. Ἥιατο, ἐκάθητο. Lege: Εἵατο, ἐκάθηντο, vel certe ἧντο, unde καθῆατο. *Iliad.* Λ. vf. 76. MUNCK. Formulam hanc illuftrat *Perizon.* ad *Aelian. V. H.* L. II. cap. 7. ubi praeter *Antonini*, plura congeffit loca, & *J. Alberti* ad *Epift.* ad. *Hebr.* c. VI. c. 14. ubi Vir Cl. hunc locum vertit: *Scriptum autem eft jusjurandum, quo per Dianam juraret virgo, fe* omnino *Hermochari nupturam.* Ἦ μὴν pro ὄντως, *certe*, *omnino*, quod addit, praecepit jam *Munckerus*, ut vides. Exempla ubivis obvia. Dudum illud obfervatum. *Scalig.* prim. Ἦ μὴν additur femper apud Poëtas, cum Dii ὤμοσαν. *Jurant*, & omnino *in jurejurando.*

Ἀπέρριψε τ. μ. αἰδεσθεῖσα] *Ariftaen.* d. l. ut pateat, ex eodem

pſit juramentum, quo per Dianam juraret virgo, ſe Hermochari Athenienſi nupturam: id malum abjecit in fanum Dianae, ſublatumque id Cteſylla legit: lectoque juramento, prae pudore abjecit, neque aequiore tulit animo quam Cydippe ab Acontio decepta. Caeterum Hermochari petenti nuptias pactus eſt Alcidamas, laurumque tangens Apollinem juravit. Exacto autem Pythiorum tempore, oblitus juramenti, filiam alteri deſpondit. Cum autem Cteſylla rem ſacram faceret in fano Dianae, repulſae impatiens Hermochares eodem irrupit: & eo conſpecto, Cteſylla divino impulſu amorem ejus concepit: reque

dem fonte omnia hauſta: Τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέῤῥιψεν αἰδουμένη.

Κατήνεσε τὸν γάμον] Pind. *Pyth.* Od. 10. Καταινήσαντε κοινὸν γάμον. Noſter cap. 34. Κατήνεσε τὸν λόγον. MUNCK.

Ἑτέρῳ συνῴκιζε τὴν θυγατέρα] *Ael. V. H.* Lib. VIII. cap. 9. Ἄλλῳ συνῴκισε τὴν παῖδα. Eſt enim patris filiam marito tradentis, in matrimonium elocantis, quod alias dicitur γαμίζειν, atque adeo plus, quam ſupra illud κατήνεσε τὸν γάμον. Et hinc indignatio Hermocharis, non quod Cteſylla *rem ſacram faceret*, ſed quod ἔθυε γάμους, quae plena eſt locutio hac in re uſitata, h. e. *propter nuptias ſacrificare*, θύειν τὰ γαμήλια, quod alii dicunt. Plura ejusmodi illuſtrat Ampl. *Cuperus Obſ.* Lib. III. cap. 13.

Θυγατέρα. καὶ ἡ παῖς] Propter mox ſequentia: καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα cet. hic legere mavult cl. *Fonteinius* καὶ ἡ μὴρ, deleto παῖς.

Κατὰ θεῖον ἠράσθη] Fieri poteſt, ut errem; ſed tamen puto ſcripſiſſe Liberalem: Κατὰ θεόν. cap. 12. Κατὰ θεὸν ἀετὸς ἁρπαγὼς λαγωόν. cap. 13. Κατὰ θεὸν ἠφανίσθη. Eodem ſenſu mox: Κατὰ δαίμονα ἐτελεύτησε.

 cap.

ἐράσθη· καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφοῦ, διαλαθοῦσα τὸν πατέρα, νύχιον ἀπέπλευσεν ἐς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἑρμοχάρει· τεκοῦσα δ' ἡ Κτήσυλλα, καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου διατεθεῖσα, ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ὅρκον· καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες, ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν·

ἐκ

cap. 21. Κατὰ δαίμονα διεφθάρη. cap. 38. Κατὰ δαίμονα μεταβαλών. Alioqui scripsisset potius: Κατὰ τὸ θεῖον. Palaephatus Actaeone: μὴ ὑβρίζωσιν εἰς τὸ θεῖον. MUNCK. Τὸ θεῖον etiam *Tollius* praefert in *Aristaen.* d. l. Ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ κατὰ θεῖον ἀεὶ προσπελάζει. Sed inter usitatas ejusmodi formulas, κατὰ τύχην, κατὰ δαίμονα, κατὰ θεόν, etiam κατὰ θεῖον probat *Valckenarius*, si quis, justus arbiter, ad *Herod.* Lib. III. pag. 275. Invenio, quo dubium tollitur, apud *Aristoph.* in *Equit.* vs. 146. Ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται Ὥσπερ κατὰ θεῖον, ἐς ἀγοράν.

Συνθεμένη διὰ τῆς τροφοῦ] *Pacta cum eo per nutricem.* Ita *Xylandro* melius *Periz.* ad *Aelian.* *V. H.* Lib. X. cap. 18. ubi συνθεῖναι, quod infra cap. ult. συντίθεται πρὸς Καδμείους, unum cum altero dici, observat.

Γάμος ἐπράχθη Ἑρμοχάρει.] Nisi de honestis heic nuptiis sermo esset, non inepte exponi hoc posset: συνῆλθεν αὐτῷ Ἑρμοχάρης, *Pind. Pyth. Od.* 9.

Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Hoc est, μιχθῆναι, ut recte explicat Scholiastes. *Aristaen.* Lib. I. Epist. 21. γάμοι μήτε πολυπραγμόνει, μήτε προσδόκα. h. e. τὴν συνουσίαν. Non concedit Graecorum elegantiae illud *Petronii: Plaudentibus ergo universis, & postulantibus, nuptias fecerunt.* Ita *Connubium Hyginus Mythol.* cap. 14. pro *concubitu* posuit. Si tanti putes, vide quae ad illum locum a nobis sunt observata. MUNCK.

Τὸ σῶμα κομίσαντες ἔφερον] Ne tautologiam metuamus, τὸ κομίζειν heic idem esse, quod ἐνταφιάζειν putemus, hoc est, lotione, unctione, aliisque, quae veteres amabant, corpus praeparare ad sepulturam. Est certe, ut κομίζειν funebre sit verbum. *Sophocl. Aj. Flagell.* vers. 1414. Κεἴτινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν. Interpres: *Si quem de exercitu alium pro te curare voles*, funus puta Ajacis. *Terent.* And. Act. 1. sc. 1. *Curabat una funus. Eustath.* Κομίζω ἢ κομῶ ἐπιμελείας ἀξιῶ. Συγκομίζειν

μίζειν

reque cum nutrice compoſita, noctu clam patre Athenas navigavit, nuptiaeque cum Hermochare ſunt perfectae. In partu autem Cteſylla adverſa uſa valetudine, deceſſit, Dei voluntate, propter patris perjurium. Cujus cadaver cum ad ſepulturam efferretur,

μίζειν pro θάπτειν accipiunt Graeci Magiſtri. *Schol. Soph. Aj. Flag.* verſ. 1068. Μὴ θέλε συγκομίζειν, ἤγουν θάπτειν, ἀπὸ συναγομένων καρπῶν εἰς ἀποθήκας. Sed ἀπροσδιόνυσα haec, nec per omnia vera. Satis jam animi gratia argutati ſumus. Tu κομίζειν hoc loco, ut & apud Sophoclem, vere idem eſſe, quod βαστάζειν, dixeris. Sane apud Tragicum Poëtam eſt, *aſportare corpus Ajacis in ſaltu inventum.* Sic verſ. 839. Πρῶτος ὥς με βαστάσῃ. & verſ. 937. τίς σε βαστάσει φίλων; Atque ita interpretandum illud *Homeri* Iliad. γ. verſ. 378. κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι. Schol. ἦραν, ἐβάστασαν. Ergo tautologia heic eſt. Nihil minus, ô bone. Sed Graeca elegantia. Planc ut Liberalis noſter, etiam *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib. III. c. 22. τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερε. Lib. XII. cap. 51. ἀπιὼν ᾤχετο. *Lucian.* Fugit. ἀπιὼν ᾠχόμην. A quo non longe abit, quod inferius cap. 32. legis: ᾤχετο φεύγουσα. & cap. 23. ἦγεν ἐλαύνων. Plura exempla tibi ſuppeditabit *Stolbergius* ad *Aj. Flagell. Sophocl.* pag. 195. Pulchre Helleniſmum vidit doctiſſimus Xylander. vertit enim *cujus cadaver cum ad ſepulturam efferretur.* MUNCK. De hac locutione pluribus egit *Graev.* Lect. Heſiod. cap. 1.

Τὸ σῶμα κομίσαντες ἔφερον] Tautologiam urget etiam in altera editione *Berkelius*, cui vapulant *Xylander* & *Munckerus.* Immerito. Familiaris haec *Antonino* eſt elegantia. Cap XX. Φεύγουσα ἀφίκετο. Cap. XXXIV. Ὤιχετο φέρων. Cap. XXXVIII. Φυγὼν ἔρχεται. Cap. XXXIX. Ἐκφυγοῦσα ἐξίκετο. Sic *Theocrit. Id.* II. vſ. 152. *Arrian.* de *Exp. A. M.* Lib. I. cap. 17. 10. *Lucian.* Tom. III. pag. 655. Φερόμενος βαστάζεται. Neque in κομίσαντες vel κοσμήσαντες cum *Berkelio* mutes. Eſt enim eadem fere, quae verbis κομεῖν & κοσμεῖν ineſt, τῷ κομίζειν notio lotionis & unctionis, quibus cadavera ad ſepulturam parabantur, unde συγκομίζειν, quod in *Act. Apoſt.* Cap. VIII. com. 2. occurrit, de cadavere curando, vel, ut Latini dicunt,

ἐκ δὲ τῆς σρωμνῆς πελειὰς ἐξέπτη, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. Χρωμένῳ δ' Ἑρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπεν ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις, ἐπώνυμον Ἀφροδίτης Κτησύλλης· ἔχρησε δὲ καὶ τοῖς Κείοις· οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην.

componendo ante, quam exequiae fierent, adhibetur. Infra cap. XXXIX. non tam diſſimilis locus: Τὸ σῶμα προήνεγκαν εἰς ἐμφανὲς οἱ προσήκοντες. καὶ οἱ μὲν ἔμελλον κηδεύσειν.

Ἐκ τῆς σρωμνῆς] Xyl. *è ſandapila*. *Lectum* rectius appellaſſet cum Perſio Sat. 3. vel *torum*, cum *Ovid.* IX. *Met.* Κλίνη & λέχος dicitur alias Graecis, *lectica* Latinis. Σορὸν & λάρνακα cap. 33. cadaveri Alcmenae adſignat. Eâ formâ licet veriſſime fuerit Romanorum ſandapila, verterim tamen *capulum* potius vel *arcam*, quam *ſandapilam*. Rationes alias non requires, ſi cogites ſandapilas illa tantum dici Latinis pheretra, quibus plebeiorum vel damnatorum cadavera efferebantur. MUNCK. Confirmat ipſe *Antoninus* cap. XXXIV. Ἐπὶ τῆς σρωμνῆς ἐξεδέχετο τὴν κόρην. *Aelian. V. H.* Lib. XIII. cap. 1. Σρωμνὴ (Ἀταλάντης) αἱ δοραὶ τῶν τεθηραμένων. ubi *Periz. Munckero* adſentiens in hoc *Antonini* loco etiam *lectum funebrem* interpretatur.

Ὁ θεὸς ἀνεῖπεν] Mire in hoc verbo ludit Librariorum oſcitantia. *Apollod.* Lib. II. c. VIII. §. 2. ὁ δὲ θεὸς ἀντεῖπε, ubi in aliis rectius, quamquam utrumque probat *Aegius*, (etiam *coll. d'Orvill.*) ἀνεῖπε. Apud eumdem Lib. III. cap. XIV. 8. ὁ δὲ θεὸς ἀπεῖπεν, quem errorem graviſſimum vocat *Faber*, & omnino legendum cenſet ἀνεῖλεν, quod voluit & *Galeus*, verbum nempe hac in re proprium, & apud

β'. ME-

tur, columba e ſandapila evolavit, corpusque mortuae nusquam apparuit. Conſulenti porro oraculum Hermochari, respondit Deus, ut apud Julitas templum poneret, ſacrum Veneri Cteſyllae. Ceis etiam oraculum datum eſt: hique etiamnum Veneri ſacrificant, Cteſyllam eam appellantes, alii Cteſyllam Hecaergam.

apud quosvis ſcriptores obvium, uti multis probavit *J. G. Graevius* ad *Lucian. Soloec.* pag. 116. Ex *Antonino* tamen *Apollodoro* recte ἀνεῖλεν reſtituit ad *Gregor.* pag. 235. *Koenius*, quem lugere Muſae nondum deſinunt. Similiter Lib. I. cap. VIII. §. 2. in *Apollod.* pro τὰς Μοίρας φασὶ δὲ εἰπεῖν, *Faber* legit φασὶ ἀνελεῖν, quia vox eſt oraculorum, quod neceſſarium non judico, quia nihil de oraculo conſulto praecedit, certe facilius mutari poſſet in ἀνειπεῖν. Nam ſimplici verbo ita utitur *Antoninus*, cap. XXV. Θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τ' Ἀπόλλωνα, καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ Θεός. Idem enim eſt, quod mox ἔχρησε δὲ τοῖς Κείοις, quo ſenſu hoc verbum adhibuit *Euripid. Phoeniſſ.* verſ. 412. ubi & pag. 724. conſ. Cl. *Valckenarium.*

Οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην.] Totum locum damnat & refingit *Perizonius*, non invito *Valckenario*, ad *Aelian. V. H.* Lib. IV. cap. 15. & ad *Sanct. Min.* Lib. IV. cap. 8. Οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν, Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτην Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην. *Hi vero*, generatim Cei, ſed qui mox dividantur in Julietas & reliquos, *ſacra faciunt* ſcil. Cteſyllae, *ad hoc usque tempus*, *Julietae quidem* eam *Cteſyllam Venerem appellantes*, *Reliqui vero Cteſyllam Dianam.*

II. ME-

β'. ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων γ'.

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρεως ἐβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου, Μελέαγρος, Φηρεὺς, Ἀγέλεως, Τοξεὺς, Κλύμενος, Περίφας· θυγατέρες δὲ Γόργη, Εὐ-

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως] Fruſtra de mendâ hunc ſuſpiciunt locum, tantum abeſt, ut corruptum eſſe certum ſit. Auctorem habet *Homerum Antoninus Il.* ξ. verſ. 115. MUNCK.

Οἰνεὺς] Quae de hoc notarunt *Schol. Hom.* Il. Α. vſ. 212. & *Schol. Ariſtoph. Ran.* vſ. 1269. quamquam paullo aliter, plura ſunt, quam ut hic legi poſſint. Eamdem Meleagri hiſtoriam Achilli narrat Phoenix apud *Hom.* d. l. monente *Heinſio* ad *Ovid.* Ep. III. *Heroid.* vſ. 95. ubi ab *Homero* eam mutuatum eſſe *Ovidium*, obſervat. De ſacrificio Dianae ab Oeneo neglecto, & inde profectis calamitatibus agit *Lucian.* de *Sacrific.* T. I. p. 525. ect.

Ὁ Πορθέως] Παρθάονα vocat *Apollod.* L. I. c. VII. §. 7. & 11. cui favere videntur e Graecis *Pauſ. Meſſen.* c. 35. *Strab.* L. IV. 463. 466. e Latinis *Ovid.* L. VIII. *Met.* vſ. 551. IX. 12. quique ad eum citantur, *Stat.* I. *Theb.* vſ. 670. II. vſ. 726. *Val. Flacc.* L. III. vſ. 705. *Hygin.* c. 14. c. 129. c. 175. & 239. Sed Lectio ſibi parum conſtat, & nusquam ratio redditur, cur invitis Vett. edd. & Mſſ. eam intruſerint Viri D. *Pauſaniae* enim d. l. & *Eliac.* II. c. 20. ante legebatur Πορθάων, quod tacite rejecit *Xylander*, illudque repoſuit. Similiter in Mſ. Pal. *Apollodori* diſerte Πορθάων extat, *Munckero* teſte ad *Hygin.* c. 172. unde forſan illud *Galei*, Leg. Πόρθεα *ut infra & Palat.* quod an mendum ſit aberrantis typi, quibus ſcatet iſta editio, ignoro, pro Πόρθεα vel Πορθάονα. Certe *Porthaon* etiam olim legebatur apud *Hygin.* cap. 14. & 172. monente *Heinſio* ad *Ovid.* L. VIII. *Met.* vſ.

II. MELEAGRIDES.

Ex Nicandri libro tertio de Alterationibus Formarum.

Oeneus Porthei F. Martis N. regnavit Calydone, ex Althaea Thestii filia tulit filios, Meleagrum, Pherea, Agelaum, Toxeum, Clymenum, & Periphantem: filias Gorgem, Eurymedam, Deianiram, Me-

vs. 541. Cujus in Exemplaribus *Porthaoniae* etiam scriptum fuisse Viro Ill. videtur, quemadmodum in Ms. *Plauti Men.* V. 1. 45. *Ego te simitu novi cum Porthaone* extare Viris d. observatur. Idem monet, neque dubitat, quin idem sit, qui aliis *Parthaon* dicitur, quique *Antonino* & *Homero Il.* Ξ. vs. 115. *Portheus* audit. Unde *Porthaon*, quod ad *Portheus* propius accedit, ubivis praefero. Et hanc lectionem confirmat *Val. Flacci* Ed. Junt. & Cod. *Coki*. Solent Graeci potissimum in ultima vocabulorum terminatione variare. Sic Ἀλκεὺς & Ἀλκαῖος, Ἀςέριος & Ἀςερίων apud *Apollodorum*. Τυφὼν eidem, Τυφωνεὺς *Homero*, Τυφὼς *Pindaro*. Idem, qui Nostro in seqq. Πανδάρεος & Πανδάρεως, *Homero* Πανδάρης vocatur. *Eustath.* in *Dionys.* vs. 558. Λέγεται ᾗ κὶ Γηρυὼν, κὶ Γηρυόνης κὶ Γηρυονεύς. Plura dedit *Hemsterh.* ad *Aristoph. Plut.* pag. 207. & *Ruhnken.* ad *Rut. Lup.* II. p. 100.

Φηρεύς] Θυρεὺς est *Apollod.* Lib. I. Uter verum dicat, non definio. MUNCK. Aeolicum esse cum recte contenderit *Berkelius*, aliud quid egit, quam debuerat. Aeoles enim θῆρες dixisse pro φῆρες, ait. quod contrarium ex eodem, quem testem citat, *Eustathio*, ad *Lact.* L. VII. F. XXIX. monet *Munckerus*. Nam T. I. p. 101. Αἰολικὴ ἡ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες. Adde: T. III. p. 1817. Φλίψεται ἀντὶ τοῦ θλίψεται· ἡ ἡ λέξις Αἰολική. ὡς τὸ φηςί.

Ἀγέλεως] Hunc & Periphantem ex Oenei filiis, e filiabus vero Eurymeden & Menalippen omittit *Apollodorus*.

Θυγατέρες δὲ Γόργη.] Non com-

Εὐρυμήδη, Δηϊάνειρα, Μελανίππη. Ἐπεὶ δ᾽ ἔθυεν ἀπαρχὰς ὑπὲρ τῆς χώρας, ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη κατὰ μῆνιν ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον, ὃς κατέφθειρε τὴν γῆν, καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινεν. ἔπειτα Μελέαγρος, καὶ οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν τοὺς ἀριστέας ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σῦν· οἱ δὲ ἀφικόμενοι, κτείνουσιν αὐτόν· ὁ δὲ Μελέαγρος διανείμας τὰ κρέα αὐτοῦ τοῖς ἀριστεῦσιν, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος ἐξαίρει γέρας ἑαυτῷ. Ἄρτεμις δὲ ἐπεὶ τὸν ἱερὸν σῦν ἔκτειναν,

ἔπ

comparet inter has *Dia*, quam *Oenei filiam* facit *Hygin. Myth.* cap. 155. *Pirithous ex Dia Oenei filiâ.* Sed locus corruptus est. Scripserim *Deionei filiâ.* Hanc enim *Pindari Schol.* ad *Pyth. Od.* 2. & *Tzetz.* Chil. IX. hist. 273 Ixionis faciunt uxorem; cujus filius, non Jovis, *Ovidio* est *Pirithous*, *Met.* Lib. VIII. vers 566. XII. vers. 210. Etiam *Apollod.* L. I. pag. 26. Edit. *Commel.* MUNCK.

Ἐπεὶ δὲ ἔθυεν ἀπαρχὰς... ἐκλανθάνεται] Hinc locus *Apollodori* L. I. c. VI. 1. non sollicitandus: τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς θύων μόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθετο, quod in ἐπελάθετο mutandum conjicit *Galeus*. Infra: Αἱ δὲ κύνες ἐξελάθοντο τῶν βοῶν.

Ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον] Cap. seq. Κῆτος δ᾽ ἐξαίσιον ἐφώρμησεν αὐτοῖς. Hoc Atticum. Vid. *Graev.* ad *Lucian. Soloecist.* pag. 74. MUNCK.

Οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν] Et hinc patet, cum Mss. & *Zenobio*, apud *Apollod.* d. l. Ἐπὶ τοῦτον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας pro ἐκάλεσε, legendum esse, συνεκάλεσε.

Ὁ δὲ Μελέαγρος διανείμας cet.] Minus a vero abhorret, quod tradit *Apollodorus*: Oenea pellem Apri promisisse ei, quicumque illum occideret, (& hoc ab antiquissimis temporibus moris fuit, ut inter praemia Victoribus per omne certandi genus, etiam *pelles* proponerentur. Vid. *Wessel.* & *Valcken.* ad *Herod.* L. II. p. 144.) sed Meleagrum, post quam prima omnium Atalanta ferae tergum sagitta percusserat, dein Amphiaraus eius oculum vulnerarat, belluae a se interfectae detra-

Melanippam. Is cum primitias frugum pro regione diis offerret, oblitus fuit Dianae. quae irata, aprum immisit, qui & terram vastavit, & multos interfecit. Idcirco Meleager & Thestii filii virtute praestantissimos è Graecia conduxerunt, apri ejus occidendi gratia. qui cum convenissent, & aprum necassent, Meleager carnes ejus distribuit, caput autem & pellem sibi eximia praemii loco servavit. Diana autem, ira ob caedem sacri apri aucta, rixam

tractam pellem non sibi servasse, sed Atalantae dono dedisse, quod Thestii filii indigne factum putantes, quia praesentibus viris feminae praemia concederentur, eam vi Atalantae eripuissent, unde dissidium illud ac dein bellum ortum.

Τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος] *Hom. Il.* I. vs. 544. de eadem historia:

> Ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι.

Ubi *Schol.* τὴν κεφαλὴν τῷ δέρματι προσεχομένην συνέκειτο δοθῆναι ἀριστεῖα τῷ πρώτως βαλόντι τὸν σῦν. Adde *Ovid.* VIII. *Met.* vs. 427. Et haec Dianae in lucis, in templis vel atriis suspendere solitos fuisse, observat Vir D. cui haec debeo, in *Miscell. Obs.* T. I. p. 107.

Τὸν ἱερὸν σῦν] Vertit Xyland. *sacrum aprum.* nec reprehendo. Auctam enim Dianae iram putem, non quod magnum, sed quod sacrum aprum occidissent. Sacer aper erat, quatenus Dianae in supplicio de Calydoniis sumendo inserviebat. *Ovid.* L. VIII. *Met.* vs. 272.

> *Sus erat infestae vindex famulusque Dianae.*

Lib. IV. *Met.* vs. 471.

> *Num sacer ille meâ percussus cuspide serpens,*
> *Cadmus ait, fuerat.*

Et ille quidem sacer erat, quod Marte esset genitus. *Hygin. Myth.* cap. 178. *Apollod.* Lib. III. Hunc *Dercyllum* vocatum scribit *Micyllus* ad *Met. Ovid.* Lib. III. vs. 32. ridicule. Deceperunt forte illum verba *Scholiastae Euripidis* ad *Phoen.* vs. 7.

Δέρ-

ἔτι μᾶλλον ἐχολώθη, καὶ νεῖκος ἐνέβαλεν αὐτοῖς. οἱ γὰρ παῖδες οἱ Θεστίου, καὶ οἱ ἄλλοι Κουρῆτες ἅπτονται τοῦ δέρους, φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἑαυτοῖς· Μελέαγρος ἀφαιρεῖται κατὰ βίαν, καὶ κτείνει τοὺς Θεστίου παῖδας. Ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κουρῆσι καὶ Καλυδωνίοις· καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξῄει, μεμφόμενος ὅτι αὐτῷ κατηράσατο ἡ μήτηρ, διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον· ἤδη δὲ τῶν Κουρήτων μελλόντων αἱρεῖν τὴν πόλιν, ἔπεισε τὸν Μελέαγρον ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμῦναι· ὁ δὲ ἀναστὰς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κουρήτων, καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει, τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης τὸν παρὰ τῶν μοιρῶν αὐτῇ δοθέντα δαλόν. Ἐπέκλωσαν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸν ἔσεσθαι χρόνον, ἐφ' ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμένῃ· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι· καὶ πένθος ἐπὶ

Δέρκυλλος Θηβαίου τινὸς Δράκοντος τοὔνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἁρμονίαν φησίν. ὃν φονεύσας Κάδμος ἔγημεν Ἁρμονίαν. Vides heic Dercyllum esse Scriptorem, non anguem. Dracon quoque viri nomen. Consule *Palaeph.* cap. 6. MUNCK. Quae de τὸν ἱερὸν, non nisi per μέγαν . θαυμαστὸν, intelligendo hic notat *Berkelius*, confutantur a *Munckero* ad *Lact.* L. VIII. F. IV. Ex eodem fonte hausta, quae tradit *Apollodorus* d. l. Μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς κάπρον ἐφῆκεν ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ. Vid. *Schol. Eurip. Phoen.* vs. 1115. ibique *Valckenarius*.

Γυνὴ Κλεοπάτρα] Haec φερωνύμως dicta etiam *Alcyone*. vide quae notavimus ad *Myth. Hygin.* cap. 174. qui gratis heic erroris arguitur. Confer *Hom. Iliad.* I. vs. 558. MUNCK.

Ἀποθνήσκει] *Galeus* ἐθνήσκει. male. Mox, ut ubique fere amat composita, ἀπέθανον καὶ οἱ ἄλλοι. *Apollod.* qui, ubi de Me-

xam inter eos excitavit. Etenim Thestii filii ac reliqui Curetes pellem attrectavere, dimidium praemiorum ad se pertinere dicentes: sed Meleager vi ea ademit, ac filios Thestii occidit. Hac occasione bellum inter Curetes & Calydonios ortum est: ad quod Meleager non exiit, iratus ob diras quibus ipsum mater propter fratrum necem devoverat. Cum autem Curetes jam essent urbem capturi, uxor Cleopatra ei persuasit, ut Calydonios tueretur. Egressus autem contra Curetas, periit; cremata a matre face, quam ei Parcae dederant. Nam hoc fatum Meleagro dederant, ut tamdiu viveret, quam diu fax ista duraret. Reliqui etiam Oenei filii in pugna mor-

Meleagri interitu eadem, quae *Antoninus*, retulerit, aliorum mortem illius fecus narrantium opinionem recenset, ϗ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανεν.

Τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης] Confundit diversas opiniones. Vid. *Apollod.* L. I. p. 28. MUNCK. Vid. *Heins.* ad *Ovid.* Epist. III. *Heroid.* vs. 97.

Αὐτῇ δοθέντα] Αὐτῇ praefert *Fonteinius.*

Αὐτὰ ἔσεσθαι] h. e. βιώσεσθαι; *Esse* est vivere, *non esse* mortuum esse. *Sophocl. Aj. Flagell.* vs. 790.

Ἀλλ' εἴπερ ἐστι τῇδε θ' ἡμέρᾳ.

Quod si per hunc diem vivet.

Si tanti putes, inspice, quae ad illum locum notavit *Stolberg.* & nos ad *Hygin.* cap. 139. MUNCK.

ἐπὶ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίοις. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνουν ἀπαραλείπτως, ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἁψαμένη ῥάβδῳ μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας, καὶ ἀπῴκισεν εἰς Λέρον τὴν νῆσον, ὀνομάσασα Μελεαγρίδας· αἱ δὲ ἄχρι νῦν ἔτι καθ᾽ ὥραν ἔτους λέγονται πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ φέρειν· δύο δὲ τῶν Ἀλθαίας θυγατέρων, Γόργην καὶ Δηϊάνειραν φασὶν κατ᾽ εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν, ὅτι τὴν χάριν αὐτῷ Ἄρτεμις δίδοι.

Εἰς ὄρνιθας,] *Apollod.* Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες ἀπωρνεώθησαν. Vid. *Lactant.* L. VIII. F. 4. & *Ovid.* VIII. *Met.* a vs. 260. Qui tamen paullo aliter.

Πένθος... φέρειν·] C. 18. μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος. De re ipsa

---

γ΄. ΙΕΡΑΞ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίᾳ.

Ιέραξ ἐγένετο ἐν τῇ Μαριανδυνῶν γῇ δίκαιος ἀνὴρ καὶ ἐπιφανής. οὗτος ἱερὰ Δήμητρος ἱδρύσατο, καὶ πλείστους αὐτῆς καρποὺς ἔλαβεν· ἐπεὶ δὲ Τευκροὶ κατὰ χρόνον τὸν ἐννόμιον οὐκ ἀπεδίδοσαν ἱερὰ Ποσειδῶνι, ἀλλὰ ὑπ᾽ ὀλιγωρίας ἐξέλειπον, χαλεπήνας Ποσει-

Κατὰ χρόνον τὸν ἐννόμιον] *Legitimo tempore*, ut recte vertit Xy-

mortem oppetierunt: maximusque apud Calydonios luctus Meleagri caufa extitit. Sorores autem ad fepulchrum ejus absque ulla intermiffione fleverunt, donec eas Diana virga tactas in aves mutavit, & in Lerum infulam deportavit, impofito Meleagridum nomine. Atque eae etiamnum certo anni tempore dicuntur Meleagrum lugere. Duae autem de filiabus Althaeae, Gorgo & Deianira feruntur formam non mutaffe, beneficio Bacchi, cui eam gratiam Diana fecerit.

ipfa vide *Aelian. Animal.* Lib. IV. c.42. MUNCK.

Γόργην καὶ Δηιάνειραν] Facit cum noftro *Hygin. Myth.* cap. 174. MUNCK.

Τὴν χάριν ταύτην] Cap. 20. Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χάριν. idem eft cap. 6. Τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι. MUNCK.

III. HIERAX.

Ex Boei libro de Avium ortu, five Ornithogonia.

Fuit apud Mariandynos Hierax, vir juftus, & illuftris: is templa Cereri pofuit, plurimosque ex ea fructus percepit. At poftquam Teucri tempore legitimo facra Neptuno non perfolverunt, fed ea prae negligentia omiferunt, indignatus Ne-

Xylander. Male fcriptum c. 27. χρόνου ἱκόμενοι. MUNCK.

Ποσειδῶν τοὺς μὲν ἐκείνης καρποὺς ἔφθειρε· κῆτος δ' ἐξαίσιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφώρμησεν αὐτοῖς· οὐ δυνάμενοι δὲ πρὸς τὸ κῆτος καὶ τὸν λιμὸν ἀντέχειν, ἀπέστελλον οἱ Τεῦκροι πρὸς τὸν Ἱέρακα, καὶ ἐδέοντο πρὸς τὸν λιμὸν ἐπαμῦναι, κἀκεῖνος ἔπεμπέ τι καὶ πυρὸν καὶ ἄλλην τροφήν· Ποσειδῶν δὲ μηνίσας, ἐπεὶ κατέλυεν αὐτοῦ τὰς τιμὰς, ἐποίησεν ὄρνιθα, ὃς ὀνομάζεται νῦν ἱέραξ· καὶ τὸ ἦθος ἤλλαξεν, ἀφανίσας. μέγιστα γὰρ ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ἐποίησεν ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισηθῆναι· καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι.

'Εκείνης καρπούς] Refer ad τὸ Δήμητρα· alioqui legendum ἐκείνων, ut legiſſe & *Xylander* videtur, dum vertit *fruges eorum.* Καρπὸν Δημήτριον appellat *Apoſtol. Cent.* I. 54. *Zenob. Cent.* II. 4. Ὕστερον εὑρεθεῖσι τῆς Δήμητρος καρποῖς ἐχρήσαντο. MUNCK. Illud ἐκείνης offendit. Leg. ἐκ γῆς. Mox c. V. μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον. *Arrian.* de *Exp. A.* L. III. 2. 3. Τῶν ἐκ γῆς καρπῶν εἵνεκα. Pluribus exemplis non opus eſt.

Κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε &c.] Juxta mecum vides τὸ τὶ heic prorſus eſſe otioſum. Forte ſcribendum κἀκεῖνος ἔπεμπε δὲ καὶ πυρὸν &c. MUNCK.

Κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε καὶ] Nihil mutandum monet *Berkel.* ex his, quae poſt genuina *Stephani Fragm.* leguntur: Καὶ τῶν ἐντεῦθεν παρηγμένων ἐθνικῶν τε καὶ τοπικῶν, καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων. Conſ. cl. *Hoogev.* de *Partic.* T. II. p. 1139. ubi *Hom.* *Il.* Φ. vſ. 262.

—— Τὸ

δ'. ΚΡΑ-

Neptunus fruges eorum perdidit, ingentemque a mari cetum ipsis immisit. Teucri cum ceto simul & fami ferendae non essent, ad Hieracem miserunt, qui auxilium adversus famem ab eo poscerent. Isque cum triticum, tum alia misit alimenta. Irritatus eo facto Neptunus, ob suos ab eo honores diminutos, in avem ipsum convertit, quae nunc Graecis Hierax, Accipiter Latinis dicitur. Mores quoque ejus pristinos prorsus immutavit: eum enim qui hominibus fuerat charissimus, volucribus invisissimum reddidit: & qui ab interitu multos homines vindicaverat, fecit ut is plurimas necaret aves.

—— *Τὸ δὲ τ' ὦκα κατειδόμενον κελαρύζει*
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ. φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα.

Ἀφανίσας.] h. e. cum figuram illi humanam ademisset, vel ex hominibus eum sustulisset. *ἀλλάξαι ἀπ' ἀνθρώπων* id dicit cap. 30. *ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων* cap. 25. Non ceperunt hunc locum interpretes. Editio *Leidensis*: *mores quoque ejus immutavit & corrupit*. MUNCK. Quae hic de *Hierace* in accipitrem mutato refert *Antoninus*, eadem de *Daedalione*, sed aliam ob caussam, narrat *Ovid.* Lib. XI. *Met.* vers. 340. ubi avis istius descriptionem verbis non ita diversis exhibet. Sequentia hunc in modum refingit *Fonteinius*: Καὶ τὸ ἦθος ἤλλαξεν ἀφανίσας. πολλοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι. καὶ μέγιστα ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισηθῆναι.

δ'. ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων α'. καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.

Κραγαλεὺς ὁ Δρύοπος ᾤκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ τὰ λουτρὰ τὰ Ἡρακλέους· ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλήξαντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν· ὁ δὲ Κραγαλεὺς οὗτος ἐγεγόνει γεραιὸς ἤδη, καὶ τοῖς ἐγχωρίοις ἐνομίζετο δίκαιος εἶναι, καὶ φρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βοῦς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπείρῳ· καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων, καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν Ἤπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὔρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἐφ' ἧς ἡ πόλις Ἀμ-

Ὁ Δρύοπος] Hiccine an idem sit, quem infra c. XXXII. *Sperchii* & *Polydorae* filium, & *Oetae* regem facit, ignoro. Plures fuisse videntur. Conf. cl. *Staveren.* ad *Hyg.* c. 90. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vs. 480. ibi cit. *Dryopis* meminit *Apollinis* ac *Diae* filii. Inter *Priami* filios etiam *Dryopem* recenset *Apollod.* L. III. XI. 5. De *Dryope Arcade*, quem *Dryopas A-sinen* transtulisse *Aristoteles* auctor est, agit *Strabo* Lib. VIII. 373. Qui Nostro cap. XXXII. describitur, idem est, quem *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. I. vs. 1213. *Penei* fluvii & *Polydorae* filium facit. Σπερχειὸς & Πηνειὸς in MSS. confunduntur.

Ὤικει γῆς] Ellipsis praepositionis ἐπί. Noster cap. 12. ᾤκει ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. *Joan. Apocal.* c. XI. vers.

IV. CRAGALEUS.

Narrat Nicander Lib. I. Alteratorum, & Athanadas in Ambracicis.

Dryopis filius Cragaleus, in terra Dryopide habitabat ad lavacra Herculis, quae ferunt Herculem clava percuſſis montis tabulis aperuiſſe. Erat is Cragaleus jam provecta aetate, habebaturque a popularibus juſtus ac prudens. Ad eum boves paſcentem accedunt Apollo, Diana, & Hercules, diſceptaturi cauſam de Ambracia Epiri. Apollo eam urbem ſibi vindicabat, quia pater eſſet Melanei, qui Dryopum rex fuiſſet, belloque totam Epirum cepiſſet, ac procreaſſet Eurytum & Ambraciam, a qua urbi Ambraciae nomen ſit factum:

verſ. 10. Κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς. MUNCK. Reſpuit hic ellipſin *Berkelius*, &, ubicumque gignendi caſus occurrat, accuſativum reponi jubet, quapropter *Schoetgenio* ad *L. Bos Ell. Graec.* p. 327. vapulat.

Ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ,] Propter excellentiam ſagittandi artis ab *Apolline* genitum fuiſſe, creditum tradit *Pauſ. Meſſ.* c. 11.

Ἐφ' ἧς] *Munckeri* hic ἀφ' ἧς legentis notam abeſſe juſſi, quia ad *Lact.* L. XIII. F. VI. & VII. meliora edoctus mentem mutavit, & vulgatam lectionem aliis exemplis comprobavit, quod acerbe ſatis in altera Ed. ubi contra *Munckerum* contenderit *Berkelius*, ipſe tamen ad *Steph.* V. Ἀμβρακία legit ἀφ' ἧς. Vulgatam quoque tuetur cl. *Burmann.* de *Jove Fulger.* c. VIII.

Ἀμβρακία καλεῖται· καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ πόλει· Σισυφίδας μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντος ἀφικομένους, καταρθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις, τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἠπειρώτας. Τόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοὺς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίκῳ δὲ τυραννεύοντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι· καὶ παρὰ τοῦτο πολλοὺς ἀπολέσθαι τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ ὅλον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει ποιῆσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἔριδας, καὶ στάσιν, ἐμποιῆσαι ἀντὶ τούτων δ' εὐνομίαν καὶ θέμιν καὶ δίκην. ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίναις ᾄδεσθαι. Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· παρ' ἑκόντος δ' ἠξίου

τὴν

Μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ πόλει·] Κατάγε τὴν ἐμὴν κρίσιν rectius legeres: Ταύτῃ τῇ πόλει. cap. 13. ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ. MUNCK.

Ἀμβρακίαν] Urbis & regionis ejusdem nominis meminerunt plurimi, quos longo ordine recenset *Palmer. Ant. Gr.* Lib. VII. cap. 7. qui multa de hac historia ex *Antonino* disci testatur. Hic quidem *Anton. Ambraciam* a *Melanei* filia dictam tradit, quo nomine ab illo dissentit *Stephanus* & *Eustathius* deducentes vel ab *Ambrace Thesproti* filio, vel ab *Ambracia Augei* filia, non vero *Strabo*, qui L. VII. p. 325. Ἀμβρακίαν Τόλγου (Τόργου cum *Epit.* & *Anton.* leg.) τοῦ Κυψέλου κτίσμα vocat, hoc est, ut *Thucyd.* & *Pauf.* dicunt, Κορινθίων ἔποικον. *Ambracia* enim jam ante condita. Idem *Strab.* Lib. X. pag. 452. Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ Γοργύσου... (quod ex Γόργου pro Τόργου corruptum censet cl. *Ruhnkenius*) μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον, καὶ ἥτε Ἀμβρακία συνῳκίσθη cet. quod de colonia eo tum deducta intelligendum, ut seqq. docet *Antoninus*: Τόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοὺς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου. Sed *Straboni* si sit fides, quam auget *Scymnus Chius*

vs.

ctum: ſed & a ſe maxima in urbem profecta eſſe beneficia. Suo enim juſſu Siſyphi poſteros advenisse, & bellum quod Ambraciotis erat contra Epirotas, confeciſſe. Torgum quoque Cypſeli fratrem, ſuis motum oraculis, coloniam a Corintho Ambraciam deduxiſſe. Tum Ambraciotas ipſius ductos oraculis, contra Phalaecum, qui tyrannidem eam in urbem arripuiſſet, inſurrexiſſe: ex eaque occaſione multos fuiſſe a Phalaeco interfectos. In ſumma, ſe in ea urbe ſaepe bellum civile, rixas, & ſeditionem ſedaſſe, & horum loco jus juſtitiamque & leges introduxiſſe: atque ob id hodieque ſe ab Ambraciotis in feſtivitatibus & publicis conviviis ſervatorem Pythium cantari. Diana vero litigare cum Apolline deſinens, petebat ut ultro ſibi Ambraciam

vſ. 454. erravit *Antoninus*, *Torgum* faciens *Cypſeli* fratrem, qui ejus erat filius, quamquam etiam *Cypſeli* filius & ſucceſſor fuiſſe dicitur *Periander*, ut ex *Ariſtotele* oſtendit *Caſaub.* ad *Strab.* Lib. VIII. p. 378. De *Cypſelo* conſ. *Staver.* ad *Fulgent.* Lib. I. c. 27.

Φαλαίκῳ] Hic an idem, qui *Diodoro Siculo* L. XVI. p. 540. & *Pauſan.* *in Phoc.* cap. 2. ὁ τῶν Φωκέων ϛρατηγὸς vocatur, & ob pecuniae ſacrae furtum imperium amiſiſſe dicitur?

Αὐτὸς. . . . ποιῆσαι] Lego παῦσαι. XYL. Recte correxit *Xyland.* παῦσαι. Sed τὸ αὐτὸς in αὐτὸν haud mutem. Superius: αὐτὸς χαρίσαιτο. & mox: αὐτὴ προφῆναι. cap. 27. εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν. *Pind. Olymp.* od. 7. εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας. Caeterum εὐνομίας auctorem facit & *Pindarus Apollinem*, *Pyth.* *Od.* V.

Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίην. MUNCK.

Αὐτὸς. . . ἐμφύλιον πόλεμον] Αὐτὸν, quod voluerat *Berkel.* expoſit *Munck.* ad *Lact.* L. VII. *F.* XXIX. Πόλεμός τε καὶ ἐμφύλιος ϛάσις junguntur in *Oraculo*

τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν· ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην· ὅτε Φάλαικος ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ δέος ἀνελεῖν, αὐτὴ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προφῆναι σκύμνον λέοντος· ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα, καὶ προσπεσοῦσαν ἀναρρῆξαι τὰ στέρνα τοῦ Φαλαίκου· τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνην ἱλάσασθαι· καὶ ποιησαμένους ἀγροτέρης εἴκασμα, παραστήσασθαι χάλκεον αὐτῷ θῆρα· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυεν Ἀμβρακίαν τε, καὶ τὴν σύμπασαν Ἤπειρον οὖσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοὺς καὶ Χάονας καὶ Θεσπρωτοὺς καὶ σύμπαντας Ἠπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε

τὰς

lo Sybaritis reddito, apud *Steph.* de *Urb.* V. Σύβαρις.

Ἄρτεμιν Ἡγεμόνην] *Hesych.* Ἡγεμόνη, Ἄρτεμις καὶ Ἀφροδίτη. MUNCK. *Dianam Principem. Ducem* vel *Praesidem*, *Spanhem.* ad *Callim Hym.* in *Dian.* vs. 227. ubi multa de cultu Deae hujus eo nomine celebratae.

Ἀγροτέρης εἴκασμα] Hanc & ab Atheniensibus cultam esse discimus ex *Schol. Aristoph. Equit.* ἰδίως δὲ τιμῶσιν Ἀθηναῖοι τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν. Cum *Scholiaste* illo facit *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib II. cap. 25. Ἀγροτέρα autem est θηρευτικὴ καὶ ἀγρευτική, ut exponit *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* 9. Adde *Pausan.* in Atticis pag. 34. MUNCK. Plura huc facientia congessit *Staver.* ad *Albric.* c. 7. Vid. *Meurs.* de *Popul. Att.* V. ΑΓΡΑ, & *Ruhnken.* ad *Tim. Lex.* pag. 158.

Ἤπειρον οὖσαν] Pro εἶναι, ut c. 41. Ὡς ἔγνω αὐτὴν παρελθοῦσαν, positum pluribus aliorum exemplis probat *Periz.* ad *Aelian. V. H.* L. III. c. 17. p. 234. & *Dissert.* IV. c. 27.

Κελτοὺς] In nupera editione corrigi video Κελαιθοὺς. Nisi meliora docere quis habet, probandam eam conjecturam existimo. MUNCK.

Κελτοὺς] Κελαιθοὺς legenti *Berkelio* adsentitur *Galeus*; quamquam addit, *scimus tamen &* Κέλτους *his populis immixtos* Sed hoc negat omnino *Berkel.*

&

ciam concederet, quam hac ducta occasione sibi deposceret. Quo tempore Phalaecus eam tyrannide premebat, metusque omnes ab ejus caede detinebat, se venanti tyranno catulum leonis exhibuisse: quem cum is in manus sumsisset, leaenam matrem e sylva erupisse, & in Phalaecum impetu dato, pectus ejus dilaniasse. Ideo Ambraciotas servitutis excusso jugo, Dianam principem placasse: venatricisque Dianae simulacro facto, feram ei apposuisse (aeream). At Hercules cum Ambraciam, tum universam Epirum ad se pertinere ostendebat. Nam Celtas, Chaonas, Thesprotos, & universos Epirotas bello, quod intulissent,

& si verum est, emendatione non eget locus. Malo huic peritior *Hemsterhusii* manus medebitur, legendum conjicientis Σελλοὺς, quod an alibi latius confirmarit, ignoro, nisi quod ad *Schol. Aristoph. Pl.* vs. 1003. etiam *Sellos* mutatis sedibus, tandem & ipsam Epirum tenuisse ostendat. Nec dubium. *Strab.* L. VII. p. 328. Ἑλλοὺς, uti *Pindaro*, vel Σελλοὺς, uti *Homero* vocantur, in *Epiro* collocat, ibique & p. 324. eos *Thesprotis* & *Chaönibus* jungit. Vid. *Steph. Byz.* V. Δωδώνη, ubi eadem fere reperies, & V. Σελλοί. Adde *Didym.* ad *Hom.* Il. Π. vs. 234. Σελλοὶ, ἔθνος Ἠπειρωτικὸν τῆς Θεσπρωτίας.

Ὅτι τὰς Γηρυόνου βοῦς cet.] Cl. *J. Gronov.* ad *Arrian.* de Exp. Alex. II. 16. legit ὅτι. Γηρυόνης frequens apud Graecos, unde & *Geryones* in recto, ubicumque occurrit, etiam apud Latinos legere malunt Viri D. quos ad *Anthol.* T. I. pag. 325. ordine recenset *Burm.* V. Cl. Ubique tamen non mutem, quia alii alios auctores secuti diversam terminationem reperire potuerunt. Γηρυονεὺς enim apud *Hesiodum Theog.* 287. *Schol. Pind.* p. 362. *Ed. Steph.* aliosque aeque dicitur, unde *Eustath.* ad *Dionys. Perieg.* vs. 558. Λέγεται δὲ καὶ Γηρυὼν, καὶ Γηρυόνης, καὶ Γηρυονεύς. De utraque hac terminatione constat, tertiam ipse dabit *Dionysius* d. l. Γηρυόνος μετὰ πότμον ἀγήνορος. Vid. *Munck.* ad *Hygin.* p. 16.

Συγ-

τὰς Γηρυόνου βοῦς συνελθόντες ἀφελέσθαι· λέγουσι δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου, καὶ τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους· ἃ διαγνοὺς ὁ Κραγαλεὺς, ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι· Ἀπόλλων δὲ καὶ ὀργὴν ἀψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ, πέτρον ἐποίησεν, ἵναπερ εἱστήκει· Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίκασι· Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν.

ε. ΑΙ-

Συνελθόντες ἀφελέσθαι] Posset videri legendum: συνῆλθον τοῦ ἀφελέσθαι. *Zachar.* cap. VII. vers. 11. καὶ τὰ ὦτα ἐβάρυναν τοῦ μὴ εἰσακούειν. *Jobi* cap. I. 16. & aliquot seqq. Σωθεὶς ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Subauditur ἕνεκα, quod addit *Palaephatus* Praef. τοῦ θαυμάζειν ἕνεκα τοὺς ἀνθρώπους. Dicere etiam possumus συνελθόντες positum esse pro συνελθόντες ἦσαν, vel συνῆλθον. Vid. *Tzetz.* ad *Hesiod.* pag. 20. Ed. *Heins.* & *Schol.* Hom. ad *Iliad.* Θ. vs. 307. quorum hic Aeolicum, ille Atticum id schema facit. Sic οἱ ὁ *Neem.* cap VI. 2. καὶ αὐτοὶ λογιζόμενοι ποιῆσαί μοι πονηρίαν. h. e. λογιζόμενοι ἦσαν. *Esdr.* cap. IX. 4. κἀγὼ καθήμενος ἠρεμάζων ἕως τῆς ἑσπερινῆς. h. e. καθήμενος ἦν. 1 *Petr.* 3. 1. ὁμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν. h. e. ὑποτασσόμεναι ἔστωσαν. Possis etiam dicere, ὅτε ἀφελέσθαι dictum esse pro ὅτε ἀφείλοντο, quemadmodum ὅτε ἀλᾶσθαι αὐτὸν, *cum ipse erraret*, in Pericle dixit *Plutarchus*. MUNCK. Locus hic varie tentatus. In priore Ed. voluerat *Berkelius* συνῆλθον τὸ ἀφελέσθαι, in altera paullo melius συνῆλθον τὸ ἀφελέσθαι. Sed *Munck.* ad *Lact.* Lib. VII. XXIX. unde praecedentia supplevi, rogat, quis Graecorum hunc in modum scripserit; συνέρχεται ὁ λαὸς τὸ ἀκούειν. *Palmer.* *Ant. Gr.* Lib. II. cap- 7. legit συνῆλθον ἀφελέσθαι. *Galeus* idem censet, nisi *vox aliqua desit.* Συνελθόντες ἦσαν unice probat *d'Orvill.* ad *Charit* pag. 347. ubi συγκαλέσας eodem modo positum, quod confirmat loco *Herod.* Lib. VIII. 83. *Hemsterhusius* tamen ὁ πάνυ, quem latere haec non poterant, aliud verbum, quod ob similitudinem τοῦ συνελθόντες Librarii industriam effugerit, deesse videns legit: συνελθόντες ἤθελον ἀφε-

ſent, a ſe ſubactos, quo tempore conjunctis viribus ſibi boves Geryonis adimere eſſent aggreſſi. Aliquanto poſt colonos a Corintho veniſſe qui pulſis Ambraciae civibus urbem denuo tenuerint. atqui omnes Corinthios eſſe ab Hercule ortos. His auditis Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Apollo autem iratus, manu eum corripuit, inque ſaxum mutavit, eo quo ſteterat loco. Ambraciotae autem ſacrificant quidem Apollini ſervatori: urbem tamen Herculis eſſe, ejusque liberorum ſtatuerunt. Et poſt feſtum Herculis, in hunc usque diem Cragaleo exta immolant.

φελέθαι. Quod dubio caret. Et tale quid *Xylandrum* fuiſſe ſuſpicatum, interpretatio indicat. Non ita diſſimilis eſt *Longi* locus in *Paſtor.* p. 44. Ἤλθομεν εἰς τούτους τοὺς ἀγροὺς θηράσαι θέλοντες.

Ἵναπερ] h. e. ὅθιπερ, ut loquitur cap. 40. cap. 11. ἵν' ἐστι νῦν ὁ Πρηών. cap. 33. ἵναπερ ἦσαν. Ita *ut* pro *ubi* apud *Catull. carm.* 11. & 17. Dum haec ſcribo, incidit mihi locus *Hygini* cap. 139. *Qui cum Opem rogaret, ut eſſet, quod illa peperiſſet.* Cl. *Schefferus*, cujus ſane magni fuit opera in *Hygini* recenſione, verba illa *ut eſſet* exponit: *cujus eſſet ſexus.* Ego interpretatus ſum nuper, *ut devoraret.* Sic cap. 55. & 149. *exeſſet* pro *exederet.* Ad hoc arbitrabar maſculini eſſe ſexus *Opis* partum, quod occultaretur, ſatis perſuaſum habuiſſe *Saturnum*, & ideo petiiſſe, ut ſibi daretur devorandus, quemadmodum contra *Juno*, ut viveret. Si hoc minus placet, interpretare, vel ſcribe potius, *ubi eſſet.* Non damno tamen admodum, cum ſic ſatis venuſta ſit, Cl. viri expoſitionem. Diſſentire interdum ab aliis non prohibitum, ſupplantare alterum non licet. MUNCK.

Ἔντομα θύουσιν] Ἔντομα ποιεῖν, non ἐντομάς, quod infra ad cap. XXXVII. idem eſſe aït *Munkerus*; nam aut ipſius *Plutarchi*, aut Librariorum errorem eſſe docet Cl. *Weſſel.* ad *Herod.* Lib. II. pag. 158. ubi per *haruspicinam facere*, interpretatur *Valla*; unde forſan de *Extis* hic ſomniavit interpres. Melius ad cap. XXXVII. per *ſacra facere*, expreſſit. *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. I. verſ. 587. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς· οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις. Cεῶ

V. AE.

έ. ΑΙΓΥΠΙΟΣ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας ά.

Ἀνθέος τοῦ Νομίονος ἐγένετο παῖς Αἰγυπιός. ᾤκει δὲ περὶ τὴν ἐσχατιὰν τῆς Θεσσαλίας· καὶ αὐτὸν ἐφίλησαν θεοὶ ὁσιότητος ἕνεκα, καὶ ἄνθρωποι, ὅτι ἦν μεγαλόφρων καὶ δίκαιος· οὗτος ἰδὼν Τιμάνδρην ἠράσθη· μαθὼν δ' ὅτι ἀνδρὸς ἦν χήρα, πείσας χρήμασιν, ἐμίγνυτο φοιτῶν εἰς τὰ ἐκείνης οἰκεῖα· πρὸς δὲ τοῦτο Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης χαλεπῶς εἶχε· τὸν Αἰ-

Παρὰ τὴν ἐσχατιὰν] Vid. *Casaub. Lect. Theocrit.* cap. XIV. *Bergler.* ad *Alciphron.* Lib. I. Ep. XXVI. laud. *Hemsterh.* ad *Lucian. Timon.* pag. 143. & *Toupium* ad *Theocrit.* Tom. II. pag. 328.

Εἰς τὰ ἐκείνης οἰκεῖα] Τὰ οἰκεῖα damnant *Berkelius* & *Galeus*, illud, ubicumque apud *Anton.* occurrat, in τὰ οἰκία mutantes. Non nego *Liberalem* hac voce saepius uti, quam illâ, sed numquam in animum induco, eamdem semper vocem Scriptori esse obtrudendam, quia hanc illa pluries adhibuit. Menda, si quae offendant, penes ipsos auctores esse possunt, quae frustra, tamquam librariorum σφάλματα emendes. Et solet variare *Antoninus*, quod eodem hoc capite potissimum liquet, nam ubi bis τὰ οἰκεῖα, mox ἐκ τῆς οἰκίας & εἰς τὸν οἶκον, dixit: unde patet, eamdem rem diversis illis vocabulis designari. Cap. X. εἰς τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρός. Cap. XII. πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα. Cap. XXX. Ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις. *Aelian.* Lib. III. *V. H.* cap. XVII. Ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, *in patriam*, quod non negat *d'Orvill.* ad *Char.* pag. 84. & sic saepe *Zosimus*. Subintelligatur, per me licet, τὰ δώματα, a quo pleonasmo non alienus est *Manetho* V. Cl. ad *Char.* citatus, quemadmodum

V. AEGYPIUS.

Narrat Boeus Libro I. *de Avium ortu.*

Aegypius Anthei F. Nomionis N. in extremis Thessaliae habitavit finibus: charus fuit, & diis ob pietatem, & hominibus magnanimitatis justitiaeque causa. Is cum vidisset Timandram, amore ejus captus est: cumque viduam esse intellexisset, pecunia data impetravit, ut ipsi ad se domum ventitanti corporis sui potestatem faceret. Aegre id ferens Neophron Timandrae filius, Aegypii

modum idem *Aelian.* Lib. III. cap. XXII. τὰ οἰκεῖα posuit pro οἰκεῖα κτήματα, ut fine cap. plenius dedit. Pro *domo*, quod Cl. *d' Orvill.* agnoscit, dubium non est, quin apud *Lucian.* *Munckero* mox inter alios cit. occurrat Tom. II. pag. 584. Adde *Dion. Cass.* Lib. XXXIX. pag. 216. Καὶ παραχρῆμα πρὸς τὰ οἰκεῖα ἤδη ὁρμήσαντας. *Suidas* V. Βάρβιος. quod quidem fragmentum *Aeliano* recte tribuit *J. Toupius Ep. Crit.* pag. 78. Καὶ δεῖται σιωπᾶν, καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα ἄγει.

Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης] De his, corumque facinore vix quidquam apud alios deprehendes. Timandrae Tyndarei & Ledae, quam Echemus uxorem duxit, filiae meminit *Apollod.* Lib. III. X. §. 6. At hinc nihil lucis. *Ovid.* Lib. VII. *Metam.* 386. Menephronem cum matre concubiturum in feram mutatum obiter narrat. nec dissentit *Lactantius.* Fieri potest, ut Menephron & Neophron unus idemque sit, at fabula non est eadem. Nam ex *Antonini* sententia non hic cum matre, sed ut cum sua concumberet Aegypius, auctor fuit, quamquam & *Hygin.* cum *Ovidio* facere velle videtur, qui c. 235. *de iis, quae contra fas concubuerunt*, ut est in Lemmate, *Menophrus* .... *cum Bliade* matre

Αἰγυπιῷ δ' ἦν ἡλικιώτης· κἀκείνῳ δόλον ἐβούλευε, δοὺς πλεῖστα δῶρα, καὶ ἀναπείσας Βουλίδα τὴν Αἰγυπιοῦ μητέρα, καὶ ἀγαγὼν εἰς τὰ οἰκεῖα εὐνάζεται σὺν αὐτῇ· προμαθὼν δὲ τὴν ὥραν, ἣν εἰώθει παρὰ Τιμάνδρην ὁ Αἰγυπιὸς φοιτᾶν, τὴν μὲν αὐτοῦ μητέρα, καθ' ἥν τινα πρόφασιν ἐκ τῆς οἰκίας μετέστησεν· ἀντὶ δ' ἐκείνης τὴν Αἰγυπιοῦ μητέρα παρήγαγεν εἰς τὸν οἶκον, ὡς ἐπανήξων πρὸς αὐτήν, καὶ ἀμφοτέρους ἐξηπάτησεν. Αἰγυπιὸς δ' οὐδὲν ἐπιλεξάμενος ὧν εἰς αὐτὸν ἐμηχανᾶτο Νεόφρων, μίγνυται τῇ μητρί, δοκῶν εἶναι Τιμάνδρην· καὶ ἐπεὶ αὐτὸν ὕπνος ἔλαβεν, ἡ Βουλὶς ἔγνω τὸν παῖδα τὸν ἑαυτῆς, καὶ ἀναλαβοῦσα ξίφος, ἐβούλευεν ἐκείνου μὲν τὰς ὄψεις ἀφελέσθαι, ἑαυτὴν δὲ κλεῖ-

matre sua. Quo nomine latet Aegypii mater, *Antonino* Βουλὶς vocata.

Ἐβούλευε, δοὺς πλεῖστα δῶρα, καὶ ἀναπείσας] Ad Exemplaris *Xyl.* oram, nescio quis, adscripserat: Ἐβούλευε, καὶ δοὺς πλ. δ. ἀνέπεισε. Δόλον autem βουλεύειν, ut βουλεύειν κακὸν *Eurip. Hecub.* vs. 870. & βουλεύειν τινὶ φόνον ibid. 856. quod θάνατον ἐπιβουλεύειν τινὶ dixit *Herod.* Lib. III. c. 122. unde ἐπίβουλος *Theophrast. Char.* cap. 2. *Xenoph. Mem.* III. 1. 6. aliisque pro *insidioso.*

Προμαθὼν δὲ τὴν ὥραν, ἣν εἰώθει] Laborat heic interpres. Verte: *cum horam praecognovisset, qua ventitare ad matrem solitus erat Aegypius.* MUNCK.

Ἣν εἰώθει] Nota speciem temporis etiam accusandi casu efferri. Cap. 12. ἥν τινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων. Ὁι ὁ *Jud.* cap. XI. vs. 3. εἰσπεπορευομένους εἰς τὴν οἰκίαν σου τὴν νύκτα. *Aesop.* fab. 173. Χειμῶνος ὥραν ὄφιν εὑρών. Atque ita in illa congerie compluries. *Homer.* Iliad. K. vers. 497. τὴν νύκτα, *illa nocte.* Subauditur praepositio, quam addit *Pind. Schol.* ad *Pyth. Od.* 3. ἀνυμνοῦσι κατὰ τὴν νύκτα τὴν σεμνὴν θεόν. *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib. XI. cap 25. εἴγε κατὰ τὴν ἐνίκων καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ. MUNCK. Recte, quod ad c. 12. Hic vero accusandi casus non ponitur, quod species temporis significetur, sed quod Graeci sequentis verbi rationem non habentes, relativum ponere soleant;

gypii aequalis: insidiasque ei struens, multis donis Bulidem Aegypii matrem eo pellexit, ut cum ea domum suam deducta rem haberet. Horam deinde mature cognoscens, qua ad Timandram erat Aegypius venturus, suam matrem quacunque occasione domo emisit, inque ejus locum matrem Aegypii introduxit, se ad eam rediturum simulans: itaque ambobus imposuit. Aegypius nihil eorum, quae Neophron machinatus fuerat, supputans, cum matre corpus miscuit, quam esse Timandram putabat. Eum somno jam captum Bulis agnovit, arreptoque gladio, oculos filio eruere, & seipsam necare

leant in quo casu praecedens verbum positum est. *Marc. Euang.* c. VII. c. 13. Ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν, ᾗ παρεδώκατε. *Luc.* III. 19. περὶ πάντων, ὧν ἐποίησε. *Joan.* II. 22. καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ, ᾧ εἶπεν. Infra cap. XII. περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἐσθῆτι, ᾗ ἐφόρει. Quemadmodum antecedens nonnunquam reticetur, & relativum in eo casu ponitur, in quo illud debuisset. *Act. Apostol.* XXVI. 16. Προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες, ὧν τε ὀφθήσομαί σοι. Eodem hoc capite dicit *Anton.* Αἰγύπιος δὲ οὐδὲν ἐπιλεξάμενος ὧν, pro οὐδὲν ἐκείνων, cet. Ἐφ' ὧν pro ἐπὶ τούτων, οἷ. Vid. *Hemsterh.* ad *Arist. Plut.* pag. 436.

Τὴν μητέρα αὐτοῦ] Sensus omnino αὐτοῦ requirit.

Καθ' ἥντινα πρόφασιν] Pro κατά τινα. Cap. 41. Καθ' ἥντινα πρόφασιν ἐσκήψατο. Pro τινα usurpatur cap. 8. χρηματιζομένων, εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν. Et mox, πυθόμενος καθ' ἥντινα πρόφασιν ἔρχοται. Scholiast. *Aristoph.* ad *Vespas.* περιττεύει ἐν τῷ ὅ, τι Ἀττικῶς τὸ ὅ. Idem notavit & *Eustath.* ad *Hom.* Non placet heic interpretis μετάφρασις. Verterim: *praetextu quodam*, vel *ficta quadam de causa.* MUNCK.

Ἐπιλεξάμενος] Pro ἐπιλογισάμενος. Vid. *Hesych.* v. Ἐπιλεγόμενος.

Δοκῶν εἶναι.] Δοκεῖν active sum-

κλεῖναι· βουλῇ δ' Ἀπόλλωνος ἀνίησι τὸν Αἰγυπιὸν ὁ ὕπνος· ὁ δὲ γνοὺς οἷον ἔργον ἐμηχανήσατο Νεόφρων ἐπ' αὐτῷ, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας, ηὔξατο σὺν ἑαυτῷ πάντα ἀφανισθῆναι. Ζεὺς δὲ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. καὶ ἐγένοντο Αἰγυπιὸς μὲν καὶ Νεόφρων Αἰγυπιοὶ ὁμώνυμοι. Χρόαν δὲ καὶ μέγεθος οὐχ ὅμοιοι, ἀλλὰ ἐλάττων ὄρνις Αἰγυπιὸς ἐγένετο Νεόφρων· ἡ δὲ Βουλὶς ἐγένετο πῶϋγξ, καὶ αὐτῇ τροφὴν ἔδωκεν ὁ Ζεὺς, μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον, ἀλλὰ ἐσθίειν ὀφθαλμοὺς ἰχθύος, ἢ ὄρνιθος, ἢ ὄφεως, ὅτι ἔμελλεν Αἰγυπιοῦ τοῦ παιδὸς ἀφελέσθαι τὰς ὄψεις· Τιμάνδρην δὲ ἐποίησεν

ſumtum pro *puto*, *exiſtimo*, ubi ad *Aelian. V. H.* Lib. IX. cap. 45. multis exemplis probat *Periz.* etiam hunc *Antonini* locum adfert.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας cet.] Deſperatorum eſt & lugentium, quod cap. XXXIV. per ἀνασχεῖν τὰς χεῖρας expreſſit, & ἐκτεῖναι χεῖρας *Eurip. Alc.* verſ. 767. Et praecedit vel una exprimit vehementem animi dolorem, ac votum. uti enim hic πάντα ἀφανισθῆναι σὺν αὐτῷ ηὔξατο, ſic cap. XXXIV. ηὔξατο μήτε παρὰ ζῶσι, μήτε ἐν νεκροῖς φανῆναι. Notum illud Tragicum:

> Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί.

Quod expreſſit *Lucan.* VII. 655.

> *Nec, ſicut mos eſt miſeris, trahere omnia ſecum*
> *Merſa juvat, gentesque ſuae miſcere ruinae.*

& *Claud.* in *Rufin.* L. II. vſ. 19.

> *Everſo juvat orbe mori. Solatia leto*
> *Exitium commune dabit.*

Vid. *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* Lib. LVIII. pag. 895. & *Davis.* ad *Cic. de Fin.* III. 19.

Πάντα ἀφανισθῆναι] Vehemens πάθος. Prae dolore interire ſecum omnia optat. Demea *Terentianus* Adelph. Act. V. ſc. 3. verſ. 4. *'ô coelum! ô terra! ô maria Neptuni!* Diluvium & omnium rerum interitum optare ſenem autumat *Donatus*. *Virgil. Omnia vel medium*

necare ſtatuit. Apollinis interim voluntate ſomno Aegypius ſolvitur: intellectisque Neophronis inſidiis, in coelum ſublatis oculis, optavit omnia ſecum aboleri. Jupiter porro eos in volucres mutavit, factique ſunt Aegypius & Neophron Aegypii (id eſt, vultures) cognomines, minor tamen corpore Neophron. Bulis in mergum abiit, eique Jupiter alimentum tale deſtinavit, ut nihil terra editum edat, ſed tantum oculis piſcium, avium, aut ſerpentum veſcatur, quia filio Aegypio oculos erat ademtura. Timandra in parum (ſiqui-

dium fiant mare. Tam indignis modis tractata a Tereo Philomela, periiſſe ſecum omnia ſuſpicatur. *Ovid.* Lib. VI. *Met.* verſ. 542.

—— *Si numina divum*
Sunt aliquid, ſi non perierunt
omnia mecum. MUNCK.

Ἐλάττων ὄρνις Αἰγυπιὸς ἐγένετο Νεόφρων] Ad *Xyl.* Ed. alleverat quis Αἰγυπιῷ, Latinorum more ablativum comparativo jungens. Rectius, ſi quid emendandum, Αἰγυπιοῦ dederat *Hemſterhuſius.* Et ita cap. VII. Ἥσσων γάρ ἐστιν τοῦ πειλοῦ. Mihi tamen, ne a tanto viro me diſſentire & Praeceptore, quis aegre ferat, nihil videtur mutandum. Aegypius & Neophron in aves mutati erant, & uterque Aegypii dicti, atque adeo Neophron avis aegypius corporis magnitudine inferior erat, quam Aegypius in eamdem avem aegypii cognominem converſus. Ceterum Αἰγυπιός, *Vultur* a *nigro* vel *fuſco* dictus colore, qui hinc *volturinus* Plauto dicitur, ut ad *Feſtum* V. *Aegyptinos* obſervat *Scaliger*, cui nomini ut adſurgo, & aegerrime ferre ſoleo, quoties-cumque inſurgere videam, qui fungi ſunt prae tanto heroë, ita humanum quid accidiſſe fateor, qui vulturem Graece Αἰγυπτιὸν dici affirmet, pro Αἰγυπιὸν, quod in notis ineditis, apud me obſervat *Jan. Douza*, pater. Idem tamen ad *Gloſſarium* habet *Vulcanius.* *Suid.* Αἰγυπιόν. οὕτως οἱ παλαιοί. ἀλλ' οὐ γῦπα. cet.

σεν αἰγιθαλλὸν, καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ ταὐτὸν οὐδέποθ' οἱ ὄρνιθες οὗτοι.

Αἰγιθαλλὸν] Scribe: Αἰγιθαλὸν, vel Αἰγίθαλον. Utroque enim modo scriptum legitur apud *Aristot.* Adde not. ad cap. 20. MUNCK.

Ἐπὶ ταὐτὸν] *Lucas* Digesti cap. II. vers. 1. ἐπὶ τὸ αὐτό. Junctim οἱ ὁ *Mich.* cap. II. vs. 12. ἐπιτοαυτό. *Amos* cap. III. vers. 3. πορεύσον) ἐπιτοαυτό, h.e.

ϛ'. ΠΕΡΙΦΑΣ.

Περίφας ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθων, πρόσθεν ἢ φανῆναι Κέκροπα τῆς γῆς· οὗτος ἐβασίλευσε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων, καὶ ἐγένετο δίκαιος, καὶ πλούσιος, καὶ ὅσιος, καὶ ἱερὰ πλεῖστα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι, δίκας τε πλείστας ἐδίκασε, καὶ αὐτὸν ἐμέμψατ' ἄνθρωπος οὐδεὶς, ἀλλὰ ἑκόντων ἡρεῖτο πάντων, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν αὐτοῦ τῶν ἔργων, μετέβαλον οἱ ἄνθρωποι τὰς τιμὰς τοῦ Διὸς, καὶ ἔγνωσαν αὐτὰς εἶναι Περίφαντος, καὶ ἱερὰ καὶ ναοὺς

Περίφας] Ex hac fabula lucem aliquam accipiunt illa *Ovidii* Lib. VII. *Met.* vs. 401.

> *Teque senex Peripha pariter vidcre volantes,*
> *Innixamque novis neptem Polyphemonis alis.*

MUNCK. Hac de re infra.

Ἀλλὰ ἑκόντων ἡρεῖτο πάντων] Similis loquendi ratio occurrit apud *Charit.* ubi eam per *Virgilii* verba Lib. IV. *Georg.* vs. 561. *Victorque volentes Per populos dat jura*, interpretatur Cl. *d'Orvillius*, & hic pro ἡρεῖτο, quod in Ed. *Galei* evanuisse, recte observat, ἡγεῖτο legendum conjicit, & pro *electus fuit*, quod dedit interpres, *captus fuit*, scil. *judex*. At nihil mutandum me monuit *Valckenarius*: *a volentibus eligebatur*, nempe δικαστὴς vel διαιτητὴς, *judex* vel *arbiter*. Et hac in re proprium est αἱρεῖσθαι. *Aelian.* ple-

(ſiquidem is eſt Graecorum aegithallus) eſt mutata: neque unquam eodem loco hae aves viſae ſunt.

in unum convenient, ut loquitur *Sall.* Jug. cap. XI. Ita uno verbo & accentu apud *Dem.* ὀλυνθ. α. τοκαταρχάς. Pro Coron. τηνταχίστην. Et apud *Sophocl.* (*Trachin.* vſ. 928.) τολοιπὸν, διατέλους, aliaque complura. MUNCK.

VI. PERIPHAS.

Terrigena fuit in Attica Periphas, natus antequam terrae filius Cecrops exiſteret. Is regnum in priſcos homines obtinuit, fuitque juſtus, dives, ac pius: & templa plurima condidit Apollini, plurimasque dijudicavit controverſias. Neque eum ullus hominum culpavit, ſed omnibus volentibus electus fuit: atque ob excellentiam factorum ejus, honores Jovi debitos homines ad Periphantem trans-

plenius *V. H.* Lib. III. cap. 8. Εἵλοντο στρατηγὸν αὐτὸν, & *Apollod.* Lib. III. v. 5. Αἱρεθεὶς Λύκος πολέμαρχος, quod de Hercule infra cap. XXVI. dixit *Antoninus* στρατηγὸς ὑπ' Ἀργοναυτῶν ἀποδειχθείς. Si quis tamen ἡγεῖτο praeferat, nullus intercedo.

Ἱερὰ καὶ ναοὺς ἐποίησαν αὐτοῦ] Cap. 3. οὗτος ἱερὰ Δήμητρος ἱδρύσατο. Schol. *Pind.* Od. 4. βωμοὺς ἱδρύσατο Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς. Imitatur *Hyg.* Myth. cap. 40. *Sacra deae Veneris per aliquot annos non fecerat.* cap. 143. *Quod Junonis ſacra primus fecit.* MUNCK. Perinde tamen generandi an in dandi caſu poſitum. Paullo ante Ἱερὰ πλεῖστα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι. Cap. XXIX. Αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα. Cap. XXXII. Ἱδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερόν. & eod. C. ἱερὸν ἱδρύσατο νυμφῶν. Cap. XXXV. Τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέδειξεν Ἀπόλλωνος. Utrumque caſum etiam Latinis hac

ναοὺς ἐποίησαν αὐτοῦ, καὶ Δία Σωτῆρα προσηγόρευσαν καὶ Ἐπόψιον καὶ Μειλίχιον· Ζεὺς δὲ νεμεσήσας, ἐβούλετο μὲν σύμπασαν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν κεραυνῷ συμφλέξαι· δεηθέντος δ' Ἀπόλλωνος μὴ αὐτὸν ἀπολέσθαι πανώλεθρον, ἐπείπερ ἴσος αὐτὸν ἐτίμα, τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι· Ζεὺς δ' ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία

τοῦ

hac in re usitatum ostendi ad *Eutrop.* Lib. I. cap. 8.

Ἐπείπερ ἴσος αὐτὸν ἐτίμα] Hoc ego, qui meus est stupor, non intelligo. Suspicor scriptum fuisse, ἴσως. Nam ista particula non in dubia re tantum, sed & certa utebantur. *Arist.* Rhet. III. ἡ γὰρ ποιητικὴ ἴσως οὐ ταπεινὴ, ἀλλ' οὐ πρέπουσα λόγῳ. Schol. *Pind.* ad *Nem.* Od. 4. χαῖρε φίλος. ἐπεὶ ἴσως οἱ προπίνοντες ἔλεγον τὸ χαῖρε. ὡς τὸ, χαῖρ' Ἀχιλλεῦ. MUNCK. Quanquam Virorum in arte Critica principum conjecturam ἐπείπερ ὁσίως legentium suspicio, *Piersoni*, quem fratris loco habui, emendationem, non possum, quin anteferam, *Verisim.* p. 7. Ἐπεὶ Περίφας αὐτὸν ἐτίμα. Παράλληλον locum habes c. XVIII. Ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλος ἐτίμα. Pari modo proprium nomen in adverbium & pronomen degeneravit, c. seq. Ὁ μὲν οὖν πατὴρ & ὅτι αὐτοῦ ὁ πατὴρ. ubi pro utroque Ἄνθος legendum.

Τὰ οἰκία] Cap. 5. 10. 12. & 30. οἰκεῖα dicit. Οἰκία norunt omnes aliquoties apud Homerum pro tectis & domibus inveniri. Verum an imitentur id scriptores sermonis pedestris dubito. Arridet magis nescio quomodo illud οἰκεῖα. *Theoph.* de caus. Plant. Lib. IV. cap. 15. ὅταν σῖτος εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ. Quominus, ut heic de horreis, ita & de aliis dicatur aedificiis haec vox, equidem non video. Pro nido avis positam legas apud nostrum cap. 12. Τὰ οἰκεῖα & τὰ ἴδια συνώνυμα sunt. At τὰ ἴδια pro sedibus nonnunquam poni certum est. 1 *Esdr.* cap. 5. vers. 47. ὄντων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἑκάστου ἐν τοῖς ἰδίοις. *Versantibus Israëlitis quisque in civitatibus suis.* Vulgata Hellenismum expressit: *cum essent filii Israël unusquisque in rebus suis.* In mea versione si quis ἀκολουθίαν requirat, eum ego jubebo illam exigere a *Sallust.* Jugurth cap 18. *multis sibi quisque imperium petentibus.* Vel a *Justino* Lib. XXIX. cap. 1. *In suorum quisque majorum vestigiis intentis.* Pro domo ponitur ἀναμφισβητήτως cap. VI. vs. 32. ληφθῆναι ξύλον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κρεμασθῆναι. h. e. *ut sumatur lignum de do-*

mo

tranftulerunt, eique templa & delubra pofuerunt, Jovisque Servatoris, Infpectoris, & Benigni nomine coluerunt. Itaque Jupiter fuccenfens, ftatuit totam ejus domum fulmine comburere. Apolline autem deprecante extremam familiae ejus perniciem, a quo nimirum ipfe coleretur: Jupiter Apollini hoc dans,

mo ejus, & in eo fufpendatur. Vulgata imperite; *ut accipiatur lignum de fuis propriis. Joh.* cap. XIX. 27. Ἔλαβεν αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια. *Vulgata* & *Erasmus* transferunt: *accepit eam in fua*, hoc eft, *in fuum jus*, aït Erasmus. Quafi fcilicet inter κτήματα ejus, quemadmodum olim jure Attico conjux, effet futura. Ut illam interpretationem non probo, ita pedibus eo in fententiam *Pifcatoris* & *Bezae*, qui transferunt, *in domum fuam. Hefychium* fuper hoc dubio, fiquid, quo juvare me poffet, haberet, cum confulerem, nihil nifi locum corruptum, qui doctorum opem imploraret, inveni. Etfi doctrinam mihi non arrogo, tentavi tamen, an reftituere poffem. Οἰκονόμος, inquit, ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος, φύλαξος. Poftrema verba a mala manu funt. Conjicio: ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος, φύλαρχος. Vide *Hefth.* cap. VIII. vf. 9. 1 *Esdr.* cap. IV. verf. 47. & cap. VIII. verf. 67. Φύλαρχος autem, docente eodem Grammatico, eft φυλῆς ἄρχων. Φύλαρχον interpretatur χορήγιον. Non placet. Scribendum puto, χορηγόν. Si non veras, certe verifimiles has effe conjecturas, non, opinor, negabis. MUNCK.

Τὰ οἰκία] Omnia loca (ubi οἰκεῖα in *Anton.* leg.) corrupta effe affirmare non dubitat Vir Cl. (*Berkelius*) & in illis οἰκίας refcribendum: non pati enim naturam vocis & genium linguae Graecae, ut οἰκεῖα dicamus aedes noftras. At quid linguae Graecae genius patiatur, non aliunde nobis, quam ex veterum monumentis difcendum, in quibus fi οἰκεῖα faepicule pro domo & fede domeftica poni invenerimus, nemo genio id linguae illius repugnare dixerit. Praeter *Theophraft.* cujus eft illud in de *Cauf. Plant.* Lib. IV. cap. 15. ὅταν σῖτος εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ. addo nunc ita loqui etiam *Parthen. Erot.* c. 17. καὶ ἐργασαμένην ἐνιαυτὸν ὕστερον ἐκ τῶν οἰκείων ἐλάσαι, *aedibus expuliffe. Aelian. V. H.* Lib. III. cap. 17. Ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum reducere. Lucian.* in *Afino*: Πρὸ τῆς ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum venimus. Tzetz.* in *Lycophr.* p. 150. Edit.

Edit. *Baf.* Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ περὶ τὰς Γυρέας πέτρας ναυαγήσαντος, οἱ Λοκροὶ μόλις σωθέντες ἦλθον εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum venerunt.* Adhaec quemadmodum apud Latinos *domus* pro patria; ita & apud Graecos τὰ οἰκεῖα ponuntur interdum. *Parthen. Erot.* cap. 4. πόλεμον ἐπάξειν τοῖς οἰκείοις, *bellum patriae inferet.* Et quid mirum οἰκεῖα pro domo accipi, cum συνώνυμον ejus ἴδια eo fenfu accipi nonnunquam deprehendatur? 1 *Esdr.* c. VI. 32. ληφθῆναι ξύλον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ, *ut fumatur lignum de domo ejus.* Sane in *Esdr. Canon.* cap. VI. 11. pro ἐκ τῶν ἰδίων habetur ἐκ τῆς οἰκίας. *Vulgata* tranftulit: *ut fumatur lignum de fuis propriis.* Nimirum *fua* vel *propria* vocant etiam Latini fedes fuas domefticas. *Amm. Marcell.* Lib. XVI. pag. 136. Ed. *Boxh.* *Rapta farcinarum & jumentorum cum calonibus parte maxima, redit ad fua.* Lib. XVII. p. 158. *ut ponte compacto transgreffus in fuis requireret barbaros, cum nullum reliquiffet in noftris.* pag. 163. *Repedavit ad fua.* Interpres *Abdiae Babyl.* Lib. III. pag. 20. *Abiit unusquisque ad propria.* Euagrius in vita Antonii: *abibat ad fua.* *Petron. Fragm. Trag.* pag 50. Edit. *Blav.* *Ofculatique menfam, rogamus nocturnas, ut fuis fe teneant, dum redimus a coena.* h. e. ἐν τοῖς οἰκείοις. Etiam *Plin.* Lib. I. *Epift.* IV. *Si quando in noftra diverteris.* Οἰκία non effe ufitatum πεζογράφοις, vel inde liquet, quod tamquam rarum quid in Arriano id annotet *Euftathius.* At frequenter apud *Herodotum* occurrit. Non nego: fed inde fieri id ajo, quod fcriptor ille Ionicus fit. Nam Ionum eft ex mafculinis vel femininis facere neutra. Colligo ex *Schol. Apollon. ad* Lib. III. vf. 137. & *Schol. Hom.* ad *Iliad.* E. vf. 722. Illius verba funt: κύκλα λέγει τοὺς ῥόμβους, κυκλώματα. Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τοὺς κύκλους, ὡς λύχνα καὶ δίφρα. Confer *Etymol. M.* auctorem pag. 585. Edit. *Sylb.* MUNCK.

De Graecis Bibliis, quoniam commoda fe offert occafio, facere non poffum, quin obiter heic juventutem moneam, non parum eorum poffe lectionem illi, qui emendare intendat *Hefychium,* afferre adjumenti. Nec tibi rem ingratam facturum me arbitror, mi Lector, fi aliquot fpeciminibus dicta mea confirmavero. Attende, & judica. Jam hinc ordiar, ordinem fervans *Hefychii.*

ἈΓΩΓΗ', τρόπος, ἀναστροφή. Eft qui corrigat, ἀνατροφή. Fruftra. Vide *Hefth.* cap. II. 20. MUNCK.

ἈΜΦΙΒΟΛΕΙ͂Σ, ἁλιεῖς. Appinxerunt in magine, ἁλιεῖς. Scrib. ἁλιεῖς. *Efai.* cap. XIX. 20. MUNCK.

ἈΠΕΚΑ'ΚΙΣΕ, ἐπικράνθη. Exiftimo legendum, ἀπεκάκησε. *Jer.* cap. XV. 17. ἀπεκάκησε ἡ ψυχὴ αὐτῆς. MUNCK. Idem conjecerunt *Pergerus* & *Kufte.*

Kusterus ad *Hesychium*. Nihil tamen mutandum censet *Jens. Lucubr. Hesych.* pag. 34.

'ΑΠΟΣΤΑΛΑΙ', ἀποπέμψεις. Recte corrigit *Salmas.* ἀποσολαί. Vide 3 *Reg.* cap. IV. vers. ult. 1 *Esdr.* cap. IX. vs. 51. ubi munera ita appellantur, quae pauperibus mittuntur. MUNCK.

'ΑΣΥΝΘΗΣΙ'Α, παραβασία. lege: ἀσυνθεσία. *Jer.* cap. III. vers. 7. MUNCK.

ΒΩ'ΛΑΞ, βῶλος, γῆ. Forte scripsit *Hesychius:* βῶλος γῆς. *Job.* c. VII. 5. βώλακας γῆς ἀπὸ ἰχῶρος ξύων. *Apoll.* L. II. p. 126. Γῆς ἐνέβαλε βῶλον. *Gloss. Cyrill.* Βῶλος γῆς, *gleba.* MUNCKERUS. Erroris *Munckerum* hic recte arguit *Berkelius.* Γῆ satis sanum. Vid. Eum pag. 286. & *Albert.* ad *Hesychium.*

ΔΙΑΤΑ'ΧΩΣ, συντόμως. lego: διατάχυς. *Hesth.* cap. XVI. 18. Sic διαταχέων dixit *Plato.* Etiam quod paulo superius exstat, διὰ κενῆς, scripserim junctim potius, διακενῆς. Legitur *Job.* cap. II. 3. & VI. 5. 1 *Maccab.* cap. VI. 12. MUNCK. Qui nimis acriter *Albertio* videtur reprehensus a *Berkelio*, vitilitigatorem potius agente, quam correctorem; nam διαταχέων, quod emendat, nec Viro Cl. placet, nec *Jensio Luc. Hes.* pag. 61. qui vel *Munckeri* & aliorum διατάχυς probant, vel διὰ τάχυς.

ΔΙΕΚΒΑ'ΔΗΝ, διόδον, lego: διεκβολήν. *Jer.* cap. XII. 12. *Zach.* cap. IX. 10. *Obad.* V. 16. MUNCK. Διέκβασιν mavult *Jens.* d. l.

'ΕΠΙ'ΣΤΗ, οἶδα. *Salmas.* ἐπίσημι. malim: ἐπίςῃ, οἶδας. *Jer.* cap. XVII. 26. MUNCK. Cujus iterum *Berkelio* vapulantis conjecturae tamen subscribit *Albertius.*

ΘΙΜΩ͂ΝΕΣ, θιμωνιαί. Superius dixerat: θημῶνες, θημωνιαί. Item, θεμωνιαί *Job.* cap. V. 26. θιμωνία ἅλωνος. *Siracid.* c. XXXIX. 17. θημωνία. Alterutrum profecto, θιμωνίαι, aut θημωνίαι reponendum. Pariter in accentu inferius peccatum, ubi μεριδαρχιαὶ legas pro μεριδαρχίαι. Habetur 1 *Esther.* c. I. 5. & 11.

ΚΝΙ'ΖΩΝ, ἢ κνιζείων λυπῶν συκάμινα τέμνων. Locum mirifice corruptum esse quilibet videt. Conjectavi: Κνίζων, κνυζῶν, ἢ λυπῶν, ἢ τέμνων, ὃς τὸ συκάμινα κνίζων. quae *Amos* verba sunt C. VII. 14. Additur in Scholiis explicatio ex *Hesychio*, τουτέστι, κεντῶν, ὥστε πέπειρα γενέσθαι. quem ego locum invenire tamen necdum quivi. Suspicari possis pro τέμνων non male heic forte poni κεντῶν. Συκάμινον est συκομορέα. *Hesych.* Συκομορέα, συκάμινον. Sycaminorum fructum nisi leviter incideris, sunt, qui maturescere negent. Κνίζειν esse κνυζᾶν, h. e. *gannire*, uti canes solent, didici ex *Oppian.* L. I. vs. 506. Doctiss. *Drusium* mirari satis non possum ad hunc Prophetae lo-

τȢ Πειρίφαντος, ϗ καταλαβὼν ὁμιλȢ̃ντα τῇ γυναικὶ, πιέσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα

cum ſcribentem: *Vellicans ſycamina.* *Ita Hieronymus*, inquit, *Theodotionem*, *ut apparet*, *ſecutus*, *qui antea verterat*, χαρακῶν συκάμινα, id eſt, *Vellicans ſycamina.* Atqui non χαρακίω, ſed κνίζω eſt *Vellico.* Secutus ergo eſt τȢ̀ς ὁ. non *Theodotionem.* MUNCK. Viri D. κεντῶν pro τέμνων & *Berkelii* λεπτύνων pro λυπῶν merito damnat *Albert.* ad *Heſ.* ubi locum docet non mutandum, niſi hac diſtinctione: Κνίζων, ἢ κνιζείων. (ſive κνύζων.) λυπῶν. ἢ συκάμινα τέμνων. *Jenſius* haec loco movit, & poſt Κνίξ repoſuit, ſic: Κνίξων ἢ κνιζείων. cet.

ΝΙ'ΚΟΡ, διαφθορά. lego, νῖκ☉. Habet hoc ex verſione τ̃ ὁ. qui εἰς νῖκ☉ pro εἰς τέλ☉ dicere amant. vide *Thren. Jer.* cap. V. 10. & confer cum *Dan.* cap. II. 34 *Job* XXXVI. 7. *Amos.* cap. I. 11. & cap. VIII. 7. *Jerem.* III. 5. Imitatur illos *Matth.* cap. XII. vſ. 20. Τέλ☉ autem διαφθορά. 1. *Theſſ.* cap. II. vſ. 16. Hinc lux non parva affulget verbis *Pauli*, 1. *Cor.* cap. XV. 15. κατεπόθη ὁ θάνατ☉ εἰς νῖκ☉. Quemadmodum vulgo illa vertantur norunt omnes, Ego verterim: *Abſorpta eſt mors in perpetuum*, vel *penitus.* Εἰς νῖκ☉ enim idem, quod εἰς τέλ☉. *Luc.* cap. XVIII. 5. ἵνα μὴ εἰς τέλ☉ ἐρχομένη. Vertit bene *Piſcator*: *ne perpetuo veniens.* male alii: *tandem.* Idem εἰς τ̃ αἰῶνα. *Pſ.* IX. 18. εἰς διηνεκὲς *Paulo* epiſt. ad *Heb.* cap. VII. & X. Quod inferius legitur in *Heſychio*, Συντελείας, κανίας, affine hiſce eſt, & commode illuſtrari poteſt ex *Jud.* cap. XX. 40. ἀνέβη συντέλεια τ̃ πόλεως ἕως Ȣ̓ρανȢ̃. κακίαν vocaverat vſ. 34. Ita συντελεῖν pro ἐξολοθρεύειν invenias 1. *Reg.* cap. XV. 18. Corruptum eſt, quod ſtatim ſubjungitur: Συντελέσϑ, πληρȢ̃σϑ. leg. συντελεῖσθαι. MUNCK. Νίκορ non in νῖκ☉, quod vult *Munckerus*, mutandum, recte oſtendit *Berkelius.* Vid. *Albert.*

'ΟΙΧΗ'ΣΟΝΤΑΙ, πορεύσονται, ἀπελασθήσονται, ἢ ἔρχονται· ὁμοίως ϗ οἴχη, ἢ ἠφανίσθη. lego οἴχῃ, ἠφανίσθης. *Hoſ.* cap. X. 10. 'Αφανισθῆναι autem eſt e medio tolli, ut vel ex uno *Antonino* noſtro liquere poteſt. MUNCK. Quis, inquit *Berkelius*, puerorum adeo ſtupidus & hebes, qui non videat pro οἴχη legendum οἴχῃ? Quaſi *Munckerus* illud ι tantum advertiſſet, cum ex οἴχη ἢ ἀφανίσθη dederit οἴχῃ, ἠφανίσθης, quod calculo ſuo comprobat *Albertius.* Pro ἔρχονται *Jenſius* conjicit ἐξέρχονται, an voluit ἐλεύσονται?

'ΟΥΡΑ'ΓΙΑ, στρατηγίας ȣ̓ρά. Muta accentum, & ſcribe, ȣ̓ραγία. *Deut.* XXV. 18. MUNCK.

dans, in domum Periphantis venit, eumque cum uxore versantem offendens, utraque manu pressum in

MUNCK. Et hic paratragoediatur *Berkelius*, quod in accentu mutando operam collocarit *Munckerus*, ac si hic non nisi minutias ageret, ubi ipse p. 250. in ἐκφέρεται vitium Typotheticum insidere, & alterum ρ delendum prolixe differuerit, quamquam in contextu illud, quod explosit, retinuit.

ΠΡΟΜΑΧΕΩ'Ν, πύργος. scrib. προμαχών. *Jer.* cap. V. 10. *Tob.* XIII. 16. Invenio tamen etiam in *Gloss. Cyr.* προμαχεὼν, *propugnaculum*. MUNCK.

ΠΤΕΡΝΙΕ'Ι, παγιδεύει. scrib. παγιδεύσει. *Jer.* cap. IX. 4. MUNCK. Subscribunt *Suicerus* & *Bielius*. Sed vulgatam tuetur *Cyrilli* Mſ. apud *Albertium*, qui & *Jeremiae* loco satis convenire censet.

ΣΤΡΑΤΕΥ'ΟΜΑΙ, διατρίβω. Corrigunt στραγγεύομαι. Haud scio quam recte. *Jud.* cap. XIX. 8. στρατεύσον ἕως κλῖναι τὴν ἡμέραν. Sed forte & heic reponendum στράγγευσον. MUNCK. Consentit cl. *Wessel. Probab.* pag. 291. Vid. *Alb.* ad *Hes.*

ΣΥ'ΝΝΟΥΣ, κατηφεῖς. leg. κατηφής. 1. *Esdr.* cap. VIII. 71. MUNCK. Accedunt Viro D. *Biel. Is. Voss.* & *Cyrilli* Mſ.

ΦΙΛΙΑ'ΖΕΤΟ, ἐχωρίσθη αὐτοῦ. Hoc nullus capio. Vide num fuerit, ἠράσθη αὐτοῦ. *Siracid.* c. XXXVII. 1. 1. *Esdr.* cap. III. 22. ubi est *amicitiam colere.* MUNCK. Sic *Judic.* c. XIV. 19. Τῶν φίλων αὐτοῦ, ὧν ἐφιλίασε. *Paral.* cap. XIX. 2. Ἢ μισουμένῳ ὑπὸ κυρίου φιλιάζεις? MUNCK.

ΧΕΛΩΝΙ'ΔΟΣ, οὐδὸς τῆς θύρας τῆς σκηνῆς. Leg. οὐδοῦ vel Χελωνίς. *Judith* cap. XIV. 15 ubi *Tremell. super strato.* male. MUNCK.

ΧΑΙΔΟ'Σ, σακκοπάθνιον. Ἀσκοπυτίνη, puto, scripserat *Hesychius*. *Judith* cap. X. 5. Haec in gustum sufficiant. Quod si studium nostrum qualicunque modo juvandi bonas literas non ingratum tibi esse intellexero, non parum animabis me, ut aliquando aliquid boni faciam *Hesychio*. MUNCK.

Ὁμιλοῦντα τῇ γυναικί] Verterim: *cum uxore colloquentem*, vel si mavis, *congredientem*. Nam est μιχθῆναι & ὁμιλεῖν. MUNCK.

Πιέσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα αἰετόν] Deprehenderat Jupiter Περίφαντα ὁμιλοῦντα τῇ γυναικὶ, unde pro ἀμφοτέραις conjeceram ἀμφοτέρους, nec displicuit *Fonteinio*, qui inde pro ὄρνιθα conjecit ἄνδρα. Alterum sine altero stare non po-

ὄρνιθα αἰετόν· τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ, δεηθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὄρνιθα ποιῆσαι σύννομον τῷ Περίφαντι, ἐποίησε φήνην· καὶ τῷ μὲν Περίφαντι δωρεῖται τιμὰς ἀντὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις ὁσιότητος· ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἐν πᾶσι τοῖς ὄρνισι βασιλέα, καὶ δίδωσι φυλάσσειν τὸ ἱερὸν σκῆπτρον, καὶ προσιέναι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον· τῇ γυναικὶ δὲ τοῦ Περίφαντος, ἣν ἐποίησε φήνην, δίδωσι πρὸς

potest. Locus ita dispositus etiam acutissimo *Ruhnkenio* non displicet, quamquam & vulgatam stare posse existimat, nec nego.

Σύννομον] Elegans vocabulum. cap. 14. Καί εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σύννομοι. A συννέμομαι, *compascor*, ut loquitur Varro. *Aeliano* per metaphoram σύννομος est *conjux* Lib. I. *Anim.* cap. 16. & *Sophocl. Elect.* vs. 601. Ita generaliter etiam σύννομος dicitur, qui vivit cum altero, vel consuetudine ejus & familiaritate utitur. *Schol. Pind.* ad *Nem.* Od. I. σύννομος ἔσται θεοῖς. Sed haec tralatitia sunt. MUNCK.

Ἐν... ὄρνισι βασιλέα] Aliam causam regii hujus ἀξιώματος, nescio unde, profert *Apostolius* Cent. IX. 51. MUNCK.

Τὸ ἱερὸν σκῆπτρον] *Xylander* emendat: τὸ ἱερὸν σκηπτόν. Non improbo. Aliud sceptrum praeter fulmen non novit *Jupiter. Priap.* c. XIX.

Fulmina sub Jove sunt, Neptuni fuscina telum.

Et telum & sceptrum *Neptuni* fuscina, ut Jovis fulmen. *Plin.* Lib. X. cap. 3. *Negant unquam solam hanc avem fulmine exanimatam: unde armigeram Jovis consuetudo judicavit.* *Servius* ad Aen. I. vs. 398. *Eum in avem convertit, quam avem Jupiter inhaerere sibi praecepit, & fulmina gestare.* Nec unquam legere memini, ubi sceptrum gestans introducatur aquila. *Jovis armiger ales* est *Virgilio* Georg. 3. non *sceptriger*, quamvis licet fulmen Jovi pro sceptro sit. *Phaedr.* Lib. IV. cap. 17.

Consedit genitor tum deorum maximus
Quassatque fulmen.

h. e. sceptrum.

Si quis tamen τὸ σκῆπτρον retinere maluerit, advocare poterit illud *Pindari Pyth.* Od. I.

Καὶ

in aquilam commutavit: uxoremque ejus orantem ut se quoque in avem Periphantis consuetudine utentem verteret, phanam, id est fulicam fecit. Periphanti porro ob pietatem qua inter homines praestiterat, hoc honoris tribuit, ut rex omnium avium esset, sacrique custos fulminis, & ad suum adiret solium. Uxori autem Periphantis, ut avis ea

Καὶ τ̀ αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύης
Ἀενάȣ πυρός.
Εὕδει δ' ἀνὰ σκαπτῷ
Διὸς αἰετός.

Sed ἐκ παραλλήλȣ, ut vides, ponit fulmen & sceptrum. MUNCK.

Σκῆπτρον] A conjectura *Xylandri* σκῆπτον emendantis etiam *Cuper.* non alienus est, in *Apoth. Hom.* p. 24. *Fulminis minister* & *armiger* poëtis dicitur aquila. Vid. *Heins.* ad *Sil. Ital.* L XII. vs. 58. *Pindarus* Nob. Viro cit. *Pyth.* I. vs. 9.

—— Εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός.

Sed fulmen Jovis sceptrum erat, unde lectio non sollicitanda; propterea quod mox subjungitur θρόν☉, de quo vid. *Burm.* de *Jov. Fulg.* c. 14.

Φήνην] Alias Φίνις dicta haec avis. Diosc. Lib. II. cap. 58. Φίνις τὸ ὄρνεον, Ῥωμαϊςὶ καλȣ͂σιν ὀσσίφραγον. *Ossifragam* appellat quoque *Plinius* Lib. X. cap. 3. Perperam in versione sua *Xylander: phanam*, id est, *fulicam.* & in utriusque editionis Indice: *Fulica, quae & phana avis.* Neque enim φήνη est fulica, sed αἴθυια. Auctor locuples *Virgil.* I. Georg. vs. 362. *Marinae fulicae*, ex illo Arati, ἐν ἁλὶ δῖναι αἴθυιαι.

Sosipater Lib. I. λάρον *fulicam* interpretatur. Et hoc vitiosum sine dubio. Nam λάρ☉ est *gavia*, ut patet ex *Miles.* v. *Apuleji.* Praeter *Petrum Damianum*, qui eundem, quem *Xyl.* errorem errat Lib. II. ep. 18. deceptus quoque est in Lexico suo *Jo. Crispinus* voce AΙ'ΘΥΑ. Notavit ibi nescio quis: *Virgilius ex Arato vertit fulicam, quae etiam ab Homeri interprete* φήνη *dicitur ad illud Odyss.* έ. αὐτὴ δ' ἀψ &c. versus hic est 352. ad quem nihil annotavit *Scholiastes.* Sed ad vs. 337.

Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης.

haec

πρὸς ἅπασαν πρᾶξιν ἀνθρώποις αἰσίαν ἐπιφαίνεσθαι.

hacc legas: Σὺν τῷ ν γραπτέον ἐν ᾗ πτῆσιν, ὡς τὴν ὁρμὴν, ἀπαλλαττομένη μέντοι εἴκασαι τῇ αἰθυίᾳ, ὡς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο, καὶ φήνῃ εἰδομένη. Ἄιθυια δὲ εἶδος ὀρνίȣ (leg ὀρνέȣ) θαλασσίȣ. Quaeſo te, lector, an heic fulicam φήνην eſſe ait? Nihil minus: ſed quod heic de Leucothea dicitur, comparat cum illis, quae de Minerva dicta ſunt Odyſſ. A. vſ. 320. Et Γ. vſ. 372. φήνῃ εἰδομένη. ubi *Scholiaſtes:* φήνη εἶδος ὀρνέȣ ὅμοιον ἀετῷ. Φήνην itaque *oſſifragam;* quam & *barbatam* dictam *Plinius* refert L. X. c. 3. *Oſſifrangus* eſt *Iſidoro* L. XII. 7. *Orig.* Ex Latino vocabulo Graecum finxit *Gloſſogr. Oſſifragus*, ὀστοκόπος, ὀστοκλάστης, ὀστοκατεάκτης, ὄρνεον. & alibi: *Oſſifragus*, ὀστοκόραξ. A veteribus Latinis *Sanqualis* dicta eſt. *Feſtus Pauli: Sanqualis avis, quae* OSSIFRAGA *dicitur.* Inter accipitres numerat *Aelian. Anim. Hiſt.* L. XII. c. 4. *Ariſtoteles* περὶ Θαυμ. Ἀκȣσμ. p. 97. Ed. *Sylb.* Ἐκ τȣ̃ ζεύγȣς δὲ τῶν ἀετῶν θάτερον τῶν ἀγόνων (ἐκγόνων *Gesn.*) ἁλιαίετος γίνεται παραλλὰξ, ἕως ἂν σύζυγα γένηται. ἐκ δὲ τῶν ἁλιαιέτων φήνη γίνεται &c. Φίνις dicitur a *Dioſceride* L. II. c. 58. Φίνις τὸ ὄρνεον, inquit, ὃ Ῥωμαϊστὶ καλȣ̃σιν ὀσσίφραγον. Sed hanc non meam eſſe, ſed *Bocharti* obſervationem ait Vir Cl. (*Berkel.*) ſiquidem in ſuo *Hierozoico* ex *Dioſceride* hunc locum adducit alicubi *Bochartus.* Fateor bilem movere mihi tam jejunam malignitatem. Nemo, opinor, ferat me ita ſcribentem: Φίνιν eſſe Romanorum oſſifragam docet ex *Dioſcoride* in Lexico ſuo *Criſpinus:* ergo non *Bocharti* haec, ſed *Criſpini* obſervatio eſt, & hic ab illo compilatus. Quaſi vero τῶν ἀδυνάτων ἓν eſſet, ut duo idem legerint. Atqui ille tam rigidus aliorum Cenſor ipſe duorum locorum emendationes in annotationibus prioribus ad *Anton.* C. XXXI. ſibi confidenter vindicat, quas in ſecundis curis, neſcio qua motus cauſſa, ſimpliciter vero auctori, h. e. *Cluverio* acceptas refert. Aut fateatur heic neceſſe eſt, idem ſibi, quod *Cluverio*, veniſſe in mentem, aut eas a ſe *Cluverio* ſublectas. MUNCK.

Ἐποίησε φήνην] Hanc fabulam apud alios fruſtra quaeſieris. *Lactantius* & *Ovidius* (L. VII. *Met.* vſ. 399.) eam tangunt tamquam in tranſitu. Ille: *Veniſſe etiam Athenas, ubi Phineum & Periphain in aves converſos.* abrupte ſatis. Hic:

Quae te juſtiſſime Phineu,
Teque, ſenex Periphа, pariter videre volantes.

Ex tenore fabulae *Antonini* pro *juſtiſſime Phineu* in *Obſervatt.* ſuis

ea ad omnes actiones hominibus secunda appareret.

suis legit *J. Schraderus*, V. Cl. mihique ex longo tempore amicissimus, *justissima Phini*, eamque emendationem recepit *Piersonus* noster *Verisim.* p. 7. ubi de ave φίνει vel φήνη videndus, quamquam eum in hac voce *Sophocli* restituenda non felicem fuisse ostendit *Toupius* ad *Suid.* T. III. p. 24. ut *Phinis* hujus esset reginae nomen, quod, ut dissentire cuique licet, mihi esset verisimilius, si aliud adderetur epitheton; nam hoc justissimi regis uxori adjudicatum quodammodo obstat, & ex *Antonini* descriptione mallem, si *Phini* retinendum, *sanctissima* vel *castissima*, quemadmodum commodius aliud epitheton requiri ipse vidit Vir Cl. & in altera *Observatt.* parte dabit. In nomine ea de caussa dissentiebam, quod Periphas in avem mutatus nomen suum non retineat, sed ἀετὸς vocetur, ubi *Phinis* in avem conversa *phinis* obtinet, quodque haec in φήνην mutata videatur, quia haec avis ἀετοῦ εἶδος, ut, quod voverat, eo commodius mariti in ἀετὸν conversi consuetudine frueretur, atque adeo aliud gessisset nomen, quamdiu inter homines fuerat: propterea quod, quemadmodum plures Phinei, ita & plures fuerunt Periphantes, sed hunc, quo de *Antoninus*, eumdem credit *Galeus*, de quo *Apollodorus* L. I. c. 1. §. 5. Περίφας μὲν Ἀκταίῳ λαγχάνει. Nunc dubito, quia pro *ubi Phineum* in *Lactantii* Ed. *Parm.* A. 1496. *Hicque Phenen* legi ad *Ovid.* animadvertit Cl. *Burm.* &, quod litteris ad me datis observat Vir amicissimus, Danaum (Aegypti, qui Periphantis pater apud *Apollodorum*, aequalem) Cecrope recentiorem haberi, & nostrum Periphantem *Antonino* dici, ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθονα, πρόσθεν ἢ φανῆναι Κέκροπα.

Αἰτίαν ἐπιφαίνεσθαι.] *Berkelio* vapulat rursus misellus ille ludi magister, *Munckerus*, qui forte discipulos suos docuerit, αἰτίαν genere femin. in usu esse, cum contrarium esset docendum. At cur ipse in priore ed. illud non animadvertit, aut in altera, ubi tam severum agit Censorem, non mutavit? Nam quod extra usum est, cur non emendat, ut facit alibi? aut quid indignatur, quod *Munckerus* ipsum secutus retinuerit? An vero hic ignorasset, *plurima* adjectiva in ιος exeuntia communis esse generis? Novit, non vero *omnia*. Δῖος, δῖα, δῖον; σεβάσμιος, σεβάσμια, σεβάσμιον; πότνιος, ἅγιος, δεξιὸς, γερούσιος, ια, ιον, & infinita alia. Alia nunc generis communis, nunc utriusque: ὁ καὶ ἡ βίαιος & ὁ βίαιος, ἡ βιαία: ὁ καὶ ἡ ἐντάφιος, quod & ὁ ἐντάφιος, ἡ ἐνταφία dictum Analogice ex ἐνταφιάζω deduco: ὁ καὶ

ἡ

ἡ οὐράνιος, sed & fem. οὐρανία apud *Sophoclem* invenio, ubi Jonum & Atticorum more adjectivum fem. substantivo masc. jungit, *Oed. Tyr.* vs. 885. οὐρανίαν δι᾽ αἰθέρα. & apud *Schol. Arist. Plut.* ad vs. 1128. αἰθερία φωνή. Quid obstat, quominus aut ipse hanc terminationem exprimere potuerit *Antoninus*, aut, quem descripsit, *Boeus!* De avibus, quae fausti erant vel infausti ominis, & αἴσιοι, ἐναίσιοι, vel ἐξαίσιοι vocabantur, vid. Ill. *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Pallad.* vs. 123. Hae distinguebantur: *Oscines*, quae cantu, *Alites*, quae volatu *augurium dabant. Festus* V. *Oscines aves Appius Claudius esse ait, quae ore canentes faciant auspicium, ut corvus, cornix, noctua.* aut quae alis aut volatu, *ut buteo, sanqualis, aquila, imisulus*, (alibi *immissulus*, & in Cod. *Vossian.* tert. *milvus*) *vulturius*, Picus Martius, *Feroniusque, & parra, & in Oscinibus, & in alitibus habentur.* Hunc eo adduxi locum, ut integritati restituam. De triplici avium genere sermo est, Oscinum, alitum, & ex utrisque mixtarum, *Oscines*, quae ore, ut *corv. corn. noct. Alites*, quae volatu, ut *but. sanq.* cet. jam vero quae & inter *oscines* & *alites* ponuntur, ut *Picus Mart. Feron. &*

ζ΄. ΑΝΘΟΣ.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίας α΄.

Αὐτονόου τοῦ Μελανέως καὶ Ἱπποδαμείας ἐγένοντο υἱοὶ μὲν Ἐρωδιὸς καὶ Ἄνθος, Σχοινεὺς, Ἄκανθος: θυγάτηρ δὲ Ἀκανθὶς, ᾗ κάλλιστον εἶδος ἔδωκαν οἱ θεοί· τῷ δὲ Αὐτονόῳ τούτῳ ἐγένοντο ἵππων ἀγέλαι πλεῖσται, καὶ ἔνεμον αὐτὰς Ἱπποδάμεια τούτου γυνὴ,

Ἵππων ἀγέλαι] *Equorum* hic rectius, quam in seqq. ubi interpres semper *equas*. Non solum enim Jones, ut *Berkelio*, aut Dores, ut *Salmasio* visum est, ad *Solin.* c. 45. bestiarum mares genere feminino efferre solent. *Schol. Eurip.* Phoen. vs. 3. Ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους. Infra C. XXI.

parra. Legendum itaque: *Oscines aves.... quae ore canentes.... noctua.* aut alites, *quae volatu*, ut.... *vulturius*, *Picus autem Marcius* cet. Emendationi favent variae lectt. Distinctionem confirmant seqq. *Oscinum tripudium est*, *quod oris cantu significat quid portendi*, *cum* cecinit *corvus*, *cornix*, *noctua*, *picus & parra.* Ubi *picus* & *parra* quoque oscinibus accensentur. Quo etiam loco, etsi *cantus* & *canere* de quovis avium sono dici constat, nescio quomodo, magis arridet ejusdem *Vossian.* Cod. lectio *crocit*, vel ut numerus syllabarum constet, *crociat*: propterea quod voculam *cum* jungere solcat subjunctivo. Mox V. *Oscum*, sub finem: *Cum apud antiquos omnes fere obscena dicta sint*, *quae mali ominis habeantur. Ut illa Virgilii testimonio sint*,... *cum aït Harpyas*, *obscenas volucres: &*, *obscenamque famem.* Ubi *J. Douza* pater legit: *cum apud antiquos* aves *fere obscenae dictae sint*, cet. Sed, quia Virgilii, ad quem provocat Festus, duplex est auctoritas, *Harpyiarum* & *famis*, atque adeo non ad aves solum refertur, sed quidquid est maliominis, altera ejusdem Nobiliss. Viri conjectura tutior videtur: *cum apud antiquos* omnia *fere obscena dicta sint.* cet.

VII. ANTHUS.

Narrat Boeus libro I. *de Avium ortu.*

Autonous Melanei F. ex Hippodamia filios nactus est, Erodium, Anthum, Schoeneum, Acanthum: & filiam Acanthidem, quam forma pulcherrimam dii fecerunt. Habuit is Autonous equorum armenta plurima, eaque pascebantur ab Hippodamia

XXI. ἡ ἄρκτος *ursus*, qui cum Hipponi filia rem habuit. Vid. ibi *Munck.* & ad *Hygin.* c. 30. *Periz.* ad *Sanct. Min.* L. I. c. 7. Eund. & *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. L. XIII. c. 35. Comment. ad *Ovid. Metam.* L. III. vs. 140. *Observ. Miscell.* T. I. p. 115.

γυνὴ, ϗ οἱ παῖδες αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ Αὐτονόῳ γῆν ἔχοντι πλείστην, οὐδεὶς καρπὸς ἐφαίνετο, κατ' ὀλιγωρίαν ἔργων, ἀλλ' ἔφερεν αὐτῷ σχοίνους ὁ χῶρος ϗ ἀκάνθας, ἀπ' αὐτῶν ὠνόμασε τοὺς παῖδας, Ἄκανθον ϗ Σχοινέα, ϗ Ἀκανθίδα. ϗ τὸν πρεσβύτατον Ἐρωδιόν, ἐπεὶ αὐτὸν ἠρώησεν ὁ χῶρος· οὗτος ὁ Ἐρωδιὸς πλεῖστον ἐφίλησε τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων, ϗ ἔτρεφεν αὐτὰς ἐν τῷ λειμῶνι· ἐπεὶ δὲ Ἄνθος ὁ Αὐτονόου παῖς ἐξήλασε τὰς ἵππους ἐκ τοῦ λειμῶνος, αὗται ἐργόμεναι τροφῆς, ἐξεθύμωσαν, ϗ τὸν Ἄνθον ἐπιστᾶσαι κατεβίβρωσκον πλεῖστα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τοὺς θεούς· ὁ μὲν οὖν πατὴρ ὑπὸ ἄχους ἐκπλαγεὶς, ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους, ϗ ὁ θεράπων τοῦ παιδός. ἡ δὲ μήτηρ διεμάχετο πρὸς τὰς ἵππους, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀσθένειαν οὐδὲν ἐδυνήθη πρὸς τὸν ὄλεθρον ἐπαμῦναι· Κἀκεῖνοι μὲν οὔπω τεθνεῶτα τὸν Ἄνθον ἔκλαιον· Ζεὺς δὲ ϗ Ἀπόλλων οἰκτείραντες πάντας αὐτοὺς ἐποίησαν ὄρνιθας· Αὐτόνοον μὲν τὸν ὀκνὸν, ὅτι αὐτοῦ ὁ πατὴρ ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους· τὴν δὲ μητέρα κο-

Ὁ μὲν οὖν πατήρ] Hic minime contemnenda est, quam mecum communicavit *Valckenarius*, *Is. Toussainctii* conjectura: ὁ μὲν Ἄνθου πατήρ.

Αὐτόνοον μὲν εἰς τὸν ὀκνόν] Nemini interpretum visum miror, aut deesse aliquid, aut παρέλκειν, cum tamen nihil certius, vel legendum esse, Αὐτόνοον μὲν εἰς τὸν ὄκνον ἤλλαξαν, vel εἰς delendum, ἐποίησαν, quod praecedit, Αὐτόνοον ὄκνον. Sequens ὅτι αὐτοῦ corruptum censet etiam *Valckenarius*, & cum *Kuhnio* ad *Pausan*. L. X. p. 868. legit, ὅτι Ἄνθου ὁ πατήρ.

Τὸν ὀκνόν] Ὀκνὸς ex ardeis una

damia uxore & filiis ejus. Caeterum Autonoo plurimum agri possidenti nullus cum fructus perciperetur, ob culturae neglectum, sed juncos ei solum, spinasque ferret: inde nomina filiis Acantho & Schoeneo, filiaeque Acanthidi imposuit: maximumque natu Erodium appellavit, quod ipsum destituisset terra. Is Erodius armentorum equorum studiosissimus, ea pastum in pratum compulerat, unde cum ea Anthus expulisset, equae a pabulo exclusae in furorem versae sunt: nactaeque Anthum devorarunt, multa deos opem flagitantem. Et pater quidem Autonous prae dolore attonitus, equas abigere cunctatus est, itemque adolescentis famulus. mater vero cum equabus depugnans ob corporis imbecillitatem pestem filio depellere non potuit. Cum autem hoc modo extinctum Anthum deflerent, Jupiter & Apollo misericordia ducti, universos in aves mutaverunt: Autonoum in ocnum, quod pater ad ferendum filio auxilium segnis fuisset: matrem in corydum, quod

una est, qui dictus alias ἀστερίας. *Aristot. Hist. Anim.* Lib. IX. cap. 18. ὁ δὲ ἀστερίας, ὁ ἐπικαλούμενος ὄκνος, μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων ἀργότατος. MUNCK.

Ὤκνησεν ἀπελάσαι] Hactenus editum fuit ἀπελάσε. Id quod peccatum existimo typographorum. Ἀπελάσαι legisse quoque *Xylandrum* satis, opinor, ejus versio evincit: *Quod pater ad ferendum filio auxilium segnis fuisset.* Variavit phrasin, ne idem, quod modo, diceret: *equas abigere cunctatus est.* Qui enim vir ille Graece non perfunctorie doctus, nec naris sane obe-

κορυδὸν, ὅτι ἐκορύσσετο πρὸς τὰς ἵππους, μαχομένη περὶ τοῦ παιδός· αὐτὸν δὲ τὸν Ἄνθον, καὶ τὸν Ἐρωδιὸν, καὶ Σχοινέα, καὶ Ἄκανθον καὶ Ἀκανθυλλίδα γενομένους ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ ἐποίησαν ὀνόματι καλεῖσθαι, καθὰ καὶ πρὶν ἢ μεταβαλεῖν αὐτοὺς ὠνομάζοντο· τὸν δὲ θεράποντα τὸν ὀπηδὸν τοῦ Ἄνθου κατὰ ταὐτὰ τῷ ἀδελφῷ τοῦ παιδὸς ἐποίησαν ἐρωδιὸν, ἀλλ' οὐχ ὅμοιον· ἧσσων γάρ ἐστιν ἱκανῶς τοῦ πελλοῦ· καὶ οὐ γίνεται σύνεδρος οὗτος ὁ Ἐρωδιὸς Ἄνθῳ, καθάπερ οὐδ' ὁ Ἄνθος τῷ ἱφίππῳ, ὅτι μέγιστα κακὰ ἔπαθεν ὁ Ἄνθος

obesae, adeo manifestarium odorari non potuisset mendum? Ita, ut edendum curavi, legendum esse monitum quoque in editione Leidensi. MUNCK.

Κορυδὸν] *Aristoteli* est κόρυδος, κόρυδοι, κόρυδες, κορύδωνες, κορυδαλοὶ, κορυδαλίδες, *alaudae*. *Galeritas*, *galericos* & *cassitas* alias appellant Latini, ab apice in capite galero vel cassidi non dissimili. MUNCK.

Ἄνθον] *Aristot.* L. IX. c. 1. *Florum* vertit *Gaza*. MUNCK. De *Anthis*, qui plures fuere, & unde dicti, conf. *Staver.* ad *Fulgent.* L. II. 12.

Ἐρωδιὸν] Multus est in hujus nominis derivatione Auctor *Etymol. M.* Vid. & *Suid.* in V. Sed vide quae infra ad Cap. XIV. V. Αἴθυια, observamus. In animalium nominibus vertendis quam sese inpediant Grammatici, docet *Salmas.* ad *Solin.* p. 64. & *Hemsterh.* ad *Aristoph. Plut.* p. 313.

Σχοινέα] Σχοινίων, ni fallor, est *Aristoteli* Lib. IX. c. 1. *Junco Gazae*. MUNCK.

Ἀκανθυλλίδα] Ejus meminit *Aristot.* Lib. VIII. cap. 3. *Spinus* modo, modo *ligurinus* redditur a *Gaza*. Nota filiam, quam ἀκανθίδα superius dixit, heic appellari ἀκανθυλλιδα. Suspicari possis alterutrum esse vitiosum, quamvis licet eadem sit avis ἀκανθις & ἀκανθυλλίς. Ἀκανθιλίδα appellat *Theocriti Scholiastes* ad Eid. VIII. vs. 141. *Virgil.* Georg. III. vs. 338.

Littoraque Alcyonem resonant,
& acanthida dumi.

Ad quem versum consule *Servii* com-

quod ſe adverſus equas armaſſet, pro filio propugnans: ipſum autem Anthum, Erodium, Schoeneum, Acanthum, & Acanthyllida in aves priſtinis ſuis nominibus inſignes: famulum Anthi comitem itidem in erodium, ſed pello longe minorem. atque hic erodius nuſpiam Antho adſidet, neque Anthus ephippo, quod ab equis peſſi-

comment. MUNCK. Ἀκανθίδα, ut ſupra, & Ἀκανθυλλίδα, diverſas facit *Voſſ.* in *Etymol.* ex mente *Brodaei*, L. VII. Miſc. c. 1. Mihi vero hoc illius Diminutivum videtur, pari modo ac C. XI. infra Χελιδὼν & Χελιδονὶς, unde forſan *Schol. Theocr.* *Munckero* cit. Ἀκανθιλίδα dixit.

Κατὰ καὶ πρὶν ἤ] Vitium hoc typotheticum, quod ſibi contraxere edd. poſteriores, expunximus, & *Xylandrianam* lectionem revocavimus. Sic καθέσον, καθάπαξ, & alia, de quibus vid. *Duker.* Praef. ad *Thucyd.*

Κατὰ τ'αυτά] Et heic operae negligentes fuerant. Ταῦτα exhibebat utraque editio. Ego τἀυτα repoſui, hoc eſt, τὰ αὐτά. Noſter cap. 12. εἰς την αὐτην ἐκείνῳ λίμνην. *Schol. Pind.* ad *Nem.* od. 3. καθὸ ὁ αὐτὸς δοκεῖ εἶναι τῷ ἡλίῳ. *Sophocl.* 17. Flag. vſ. 698.

Ὑμεῖς θ' ἑταῖροι τ'αυτὰ τῇ δέ μοι τάδε
Τιμᾶτε. MUNCK.

Τοῦ πελλοῦ] *Pellus* Erodii genus eſt. XYLAND· *Ariſtoteli* Lib. IX. cap. 1. πέλλος eſt, non πελλός. *Pella Gazae.* Eſt autem & haec ardeola. MUNCK.

Σύνεδρος] De hac voce videndus eſt *D'Arn.* de Diis Παρέδροις c. 9. p. 46. ubi hunc locum ita vertit: *Et non verſatur cum antho erodius, ita neque anthus cum ephippo, quia maxima ab equis perpeſſus eſt mala Anthus: & adhucdum ubi equum hinnientem inaudiverit, fugit ejus vocem ſimul imitans.*

Τῷ ἐφίππῳ] De *Ephippo* dubito;

Ἄνθος ἀπὸ τ ἵππων· κ ἔπι νῦν ὅταν ἀκέση φωνῦντος ἵππου, φθέγγεται μιμέμενος ἅμα τὴν φωνήν.

bito: & fortaſſis eſt legendum ἵππῳ *equo*. XYLAND. Omnino legendum ἵππῳ. Vid. *Plin.* L. X. c. 42. & *Ariſtot.* H. Anim. L. IX c. 1. Ἄνθος δὲ ἵππῳ πολέμιος. ἐξελαύνει γὰρ τ ἵππον ἐκ τ νομῆς. πόαν γὰρ ἐπινέμεται ὁ Ἄνθος. MUNCK. Et, quae huc maxime faciunt, addit: Μιμεῖται δὲ τῦ ἵππυ τὴν φωνὴν, κ φοβεῖ ἐπιπετόμενος cet. *Aelian.* de Nat. Animal. V. c. 48. Μισεῖ δὲ ἀλώπηξ κίρκον, κ ταῦρος κόρακα, κ ὁ ἄνθος τ ἵππον. Hunc locum ob oculos habuiſſe Philen, ipſa loquuntur verba: p. 118. vſ. 55.

> Πάλιν ἀλώπηξ δυσμενῆ κίρκον κρίνοι,

ή. ΛΑΜΙΑ ἡ ΣΥΒΑΡΙΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιεμένων δ'.

Παρὰ τὰ σφυρὰ τ Παρνασσῦ πρὸς νότον, ὄρος ἐστιν, ὃ καλεῖται Κιρφὶς, παρὰ τ Κρίσαν, κ

Κιρφὶς] *Straboni* pag. 474. edit. *Xyl.* & *Schol. Pind.* eſt Κίρφις. MUNCK.

Τὴν Κρίσαν] Κρίσσα eſt *Straboni*, & *Schol. Pindari* Κρίσα cum noſtro *Soph.* Electr. v. 180. unde Κρισαῖος in *Scholiis*: ſed in Poëta ipſo vſ. 732. Κρισσαίας. Nihilo hinc certiores nec ego nec tu ſumus, mi lector. Quae Τρίκκη eſt *Straboni*, & *Trica Hygino* ac *Dareti*, Τρίκκη *Stephano* & *Homero* eſt. Et fruſtra alterum ego ex altero corrigendum putavi ad *Hyg.* pag 67. Nusquam pronius labuntur librarii quam in nominibus propriis, ſive hominum illa, ſive locorum ſint. Inſigne. ſupinitatis ſuae ſpecimen dederunt in *Hyg. Myth.* cap. 24. *Cum jam longe a Colchis eſſent*, *navem in occulto juſſit collocari.* Emendat vir Cl. *Cum jam non longe a Colchis eſſent.* & id ſequen-

peſſime fuiſſet tractatus. atque etiamnum anthus equi vocem audiens fugit, ſimul eam imitans.

Κόρακα ταῦρος, ἵππον ἰχθὺς ἀνθίας.

ubi refutatione vix digna, quae *Pauwius* ſumma etiam cum fiducia repoſuit, ἔχθει ἀνθίας, quod quidem vocabulum avi magis proprium quam piſci etiam *Aeliano* reſtituendum duxit. Error penes *Philen* eſt, qui locis male intellectis de piſce acceperit, quod de ave factum oportuit. Iterum *Aelian.* L. VI. c. 19. Καὶ ὁ μὲν ἄνθος ὑποκρίνεται χρεμέτισμα ἵππου. Neque umquam ἀνθίας de ave dici aliis *Ariſtotelis* & *Plinii* locis confirmari poteſt. Sed pluribus hoc jam egit Vir Cl. in *Obſerv. Miſcell.* T. VI. p. 460.

VIII. LAMIA, *ſive* SYBARIS.

Refert Nicander Libro IV. Alteratorum.

In imo Parnaſſi verſus meridiem mons eſt Cirphis, pone Criſſam, inque eo etiamnum antrum

quentia velle ait. Ego ut iſtud videre necdum poſſum, ita certum mihi verba illa cap. 21. *Cum jam non longe eſſent a Colchis*, anſam praebuiſſe huic loco corrumpendo. Circumſtantiae fabulae, & ſequentia exigunt: *Cum jam non longe ab Jolco eſſent.* *Ovid.* VII. *Met.* vſ. 333.

Victor Jolciacos tetigit cum conjuge portus.

Reſtituendum eſſe id vocabulum etiam *Propert.* L. II. *El.* 1. docuit me Nob. *Nic. Heinſius.* Edunt vulgo:

Colchis Colchiacis urat aëna focis.

Lege *Jolciacis.* Confer *Zenob. Cent.* IV. 92. Lectorum judicio nimis videar diffidere, ſi de re tam aperta plura faciam verba. Etiam in *Juſtino* non parum

καὶ ἐν αὐτῷ ἐστὶν ἔτι νῦν σπήλαιον ὑπερμέγεθες, ἐν ᾧ θηρίον ᾤκει μέγα καὶ ὑπερφυὲς, καὶ αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον· τοῦτο καθ' ἡμέραν ἑκάστην τὸ θηρίον ἐπιφοιτῶν ἀνήρπασεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους· ἤδη δὲ τῶν Δελφῶν βουλευομένων ὑπὲρ ἀναστάσεως καὶ χρηστηριαζομένων εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν· ὁ θεὸς ἀπόλυσιν ἐσήμανε τῆς συμφορᾶς, εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκθεῖναι παρὰ τῷ σπηλαίῳ ἕνα κοῦρον τῶν πολιτῶν· κἀκεῖνοι καθάπερ ὁ θεὸς εἶπεν ἐποίουν. Κληρουμένων δ', ἔλαχεν Ἀλκυονεὺς ὁ Διόμου καὶ Μεγανείρης παῖς, μονογενὴς ὢν τῷ πατρὶ, καὶ καλὸς καὶ κατὰ τὴν ὄψιν, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος· καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν Ἀλκυονέα στέψαντες, ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς Συβάριδος σπήλαιον· Εὐρύβατος δὲ κατὰ δαί-

rum dormitarunt. Lib. II. c. 4. *Menalippen* Reginae Amazonum sororem faciunt, cum fuerit *Melanippe*, ut nos docet nescio quis Poeta *Pindari Scholiastae* laudatus ad *Nem.* od. III. pag. 274. edit. *Francofurtensis.* MUNCK.

Κρίσαν] *Stephanus* etiam in V. scribit Κρίσα. Forsan ut Λάρισσος *Pausan. Eliac.* 2. c. 26. & alibi scribitur Λάρισος. Sed e *Schol. Eurip.* & *Hom.* Κρίσσαν scribendum, quia conditam a *Crisso Phoci filio* &c. monet *Staver.* ad *Hygin.* cap. 141. Hoc confirmatur *Schol. Lycophr.* vs. 1070. Κρίσσα πόλις Φωκίδος, κτισθεῖσα παρὰ Κρίσσου, τοῦ Πανοπέως ἀδελφοῦ. Conf. *Palmer.* in *Ant. Graec.* L. VI. 3. & 4. ubi vide an Κίρρα urbs eadem, quod quoque negat *Berkel.* & alii, ad *Steph.*

Μέγα καὶ ὑπερφυές] *Aristoph.* Plut. vs. 733. δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. Ὑπερφυὴς enim, qui aliqua re inter ceteros eminet, eximius, unde illud *Cononi* C. VII. restituendum judico: Φιλάμμων ὑπερφυὴς τὸ κάλλος ἐγένετο. legitur ὑποφυής.

Εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν] Παρεῖναι etiam motum ad locum significare, ostendit *Stephan.* V. &

trum praegrande, in quo fera degebat olim ingens & monftrofae magnitudinis adeo, quam alii Lamiam, alii Sybarim nominabant. Ea fera fingulis diebus in agros graffabatur, pecus hominesque rapiens. Jamque Delphi de mutandis fedibus cogitabant, & oraculum confulebant de loco, in quem migrarent. Tum Deus, malo eos ifto liberatum iri pronunciavit, fi manentes vellent ad antrum exponere puerum unum de civium filiis. ipfi mandata peragebant. Sorte ad hoc ductus eft Alcyoneus, Diomi & Meganirae F. quem unum pater genuerat, & vultu & indole praeditus eleganti. eum coronis redimitum, facerdotes ad Sybaridis fpeluncam abduxerunt. At vero genii cujusdam impulfu Eurybatus Euphe-

& *Valcken.* ad *Herod.* Lib. I. p. 10.

Μεγανείρης] Sic & Alii, vid. ad *Ovid. Metam.* V. vf. 448. & quae diximus ad C. XXIII. ubi Celei uxor Metanira, etiam ab aliis male vocatur Meganira, quod ad *Apollod.* L. I. c. III. invitis tribus exemplaribus, probat *Aegius.* An & hic Μετάνειρα fit fcribendum, non habeo dicere. Eft enim diverfa a Celei uxore, & in alio *Apollodori* loco L. III. cap. IX. fine ulla codd. varietate, occurrit Μεγάνειρα τȣ̃ Κρόκονος. Miror tamen *Berkelium* & *Munckerum* de dialecto Antoniniana faepe tam acriter contendentes, non obfervaffe, Μεγανείρης vel Μετανείρης hic effe, quod *Apollodoro* diferte Μεγανείρας. Sic C. XXXII. Πολυδώρης. C. XXX. ἔγημον Εἰδοθέην. De his ad calcem operis.

Ἀλκυονέα ςέψαντες] Hoc de corona, quam capiti impofuerant pueri, intelligendum, oftendunt feqq. τὰ ςέμματα, καὶ αὐτὸς ἐπὶ την κεφαλὴν ἐπιθέμενος. cet. *Berkelius*, ubi Veteribus neci devota capita, & etiam vitae difcrimina adeuntes coronari fuiffe folitos oftendere conatur, duo *Herodoti* loca, quibus haec confirmet, adducit, Lib. I. cap. 109. ubi de Cyro, qui interimendus tradebatur,

δαίμονα ἐκ τῆς Κουρήτιδος ἀπιὼν ὁ Εὐφήμου παῖς, γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, νέος δ' ὢν καὶ γενναῖος, ἐνέτυχεν ἀγομένῳ τῷ παιδὶ, πληγεὶς ἔρωτι, καὶ πυθόμενος καθ' ἥντινα πρόφασιν ἔρχοιτο, δεινὸν ἐποιήσατο μὴ οὐκ ἀμῦναι πρὸς δύναμιν, ἀλλὰ περιϊδεῖν οἰκτρῶς ἀναιρεθέντα τὸν παῖδα· περισπάσας οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀλκυονέως τὰ στέμματα, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος, ἐκέλευεν ἀπάγειν ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον, εἰσδραμὼν καὶ τὴν Σύβαριν ἐκ τῆς κοίτης συναρπάσας, παρήνεγκεν εἰς ἐμφανὲς, καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριψεν· ἡ δὲ καταφερομένη προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης· καὶ αὐτὴ μὲν ἐκ τοῦ τραύματος ἀφανὴς ἐγένετο· ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι Σύβαριν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἔκτισαν.

tur, παρεδόθη, ait, τὸ παιδίον κεκοσμημένον τινὶ vel τὴν', ita legit, ἐπὶ θανάτῳ. & Lib. VII. cap. 209. Ἐπεὰν (Lacedaemonii) μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς κοσμεόνται (*Valcken.* mavult, σμεόνται.) At neminem fore, credo, qui ex alterutro loco capitis coronandi usum eliciat. Aliunde id satis probari poterat. *Aristoph. Nubib.* vs. 254.

——— Τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
Τὸν στέφανον. Ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι Σώκρατες.
Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

Ubi vid. *Schol.* quem descripsit *Suid.* V. Ἀθάμας. Alcyoneus hic tamquam victima iratum numen placatura, considerandus. Et sic Iphigenia pro victima ad sacrificium ducta *Euripid. Iphigen.* in *Aul.* 280. 1477. 1566. coronatur. Qui plura vult, adeat *Paschal.* Lib. IV. c. 16.

Γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ] Assentirer emendanti: γένος μὲν ἔχων ἀπὸ Ἀξίου &c. nisi & alibi in hac fabularum congerie praepositiones omitti viderem. Cap. 4. ᾤκει γῆς. Cap. 23. λέγεται παρεσδιδόντων. *Sophocl.* Electr. v. 262. πλὴν ὅταν κλύῃ τινός.

Euphemi F. ab Axio fluvio genus trahens, generofo animo juvenis, a Curetide proficifcens, in Alcyoneum, cum is ad antrum duceretur, incidit: & amore ejus correptus, fcitatus caufam viae, indignum facinus fe facturum putavit, fi puerum ita mifere interfici fineret, neque ei pro viribus fuis opitularetur. Itaque Alcioneo detractas coronas, fuo impofuit capiti, feque ejus loco duci juffit. Adductusque ad antrum a facerdotibus, irrupit, Sybarinque e lecto vi abreptam in lucem protulit, ac de faxis praecipitem egit. Ea capite ad imos Criffae proceffus allifo, eo e vulnere deceffit. Caeterum ifto e faxo fons erupit: qui ab incolis Sybaris dicitur. Inde etiam Locri urbem Sybarim condiderunt in Italia.

τινός. Valde tamen probabilem reddit illam conjecturam illud *Scholiaft. Pind.* ad *Olymp.* Od. 2. ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος. Et ad *Nem.* Od. 3. ἀπὸ σοῦ τηλαυγὲς ἔχουσι τὸ γένος οἱ Αἰακίδαι. MUNCK.

Αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν] Αὐτὸς pro ἑαυτῷ pofitum. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XII. cap. 1. pag. 718.

Ἐκ τῆς κοίτης] Interpres, *e lecto.* Ergo lectos habent ferae? Verterim, *e luftro.* Κοίτας enim & luftra ferarum appellant Graeci. Imitatur illos *Virgil.*

Aut oculis capti fodere cubilia talpae. MUNCK.

Παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης] Κίρφεως emendat *Berkelius*, quia τὰ σφυρὰ de montis, non de urbium, radicibus, dicuntur. Forfan & Criffa in monte fita fuit.

Σύβαριν ἔκτισαν] Non fero heic correctores. Idem heic dicit, quod cap. 13. Καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην. Geminum prorfus & germanum illud Scholiaftae *Callim.* ad *Hym. Dian.* v. 190. Britomartis nomen proprium Nymphae, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρή-

τῇ Βριτόμαρτις τιμᾶται. Sequi debuisset, καλεῖται. Pro ἔκτισαν *Berkelius* mavult ἐκάλησαν, *tota*, inquit, *antiquorum turba non habet exemplum, quo probes*, τὸ κτίζειν *hoc in loco satis sanum & integrum esse.* Ne quis dicat nimis hoc φορτικὸν esse, credere omnes debent illum legisse Graecos Veteres omnes. Sed falsum hoc esse convincam ilico. *Hesychius* in Βουκέφαλος: Ἀπὸ

θ'. ΗΜΑΘΙΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Ζεὺς Μνημοσύνῃ μιγεὶς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν. ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἐβασίλευσε Πίερος αὐτόχθων Ἠμαθίας. Καὶ αὐτῷ θυγατέρες ἐγένοντο ἐννέα, καὶ χορὸν ἐναντίον ἔστησαν αὗται Μούσαις, καὶ ἀγὼν ἐγένετο μουσικῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι· ὅτε μὲν οὖν αἱ

Ζεὺς Μνημοσύνῃ μιγεὶς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν] *Antonino* adsentitur, quidquid fere Veterum est. Vid. *Hesiod.* init. Θεογον. *Apollod.* Lib. I. cap. III. *Phurnutus* cap. 14. Duas Musarum γενέσεις prodiderunt alii, ut *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. III. vs. 3. Vid. Comment. quos ad *Hygin.* pag. 13. laudant *Munckerus* & *Staverenius. Cicero* tamen Lib. III. de *Nat. Deor.* cap. 21. trium meminit generationum: *Musae primae quatuor, natae Jove altero. . . . Secundae, Jove tertio & Mnemosyne procreatae, novem: Tertiae* cet. Alii aliter. Vid. hic *Davisium*, & *Plutarch.* VIII. *Sympos.* 14. Constat itaque Musas illas, quae numero novem fuisse perhibentur, *Jovis* & *Mnemosynes* filias fuisse. Inscriptio vetus apud *Hessel.* in Praefationis Appendice ad *Gudianas Inscript.* N. XXIV. Αὕτη Μνημοσύνη Διὸς εὐνέτις, ἣ τέκε Μούσας. *Diod. Sicul.* Lib. IV. pag. 215. Sed de Musarum γενέσει nemo prolixius, quam *J. Tzetz.* ad *Hesiod.* pag. 6. Conf. *Heins.*

Ἀφ' ὃ πόλιν ἐν Ἰνδοῖς κτίσαι λέγεται Βουκεφάλειαν. In ea phrasi subaudiendum esse ὀνομαζομένην, vel simile quid, palam est ex *Appiani* verbis: Πόλεις δὲ ᾤκισεν ἑκκαίδεκα μὲν Ἀντιοχείας, ἐπὶ τῷ πατρὶ cet. Ad eumdem plane modum Latine *Festus* in ROMA: *A qua, ut Italia sit potitus, urbem condiderit.* &c. Plura vid. in notis ad *Hygin.* cap. 6. MUNCK.

IX. EMATHIDES.

Refert Nicander Libro IV. *Alteratorum.*

Jupiter in Pieria congressus cum Mnemosyna, Musas genuit. Regnabat eo tempore in Emathia Pierus indigena, eique novem erant filiae, quae chorum suum Musis opposuerunt: certamenque Musicum est in Helicone commissum. Quando

Heins. ad *Ovid.* Lib. V. *Metam.* vs. 268. unde liquet verum esse, quod *Munck.* & *Staver.* ad *Hyg.* pag. 3. & 4. demonstrarunt, *Monetam* Hygino esse *Mnemosynen*, *Ex Jove & Moneta, Musae. Cicero* quidem Lib. I. de *Divin.* cap. 45. *Scalig.* ad *Fest.* V. *Corniscarum.* alii alibi per *Monetam* intelligunt *Junonem*, quae nonnumquam etiam hoc nomine occurrit, sed *Cicero* derivat a *monendo*, quod ad *Mnemosynen* facile transferri potest. Nisi illud *Hygini Moneta* p. 3. & 13. e compendio sit ortum, nempe *Mneme*, idem quod *Mnemosyne*, unde *Mnemonides* Musae, & Graecis vocabulis passim uti *Hyginum*, constat. Vitiosam *Munckeri* lectionem e *Livio Andronico*, emendatiorem ad *Festum* exhibet *Scaliger*: *Nam Diva Monetas filia docuit*, h. e. Musa. Miror tamen, unde *Hygini* locum tacite repraesentarit: *Ex Jove & Moneta, Maja.*

καὶ θυγατέρες ᾄδοιεν τοῦ Πιέρος, ἐπήχλυεν πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπήκουεν πρὸς τὴν χορείαν. Ὑπὸ δὲ Μουσῶν ἵστατο μὲν οὐρανὸς, καὶ ἄστρα, καὶ θάλασσα, καὶ ποταμοὶ, ὁ δ' Ἑλικὼν ηὔξετο, κηλούμενος ὑφ' ἡδονῆς, εἰς τὸν οὐρανὸν, ἄχρις αὐτὸν βουλῇ Ποσειδῶνος ἔπαυεν ὁ Πήγασος, τῇ ὁπλῇ τὴν κορυφὴν πατάξας· ἐπεὶ δὲ νεῖκος ἤραντο θνηταὶ θεαῖς, μετέβαλον αὐτὰς αἱ Μοῦσαι, καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἐννέα· καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζονται παρ' ἀνθρώποις, κολυμβὰς, ἴυγξ, κεγχρὶς, κίσ-

Τοῦ Πιέρου] *Galeus*, unde nescio, paullo ante Πιέριος & hic Πιερίου legit, ubi tamen in *Apollodoro* Lib. I. III. §. 3. Πιέρου dederit. Ὁ Πίερος & τοῦ Πιέρου *Berkelius* ac *Munckerus*, quum tamen *Xylander* utroque loco dederat ὁ Πιερος & τοῦ Πίερος. Utrumque in altera Ed. probat *Berkelius*, quandoquidem & ὁ Πίερος, & ὁ Πίηρ, in usu fuere, neque Antonini in propriorum nominum terminationibus variare soliti adversatur consuetudini, quod cap. XI. inprimis liquet. *Pierius* extat apud *Hygin.* cap. 237. Sed *Pierum* reponunt *Schefferus* & *Munckerus*, quos ibi vide. Et sic *Lact. Arg.* ad *Ovid.* V. *Met.* qui vs. 302. Graecam terminationem servat: *Pieros has genuit* cet. Xylandrianam lectionem retinui, quia non facile a vulgata recedo, inprimis, Codd. Mss. ope destitutus. Πίερος etiam est apud *J. Tzetz.* ad *Hesiodum.* d. l.

Νεῖκος ἤραντο] Cap. 31. τὸ νεῖκος ἤραντο πρὸς τὰς ἐπιμηλίδας. Non minus eleganter *Apollod.* Lib. I. ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι. MUNCK. Emathidas poenam subiisse potissimum, quod victae convicia in Musas jecissent, & minacia earum verba sprevissent, narrat *Ovid.* V. *Metam.* vs. 664. Sed ei cum *Antonino*, & *Tzetz.* ad *Hesiod.* minus convenit. Vid. *Davis.* ad *Cic.* de *N. D.* Lib. III. c. 21.

Κολυμβάς] *Aristot.* Lib. I. *Hist. Anim.* cap. 1. est κολυμβίς. *Vrinatrix* vertitur a *Gaza.* *Charletonus* Onom. Zoïc. pag. 96. *Colymbum* cum *Hesychio* appellat. *Hesychii* verba adscribam: Κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες, τὰ ὄρνεα, ἢ ζωΰφια ἐν ταῖς κολυμβήθραις. MUNCK.

Ἰύγξ] Scribe, ἴυγξ. Describit illam *Aristot.* Lib. II. cap. 12. *Torquilla* vertitur a *Gaza.* Aliis eadem est, quae σεισοπυγίς

do autem filiae Pieri canebant, omnia caligine obſcurabantur, nihilque ad choream obtemperabat. At Muſarum cantu ſiſtebatur coelum, aſtra, mare, flumina: & Helico voluptate delinitus, ad coelum usque creſcebat: donec eum conſilio Neptuni Pegaſus inhibuit, verticem pede percutiens. Quoniam autem certamen iniverant mortales cum deabus, Muſae eas in aves transformarunt, numero novem: quae etiamnum inter homines nominantur, Colymbas,

γὶς ſive *motacilla*. Et ita vertitur a *Porto*. *Pind. Pyth.* Od. IV. Non probes, ſi inſpicias verba *Schol.* fol. 209. Ed. *Francof.* Nihil ibi de pyga, ſed tantum de collo. Nec apud *Plinium* Lib. XI. cap. 47. *Schol. Theocrit.* ad *Idyll.* 2. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου Ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων ἢ κινάδος. ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη. Haec non invenio in Tractatu de partibus. Anim. Sed de *Hiſt. Anim.* Lib. II. cap. 12. legas: αὕτη δ' ἐστι μικρῷ μὲν μείζων σπίζης. Non ſane πίννα, ſed σπίζα eſt avis. Deinde pro κινάδος lege κιναίδου. Et alius ad idem Idyllium neſcio quis commentator: Ἴυγξ ἡ λεγομένη σεισοπυγίς. Non nupera ergo haec opinio σεισοπυγίδα & ἴυγγα eandem eſſe avem. Falſa tamen eſt. Paene praeterieram a *Suida* quoque & *Nicephoro* in *Syneſium* de *Inſom.* pag. 360. *Jyngem* cum *motacilla* confundi. Τὴν δὲ Ἴυγγά φασιν ὄρνεον εἶναι ἀεὶ σεῖον τὴν οὐράν. Non melius ſe dant, qui *cinclum* & *motacillam* eamdem faciunt avem. *Cinclus* βουκολίνη eſt, ni fallor. *Heſych.* Βουκολίνη, κίγκλος τὸ ὄρνεον. Lego, κίγκλος. Σεισοπυγίδα autem κίλλυρον appellat. Notavit tamen κίγκλον quibusdam σεισοπυγίδα dici. Viderint illi. Me alii docuerunt cinclum in aquis, motacillam degere in terra. Ex illorum ergo quorundam, qui cinclum motacillam, & jynga confundunt, ſententia alibi ſcripſit *Heſychius*: Κιναίδιον, ὄρνεον ἴυγξ. Κίναιδος enim κίγκλος. Sibi quoque non probatam hanc confuſionem in Nomenclat. ὁ πολυΐστωρ *Hadrianus Junius* ſatis oſtendit. Adi ipſum in Vocibus *Jynx* & *Motacilla*. *Gloſſ. Cyrili.* ἴυγξ, *frutilla*. An legendum *torquilla*? Non vult *Scaliger*, quem ad *Feſtum* haec annotaſſe video:

A Ve-

κίσσα, χλωρεὶς, ἀκαλανθὶς, νῆσσα, πιπὼ, δρακοντίς.

A Venere Fruti dicta est frutilla ἴυγξ, quia Veneri dicata est. MUNCK. Quem & *Staver.* vid. ad *Lactant.* Lib. VII. 1. Locus *Festi* est in V. FRUTINAL. De Jünge vid. quae diserte notavit *Ernest.* ad *Xenoph. Memorab.* pag. 157.

Κεγχρὶς] *Aristotel.* Lib. III. cap. 1. μάλιστα δὲ ἡ κεγχρὶς πολύγονος. *Tinnunculus Gazae.* MUNCK.

Κίσσα] Illa est κίττα, *pica*, in quam omnes Pieri filias

ι. ΜΙΝΥΑΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'. καὶ Κόριννα.

Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες, Λευκίπ-

Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ] Plures Orchomenos tum heroäs tum urbes fuisse, ostendit *Staver.* ad *Hygin.* pag. 17. & *Munck.* infra cap. XXVI. De Minya ejusque stirpe agit *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vs. 230. De ejus filiabus, *Plut.* Quaest. Graec. pag. 299. *Aelian. V. H.* L. III. cap. 42. *Ovid. Met.* IV. *Galeo* laudati. Filiae illae *Minyeides Ovidio*, & *Minyeïa proles* a patre *Minya* recte vocantur, & sic Ὀρχομενὸν Μινύειον *Hesiodo* apud *Pausan. Orchomenum Minyeium* Plinio dici observat *Heins.* ad *Ovid.* & alii alibi. Verum si *Minyas Orchomeni* fuerit filius, ut *Antoninus*, quomodo *Orchomenus Minyeius* dici possit, non video. Credo Viros d. avum & nepotem confundere. *Schol. Apoll. Rh.* d. l. Ὀρχομενὸς δὲ καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ γίνεται Μινύας ἐπίκλησιν. Atque adeo quo de hic agitur. Ille vero *Minyeius Orchomenus* jam sequitur. Ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆς Παίονος καὶ Μινύου πάλιν Ὀρχομενός.

Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη] Hae vocantur *Plutarcho* d. l. Λευκίππη, Ἀρσινόη, Ἀλκαθόη.

bas, Iynx, Cenchris, Ciſſa, Chloris, Acalanthis, Neſſa, Pipo, Dracontis.

lias converſas canit Naſo. MUNCK.

Χλωρίς] Gaza vertit *Luteolam*. Gesnerus a viriditate traxiſſe nomen ait, & vulgo ſatis notam eſſe. *Vireonem* appellari poſſe *Adrianus Junius* putat. MUNCK.

Ἀκαλανθίς] De illa vide *Schol. Ariſtoph.* pag. 74. Edit. *Caldorianae*. MUNCK.

Πιπώ] Vid. Not. ad cap. 14. MUNCK.

X. MINYADES.

Refert Nicander Libro IV. Alteratorum & Corinna.

Minyas Orchomeni F. habuit filias, Leucippam,

καθόη. *Aelian.* d. l. Λευκίππη, Ἀριςίππη, Ἀλκιθόη. (Medium nomen e ſola Librariorum oſcitantia variatum crederem; nam alterum ex altero facile refingi potuit: quod inprimis patet apud *Heſych.* V. Ἀρσιππη, ex iis, quae notarunt Viri D.) Pro *Leucippe* ad *Ovid.* IV. *Met.* vſ. 1. *Leuconoen* reponendum cenſet *Heinſius*, quemadmodum eam vocare videtur ipſe *Ovid.* vſ. 168. cum 196. *Leucotheen* ab hac diverſam inducat. Ego trium ſcriptorum hoc in nomine conſpirantium fide legerem *Leucippe*. Quemadmodum e Graecis Latinos potius, quam contra, emendans, *Ovidii* auctoritate ſola non Ἀλκιθόη, quod contendit Vir Ill. in *Plutarcho*, & *Antonino*, legerem. Obnititur etiam *Perizon.* ad *Aelian.* d. l. quia per ipſos veteres A in I transire, exemplis comprobat. Sic Ἀνδρακὰς pro ἀνδρικὰς ex *Ariſtide*, & ſimilia ex aliis prodidit *G. Canter.* de *Rat. Em. Graec.* pag. 7. Majoris eſt momenti, quod apud *Apollod.* Lib. I. cap. VII. §. 11. & cap. VIII. §. 6. utroque loco inveniam Ἀλκάθοος Viri nomen, quod ipſe agnoſcit *Ovid.* Lib. VIII.

κίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη· καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως Φιλεργοί· πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν, ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον· ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρῃ παρῄνεσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ. αἱ δὲ οὐ προσεῖχον· πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος, ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος, καὶ λέων, καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεόντων ἐῤῥύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα· πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμ-

VIII. *Metam.* vs. 8. *Art. Am.* Lib. II. vs. 421. & *Poët. Ciri*, vs. 105. ibi *Burmanno* cit. unde feminarum nomina plerumque ultima tantum terminatione differunt. Supra cap. VII. Ἄκανθος, Ἀκανθίς. Cap. XVII. Λεύκιππος, hoc loco Λευκίππη. Κλύμενος, Κλυμένη. Αἰγιαλεύς, Αἰγιάλεια. Ἀλκίνοος, Ἀλκινόη. Sexcenta ejusmodi proferre possem, eoque adduci, ut etiam *Ovidio Alcathoë* restituendum judicarem. Eoque magis, quod in plerisque libris, locis, quae supra tetigi, feminino genere effertur de *urbe*, vel *arce Alcathoë*. Lib. VII. *Metam.* vers. 443. *Tutus ad Alcathoën.* cet. Plurimas Minyae fuisse filias ex *Ovidio* liquet & *Schol. Apoll. Rh.* ὁ Μινύας πολλὰς εἶχεν θυγατέρας, uti e *Stesichoro* & *Pherecyde* ostendit. Priori consentit *Apollodorus* Lib. III. cap. IX. §. 2. Κλυμένη ἡ Μινύου, quam alienam censet posterior. *Minyades* autem saepe alibi occurrentes, pro neptibus vel proneptibus nonnumquam accipiendas notat *Perizon.* ad *Aelian.* d. l.

Alcathoëm] *Alcathoën*, vel *Alcathoam* scribere debuisset. Putares de compacto agere Graecorum Scriptorum interpretes; adeo in hoc errore plerique conspirant. MUNCK.

Ἀπέβυσαν] Unica littera mutata, scribe, ἀπέβησαν. *Lucianus:* ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσι. *Optimi viri evadunt.* Xylandro non ignara fuit haec lectio, ut indicat ejus versio. Atque hoc ultro profiteor, ne laureolam in mustaceo quaerere me censeas. MUNCK. Idem conjecit *Galeus*, etiamsi *Berkelius* voluisset, ἀπέσβεσαν, quod in altera Ed. mutavit in ἤφυσαν.

Ἐκτόπως φιλεργοί κ. τ.] *Ovidius* rem secus narrat, etiam *Aelianus*, qui, cum plurimarum Graeciae regionum feminas, quasi morbo percitas, ac furen-

pam, Arſippam, & Alcathoëm. Hae operum nimio ſtudio arſerunt, plurimumque alias mulieres reprehenderunt, quod urbe relicta in montibus eae baccharentur. Tandem Bacchus puellae ſumta forma, eas hortatus eſt, ne ſacra & myſteria Dei deſererent. Cumque animum non adverterent, indigne ferens Bacchus, e puella in taurum, leonem, & pardalim eſt mutatus: fluxitque ei ex * nectar & lac. His prodigiis territae, paulo poſt ſortes in urnam conjectas concuſſerunt; exiitque ſors Leucippae.

furentes in quasvis libidines proruiſſe, ab honeſtis alienas, dicat, ideo bacchari Minyae filias noluiſſe addit, quod maritos nimium amarent, quam ut Bacchi ſacris operatae thori jura violarent, atque hanc ob rem, cui adſueverant, textorio operi continuo adhaeſiſſe.

Ἐκ κελεόντων] Ego, quid vocis hoc ſit, non invenio. Itaque aſteriſcum loco verſionis poſui. XYLAND. Κελέοντας pedes textorii mali eſſe bene docetur in nupero commentario. Ego a Xylandro olim perſuaſus vocem hanc nusquam inveniri, ἠλακαθῶν reponere tentabam. MUNCK. Recte locum vindicat *Berkelius*, & *Galeus*, qui *Sylburgium* perſtringit pro *Xylandro*. Mirum, aſteriſcum *Berkelio* non motum. Primus tamen, uti hic locus intelligendus ſit, oſtendit *Mauſſacus* ad *Harpocrat.* V. Κελέοντες. (uti *Munckerus* poſtea monuit ad *Lactant.* Lib. IV. XII.) „ Quid ſint κελέοντες erudite „ hic docet *Harpocration.* Do- „ cuere etiam *Suidas*, *Heſy-* „ *chius*, & multi alii Veterum „ Grammaticorum, ut plane „ mirari, & ſtupere ſubeat, „ quo pacto Doctiſſ. *Xylander* „ apud *Ant. Lib. Metam.* 10. „ haec non intellexerit, & vo- „ cem hanc κελέοντες ignotam „ ſibi eſſe profeſſus fuerit, in „ notis; cum tamen hanc nul- „ lus Veterum Lexicographo- „ rum omiſerit." *Kuhnius* ad *Aelian.* recte vertit *Antonini* locum: *e pedibus textorii mali fluxit ei nectar & lac.* quod cum mulierum ἱστουργίᾳ magis convenire, quam Aeliani: ἐκ τῶν ὀρόφων ἔσταζον οἴνου καὶ γάλακτος σταγόνες; bene obſervat. Vid. *Etymol. M.*, *Stephan.* in V. & Viri D. ad *Heſychium*.

Κλήρους εἰς ἄγγος ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν] Xyl. *in urnam.* Recte. *Virgil. Aen.* VI. vſ. 22.

ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης, εὔξατο θῦμα τῷ θεῷ δώσειν. καὶ Ἵππασον τὸν ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρὸς, ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν, καὶ ἐνέμοντο κισσὸν, καὶ μίλακα, καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἑρμῆς ἁψάμενος τῇ ῥάβδῳ, μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν μὲν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερὶς, ἡ δὲ γλαῦξ,

Stat ductis fortibus urna. *Hydriam* appellat *Cicero* I. V. *Ut quot essent renunciati, tot in hydriam fortes conjicerentur.* Sic *Apollod.* Lib. II. sub finem. Κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστον. Proprie heic usurpat τὸ ἀναπάλλειν. *Homer. Iliad.* ψ. 861. *Iliad.* γ. 316.

> Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἑλόντες.

Hunc versiculum in voce ΠΆΛΛΟΣ laudat *Hesychius*. Sed locum mirifice corruptum ὡς ἐν παρόδῳ videbo an restituere possim integritati. Πάλλος, (πάλος recte corrigit ὁ πάνυ *Gronovius*) κλῆρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρνησιν (lego αἵρεσιν) τοῦ λαγχάνοντος, καὶ τὸ (leg. ὡς ἐν τῷ,) Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἑλόντες, πάλλος ἐζεῦξεν. (leg. πάλους ἔσειον.) Explicat verbis *Scholiastae*, quid sit πάλλον. Non abhorret illud ab *Hesychii* consuetudine. Uno exemplo aut altero contentus ero. pag. 17. Edit. *Hack.* legas: ἌΓΡΕΙ ΜΑΣ, ἄγε δή.

Scribe: ἄγρει μὰν, ἄγε δή. Verba *Homeri* sunt *Iliad.* H. 459. & Scholiastae ad illum locum. In vocula TH, ubi varias ejus significationes enumeravit, subjungit tandem, χω ἰς τοῦ I προστακτικὸν ἀνάλογον. Τὸ, λάβε Κύκλωψ. Τῇ πίε οἶνον, λάβε τῇ δέξαι. Haec corrupta partim, partim male distincta sunt. Scribe: ἀνάλογον τῷ λάβε. Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. Τῆ, λάβε, δέξαι. Quae itidem verba *Homeri* & ejus *Scholiastae* sunt *Odyss.* I. 347. Imitatur *Homerum* *Leonida* *Anthol.* Lib. I. cap. 38. Epigr. 4.

> Καὶ λεγέτω, τῆ τοῦτ' Ἡράκλεες.

Quamobrem miror *Scholiasten* eundem illum ad *Iliad.* A. 299. ubi profert significationes τοῦ τῶ, inter alia scribere: ῥῆμα δὲ, Κύκλωψ, τῶ, πίε οἶνον, ἔστι γὰρ τὸ τῶ ἀντὶ τοῦ λάβε. Quid suspicari possis, nisi memoriam imposuisse oblivioso Grammatico? Tertium, quoniam haec scribenti forte incidit, adjungam: ΛΑ΄ΩΝ, οἱ μὲν βλέπων, ἐξ

cippae. Ea vovit Deo sacrificium, suumque filium Hippasum adjuvantibus sororibus dilaniavit. Inde paterna domo deserta, in montibus bacchatae sunt, pastaeque hederam, smilacem, & laurum: donec eas Mercurius virga tactas, in volucres convertit,

οὐ καὶ ἀλαὸς βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώσσῃ, οἱ δὲ ἀπολαυστικῶς ἔχων, ἐσθίων. Ἀλαὸς γὰρ ὁ μὴ βλέπων. Legenda haec & transponenda ita videntur: Λάων, οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ καὶ ἀλαός. ἀλαὸς γὰρ ὁ μὴ βλέπων. οἱ δὲ λάπτων &c. Corrupta pariter ista, & huc pertinent. ΛΑΛΕΙ͂Ν, λέγειν, βλέπειν, λαμβάνειν. Emendo: λαλεῖν, λέγειν. † λάειν, βλέπειν, λαμβάνειν. Nisi in locum postremi vocabuli reponere malis λάπτειν. Confer jam cum hisce, quae habet *Scholiastes* ad *Odyss.* τ. 229. Non crediderim, illud λέληκας (ita enim legendum est, ut observavit Clar. *Graevius*, & confirmat *Schol. Eurip.* ad *Orest.* v. 162.) apud *Hesiodum* E. v. 207. a λάω formasse *Hesychium*, quamvis hominem se fuisse aliquando ostendere videatur. Vide illum in voce Λάχνη. Inter alia ἀφρὸν θαλάσσης significare cum Suida scribit: atqui ἄχνη, non λάχνη dicitur ἀφρὸς, ut ipse docet in ἄχνη. Didici tamen ἄχνη pro λάχνη poni interdum ex *Schol. Eurip.* ad *Orest.* v. 115. Οἰνωπὸν ἄχνην. *Schol.* οἱ δὲ κυρίως τὴν οἰνόχροα τρίχα φασί. MUNCK.

Ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης κ. τ.] Cur sortes in urnam conjecerunt? an quaenam earum baccharetur? At illae tres ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν. Lucem adfert *Plutarch.* d. l. Furore percitae inter se fuerunt sortitae, quaenam filium suum neci daret. Διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων· Λευκίππης λαχούσης, παραχεῖν Ἵππασον τὸν υἱὸν διασπάσασθαι.

Μίλακα] Μίλαξ pro σμίλαξ usitatum Graecis. Ad eundem plane modum Μίλον vocat arborem tibiam *Theophrastus*, quae σμίλος est *Nicandro*. Et μαρὶς dicitur *Athenaeo* piscis ille marinus, qui aliis σμαρὶς vocatur, praemisso Σ. quomodo dicitur μικρὸς & σμικρὸς, μαράσσω & σμαράσσω. μάραγδος & σμάραγδος. MUNCK.

Νυκτερὶς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα] *Ovidius* in *Vespertiliones* mutatas aït, & *Lactantius*. *Aelian.* in κορώνην, νυκτερίδα καὶ γλαῦκα.

 Βύζα]

γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.

βύζα] Ignotum mihi vocabulum, ut & *βύσσα* c. XV. *Βύας* inde faciendum esse, (hoc voluit *Berkelius*,) non dixerim, cum vox *βύας ἀρσενικοῦ γένους* sit. At feminae apud Nostrum mutantur in aves, quarum vocabula itidem sunt feminini generis. MUNCK. Ignoscant mihi Viri manes, quod contrarium ex ipso *Antonino* demonstrem. C. V. *ἡ δὲ Βουλὶς ἐγένετο πῶϋγξ*, quod vocabulum est generis masculini. *Salmas.* ad *Sol.* pag. 65. Eod. C. *Τιμάνδρην δὲ ἐποίησεν αἰγίθαλλον, καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ ταὐ-*

ΑΗΔΩΝ. ιά.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίᾳ.

Πανδάρεως ᾤκει τῆς γῆς τῆς Ἐφεσίας, ἵνα ἐστὶ νῦν ὁ Πρηὼν παρὰ τὴν πόλιν· ᾧ δίδοι Δημήτηρ δῶρον, μηδέποτε βαρυνθῆναι τὴν γαστέρα ὑπὸ σιτίων, ὁπόσον ἂν πλῆθος εἰσενέγκηται· ἐγένετο δὲ Πανδάρεῳ θυγάτηρ Ἀηδών· ταύτην Πολύτεχνος ὁ τέκτων ἔγημεν, ὃς ᾤκει ἐν Κολοφῶνι τῆς Λυδίας, καὶ πλεῖστον χρόνον

Πανδάρεως... Πανδαρέου] Varie variis in casibus hoc nomen hic effertur. Infra C. XXXVI. una tantum terminatione Πανδάρεος, Πανδαρέου. Eadem varietas apud alios. Πανδάρης & Πανδάρεος utrumque probat *Eustath.* ad *Hom.* *Odyss.* Τ. vs. 518. Πάνδαρος, sed hic diversus est, *Il.* Δ. vs. 88. *Philostr. Heroïc.* c. 14. *Pandarus*, *Virg. Aen.* L. V. vs. 496. *Hygin.* c 117. ubi vid. Comm. & *Meurs.* ad *Hellad.* c. XXV. Tanta autem de hac fabula est dissensio inter scriptores, quod idem *Meurs.* ob-

vertit, vespertilionem, ululam, & byzam. Et hae tres fugiunt radios Solis.

ταὐτὸν cet. C. VII. τὴν δὲ μητέρα κορυδὸν, & hoc, teste *Galeno*, gen. masculini est. Unde cum *Berkelio* legi posset ἡ δὲ βύας. Propterea quod uti *Antonino* Νυκτερὶς, γλαῦξ, βύζα, ita *Aristoteli* L. VIII. c. 3. junguntur: νυκτικόραξ, γλαῦξ, βυας. *Suid.* Βύας. εἶδος ὀρνέου νυκτερικοῦ. cet.

Τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.] *Schol. Pind.* ad *Nem.* od. I. ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακάς. MUNCK.

XI. AEDON, *seu* LUSCINIA.

Narrat Boeus in Ornithogonia.

Pandareus in agro Ephesio habitavit, quo loco nunc juxta urbem est Prion. Huic Ceres id largita est beneficii, ut venter ejus cibis nunquam gravaretur, quantumcunque ingessisset. Fuit Pandareo filia Aëdon: eam duxit Polytechnus faber, Colophone Lydiae habitans: plurimumque temporis sua-

observat de *Regn. Att.* Lib. II. cap. 5. ut nullo modo conciliari possint. Vid. *Heins.* ad *Ovid. Met.* VI. vs. 658. Nostro tamen adsentitur versus ille *Homericus* ex *Odyss.* d. l. quem citat *Meursius*, & ante dudum *Hephaest.* Lib. III. init. Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη Χλωρηὶς Ἀηδών. κ.τ.λ.

Ὁ Πρηών] Πριὼν dicitur *Straboni* Lib. XIV. sub initium. Alius est Πριὼν cap. 23. juxta Coryphasium Peloponnesi. MUNCK.

Διδοῖ] h. e. δίδωσι. MUNCK.

χρόνον ἐτέρποντο συνοικοῦντες ἀλλήλοις· ἐγένετο δ' αὐτοῖς παῖς μονογενὴς Ἴτυς· ἄχρι μὲν οὖν θεοὺς ἐτίμων, εὐδαίμονες ἦσαν· ἐπεὶ δὲ λόγον ἀχρεῖον ἀπέρριψαν, ὅτι πλέον ἀλλήλους Ἥρας καὶ Διὸς φιλοῦσιν. καὶ Ἥρα μεμψαμένη τὸν λόγον, Ἔριν αὐτοῖς ἔπεμψεν, ἡ δὲ νεῖκος ἐνέβαλεν εἰς τὰ ἔργα· καὶ Πολυτέχνῳ μὲν ὀλίγον ἔτι δίφρον ἁρμάτιον ἐκ-

ποιη·

Λόγον ἀχρεῖον ἀπέρριψαν] *Xyl.* *Voce inani gloriati sunt.* Non satis efficax hoc mihi videtur. Λόγος ἀχρεῖος *est vox mala & improba.* *Matth.* cap. XII. 36. Πᾶν ῥῆμα ἀργόν. Vide ad illum locum notas *Alex. Mori.* Noster cap. 22. Λόγον ἄχαριν καὶ ἀνόητον appellat: κοῦφον ἔπος *Antiphilus Anthol.* Lib. III. cap. VI. epigr. 42. Nulla aeque re ac arrogantia & impia lingua Divinum numen offenditur. Prae caeteris Poëtis Latinis id diligenter notavit *Tibullus*, Lib. I. eleg. 5.

Num Veneris magna violavi
numina verbo,
Et mea nunc poenas impia
lingua luit?

Lib. III. eleg. 4.

Si mea nec turpi mens est
obnoxia facto,
Nec laesit magnos impia
lingua deos.

Eleg. 5. ejusd. libri:

Nec nos insanae meditantes
jurgia linguae
Impia in adversos solvimus
ora deos. MUNCK.

Καὶ Ἥρα] Τὸ καὶ heic abundat, ut cap. 34. Καὶ ὡς ἐκύησε μὲν Σμύρνα, Θείαντα δὲ πόθος ἔλαβεν ἐκμαθεῖν, ἥτις ἦν ἡ κύουσα. Καὶ ὁ μὲν &c. Nisi significationem τοῦ οὖν habere istis locis putes. *Paulus* Epist. I. *Cor.* cap. II. 2. εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ, καὶ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με; pro τίς οὖν ἐστιν. Ad eundem modum δὲ redundat c. 28. Ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ. Καιόμενος δὲ ὁ Τυφῶν &c. Quod non insolens esse Graecis Scriptoribus vel ex uno *Aeliano* discas. MUNCK.

Ἔριν] Dea litium & discordiae Ἔρις. *Discordiam* appellat *Capella* Lib. I. *Discordiam vero ac seditionem quis ad sacras nuptias corrogaret?* MUNCK.

Ἔριν αὐτοῖς ἔπεμψεν] Simplex pro composito ἐπέπεμψεν, quod proprium in tali re verbum est, de quo *Hemsterh.* ad *Lucian.*

Deor.

ſuaviter una vixerunt, unico filio procreato, cui nomen Itys. Fuerunt autem felices, quandiu deos debito affecere honore. At poſtquam inani voce gloriati ſunt, magis ſe invicem amare, quam Jupiter & Juno ſe mutuo diligant: Juno offenſa eo dicto, Eridem ad eos miſit, quae contentionem operum injiceret ipſis. Paululum reſtabat Polytechno ad curulem ſellam conficiendam, & Aëdoni ad

Deor. Dial. III. pag 208. & *Ruhnken.* ad *Tim. Lexic. Plat.* p. 84. In vita *Hom.* pag. 149. Ed. *Erneſt.* λοιμὸν ἔπεμψεν αὐτοῖς. *Aelian.* Lib. XII. *Anim.* c. V. Δράκοντας ἔπεμπεν ἡ Ἥρα αὐτῷ. *Hygin.* c. 30. *Infans cum eſſet, dracones duos... quos Juno miſerat.* ubi *Munckerus* utroque loco ſimplex verbum probat.

Δίφρον ἁρμάτιον] *Xyland.* vertit *ſellam curulem.* Ille ergo *Xylandro* eſt δίφρος ἁρμάτιος, qui δίφρος ἡγεμονικὸς *Plutarcho*? Non placet. Ego δίφρον ἁρμάτιον ſimpliciter *currum* interpretandum putem *Hom. Iliad.* γ. περικαλλέα βήσατο δίφρον. ad quae verba *Schol.* τὸ ἅρμα. δίφρος δὲ εἴρηται, ὅτι διφερόν ἐστι. δύω γὰρ φέρει, τὸν ὁπλίτην, ϗ τὸν ἡνίοχον. Haec ſcripſeram, cum ὁμόψηφον mihi repperi Cl. *Schefferum* de re vehic. Lib. II. cap. 16. Et recte notat τὸ ἁρματιος addi, *ne de communi ſedentariaque ſella accipiatur.* Sane *Homer. Iliad.* κ. 475. ἁρμάτιον δίφρον *currum* Rheſi appellat. Etiam *Pindarus* ἐκ παραλλήλου *Pyth. Od.* 2. ponit ξεστὸν δίφρον ϗ ἅρματα πεισιχάλινα. Quo loco tamen *Porto* δίφρον *bigas* placuit interpretari. Melius *Od.* 9. χρυσέῳ δίφρον vertit *aureum currum. Gloſſ. Steph. Corulis*, ὑπατικὸς θρόνος. *Curulis ſella*, ἀγκυλόπους, δίφρος βασιλικός. *Gloſſ. Cyrilli*: Θρόνος ἡγεμονικὸς, *Curulis.* Δίφρος ἁρμάτιος itaque ſimpliciter pro *curru*, ſive ἅρματι ponitur interdum, interdum ἅρματι opponitur, denotatque *bigam*, ut ita loquar cum *Statio.* Doceo ex *Scholiaſte Ariſtoph.* ad Νεφ. II. p. 123. Συνωρὶς δὲ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ' ἐκ δυοῖν ἵππων συνεστὸς, ὃ νῦν δίφρον καλοῦμεν. *Schol. Pind. Hypoth. Nem.* Ἦν δὲ, inquit, γυμνικὸς ϗ ἅρμα. οὐχὶ δίφρος, οὐδὲ κέλης. Hinc ergo, ut diverſa, ξεστὸν δίφρον ϗ ἅρματα πεισιχάλινα memorantur a *Pindaro Pyth Od.* 2. *Chariſius apud Schott. Obſ.* L. I. c. 14. *Bigae* δίφρος. *Curulis ſella* poſſet verti tamen. Nam proprie δίφρος fuit, ut docet *Ariſtoph. Schol.* in *Nub.* pag. 134.

 τὸ

ποιῆσαι, Ἀηδόνι δὲ τὸν ἱστὸν ἐξυφῆναι, καὶ συντίθενται εἰς ἀλλήλους, ὅπως ἂν τάχιον ἀνυσθῇ τὸ ἔργον, τούτῳ θεράπαιναν παρὰ τοῦ ἑτέρου γένηται· καὶ ἐπειδὴ θᾶσσον ἡ Ἀηδὼν τὸν ἱστὸν ἐξύφανε, (Ἥρα γὰρ αὐτῇ συνελάμβανεν) ὁ Πολύτεχνος ἀχθόμενος τῇ νίκῃ τῆς Ἀηδόνος, προσεποιήσατο πεμφθῆναι, ὅπως αὐτῇ Χελιδόνα τὴν ἀδελφὴν ἀναπαγάγῃ· καὶ ὁ Πανδάρεως οὐδὲν ὑπονοήσας πονηρὸν δίδωσιν ἀπάγειν. ὁ δὲ Πολύτεχνος παραλαβὼν τὴν κόρην ᾔσχυνεν ἐν τῇ λόχμῃ, καὶ ἄλλοις ἠμφίεσεν αὐτὴν ἐσθήμασι, κἀκ τῆς κεφαλῆς ἀπέκειρε τὴν κόμην, καὶ ἠπείλησε θάνατον, εἰ ἐξερεῖ ποτε ταῦτα πρὸς τὴν Ἀηδόνα· καὶ ὁ μὲν ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία παραδίδωσι τῇ Ἀηδόνι κατὰ τὰ συγκείμενα, ὡς θεράπαιναν, τὴν ἀδελφήν· ἡ δὲ αὐτὴν διέφθειρε πρὸς τὰ ἔργα, μέχρις ἡ Χελιδο-

τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν. MUNCK. Ita verti posse in *Antonino* monet *Staverenius* ad *Lactant.* pag. 833. ubi de voce δίφρος, ejusque significatione plura congessit.

Ὅπως ἂν τάχιον ἀνυσθῇ] Lego ὅτῳ h. e. ᾧτινι. Ita ὅτοισι pro οἷστισι, & alia apud *Homerum* observat *Eustathius*. Male etiam infra cap. 21. εἰ τῷ ξένων. scrib. εἴτῳ h. est, εἴτινι. Vide *Vigerum* de Linguae Graecae *Idiotismis*, cap. 2. *Aeschines* ep. 2. εἴτου δέοιντο. *Si quâ re indigerent.* *Demosth.* pro *Coron.* ἄλλως τε κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνοι. *Praesertim si cui ab hoste hoc contingat.* Confer *Sophocl. Electr.* v. 12. 33. &c. Pro ὅπως legendum esse ὅτῳ, cum τὸ τούτῳ, quod sequitur, evincit, tum sententia ipsa postulat. Pacti sunt, ut ei, qui prius suum opus absolvisset, alter famulam daret. Sed istam conjecturam ut probabiliorem redderem, τὸ ἂν, sustuli. (ita regesserat *Berkel.*) Falsum hoc. Nec in mentem fuit, nec verbum ea de re feci. Et cur tollerem, cum plane venuste heic ponatur? *Schol. Hom.* ad *Iliad.* B. 196. Ηὔξατό ποτε, ὅ, τι ἂν κάλλιστον ἐν τοῖς ποιμνίοις αὐτοῦ γένηται.

ad pertexendam telam. itaque hanc ſponſionem coëunt, ut uter ipſorum celerius ſuum opus abſolviſſet, ei alter famulam daret. Citius telam pertexuit Aëdon, Junone opus adjuvante. Cui invidens victoriam Polytechnus, ad ſocerum proficiſcitur, ſimulans ſe ab uxore miſſum ad adducendam ſecum ſororem Chelidonidem: & Pandareus nihil mali ſuſpicatus, filiam Chelidonidem ei committit. Ei Polytechnus in ſylva virginitatem eripit: tonſoque capite, aliis eam veſtibus induit: mortemque minatus, ſi quid horum unquam Aëdoni indicaſſet: ita domum reverſus, eam uxori loco ancillae, quam ex pacto convento debebat, tradit. Aliquandiu eam ſoror operis exigendis attrivit, donec Chelidonis

νη). Ὅτῳ pro ᾧτινι dixit *Antoninus*. *Baſil. Seleuc.* p. 10. ed. *Dausq.* Οὐκ εἶχεν, ὅτῳ τὴν εὐφροσύνην ἀνάθῃ). *Plato Phaed.* c. 5. Πᾶς ὅτῳ ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος μέτεστι. *Ariſtoph. Plut.* II. 1. 8. Ὅτου χάριν pro οὕτινος. Sic εἴτῳ pro εἴτινι habes cap. 21. Καὶ εἴτῳ ξένων ἐντύχοιεν. Ita enim ſcribendum eſſe monui antehac. Quod cum vidiſſet Vir D. *Quis adeo*, inquit, *imperitus, qui neſciat articulos praepoſitivos pro interrogativis & infinitis ſumi?* Quaerere ergo de illo libet, cur ipſe tam peritus correctum iverit, εἰ τῷ ξένῳ. *Gloſſae Maximi* in *Dionyſ. Areop.* εἴτῳ, εἴτινι. *Maxim. Tyr.* Diſſ. I. p. 2. Ed. *Heinſ.* Καὶ εἴτῳ ἐκεῖθεν τὸ φῶς ἀμαυρὸν δοκεῖ. MUNCK.

Πανδάρεως] Recte notarunt dubiam eſſe hujus vocabuli ſcripturam; Πανδάρεως enim ſcribi & Πανδάρεος. Tertiam addere potuiſſent ex *Schol. Hom. Odyſſ.* τ. 518. Πανδάρης. MUNCK.

Χελιδονίς] Supra Χελιδὼν, ſed infra Χελιδονὶς iterum vocatur. Numquid mutandum, dubitat *Berkelius*. Mihi quidem nihil videtur mutandum. Alterum, quod ſupra Cap. VI. de nomine Ἀκαν-

λιδονὶς ἔχουσα κάλπιν πλεῖστα παρὰ τὴν κρηνίδα κατωδύρετο, καὶ αὐτῆς ἐπηκροάσατο τοῦ λόγου ἡ Ἀηδών· ἐπεὶ δὲ ἀλλήλας ἔγνωσαν καὶ ἠσπάσαντο, ἐπεβούλευον τῷ Πολυτέχνῳ συμφοράν· καὶ τὸν παῖδα κατακόψασαι τὰ κρέα ἐν λέβητι συνθεῖσαι, ταῦτα μὲν ἧψον· Ἀηδὼν δὲ φράσασα πρὸς ἑαυτῆς γείτονα, εἰπεῖν Πολυτέχνῳ δαίσασθαι τῶν κρεῶν, ἀφίκετο σὺν τῇ ἀδελφῇ πρὸς τὸν πατέρα Πανδάρεον, καὶ ἐδήλωσεν οἵᾳ ἐχρήσατο συμφορᾷ· Πολύτεχνος δὲ μαθών, ὅτι τοῦ παιδὸς ἐδαίσατο τὰ κρέα, μετεδίωξεν αὐτὰς ἄχεις πρὸς τὸν πατέρα, καὶ αὐτὸν οἱ θεράποντες οἱ τοῦ Πανδάρεω συνέλαβον καὶ ἔδησαν ἀφύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδάρεω, καὶ τὸ σῶμα ἐναλείψαντες μέλιτι, κατέβαλον εἰς τὰ ποίμνια· καὶ Πολύτεχνον μὲν αἱ μυῖαι προσιζοῦσαι ἐλυμαίνοντο· Ἀηδὼν δὲ οἰκτείρασα πρὸς τὴν παλαιὰν φιλίαν, ἀπείργειν ἐκ τοῦ Πολυτέ-

Ἀκανθὶς & Ἀκανθυλλὶς, conjeci, nomen, alterum diminutivum eſt. A *Romus* eſt *Romulus*, idemque, qui hoc capite Ἴτυς, *Homero* ὑποκοριστικῶς Ἴτυλος dicitur, ut inſigniter errent *Regius* & *Micyllus* ad *Ovid.* VI. *Met.* vſ. 620. Ille, quum *Itys* nomen, *Itylum* cognomen faciat: hic *Itys* per apocopen pro *Itylo* dictum cenſeat. Feminis inprimis, quarum amore irretiuntur Veneris nepotuli, per blanditias ejusmodi diminutiva inducere ſolent Comici. Ceterum hic locus in memoriam revocat *Chelidonis* nomen *Verris* meretricis, cujus arbitrio jura omnia Praetoris urbani gubernata eſſe, *Cicero* aït, L. V. c. 13. *Oratt.* in Eumdem.

Ἔχουσα κάλπιν] Hanc vocem *Feſto* reſtituamus. *Calces*, *ampullae plumbeae.* Lege *Calpes* cum *Iſ. Voſſ.* ad *Pomp. Mel.* p. 259.

Καὶ τὸν παῖδα κατακόψασαι, τὰ κρέα &c.] Excidit, ni fallor, συν-

donis cum urna ad fontem prolixe ſuam deplorans calamitatem, a ſorore exaudita eſt. Poſtquam ſe mutuo agnoverunt, & conſalutaverunt, malum illico Polytechno ſunt machinatae. Filium ejus in fruſta conciderunt, carnes in ollam conjectas coxerunt: cumque Aëdon vicino ſuo mandaſſet, ut Polytechnum eas juberet edere, ipſa cum ſorore ad patrem Pandareum pervenit, indicavitque in quas deveniſſet miſerias. Polytechnus cognito, ſe filii ſui carnes ediſſe, eas ad patrem usque inſecutus eſt. At famuli Pandarei eum, quod tantum familiae Pandarei probrum intuliſſet, correptum inſolubili vinculo conſtrinxere: corpusque melle inunctum, in paſcuum projecerunt. ubi cum muſcae adſidentes eum divexarent, Aëdon ob priſtinam miſerata amicitiam, eas abigebat. Quod cum depre-

σύνδεσμος καὶ, ab ultima praecedentis vocis ſyllaba abſorptus. Scribe, καὶ τὰ κρέα &c. MUNCK.

Πανδάρεω] Vel Πανδάρεω repone, vel ſcribe Πανδαρέω. Πανδάρεον inferius habes. MUNCK.

Ἀπεῖργει ἐκ τοῦ Πολυτέχνου τὰς ἐσόβησεν μυίας] Alius forte aliter, ego lego: καὶ ἐσόβησε τὰς μυίας. Hinc σόβη *flabellum muſcarium*. MUNCK. Idem *Galeo* venit in mentem. Quid tamen ἀπεῖργε καὶ ἐσόβησε? *H. Bolt*, juvenis Doctiſſ. *Sylv. Crit.* p. 18. Ἀπεῖργεν ἐκ τ. Π. τὰς σοβήσασα μυίας, non male conjicit; nam ejusmodi pleonasmus ab *Antonini* genio minime abhorret, ut & nos ad C. I. oſtendimus, ſed a litterarum ductu longius recedit. Certius eſt, ἀπεῖργεν ab aliquo adſcriptum, quo interpretatum ivit τὸ ἐσόβησε, tandem in contextum irrepſiſſe, unde delendum exiſtimant *Ruhnkenius* & *Fonteinius*, & legendum: Ἐσόβησεν ἐκ τ. Π. τὰς

λυτέχνου τὰς ἐσόβησεν μυίας. ἐπεὶ δὲ αὐτὸ κατεφωράθησαν οἱ γονεῖς τε καὶ ὁ ἀδελφὸς, μισήσαντες ἐνεχείρησαν ἀποκτεῖναι. Ζεὺς δὲ περὶ τοῦ μεῖζον κακὸν ἐμπεσεῖν τῷ οἴκῳ, τὸν Πανδάρεον οἰκτείρας, ἐποίησε πάντας ὄρνιθας· καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐξέπτησαν ἄχει πρὸς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ εἰς τὸν ἀέρα. Πανδάρεος μὲν οὖν ἐγένετο ἁλιαίετος· ἡ δὲ μήτηρ τῆς Ἀηδόνος ἀλκυών· καὶ εὐθὺς ἐβούλοντο καταβαλεῖν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν. ἀλλὰ Ζεὺς ἐκώλυσεν· οὗτοι τοῖς πλέουσιν οἱ ὄρνιθες αἴσιοι φαίνονται. Πολύτεχνος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο πελεκᾶν, ὅτι Ἥφαιστος αὐτῷ πέλεκυν ἔδωκεν τεκταίνοντι. καί ἐστιν

τὰς μυίας, vel Ἐκ τ. Π. ἐσόβησε τὰς μ. Ceterum μυίαις καὶ μελίτταις δεῖπνον projici, ſupplicium fuiſſe, quo Lyctii Epicureos afficiendos ſtatuerunt, ex *Aeliano* apud *Suidam* V. Ἐπίκουρος, opportune me monuit *Ruhnkenius* V. Cl.

Κατεφωράσθησαν] Scribe, Κατεφωράθησαν. *Heſychius:* Κατεφωράθη, ἐλέγθη. ſcrib. ἠλέγχθη. *Apollod.* Lib. I. ὅτι φωραθήσεται κλέπτων. Forte & forma verbi mutanda, & ſcribendum, κατεφωράσαιτο. Non ignoramus interim paſſivae formae quae ſint, activam ſaepe numero ſortiri ſignificationem. MUNCK. Conſ. *Albert. Obſ.* p. 436.

Ἁλιαίετος] *Hygin.* de *Niſo* C. 198. *In avem haliaeeton, id eſt, aquilam marinam converſus eſt.* Corruptus Lactantius in quibusdam Editt. *Patre jam in avem transfigurato, quam Graeci alieten dicunt. Aquilam piſcarien* appellat *Servius* in *Ecl.* VI. vſ. 74. leg. *piſcariam*, vel *piſcatoriam* potius. *Avem* ſane *piſcatoriam* vocat *Lact. Argum.* L. VIII. f. I. *Ovidius: Et modo factus erat fulvis haliaeetos alis.* Inter accipitres recenſetur in *Epiſt.* quae *Symmacho* & *Theodotioni* inſcribitur. *Scaliger* ad *Catal.* p. 83. *Haliaeetus Virgilii eſt Falco noſter.* At falco accipiter magis, quam aquila videtur eſſe. Aquilam tamen facit *Virgilius* haliaeetum. *Fecit & in terris haliaeetus ales ut eſſet.* Quippe aquilis ſemper gaudet *Deus ille coruſcus. Schol. Hom.* ad *Iliad.* p.

prehendiffent parentes & frater, odio concitati eam ftatuerunt interficere. Sed Jupiter Pandareum miferatus, antequam in domum ejus graviora inciderent mala, eos omnes in aves convertit: quae partim ad mare usque provolarunt, partim in aërem fubvolarunt. Pandareus mutatus eft in haliaeetum, mater Aëdon in alcyonem: ftatimque fe in mare voluerunt dejicere, fed Jupiter id prohibuit. atque hae aves navigantibus funt fecundae. Polytechnus in pelecanem tranfiit, quod ei Vulcanus fabrificanti fecurim dediffet. atque ea avis fa-

p. 674. Αἰετός· Ὄρνις δορατικὸς καὶ ὀξὺς ἐν τῷ ὁρᾷν, καὶ ἵπτασθαι. Φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ὡς ἵστησιν τοὺς νεοσσοὺς πρὸς τὸν ἥλιον ἀναγκάζων βλέπειν, καὶ ὁ δυνηθεὶς ὁρᾷν, τοῦ ἀετοῦ ἐστιν υἱός. ὁ δὲ μὴ, ἐκβέβληται, καὶ γέγονεν ἁλιαιετός. leg. ἁλιαίετος. & διορατικὸς pro δορατικός. Id quod *Scholiaftes* ille ipfe vult, quem fcripfiffe deprehendo ad vf. 638. Il. Π. Φραδμων.] διορατικὸς, ὀξὺς, ἔμπειρος. confer *Plin.* L. X. cap. 3. & quae dixi ad *Lactant.* L. VII. f. 20. &c. MUNCK.

Ἀλκυὼν] Ita refcripfi pro ἀλκυὸν, quod utramque hujus libelli occupaverat editionem, & mox ἀλκυόνι pro ἀλκύονι. De *Alcyonibus* non perdideris omnino operam, fi *Hegefandrum* apud *Apoftolium* cent. II. 51. confulueris. MUNCK. Quem vid. ad *Hyg.* C. 174. ibique *Stavereniun.*

Πέλεκων] Male & heic ediderant πελέκων. *Hefych.* ΠΕΛΕ΄ΚΕΑ, πέλεκων, δίστομον. lege, ἀξίνην δίστομον. Sequitur enim ftatim: Πέλεκυς, ἀξίνη δίστομος: vel tolle commatis notam, & fcribe junctim, πελέκων δίστομον. Invenies inferius: Σκέπαρνον, πέλεκυν δίστομον. Sic μάχαιρα δίστομος *Paul. ep.* ad *Hebr.* cap. IV. vf. 12. *Gloff.* Πελεκάνος, θαλάσσιον ὄρνεον, *fulica.* Rectius cum *Plinio* L. X. 40. Πελεκάνας *plateas* vertit *Hieron.* Non felicius eaedem *Gloffae:* Ἐρωδιὸς, *Erodius*, *fulica.* *Herodionem Levit.* c. XI. vf. 19. vulgatus Interpres appellat. Melius *Gloff.* Latino-Graec. *Ardea*, ἐρωδιὸς, λάρος. quamquam po-

ἐστιν ἀγαθὸς οὗτος ὁ ὄρνις Φανεὶς τέκτονι· ὁ δὲ τῆς Ἀηδόνος ἀδελφὸς ἐγένετο ἔποψ, αἴσιος καὶ πλέουσι καὶ ἐπὶ γῆς Φανείς· σὺν ἁλιαιέτῳ δὲ ἢ ἀλκυόνι μᾶλλον· Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς, ἡ μὲν παρὰ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ· Χελιδονὶς δ' ἐγένετο σύνοικος ἀνθρώποις Ἀρτέμιδος βουλῇ, διότι κατ' ἀνάγκας ἐκλιποῦσα τὴν παρθενίαν, πλεῖστα τὴν Ἄρτεμιν ἐπεβοήσατο.

posterius non probo; ut nec illud: *Mergus*, ἐρωδιός. *Gloss. Cyrill.* λάρος, *larus*, *fulica*, *gavia.* MUNCK.

Ἔποψ] *Upupa Xylandro.* Graecum servant *Lact.* L. VI. f. 8. & *Ovid.* VI. *Met.* vs. 674. *Nomen Epops volucri.*

Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς ἡ μὲν cet.] Existimo post haec verba excidisse ista, τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγονται vel καλοῦνται. cap. 15. βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται. cap. 20. ἐποίησεν αὐτοὺς ὄρνιθας τῷ αὐτῷ λεγομένους ὀνόματι. cap. 7. γενομένους ὄρνιθας ἐποίησαν τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλεῖσθαι. Deinde in sequentibus legam, Καὶ ἡ μὲν &c. MUNCK. Quam varii sunt sensus? Deëssе aliquid putat *Munckerus*, παρέλκειν *Berkelius*: Ἀηδὼν δε (καὶ ἡ μὲν Χελιδονὶς) παρὰ π. quasi inclusa explicationis gratia a glossatore adjecta essent, quia, quod ex *Etym. M.* constat, nonnulli veterum ἀηδόνα etiam vocarunt Χελιδόνα. Nec secus intellexit *Xylander*: *Aëdon, quae est luscinia.* Omnes hic frustra sunt. *Aëdon* & *Chelidonis* fuerunt sorores, utraque in aves abiere, idemque, quod ante gesserant, nomen obtinuere. Error a constructione, quam vocant, non intellecta. *Aelian.* L. IV. c. XV. H. V. Ἀλκιβιάδη μὲν καὶ Κριτίᾳ, ἵνα μὴ ἀποδράντες Σωκράτους, ὁ μὲν ὑβριστὴς γένηται, ... τυραννικώτατος δὲ Κριτίας &c. Praeter hunc locum, alia, quibus *Antonini* verba comprobavit, congessit *Perizon.* ad *Sanct. Min.* L. IV. c. VIII. Ejusmodi distinctionibus inservit articulus ille praepositivus. Infra c. XIV. Μεγαλήτωρ δὲ καὶ Φιλαῖος, ὅτι. . . . ἐγένοντο μικροὶ δύο ὄρνιθες. Καί ἐστιν ὁ μὲν αὐτῶν ἰχνεύμων. Φιλαῖος δ' ὀνομάζεται κύων. Distinctionibus laborat ubique Editio *Xylandri*, qui forsan eas in Codice Ms. nullas inventas, pro lubitu reposuerit. Sana itaque lectio, si sic distinguatur, ut dedimus, Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς, ἡ μὲν cet. *Quod ad Aëdona & Chelidona, illa. . . . Chelidon vero facta est hom.* cet.

Τὸν

fabris visa fausta est. Frater Aëdonis upupa extitit, quae avis terra marique est auspicata: idque magis, si conjungitur haliaeeto, aut alcyoni. Aëdon, quae est luscinia, circum fluvios & nemora filium Ityn deplorat. Chelidonis hirundo facta est, hominum contubernalis, Dianae consilio: quod invita virginitatem amittens, plurimum invocasset Dianam.

Τὸν Ἴτυν] Ἴτυλον vocat *Homer. Odyss.* Τ. 522. Multum ab *Antoninianis* abeunt, quae ad illum locum narrat *Scholiastes*. MUNCK.

Χελιδονὶς δὲ ἐγένετο] Si inseras praecedentibus, quae ego deesse suspicatus sum modo, facile ὁλόκληρα haec esse tibi liquebit. *Ovid.* Lib. VI. *Met.* 668.

Pendebant pennis, quarum petit altera sylvas,
Altera tecta subit. MUNCK.

Ἀπολιποῦσα τὴν παρθενίαν] Potuisset tunc jure quiritari cum decima illa Musa: παρθενία, παρθενία, ποῖ με λιποῖσα οἴχῃ; In anum bibosam festive ludit *Argentarius Anth.* Lib. III. c. 20. epigr. 4. *Aristomache*, inquit, *defecta siti cum ad inferos venisset*,

Εἶπε τάδε Μίνωι πάλαι, φέρε κάλπιν ἐλαφρήν.
Οἴσω κυάνεον τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ.

Κᾀυτὴ παρθενίην γὰρ ἀπώλεσα. ἢ τοῦτο δ᾽ ἔλεξε
Ψευδὲς, ἵν᾽ αὐγάζῃ κᾀν φθιμένοισι πίθον.

Libuit hoc epigramma heic acutioribus examinandum proponere, quia multum mihi negotii facessiverunt haec verba: Κᾀυτὴ παρθενίην ἀπώλεσα. *Lubinus* & *Brodaeus* interpretantur: *Nam & ego virginitatem amisi.* Id profecto in anu mirandum non erat. Sed quae, oro, ratio ista est? Virginitatem amisi, ergo & mihi ferenda est aqua in dolium *Danaïdum*. Caveant in posterum diligentius παρθενοπίπας foeminae, nisi si ad unam omnes tam infelices pati velint manes. Puto omnino locum in mendo cubare, & pro παρθενίην substituendum παρθένιον. Sane παρθένιος ἀνὴρ, quem heic absolute παρθένιον appellare videtur *Argentarius*, *Plutarcho* est in oratione *Corneliae* ad *Pompejum*, qui virginem sive juvenculam duxit, ut quidem *Stephanus* interpretatur. Παρθενικὸν ἄνδρα nominant οἱ ὁ *Joël.* cap. I. vs. 8,

θρήνησον πρός με ὑπὲρ νύμφην περιεζωσμένην σάκκον, ἐπὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὸν παρθενικόν. Vulgatus interpres: *ſuper virum pubertatis ſuae.* Alii interpretantur, *ſponſum*, vel *juvenem maritum.* Atque ita *Horatius*, ubi *Danaïdum* fabulam tangit, Lib. III. od. 11. *Surge quae dixit juveni marito.* Et profecto juvenes ſunt, quibus puellae non fatuae nubunt. Nec video, cur non παρθένιος ἀνὴρ exponi poſſit, *juvenis*, ut κουρίδιος πόσις apud *Hom. Iliad.* E.

ΚΥΚΝΟΣ. ιβ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων γ'. καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ᾄσματι Κύκνῳ.

Ἀπόλλωνος καὶ Θυρίης τῆς Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύκνος· οὗτος ἦν εὐσχήμων τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἦθος ἄχαρις καὶ ἄγροικος· περὶ κυνηγέσια ἐκτόπως φιλότιμος· ᾤκει δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος· ἐγένοντο δ' αὐτοῦ καὶ ἐρασταὶ πλεῖστοι διὰ τὸ κάλλος· ὁ δὲ Κύκνος καθ' ὑπεροψίαν προσίετο αὐτῶν οὐδένα. τάχιστα δὲ διαμισηθεὶς, ἀπὸ μὲν τῶν ἄλλων ἐραστῶν κατελείπετο· Φύλιος δὲ μόνος

Θυρίης] Tenor fabulae ex L. VII. *Metam. Ovidii* poteſt intelligi: ad quod opus illuſtrandum, hic liber non parum poteſt adferre adjumenti. Ibi *Hyrie* eſt, quae heic *Thyria.* Fortaſſe hoc melius. XYLAND. Sed cum in nullis Mſſ. ſit inventum a Nob. *Heinſio*, nihil temere mutandum. MUNCK. Comment. ad *Ovidium* multa ἀπροσδιόνυσα: Omnia enim de Regione vel urbe, cui Conditor *Hyrieus* nomen dediſſet. Hic de lacu, a *Cycni* matre denominato res eſt, quod ipſe confirmat *Ovid.* vſ. 380.

E. 414. Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν. *Schol.* τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν. παρθένοι enim & viri. *Joan. Apocal.* cap. XIV. vſ. 4. παρθένοι γάρ εἰσι. Παρθένιος ergo ἀνὴρ erit, qui virgineam agens aetatem uxorem duxit. Quod ſi mihi dederis, iſta erit verborum *Argentarii* ſententia: *Nam & ego juvenem maritum occidi.* MUNCK. *Obſop.* vertit: *ſponſum occidi.*

XII. CYGNUS.

Refert Nicander libro Alteratorum tertio, & Areus Laco in carmine, cui Cygnus nomen eſt.

Apollini e Thyria Amphinomi filia natus eſt Cygnus, facie formoſa, moribus inelegantibus & agreſtibus, nimio ſtudio venationibus deditus. Habitabat ruri inter Pleuronem & Calydonem. Multos habuit ob pulchritudinem amatores: quorum cum prae ſuperbia admitteret neminem: mox omnibus inviſus, ab iisque eſt deſertus, ſolo Phylio apud

At genetrix Hyrie, ſervati neſcia, flendo
Delicuit: ſtagnumque ſuo de nomine fecit.

Quamquam, eum ſi cum *Antonino* conferas, utrumque diverſos auctores deſcripſiſſe, judices, unde, quia fabulae hujus nullus amplius ſupereſt enarrator, utrum rectius ſcribatur, definiri nequit.

Ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον] An τῶν μέσων?

Ἀπὸ. . . καταλείπεται] Num poſitum pro ὑπὸ, an vero ſenſu, quem

μόνος αὐτῷ συνέμενεν. ὁ δὲ καὶ τοῦτον οὐ μετρίως ἐξύβρισεν· ἐφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα τι χρῆμα λέοντος ἐν Αἰτωλοῖς, ὃς αὐτούς τε καὶ τὰ θρέμματα διελυμαίνετο. τοῦτον οὖν τῷ Φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύκνος ἄνευ σιδήρου κτεῖναι· κἀκεῖνος ὑπέσχετο καὶ ἀνεῖλε μηχανῇ τοιαύτῃ· εἰδὼς ἥντινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων ἐπιφοιτήσειν, ἐνέπλησε τὴν γαστέρα πολλῶν σιτίων καὶ οἴνου· κἀπεὶ προσεπέλασεν ὁ θὴρ, ἐξήμεσεν ὁ Φύλιος τὰ σιτία. καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμοῦ τροφῇ ταύτῃ χρησάμενος, ἐχαρακάθη ὑπὸ τοῦ οἴνου· ὁ δὲ Φύλιος περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἐσθῆτι, ἣν ἐφόρει, ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος· ἀνελὼν δὲ αὐτὸν καὶ ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἀπήνεγκε πρὸς τὸν Κύκνον· καὶ διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ἐπὶ τῷ κατορθώματι

quem multis adſtrinxit *Jenſius* ad *Matth.* Cap. XI. c. 19. cui quodammodo refragantem vide V. Cl. in *Miſcell. Obſerv.* T. III. p. 427.?

Μέγα τι χρῆμα λέοντος] *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib. II. cap. 13. παμπολύ τι χρῆμα Ἑλλήνων. C. 22. σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐγένετο. MUNCK. Paulo poſt γῦπες, ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα. C. ult. Ἀλώπηξ χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον. C. XXII. ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος. *Herod.* L. I. 14. Συὸς χρῆμα γίνεται μέγα, ubi & *Antonini* locum memorat *Gronovius.* Vid. ibi *Valcken.* & ad *Eurip. Phoeniſſ.* p. 70. ſeet. Adde *Obſervatt. Miſcell.* T. III. p. 404. & *Toup.* T. I. ad *Suid.* pag. 13. Ab eleganti hujus locutionis uſu neque abhorrent Latini. Sic *res cibi* apud *Phaedrum*, *res voluptatum* apud *Plautum.* Conſule V. D. ad *Phaed.* Lib. IV. F. VII. & *Muret.* L. VI. V. L. c. 9.

Κἀπεὶ] *Xylander* dederat κἄπει, ſed καὶ ἐπεὶ praefert *Valckenarius.* Infra tamen Cap. XX. κἀπί. Et hoc ibi vindicat *Munckerus.* *Sophocli* certe familiare eſt κἀπὶ, ſic κἄπειτα *Epicrates Comicus* apud *Athenaeum* L. XIII. p. 570.

Κἄπειτα τοῦτ' εἶναι νομίζει τέρας,

Ste-

apud ipsum perseverante. Quanquam hunc quoque non mediocribus affecit contumeliis. Extiterat sub id tempus apud Aetolos ingens leo, qui & in ipsos & in pecus grassabatur. Hunc Cygnus jussit Phylium sine ferro interficere. Idque is in se recepit, leonemque tali necavit astu. Cum sciret qua hora leo esset superventurus, ventrem implevit multo cibo ac vino. Cumque bellua appropinquaret, ea evomit. Quae leo famelicus devorans, vini vi est stupido sopore obrutus. Et Phylius brachio, cui vestem suam circumvolverat, in os inserto leonem suffocavit: sublatumque in humeros ad Cygnum attulit, nomenque apud homines illustre eo facinore

Stobaeus Ecl. L. I. c. VII.

> Κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς
> Γράφειν cet.

Ἐχαρακώθη] Lego ἐκαρώθη. XYLAND. Probant hoc reliqui, neque obnitor, quamquam & ἐκορέσθη legi possit. Verbum enim hoc propric de iis dicitur, qui vino & dapibus ad satietatem sunt repleti. vid. *Lucian.* T. II. p. 97. Παραθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπεὶ δὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν. Infra de satiata libidine, C. XXII. Ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς cet. quod *Samosatensis* in *Amorib.* T. eodem pag. 417. ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι.

Περιβαλὼν τὸν βραχίονα cet.] Plura exempla huic non dissimilia, quibus leones victi & interfecti fuerunt, dedit *Bochartus Hieroz.* T. I. L. III. c. 4. ubi etiam hunc *Antonini* locum adduxit.

Ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος] *Epist.* ad *Hebr.* C. XI. c. 33. Ἔφραξαν στόματα λεόντων.

Κατορθώματι] Vocem hanc ab aliis damnatam vindicat *Raphel.* in *not. Polyb.* pag. 389. *Elsner.* & *Triller.* citati *Schwebelio*

θαύματι τούτῳ· ὁ δὲ Κύκνος ἕτερον ἆθλον ἐπέταξεν ἀτοπώτερον· ἐγένοντο γὰρ ἐν τῇ γῇ ταύτῃ γῦπες, ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτίννυον ἀνθρώπους· τούτους ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας, καὶ ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσῃ μηχανῇ· ἀποροῦντι δὲ τῷ Φυλίῳ πρὸς τὸ ἐπίταγμα, κατὰ θεὸν ἀετὸς ἡρπαγὼς λαγωὸν ἡμιθνῆτα κατέβαλε, πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα· ὁ δὲ Φύλιος ἀναῤῥήξας τὸν λαγωὸν, καὶ τοῦ αἵματος ἑαυτὸν ἀναπλήσας, ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο· οἱ μὲν οὖν ὄρνιθες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν· ὁ δὲ Φύλιος πιέσας τῶν σφυρῶν δύο, καὶ κατασχὼν ἀπήνεγκεν πρὸς

τὸν

belio ad *Onosandr*. p. 7. ubi quoque haec vox occurrit.

Ἕτερον ἆθλον] *Scholiast. Thucydidis*: ἆθλος ὁ ἀγὼν ἀρσενικῶς, ἄθλον δὲ τὸ ἔπαθλον οὐδετέρως. Sed illud discrimen non sollicite observant auctores. Ἆθλον est ἀγώνισμα *Anthol*. Lib. I. cap. 64.

> Χαῖρ' Ἰθάκη, μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Confer doctissimi & humanissimi *Graevii* notas in *Lucian. Soloecist*. pag. 43. Retinuit Graecam vocem ille, qui interpositis lemmatis quibusdam in capita *Hygini* mythologiam dispescuit. *Herculis athla* XII. *ab Eurystheo imperata*. Inter *Herculis* athla *Quintus Smyrnaeus*, cujus versus ad *Hygini* cap. 162. adduxi, numerat, quod una nocte quinquaginta filiarum *Thestii* notitiam habuerit. Ita eum hominem appellat *Pausanias* in *Boeoticis*, & *Apollodorus* L. II. non *Thespium*, ut *Hyginus*. Hic ne, an illi rectius, tuum esto, mi lector, arbitrium. Sed *Plinius* Lib. XXXVI. cap. 5. istas puellas cum *Hygino* etiam *Thespiades* nominat, nisi si *Musas* intelligit. Dicere possis, si stare pro *Pausania* & *Apollodoro* velis, *Thespiadum* nomen ab urbe *Thespiarum* illis, non patre, datum. Θεσπιεῖς enim viri *Thespienses*, sicut Ἰλιεῖς *Ilienses*, at foeminae *Iliades*. *Arnobio* Lib. VI. adversus *Gentes* *Thespii Thespiarum* sunt incolae. *Thespius* ergo Rex apud *Hyginum* posset esse *Thespiensis*, cui nomen nihilominus fuerit *Thestii*. Sic *Sesostris Justino* Lib. II. cap. 3. *Rex Aegyptius* pro *Aegyptiorum* dicitur.

Et

re ſibi paravit. Sed Cygnus alium adhuc difficiliorem ei laborem injunxit. Erant ea in regione vultures monſtroſae magnitudinis, qui multos homines interficiebant. Hos eum vivos capere, & ad ſe perducere quavis ratione juſſit. Dubitante Phylio quomodo hoc mandatum conficeret, divinitus evenit, ut aquila raptum leporem, ſemianimemque eodem dejiceret, non perlatum ad nidum. Phylius direpto lepore, ſanguine ejus ſe implevit, & humi procubuit. Itaque vultures ad eum ut mortuum devolarunt: quorum ille duos pedibus arreptos

Et forſan hoc anſam praebuit errori. Certe *Theſtiades* puellae ſunt *Suidae*, & *Theſtius* pater *Arnobio* Lib. IV. *Hercules Sanctus Deus natas quinquaginta de Theſtio nocte una perdocuit & nomen virginitatis exponere, & genetricum pondera ſuſtinere.* Vide quos auctores idem tradentes ad hunc locum laudet *Elmenhorſtius*. MUNCK.

Ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα] Et haec decora locutio. *Aelian.* ποικ. ἱς. Lib. I. cap. 3. Σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατράχων Αἰγυπτίων. MUNCK.

Ἔξω πάσῃ μηχανῇ] Quomodo haec irrepſerint, neque a prioribus Edd. obſervata fuerint, neſcio. A Librario profecta credo, qui ἐκ πάσης μηχανῆς fecerit πάσηι μηχανῆι, uti illud ι, quod poſtea ſubſcribi coepit, ultimis litteris adjiciebant.

Κατὰ Θεόν] h. e. Κατὰ Θεῶν τινα πρόνοιαν, ut loquitur *Apollod.* Lib. II. *deorum voluntate. Hyginus* cap. 100. MUNCK.

Ἀναπλήσας] Ἀναπλάττειν, quod heic quidam conjicit, eſt formare, fingere, non oblinere. Si quid mutandum ſit, legerim καταπλάσαι. *Ariſtot. Hiſt. Anim.* Lib. IX. cap. 5. πηλῷ καταπλάττουσιν ἑαυτούς. MUNCK. Ἀναπλάσας in priore, ἀναπάσας in altera editione conjicit *Berkelius*. male. Lectio ſatis ſana. *Tim. Lexic.* p. 21. Ἀνάπλεως. ἀναπεπλησμένος. Χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου. Nihil dubii remanet, ſi, quae *Ruhnken.* V. Cl. ad eum locum differuit, conſulas.

 Ὅτι

τὸν Κύκνον· ὁ δὲ αὐτῷ τρίτον ἔτι χαλεπώτερον ἆθλον ἐπέταττεν. ἐκέλευε γὰρ ἀπαγαγεῖν ταῦρον ἐκ τῆς ἀγέλης ταῖς χερσὶ λαβόντα μέχρι πρὸς τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Διός· ὁ δὲ Φύλιος ἀμηχανῶν, ὅτι χρήσεται πρὸς τὸ ἐπίταγμα, εὔξατο συλλαβέσθαι αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα· καὶ πρὸς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐφάνησαν δύο ταῦροι περὶ μίαν οἰστρήσαντες βοῦν, καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντες ἀλλήλους, κατέβαλον εἰς τὴν γῆν. ὁ δὲ Φύλιος, ἐπειδὴ παρείθησαν, τὸν ἕτερον ταῦρον ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους, ἀπήγαγεν ἄχρι πρὸς τὸν βωμόν· βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμελῆσαι τοῦ ἐπιταγμά-

Ὅτι χρήσεται] Illud ὅτι per hypodiastolen scribi debet ὅ, τι. *Plat.* II. *Rep.* ἀπορῶ ὅ, τι χρήσομαι. MUNCK.

Παρείθησαν] *Hesych.* Παρείθη, παρελύθη. *Apollod.* Lib. II. διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λοχμῆς (leg. λόχμης) εἰς χιόνα πολλὴν παρειμένον. h. e. *defessum.* MUNCK.

Ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους] Regula est apud Technicos, verba partem substantiae alicujus significantia genitivum adsciscere. Illum casum à praepositione subaudita regi hinc discas. Sic οἱ ό *Gen.* c. IX. vs. 21. ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου. *Jos.* cap. V. vs 11. ἐφάγοσαν ἀπὸ τοῦ σίτου. MUNCK.

Ἀμελῆσαι] Excidit, quantum ex orationis contextu conjectare licet, ἠνέσχετο, quod ea significatione olim legi apud *Theodoretum Quaest.* in *Gen.* 68. οὐκ ἀνέξεται συνεῖναι αὐτοῖς. vel ἔτλη. *Ovid. Met.* Lib. VII. vs. 377.

Praemia poscenti taurum suprema negavit.

Scribendum ergo: ἀμελῆσαι ἠνέσχετο, vel aliquid ἰσοδύναμον. *Soph. Aj. Flag.* vs. 464. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν; *quomodo me sustinebit aspicere?* Eodem modo & ὑπομένω usurpabant. *Pind. Pyth. Od.* 3.

—— οὐκέτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι.

Schol. οὐκέτι ὑπομενῶ τὸ ἐμὸν σπέρμα ἰδεῖν συναπολλύμενον τῇ Κορωνίδι. Caeterum ut ὑπομένειν & τλῆναι, ita & *sustinere* ac *ferre* Latini utuntur. *Ovid. Epist.* V.

Sustῖ-

ptos tenuit, atque ad Cygnum pertulit. Tertium ei hic, prioribus adhuc magis arduum, impoſuit laborem: taurum ab armento jubens manu abducere ad aram Jovis. Phylius cum perficiendae hujus rei rationem nullam inveniret, Herculis auxilium imploravit. Voto facto, duo ei tauri apparuerunt, qui propter vaccam, quam uterque ardebat, pugnantes cornibus ſe mutuo in terram proſternebant. Cumque elanguiſſent, Phylius alterum pede correptum ad aram usque attraxit. Voluntate autem Herculis * negligere mandata pueri. Accidit hoc gra-

Suſtinet Oenonen deſeruiſſe ſeqq.
Paris.

Et ibid. vſ. 12.

Servus eras, ſervo nubere Nympha tuli.

Etiam *pati*, *perferre*, & *velle*, ut obſervavit ad *Valerianum* de *Bono Diſciplin.* *Goldaſtus* p. 94. MUNCK.

Βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμελῆσαι τῶν ἐπιτ. τ. παιδός. τῷ δὲ cet.] Variae de hoc loco conjecturae, quas Lectoris arbitrio ſubmittimus. Diſtinctione alia & emendatione ſanum cenſet *Berkelius*, hoc modo: Ἀπήγαγεν πρὸς τὸν βωμὸν, βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμελήσας τῶν ἐπιταγμάτων τοῦ παιδός. τῷ δὲ κ. confirmare haec ſibi viſus eſt *Ovidii* loco Lib. VII. *Met.* vſ. 375.

—— *Taurum quoque vincere juſſus*
Vicerat; & ſtricto toties iratus amore
Praemia poſcenti taurum ſuprema negabat.

Ego vero his verbis liquere opinor, *Ovidium* inter & *Antoninum* non convenire; Ille enim *taurum negaſſe*, hic *obtuliſſe*, ac tum in reliquum tempus Cygni mandata neglexiſſe, dicit. Βωμόν. βουλῇ (hac enim voce alias ſemper utitur *Liberalis*) δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἠμέλησε τῶν ἐπ. cet. conjicit *Fonteinius*, *Ruhnkenio* probante. Cum *Munckera* tamen aliquid excidiſſe ſuſpicatus *Hemſterhuſius* ita locum ſupplet: Βωμόν. βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους συνέβαινεν ἀμελῆσαι τ. ἐπ.

σταγμάτων τοῦ παιδός· τῷ δὲ Κύκνῳ παρέστη δεινὸν ἀτιμωθέντι παρὰ τὴν δόξαν· ἀθυμήσας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν Κωνώπην λεγομένην λίμνην, καὶ ἠφανίσθη· πρὸς δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ Θυρίη ἡ μήτηρ κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην· καὶ ἐγένοντο βουλῇ Ἀπόλλωνος ὄρνιθες ἀμφότεροι ἐν λίμνῃ· ἀφανισθέντων δὲ, καὶ ἡ λίμνη μετωνομάσθη, καὶ ἐγένετο κυκνείη, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρότου ἐνταῦθα φαίνονται κύκνοι· πλησίον δὲ κεῖται καὶ τὸ τοῦ Φυλίου σῆμα.

Ἀτιμωθέντι] Ἀτιμηθέντι emendatum ivit *Galeus*.

Εἰς τὴν Κωνώπην] Legendum videri posset, Κωνωπίην vel Κωνωπείην, ut eadem sit terminatio, quae est in κυκνείη, quod mox sequitur. Locus semper me offendit, quia *Strabo*, *Stephanus*, *Polybius* & *Suidas* τὴν Κωνώπην urbem faciunt, *lacum* nemo. Posset tamen λίμνη κωνωπείη ab ejusmodi urbis, cui adjaceret, nomine dici, vel a multitudine *pulicum* in eo degentium denominari, certe ut credam, induxit me locus, quem *Bocharto Hieroz.* T. II. pag. 567. debeo, *Pausaniae* in *Ach.* c. II. Κατὰ τὴν Μυουσίαν χώραν θαλάσσης κόλπος ἐσεῖχεν οὐ μέγας. τοῦτον λίμνην ὁ ποταμὸς ἐποίησεν ὁ Μαίανδρος, ἀποτεμνόμενος τὸν ἔσπλουν τῇ ἰλύϊ. ὡς δὲ ἐιόστησε τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἔτι ἦν θάλασσα, κώνωπες ἄπειροι πλῆθος ἐγίγνοντο ἐκ τῆς λίμνης. *Antonini* exemplaria in hac narratione mutila censet *Heinsius* ad *Ovid.* d. l. vs. 371.

Inde lacus Hyries videt, &
Cycneïa Tempe.

Sed neque ipse *Ovidius* plene rem enarrat, nullam τῆς Cycneïa tempe rationem reddens, ubi *Antoninus* & Cycnum & ejus matrem, utrumque se eumdem in lacum praecipitasse tradit, unde ex ejus mente ac scribendi ratione, pro εἰς κωνώπην, mallem κυκνείην. Vestigium, ut vides, servat *Ovidius*. Et solet per prolepsin *Antoninus* loca appellare, quorum denominationis rationem postea reddit.

ΑΣΠΑ-

gravissimum Cygno, quod se, quod minime opinatus erat fore, contemtum videret. Itaque prae moerore animi se ipsum abjecit in Conopam lacum, viderique inter homines desiit. Eodemque etiam se Thyria mater, filii mortem non ferens, praecipitavit: amboque in aves mutati sunt in lacu, Apollinis nutu. Ab iis quoque lacus Cygnea appellata est: ac tempore arationis multi ibi visuntur olores. Prope extat etiam Phylii monimentum.

dit. Mox καὶ ἡ λίμνη μετωνομάσθη, καὶ ἐγένετο κυκνείη. C. VIII. Τὴν Σύβαριν . . . κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριψεν . . . . ἐκ δὲ τῆς πέτρας... πηγὴ, καὶ αὐτὴν . . . καλοῦσι Σύβαριν. C. XXX. Βοῦλις νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν. Mox καλεῖται δὲ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας . . . δάκρυον Βουλίδος. C. XL. Ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀφαίαν . . . τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο, ἀφιέρωσαν, καὶ ὠνόμασαν Ἀφαίαν, uti antea legebatur. Sed ἐπέχω.

Βουλῇ Ἀπόλλωνος] *Philochorus* apud *Athenaeum* Lib. IX. (non XII. ut duobus locis scribit *Berkelius*,) c. XI. ex *Boei* Ὀρνιθολ. ubi tradit Cycnum a Marte in avem cognominem versum fuisse, observat *Casaub.* cumdem a Neptuno mutatum velle *Ovidium*, quemadmodum *Liberalis* ab Apolline. Sed uti hujus Metamorphoseos occasiones longe diversas fuisse, si *Ovidii* L. VII. *Met.* & L. XII. inter se conferantur, recte monet *Berkelius*, ita & diversos esse Cycnos certissimum est; ut tribus, quos ad *Ovid.* L. XII. vs. 72. memorant Viri D. Neptuni, Stheneli & Martis filiis, quartum hunc Apollinis adnumerare possint.

Τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρότου] Ita edendum curavi pro ἄρτου. Nam cum doctissimus *Xylander* vertat, *tempore arationis*, invenit procul dubio ἀρότου in suo codice. Transferre tamen ista verba malim: *Sementis tempore.* Columella & *sementim* absolute appellat. MUNCK.

XIII. ASPA-

ΑΣΠΑΛΙΣ. ιγ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Διὸς καὶ νύμφης Ὀθρηΐδος ἐγένετο παῖς Μελιτεύς· τοῦτον ἡ μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλην κατὰ δέος Ἥρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς ἐμίχθη· ὁ δὲ παῖς Διὸς βουλῇ οὐκ ἠφανίσθη, ἀλλ' ηὔξετο τρεφόμενος ὑπὸ μελισσῶν· ἐνέτυχε δὲ αὐτῷ ποιμαίνων πρόβατα Φάγρος ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Ὀθρηΐδος νύμφης, ἥτις ἔτεκε Μελιτέα τὸν ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα· θαυμάσας δὲ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος, καὶ ἔτι πλέον πρὸς τὰς μελίσσας, ἀνείλετο καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὰ οἰκία, καὶ ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ, θέμενος αὐτῷ Μελι-

Πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος] De voce ὄγκος operae pretium est videre *Casaub.* ad *Athen.* L. III. c. V. *Berkelio* laudatum, uti de ὑπέρογκος, nam ita *Aeliano* dicitur ὑπέρογκος τοῦ σώματος, *Hemsterh.* ad *Luc. Dial. M.* p. 20.

Ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ] An illud ἐν adhaesit ex voce praecedenti? Non putem, sed potius παρέλκειν censeam. Vid. *Pfoch. Diatrib.* cap. 47. Nonnus *Paraph.* cap. VI. vs. 191.

Οὐχ ὅτι ἀνθρώπων τις ἐν ὄμμασιν εἶδε τοκῆα.

Βασιλ. Γ. cap. 18. vs. 4. διέτρεφεν αὐτοὺς ἐν ἄρτῳ καὶ ὕδατι. Ita σὺν abundat interdum. *Hom. Iliad.* Λ. 624.

Ἔνθεν πασσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

Theognis vs. 237.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐς ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ.

vs.

XIII. ASPALIS.

Refert Nicander libro II. Alteratorum.

Meliteus, Jove & nympha Othreide natus eſt. Eum mater, Junonis metu, quod cum Jove concubuiſſet, in ſylvam expoſuit. Puer Jovis voluntate ſervatus, & ab apibus nutritus, adolevit. In eum oves paſcens incidit Phagrus, frater ejus uterinus, Apollinis F. miratusque molem corporis, magisque etiam apum facinus, ſecum eum domum tranſtulit, magnoque ſtudio educavit: impoſito

vſ. 41.

Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἄισον).

Nec alia ratio eſt τȣ̃ ἐκ, quando tempus notare volunt Graeci. *Theognis:*

Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Anthol. L. III. c. 6. epigr. 35.

Ἐκ νυκτῶν ἔλαθε πῦρ ὑπονειμάμενον.

Lubin. imperite tranſtulit: *Ex nocte latuit ignis, qui depaſcebatur.* Verte: *Noctu clam ignis depaſtus eſt.* Sed pro ἔλαθε, ut verſui laboranti ſuccurratur, ſubſtituam ἔλαθεν. Nam ad caeſuram heic confugere, cum ad fulciendum metrum identidem τὸ ν interſerant Poëtae, nihil neceſſe videtur. *Infra* cap. 22. epigr. 42.

Καί

Μελιτέα ὄνομα, διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη· ὑπῆλθεν αὐτὸν καὶ ὁ χρησμός, ἐν ᾧ ποτε θεὸς εἶπε, σώζειν ὁμόγνιον ὄντα τὸν ὑπὸ τῶν μελισσῶν τρεφόμενον. Ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος, καὶ πλείστων ἦρξε περιοίκων, καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην· ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένετο βίαιος καὶ ὑβριστής· ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσι, ὑπὸ δὲ τῶν ξένων Τάρταρος ἐκαλεῖτο. οὗτος εἴ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. τότε δ' οὖν εἴρητο πρὸς τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀργαίου τοῦ οὐκ ἀσήμων· ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν· τῆς δὲ πράξεως οὔπω διαβοηθείσης ἀδελφὸς ὁ τῆς Ἀσπαλίδος Ἀστυγίτης ὤμοσεν, ὅτι πρότερον τίσεται τὸν τύραννον, ἢ τὸ σῶμα καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδελφῆς· ἐνδὺς δὲ τάχιστα τὴν

Καί με κατέτρυχεν κεῖνο τὸ κοῦφον ἔπος.

L. I. c. 22. ep. 3.

Ἔκλαυσεν χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

Et Epigr. seq.

Ζηνὸς δ' οὔτι δίκην ἔλαθεν νόμος.

Παρέλκειν dixi istas particulas, quod usitatior sit in talibus Elliptica, quam plena oratio. Est alioqui persuasissimum mihi, quotiescunque non addantur, illas subaudiendas esse. MUNCK. Praepositionem hanc non supervacaneam esse multis ostenderunt *Munckerus* ad *Hygin.* c. XX. *Hemsterh.* ad *Lucian. D. Mort.* pag. 21. & *Staveren.* ad *Hyg.* ib.

Ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσι] Magna haec est contumelia, si quem indignum censeas,

ſito Melitei nomine, quod eſſet ab apibus nutritus. Venit ei etiam oraculi in mentem, quo illum Deus aliquando ſalutem fratri ab apibus nutrito allaturum monuerat. Puer ſimulatque virilem attigit aetatem, praeclare ſe geſſit, plurimisque vicinorum praefuit: & in Phthia urbem Melitam condidit. Extitit ea in urbe tyrannus violentus atque contumelioſus, cujus adeo nomen incolae non edunt: peregrinī Tartarum appellabant. Is, ſi qua ejus loci virgo ob formae pulcritudinem celebraretur, vi eam ante nuptias abductam vitiabat. Atque eo tum tempore miniſtros juſſerat adducere ſibi Aspalidem, Argaeî non ignobilis viri filiam. Quae rei fama divulgata, ante adventum eorum, quibus abducendi ſui negotium erat datum, ſe ipſam ſuſpendit. Facto adhuc latente, frater puellae Aſtygites jurat, priusquam ſororis corpus deponeret, ſe in tyrannum vindicaturum.

ſeas, cujus prodas nomen. *Nomine non utar, ne commendere querela* de amico perfido dixit *Ovid.* L.IV. ex *Pont. El.*III. vſ. 3. De tyranno, quo de *Antoninus*, alio idem fere habet *Pauſan. Achaïc.* ſub finem: Οὐ δὲ ἀρχὴν ἐθέλουσιν ὀνομάζειν (Πρόμαχον), ὅτι κατέλυσε πολιτείαν (ἐμοὶ δοκεῖν) τὴν ἐν Πελλήνῃ.

Τοὺς ἀπάξοντας] Obſerva locutionem ellipticam, quae pari modo apud *Lucian.* in *Fug.* p. 804. occurrit: Τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων, quod plenius in *Catapl.* p. 451. Υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Vid. *L. Bos* de *Ell. Gr.* V. Ὕβρις, & *Jenſ.* in *Lect. Lucian.* p. 49. ſeqq. ubi ἀπάγειν in perductionibus ad ſtuprum eſſe uſitatum, multis comprobat. Paullo ante: Ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν.

Καθαιρήσειν τὸ τῆς ἀδελφῆς σῶμα] *Xyl.*

τὴν στολὴν τῆς Ἀσπαλίδος, καὶ κρύψας παρὰ τὴν εὐώνυμον πλευρὰν τὸ ξίφος, ἔλαθε πρὸς τὴν ὄψιν ἀντίπαις ὤν· παρελθὼν δὲ εἰς τὰ οἰκία, γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλακτον τὸν τύραννον κτείνει· οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀστυγίτην ἐστεφάνουν, καὶ μετὰ Παιάνων περιέπεμπον· τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν, εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι· τὸ δὲ σῶμα τὸ τῆς Ἀσπαλίδος ἐξερευνῶντες πάντα τρόπον, ὅπως κηδεύσωσιν ἐπισήμως, οὐκ ἠδυνήθησαν εὑρεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἠφανίσθη κατὰ θεόν· ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἑστηκός· ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη Ἑκαέργη, ᾧ καθ᾽ ἕκαστον ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκρήμνων, ὅτι καὶ ἡ Ἀσπαλὶς παρθένος οὖσα ἑαυτὴν ἀπηγχόνισεν.

Xyl. priusquam sororis corpus deponeret. Bene sane. *Lucas* cap. XXII. vs. 53. καθελὼν αὐτὸ (τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ) ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι. *Erasm. & depositum involvit sindone.* Aliud καθαίρω, aliud καθαιρέω ne quis heic, ut aliquando factum vidi, de purgatione corporis agi existimet. MUNCK.

Παρελθὼν] *Ingressus.* Vid. ad C. XIX.

Γυμνὸν] *Nudum, inermem,* ἄοπλον. Γυμνὸν ἄτερ κορυθός τε καὶ ἀσπίδος. *Hom.* Il. Φ. vs. 50. ubi vid. *Eustath.* & sic *Euripid. Heraclid.* vs. 724. Plenius *Aelian. V. H.* L. III. c. 37. Γυμνὸς τῶν ὅπλων. Et hoc frequens. Vid. *Wesseling.* ad *Herod.* L. II. cap. 141. *Vires nudas* dixit *Stat. Theb.* L. VI. vs. 18. quibus respondent *pugnae inermes,* ut habet vs. 249. *Liv.* L. III. c. 19. *Arma vobis ademit, nudosque servis vestris objecit.* L. XXVIII. c. 3. *Dextras nudas ostentantes, ut gladios abjecisse adpareret.* Et L. XXXVI. c. 5. *Nudos atque inermes* jungit. Vid. *Drakenb.* ad L. V. c. 45.

Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη Ἑκαέργη]

A-

turum. Illico veſtem Aſpalidis induit, gladioque ad ſiniſtrum latus abdito, quod adoleſcens etiamnum eſſet, nemine ſexum e vultu agnoſcente, in domum tyranni pervenit, eumque nudum incuſtoditumque interficit. Melitenſes Aſtygitem corona decorant, Paeanasque accinendo deducunt. Cadaver tyranni in flumen demergunt, quod ab eo usque tempore hodieque Tartarum vocant. Corpus autem Aſpalidis ad honeſtam ſepulturam ſummô ſtudio requirentes, nuſpiam invenire potuerunt, quod id Deus de medio ſuſtuliſſet. Loco autem corporis ſtatua juxta Dianae ſtans apparuit: idque ſimulacrum incolae Aſpalidem vocant Ameiletam, & Hecaergam: & quotannis virgines hoedum intactum in ejus honorem, praecipitem dabant, quod & Aſpalis virgo ſeipſam ſuſpendiſſet.

Aspalidem vocant Ameiletam & Hecaergam, ut dedit interpres, non probo. Lego Ἑκαέργῃ, ac verto: *Aspalidem vocant Amiletam Dianam.*

Ἐκρήμνων] *Xyl. praecipitem dabant.* verte: *ſuſpendebant.* Κρημνάω enim & κρήμνημι praeter vulgatam, quam *Euſtathius* annotavit, ſignificationem τοῦ κρημνίζειν, interdum idem, quod κρεμάω, deſignant. Vide *Lex. Pind. Port.* p. 508. Sed Poëtica haec cum ſint, me non nolente, ut in nupero Commentario factum, corriges, ἐκρέμων. Sed minori mutatione legere poſſis, ἐκρέμνων. *Gloſſ. Suſpendit*, κρεμνᾷ. *Gloſſ. Cyrill.* Κρεμνῶ, *ſuſpendo.* Niſi & *Gloſſae* ipſae heic contaminatae ſunt. MUNCK. Ἐκρέμων ſine ulla dubitatione corrigit *Berkelius*, quia verbi κρημνάω uſum apud Veteres non invenerat, quod & *Munckero* videtur obtigiſſe. Vetuſtiora tamen e veteribus, inprimis Poëtis, quos deſcripſit, *Antoninum* ſervaſſe, ſaepius deprehendiſſe mihi viſus ſum. Certe κρημνάω extitiſſe docet κρήμνημι inde deductum. *Etymol. M.* Ἀπὸ τοῦ κρημνῶ, γίνεται κρήμνημι. Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ

G μέσης

μείστης ἀντηρίδος. Qui ipse locus *Munckeri* pro *praecipitem dabant*, quod *Xylander* dederat, *suspendebant* reponentis emendatio-

---

ΜΟΥΝΙΧΟΣ. ιδ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Μούνιχος ὁ Δρύαντος ἐβασίλευσε Μολοσσῶν, καὶ ἐγένετο μάντις ἀγαθὸς, καὶ ἀνὴρ δίκαιος· ἔσχεν δὲ παῖδας ἐκ Ληλάντης Ἄλκανδρον, ἀμείνονα μάντιν ἑαυτοῦ, καὶ Μεγαλήτορα, καὶ Φίλαιον, καὶ θυγατέρα Ὑπερίππην· τούτους γενομένους πάντας ἀγαθοὺς καὶ δικαίους ἐφίλησαν οἱ θεοί. Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν νυκτὸς ἐπελθόντες λῃσταὶ συνελάμβανον, οἱ δὲ ἐκ τῶν πύργων ἔβαλλον, (οὐ γὰρ ἦσαν αὐτοῖς ἰσόμαχοι) πῦρ ἐνέβαλλον οἱ κλῶπες εἰς τὰ οἰκία. Ζεὺς

Μούνιχος ὁ Δρύαντος] Ut distinguatur ab aliis; uti enim plures *Dryantes*, vid. *Micyll.* & *Burm.* ad *Ovid.* L. XII. *Metam.* vs. 290. & *Staver.* ad *Hygin.* 173. sic plures *Munichi*, seu *Munychi*, ita enim alii, monente hic *Berkelio*, fuere. Vid. *Meurs.* Lib. I. *Lect.* *Att.* c. 14. & de *Regno Ath.* L. III. c. 8. ubi *Munychus Pantaclis*, & *Munychus Demophontis* f. ille apud *Stephanum*, *Harpocrationem*, *Etym.* *M.* *Auctorem* & *Suidam*, hic apud *Plutarchum*, occurrit.

Ἐκ τῶν πύργων] *E turribus.* Has in praediis, sive ornatus ac voluptatis, seu munimenti caussa, vel in domibus urbium in altum eductas strui solere, multis comprobat *Palmer. Ant. Gr.* L. I. c. 27. Vid. *Schol. Aristoph. Plut.* vs. 180. *Duker.* ad *Liv.* Lib. XXXIII. c. 48. Et hinc forsan de ipsis domibus & aedificiis altis usurparunt. Conf. Cl.

dationem confirmat. Idem pluribus urguet *J. Alberti*, ὁ μακαρίτης, ad *Act. Apost.* Cap. I. c. 18.

XIV. MUNICHUS.

Refert Nicander libro II. *Alteratorum.*

Molossorum rex fuit Munichus Dryantis F. vates egregius, idemque vir justus. Is e Lelanta filios habuit, Alcandrum, qui vaticinio patri praestabat: Megaletorem, Philaeum, filiamque Hyperippam. Eos omnes ob probitatem dii dilexerunt. Quadam nocte eos latrones subito in agris circumvenerunt. Cumque pugnae impares de turribus se defenderent, ignemque latrones domibus injicerent: Jupiter habita eorum pietatis ratione,

Cl. *Ernest* ad *Callim. Hym.* in *Dian.* vs. 33. ubi per πύργο., aut arcem, aut ipsam urbem intelligit. Sic pauperum *tabernas* regum *turribus* opponit *Horat.* L. I. Od. IV. 13. L. IV. Od. VI. 7.

Dardanas turres *quateret tremenda*
Cuspide pugnax.

Pro ipsis urbibus posuisse videtur *Lycophr. Alex.* vs. 1253.

Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων,
Ὑπὲρ Λατίνους Δαυνίους τ' ὠκισμένην,
Πύργους τ . . . cet.

Schol. ȣ τριάκοντα πόλεις ἔκτισεν.

Ε.ς τὴν οἰκίαν] Interpres: *domibus.* malim, *aedibus.* MUNCK.

 Τελ...

Ζεὺς δ' οὐ περιεῖδεν αὐτοὺς ὁσιότητος ἕνεκα, τελευτήσαντας οἰκτίστῳ θανάτῳ· μετέβαλε δὲ πάντας εἰς ὄρνιθας. καὶ Ὑπερίππη μὲν, ἐπεὶ φυγοῦσα τὸ πῦρ εἰς ὕδωρ κατέδυ, γέγονεν αἴθυα· οἱ δὲ ἄλλοι ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνέπτησαν, Μούνιχος μὲν τριόρχης γενόμενος, Ἄλκανδρος δὲ ὀρχίλος· Μεγαλήτωρ δὲ καὶ Φιλαῖος, ὅτι τὸ πῦρ φεύγοντες διὰ τοῦ τοίχου παρὰ τὴν γῆν ἔδυσαν, ἐγένοντο μικροὶ δύο ὄρνιθες. καί ἐστιν ὁ μὲν αὐτῶν ἰχνεύμων· Φιλαῖος δ' ὀνομάζεται κύων· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἐγένετο κνιπολόγος πιπώ· πρὸς ταύτην ἀετῷ πόλεμός ἐστι καὶ ἐρωδιῷ· κατάγνυσι γὰρ αὐτῶν τὰ ᾠὰ, κόπτουσα τὴν δρῦν διὰ

τοὺς

Τελευτήσαντας] Constanter ita legunt, quiqui *Antoninum* ediderunt, ubi tamen ab auctoris mente tam alienum est, ut vel tyronibus nonnullis animadversum sit. τελευτήσοντας reponendum esse.

Αἴθυα] In animalium nominibus vertendis saepe hallucinari interpretes existimo, eo quod non nisi conjectura adsequi possunt, quaenam Veteres descripserint. Ubique vides ea de re controversias Commentatorum in *Antoninum*. *Fulicam* in contextu dedit *Xylander*, *mergum* ad Exemplaris oram. Forte hoc melius: ita enim αἴθυαν vocare *Aristoteles* videtur *H. An.* Lib. VIII. c. 3. *Fulicam* vero κέπφον. *Suid.* V. Αἴθυα... ἡ θαλαττία ὄρνις, sic mox: Αἴθυα δὲ ἐγένετο πρὸς λιμνάς τε καὶ θαλάσσης. Vid. *Theon.* ad *Arat.* Phaen. p. 35.

Ὀρχίλος] Ejus mentionem facit *Aristotel. Hist. Anim.* L. IX. cap. 1. καὶ γλαῦξ καὶ ἔρχιλος πολέμια. Scribe potius ὀρχίλος, ut heic legitur, & in *Avibus Aristoph.* p. 545. & 568. Edit. *Calder.* Annotat *Schol.* ἀξιοῦσι τινες τὴν μέσην ὀξύνειν. Ὀρχίλον & τροχίλον eandem esse avem, eam videlicet, quae alio nomine πρέσβυς & βασιλεὺς appelletur, existimat *Gesnerus.* Movet in primis eum, quod *Aristophanes* dicat: βασιλεὺς ἐστ' ὀρχίλος ὄρνις. Verum τροχίλον non esse illam aviculam, quam regulum vulgo appellamus, in *Exercitation.* in *Graecos Script.* probat mihi *Palmerius* p. 750. In-

ne, miserrima morte perire non est passus, sed in aves transmutavit. Et Hyperippa quidem, quoniam ignem fugiens, aquam subiit, facta est fulica. Caeteri ex igne evolarunt. Munichus buteo, Alcander orchilus factus. Megaletor & Philaeus, quod ignem fugientes per parietem ad terram se dimisissent, in exiguas aviculas abierunt: hic in eam quae canis dicitur, ille in ichneumonem: mater in piponem, quae culices muliones legit. Cum hac bellum est aquilae & erodio, quorum

Inveteraverat tamen jam *Plinii* aetate ista opinio. L. VIII. *Hist. Nat.* c. 74. *Cornices & noctua, aquilae & trochilus (si credimus) quoniam rex avium appellatur.* MUNCK.

Κνιπολόγος] *Culicilega.* Nomen avis est apud *Aristotelem* Lib. VIII. c. 3. quod in κνιπολόχον mutatum eunt viri docti. Interpres: *quae culices muliones legit.* Sequitur *Gazam*, qui κνῖπας apud *Aristotelem culices muliones* interpretatur, sed κώνωπας *culices* simpliciter. *Muliones* diem non amplius unum vivere perhibet *Plinius* Lib. XXX. c. 16. MUNCK.

Πιπώ] Πίπος appellatur ab *Aristotele* L. IX. c. 1. Πίπῳ δὲ καὶ ἐρωδιῷ πόλεμος. *Hesych.* Πιπῶ, ὄρνεον πολεμικὸν, ὥς τινες, ἐρωδιός. Adsentior illis, qui emendant: Πιπὼ, ὄρνεον πολέμιον, ὥς τινες, ἐρωδιοῦ. Eadem ergo πιπὼ & πίπος. Jam non amplius miror *Hadrianum Junium* in *Nomenclatore* suo scribere piponem ardeam esse stellarem. Seduxit illum, nisi prorsus coecutio, *Hesychii* ille locus. Ut vara sequitur vibiam, ita ex hoc ejus errore alter ortus, *taurum* a *Plinio* appellari. Locus *Plinii*, quem tangit, habetur Lib. X. c. 42. *Est quae boum mugitus imitetur, in Arelatensi agro taurus appellata.* *Tzetz. in Lycophr.* Edit. *Steph.* p. 83. Πιπὼ ὄρνεόν ἐστι θαλάσσιον εὔπρεπες καὶ εὐειδές. At talis non est *ardea stellaris.* Confer *Breulium* in *Isid.* p. 842. MUNCK.

Ἐρωδιῷ] *Xyl. Erodio.* Ἐρωδιὸς

τὰς κνῖπας· καί εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σύννομοι ἐν ὕλῃ καὶ παρὰ κευθμῶνας· αἴθυια δὲ ἐγένετο πρὸς λίμνας τε καὶ θάλασσαν.

διὸς est *ardea Virgilio Georg.* I. vs. 364. ut jam olim aliis observatum. MUNCK.

Σύνομοι] Vitiosa typothetarum, quamquam *Xylandri*, *Berkelii* & *Munckeri* Editt. inhaerens, lectio vitiosiorem in *Galeana* peperit: σύνορμοι. Συννόμοι, quod dedit C. Vi. i. e. *compares*, monente *Valckenario*.

Λίμναις] Ita reposui pro λίμνας,

ΜΕΡΟΠΙΣ. ιέ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Εὐμήλου τοῦ Μέροπος ἐγένοντο παῖδες ὑπερήφανοι καὶ ὑβρισταί, Βύσσα καὶ Μεροπὶς καὶ Ἄγρων· καὶ ᾤκουν Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. ἡ δὲ γῆ πλεῖστον αὐ-

Εὐμήλου τοῦ Μέροπος] De variis *Eumelis* vid. quos ad *Lactant.* pag. 838. *Staver.* laudat: *Heins.* & *Burm.* ad *Ovid.* VII. *Metam.* vs. 390. & mox ad C. XVIII.

Ὑπερήφανοι καὶ ὑβρισταί] Pro ὑβριστικοί. Solent nonnumquam substantiva adiective sumere. Sic *Eurip. Supplic.* 728. ὑβριστὴς λαός, & *Lycophr. Alex.* vs. 816. ἐργάτης μόχλος.

Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον] Quod heic reponitur in nupero commentario, τὴν Μεροπίδων νῆσον, id approbare non possum. Si quid mutare vellem, scriberem, τὴν Μερόπων νῆσον. Nam *Coi* insulares dicti olim Μέροπες. Vide praeter alios *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* IV. *Pausan. Eliac.* p. 370. ἐκ Κῶ τῆς Μεροπίδος. Puta

rum ova confringit, dum quercum caedit propter culices. Vivuntque una reliqui in ſylvis & latebris, fulica ad lacus & mare obverſante.

μῶας, poſtulante id Syntaxi. Et monitum quoque in Leidenſi editione. MUNCK. Iſtam mutationem temerariam judicat Cl. *Abreſchius* ad *Aeſchyl.* L. I. c. 21. cujuscumque generis diverſa tuto ubique copulari demonſtrans, quoties vox regens plures admittit conſtructiones. Exempla, quae me induxerunt, ut *Xylandrianam* lectionem revocaverim, apud Ipſum vide.

XV. MEROPIS.

Refert Boeus de Avium ortu libro I.

Liberos habuit Eumelus Meropis F. ſuperbos & injurioſos. Byſſa, Meropis, & Agron ii erant: habitabantque Con inſulam Meropidem. Iis terra plu-

ta declarationis gratia addi τὴν Μεροπίδα νῆσον. Similia ſunt iſta c. 35. ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ. C. 38. Σαλαμῖνα τὴν νῆσον. Adde illud *Callim. Hymn.* in *Del.* vſ. 160. Ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον Ἵκετο. *Schol. Hom.* ad *Il.* Ξ. vſ. 255. Καταστραφεὶς τε εἰς Κῶν τὴν Μεροπίδα, ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆς νήσου. *Euſtath.* in *Hom. Iliad.* pag. 73. Ed. *Baſ.* Εἴρηνται δὲ καὶ οἱ Κῶοι, τουτέστιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, Μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὀνόματι ἐθνικῷ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηΐς. Apud *Anonymum* modo laud. invenio etiam ad *Il.* A. vſ. 590. Προσέσχε τῇ Κῷ τῇ Μεροπίδι. Poſſet ergo refingi, Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. Sed non placet. MUNCK. Vulgatam lectionem, quam ſollicitari non debere etiam cenſet *Galeus*, in altera Ed. probavit quoque *Berkelius*.

Μέ-

αὐτοῖς ἐξέφερε καρπὸν, ὅτι μόνην θεῶν ἐτίμων, καὶ ἐπιμελῶς αὐτὴν εἰργάζοντο· οὗτοι ἀνθρώπων οὐδενὶ συνῆλθον, οὔτε εἰς ἄστυ κατιόντες, οὔτε πρὸς εἰλαπίνας καὶ θεῶν ἑορτάς. Ἀλλ' εἰ μὲν Ἀθηνᾷ τις ἱερὰ ποιῶν ἐκάλεσεν τὰς κόρας, ἀπέλεγεν ὁ ἀδελφὸς τὴν κλῆσιν· οὐ γὰρ ἀγαπᾷν ἔφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐταῖς χώραις κόραις ὀφθαλμὸς εἶεν μέλας· ἐχθαίρειν δὲ παράπαν γλαῦκα τὴν ὄρνιν. εἰ

Μόνην Θεῶν] Ego heic nihil deesse puto. Solam Deorum, quorum in numero & terram ponebant multi pagani, terram venerabantur. Consule *Dempst.* ad *Rosin.* *Antiq.* Lib. II. cap. 12. Sed adde eius observationibus certamen terrae Athenis institutum, ut memorat *Pind. Schol.* ad *Pyth.* od. IX. Deinde quid esset Δήμητρα ἐργάζεσθαι? Sequitur enim, ἐπιμελῶς αὐτὴν ἠργάζοντο. Sed Technici scribi jubent εἰργάζοντο, ut reposui. Infra cap. 28. ἀλέτουον ἐργάζεσθαι πεδίον. *Ceres* ipsa terram colit apud *Tibull. Paneg. Messal.*

Non illic colit arva Deus,
Bacchusve, Ceresve.

Quamvis licet verum sit, quod *Euripidis Scholiastes* scribit pag. 327. Edit. *Steph.* ἡ δὲ Δημήτηρ γῆ καλεῖται, tamen Δήμητρα ἐργάζεσθαι, quod sciam, dixit nemo. Γῆ ἐργαζομένη, non Δήμητρος, *terra culta* est *Theophrasto*, Ut enim *operari terram* Latini, ita γῆν ἐργάζεσθαι, ut apud *Mosen. Schol. Hesiod.* p. 309. Ed. *Heins.* *Macar. Homil.* 28. nec dissimiliter, ἐργάζεσθαι θάλασσαν. *Artemid.* L. II. 42. Sed an etiam Δήμητρα ἐργάζεσθαι, Graeci dixere? Hoc mihi negatum affirmare non dubitat Vir Cl. (*Berkelius.*) Sed attende, quomodo hoc probet. *Strabo*, inquit, L. VII. in *Excerptis*, ὅτι τὸ παλαιὸν οἱ μάντεις καὶ μουσικὴν εἰργάζοντο. MUNCK. Neque hanc lectionem sollicitandam esse ait *Galeus*; est enim Attica locutio, Latinis quoque usurpata, *Terentio* & *Catullo*.

Ἀπέλεγεν... τὴν κλῆσιν] Cap. 33. πόλεμον ἀπολέγεσθαι. cap. 41. ἀπολέγεσθαι χρυσόν. MUNCK.

Ὅτι ταῖς αὐταῖς χώραις κόραις ὀφθαλμὸς εἶεν μέλας] Locus palam corruptus est. Medicinam illi quaerat, qui potest. In me esse si quid opis putes, sanatum eum arbitrer, si deleto χώραις, &

plurimos edebat fructus: quia hanc ſolam deorum venerabantur, ſolumque diligenter colebant. His nulli erant cum hominibus congreſſus, neque vel in urbem intrabant, vel ſolennes epulas & feſtos Diis dies obibant. Nam ſive puellae ad rem Minervae ſacram faciendam invitarentur, frater recuſabat, gratas caeſiae deae ſorores ſuas nigris praeditas oculis negans, ſibique inviſam omnino eſſe ulu-

& transpoſitis nonnullis, ita legas: οὐ γὰρ ἀγαπᾷν ἔφη γλαυκὴν θεὸν τὰς κόρας, ὅτι αὐταῖς ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας. Sed judicet attentus lector. MUNCK. Locus auribus ingratus variis tentatur modis Munckero adſentitur *Ruhnkenius*, cui vox χώραις manifeſte varians videtur alterius κόραις. *Berkel.* legit: Οὐ γὰρ ἀγαπᾷν ἔφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐτῆς χώρας κόραις cet. *Galeus* mavult, ὅτι αὐτοῦ χώρας κόραις cet. *Xylander* & *Munckerus*, *Antonini* mentem parum adſecuti ita cepere, ac ſi *Agron* eo recuſaſſet invitationem, quod ſorores, quia nigris praeditae oculis, caeſiae Deae eſſent ingratae. Contra, quemadmodum ἐχθαίρειν παρ' ἅπαν, ἔφη γλαῦκα τὴν ὄρνιν, μισεῖν νυκτίφοιτον θεὸν, οὐ τιμᾷν κλέπτην θεὸν, ita οὐκ ἀγαπᾷν γλαυκὴν θεόν. Ubique odii hujus rationem reddit: Ἀθηνᾶς ὄρνιν, quia γλαῦκα: Ἄρτεμιν, quod νυκτίφοιτον: Ἑρμῆν, quia κλέπτην. Sic γλαυκὴν θεὸν, ὅτι cet. *Minervam* propter caeſios oculos contemnebat; hos enim, ſi non vitioſos, vitioſis tamen proximos cenſeri ſolere docet *Heinſii* nota, quam perelegantem omnino legi vult *Hemſterh.* ad *Dial. D.* p. 69. ad *Ovid.* A. A. II. vſ. 659. unde forſan ingenioſa *Iſ. Touſſainctii* conjectura: ὅτι αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) κόραις οὐκ ἐνῆν μέλαν. Durior tamen medica haec manus, quamquam αὐτῆς χώρας vel αὐτοῦ χώρας retinentium ſententiae accedere non poſſum, nam aliarum ſuae regionis puellarum tantum aberat, ut rationem haberet *Agron*, ut ipſe ejusque ſorores omnem hominum conſuetudinem faſtidirent: οὗτοι ἀνθρώπων οὐδενὶ συνῆλθον, οὔτε εἰς ἄστυ κατιόντες, οὔτε cet. Ut mihi videatur ſorores ſuas, nigris praeditas oculis caeſiae Deae praepoſuiſſe, adeoque legendum: οὐ γὰρ ἀγαπᾷν ἔφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐταῖς (nam praecedit, ἐκάλεσεν τὰς κόρας) κόραις ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας.

εἰ δὲ καλῷεν περὶ τὴν Ἄρτεμιν, νυκτίφοιτον ἔλεγε μισεῖν θεόν· εἰ δὲ πρὸς Ἑρμοῦ σπονδάς, κλέπτην ἔλεγεν οὐ τιμᾶν θεόν· καὶ οἱ μὲν πλειστάκις ἐκερτόμουν. Ἑρμῆς δὲ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις χολούμενοι νυκτὸς ἐπέστησαν αὐτῶν τοῖς οἴκοις· Ἀθηνᾶ μὲν καὶ Ἄρτεμις ἐοικυῖαι κόραις· Ἑρμῆς δὲ ποιμένος ἔχων στολήν, καὶ τὸν Εὔμηλον καὶ τὸν Ἄγρωνα προσαγορεύσας παρεκάλει παρατυχεῖν εἰς δαῖτα· διδόναι γὰρ ἱερὰ μετὰ τῶν ἄλλων ποιμένων Ἑρμῇ. Βύσσαν δὲ καὶ Μεροπίδα πρὸς τὰς ὁμήλικας ἔπειθεν ἐκπέμπειν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος ἄλσος· καὶ ταῦτα μὲν εἶπεν Ἑρμῆς. Μεροπὶς δ' ὡς ἤκουσεν, ἐξύβρισε πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ δὲ αὐτὴν ἐποίησεν ὀρνίθιον γλαῦκα· Βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται, καὶ ἔστι Λευκοθέας ὄρνις. Ἄγρων δ' ὡς ἐπύθετο,

Καλῷεν] Lego καλεῖεν h. e. καλείησαν. Est ἀόριστος δεύτερος Optat. Pass. ut loquuntur Technici. Nec peccaveris, opinor, si scripseris, καλοῖεν. MUNCK. Καλῶσι vel simile quid conjicit *Berkelius*. Καλῷεν, *si vocarent*, vel καλοίη, *si quis vocaret*, *Galeus*. Rectius igitur, quod Cl. *Ruhnkenius* monuit, εἰ δὲ καλοῖ ἄν· nam τὶς e praecedenti subintelligendum.

Κλέπτην. . . θεόν] *Furatrinum deum* appellat *Fulgent. Myth.* Lib. I. Confer *Hyg.* cap. 201. *Lucian. Dialog. Apollin.* & *Vulcan. Horat.* Lib. I. od. 10. MUNCK. Adde *Ciof.* ad *Ovid. Metam.* XI. vs. 314.

Τοῖς οἴκοις] De more dederit τοῖς οἰκίοις vel οἰκείοις.

Λευκοθέας ὄρνις.] *Schol. Pind.* ad *Olymp.* od. 2. φασὶ δὲ καὶ τὴν Ἰνὼ Κάδμου θυγατέρα μετὰ θυγατέρων τοῦ Νηρέως ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ παντὸς χρόνου διάγειν καὶ τετάχθαι. αὕτη δὲ Λευκοθέα, Νηρηῒς γενομένη. οὕτω γὰρ, ἤγουν Λευκοθέα λέγεται. De eadem & *Melicerta Ovid.* Lib. IV. *Metam.* vs. 542.

Leucotheeque deum cum matre
Palaemona dixit.

Ita

ululam avem ajens: ſive ad Dianae ſacrificium vocarentur, deam ſe odiſſe dicebat noctambulam: ſive ad Mercurii libationes, furem deum a ſe non honorari dicebat. Cum nullum maledicendi finem facerent, irati Mercurius, Minerva, & Diana, ad eorum aedes pervenerunt, hae virginum forma, ille paſtoris habitum ferens, Eumelum & Agronem compellans ad convivium invitabat, quod ipſe cum caeteris paſtoribus Mercurio rem ſacram feciſſet: ſimulque hortabatur, ut Byſſam & Meropidem in lucum Minervae & Dianae ad aequales mitterent. Cum his auditis Meropis nomen Minervae afficeret contumelia, in aviculam ululam ab ea mutatur. Byſſa nomen ſuum retinuit, facta Leucotheae avis. Agron audita re, veru arrepto ac-

Ita recte nobiliſſimi *Heinſii* editio exhibet. Perperam ante erat *Leucothoe*. Alia eſt *Leucothoe* a Sole adamata vſ. 208. Cur tamen non *Leucothea* potius, ut eſt apud *Ciceronem* Lib. III. *Nat. Deor.* quam *Leucothee*? Λευκοθέαν etiam, non Λευκοθέην divam iſtam *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib. I. cap. 20. & *Ariſtot. Oecon.* II. appellant. Sed *Ovidius* ſecutus eſt Poëtas *Ioniciſſantes*. *Hom. Odyſſ.* E. vſ. 333. Ἰνὼ Λευκοθέη. *Matrem Matutam* appellari a Romanis tradit *Hyginus* cap. 125. & 225. Sed male utrobique ſcriptum *Leucothoe*. & cap. 243. *Melicerto* pro *Melicerta* vel *Melicerte*. Sunt enim Graeca illa in ης primae ſimplicium ſaepe cum primae, tum tertiae inflexionis apud Latinos. Sic *Iobates* ad formam tertiae flectitur eodem capite apud *Hyginum*: *Sthenoboea Iobatis fil a.* Quod non animadverſum, niſi injuriam ipſi operae fecerunt, in errorem induxit pinacographum in *Hygini* Indice notantem: *Iobas pater Sthenoboeae.* Poſſit tamen videri in *Hygino Iobati* eſſe reſtituendum. Nam *Iobaten* illum etiam Ἰόβατον comperio appellatum. *Pind. Schol* ad *Olymp.* od. XIII. ὄνομα δὲ Λυκίων βασι-

θετο, ἁρπάσας ὀβελὸν ἐξέδραμεν· Ἑρμῆς δ' αὐτὸν ἐποίησε χαραδριόν· Εὔμηλος δὲ τ Ἑρμῆν ᾐκεσεν, ὅτι μετεμόρφωσεν αὐτοῦ τ υἱόν· ὁ δὲ κἀκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα καλάγγελον.

βασιλεῖ Ἴοβατος. MUNCK.

Χαραδριόν] Interpres: *Charadriam.* Quare non potius *Charadrium?* Qualis, & unde dicta sit haec avis, docet nos *Aristot.* ἐν τοῖς περὶ ζώων Lib. IX. cap. 11. Τὰς δὲ οἰκήσεις οἱ μὲν περὶ τὰς χαράδρας, οἱ δὲ χηραμοὺς ποιοῦνται καὶ πέτρας, οἷον ὁ καλούμενος χαραδριός. Ἔστι δὲ ὁ χαραδριὸς καὶ τὴν χρόαν καὶ τὴν φωνὴν φαῦλος. *Gaza hiaticulam* dici posse autumat. At cap. 3. Lib. VIII. *Rupicem* vertit. Fit ejus mentio quoque cum apud *Hesych.* tum *Deuter.* cap. 14. vs. 12. Confer *Leonem Allatium* ad *Eusţath. Hexaëm.* pag. 187. MUNCK.

Νυκτικόρακα] *Gaza Hiſt. Anim.* Lib. VIII. cap. 3. *Cicumam* vertit. Vide quae ad vocem

ΟΙΝΟΗ. ιϛ'.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Παρὰ τοῖς λεγομένοις ἀνδράσι Πυγμαίοις ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόη, τὸ μὲν εἶδος οὐ μεμπτὴ, ἄχαρις δὲ τὸ ἦθος καὶ ὑπερήφανος· ταύτῃ φροντὶς οὐδεμία ἐγίνετο τ Ἀρτέμιδος οὐδὲ Ἥρας· γαμηθεῖσα

Πυγμαίοις] De illo Pygmaeorum populo conf. *Leonem Allatium* ad *Euſt. Hexaëm.* pag. 128. MUNCK. Multus hac in re est *Berkelius*, quem vide, & *Micyll.* ad *Ovid.* inprimis *Burm.*

accurrit: eum Mercurius transformat in charadriam (ſive is Latinis eſt rupex.) Eumelum quoque ob mutatum filium ſibi convicium facientem, in corvum nocturnum ſeu cicumam convertit, avem malorum nunciam.

cem στρίγλος in *Heſych.* notata ſunt a doctis. *Euſtath. Hexaëm.* ὁ δὲ νυκτικόραξ φίλον ἐστὶ τῆς νυκτὸς, ἢ τῆς ἡμέρας. Νυκτὸς κόραξ eſt *Apollin. Pſ.* CI. κόραξ νυκτερινὸς *Luciano.* *Bubonem* ab *Apulejo* & aliis quibusdam verti obſervat ad *Apul. Mileſ.* III. *Beroaldus.* *Gloſſ.* *Bubo*, νυκτοκόραξ. A quibusdam ὦτον hoc vocabulo appellari *Ariſtot.* Lib. VIII. cap. 12. MUNCK.

Κακάγγελος] Talis στὺξ cap. 21. πολέμου καὶ στάσεως ἀνθρώποις ἄγγελος. Et *bubo* apud *Ovidium* *Met.* vſ. 550.

Ignavus bubo dirum mortalibus omen.

Hinc *funereus* audit Lib. X. vſ. 453. Vide proverb. apud *Suidam*, Βόας ὤφθη. MUNCK.

XVI. OENOE.

Ex Boei, de Avium ortu, libro ſecundo.

Apud Pygmaeos puella fuit Oenoë, forma non contemnenda, caeterum moribus invenuſtis & ſuperbis: & quae nihil neque Dianam neque Junonem curaret. Nupta Nicodamanti, mediocri & probo

Burm. ad Lib. VI. *Metam.* vſ. 90. Qui eamdem ex eodem *Boeo* narrat fabulam *Athenaeus*, mox in ſcenam prodibit.

Me-

θεῖσα δὲ Νικοδάμαντι τῷ πολιτῶν ἑνὶ μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ, ἔτικε παῖδα Μόψον. καὶ αὐτῇ Πυγμαῖοι πάντες κατὰ φιλοφροσύνην πλεῖστα δῶρα πρὸς τὴν γένεσιν τοῦ παιδὸς ἀπήνεγκαν· Ἥρα δὲ μεμφθεῖσα τὴν Οἰνόην

Μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ] *Xyl. Mediocri & probo viro* Mallem: *Moderato & probo.* Nam *mediocres* plerunque dicuntur Latinis homines parvae fortunae. *Just.* Lib. II. cap. 4. *Cambysi mediocri viro in matrimonium dedit.* Vell. II. 22. *Neque licentia in mediocres saevitum.* Hinc *mediocritas* pro vilitate & humilitate. Vell. II. cap. 104. *Pro captu mediocritatis meae adjutor fui.* Et cap. 111. *Habuit in hoc quoque bello mediocritas nostra speciosi ministri locum.* Eodem sensu *parvitas Valerio* venit in *Prolog. Mea parvitas eo justius ad favorem tuum decurret.* Minus hoc frequentatum, nec usquam a me, nisi in *Praef. Bertrami Tract.* de *Corp. Christi* inventum: *Nostrae parvitatis viribus constat esse difficillimum.* Imo, quod paene me fugerat, apud *Hieronym.* quoque Lib. I. Ep. 18. *Select.* Edit. *Canis. Quibus satisfacis te contra parvitatem meam librum Romam non misisse.* Et Ep. 23. *Sancti patres, qui cum nostra sunt parvitate, plurimum te salutant.* Contra *magnitudinem* ponit pro *amplitudine & dignatione.* Ep 25. *Quamquam igitur tui me terreat magnitudo, invitat tamen humanitas.* Tertium vis? Ecce & *Fulgentius* illud vocis eo significatu usurpat Lib . ad *Monimum: Modulum propriae parvitatis agnoscens, sub uno illo domino atque magistro in ejus schola positus.* Nihil certius est, quam istam *parvitatem* parvi esse pretii, & deterioris aevi certissimam notam, ut non inmerito ea offenderit doctorum hominum aures, non certe *Valerius*, sed eius *Epitomator.* Verum ista vox cum non sola *Valerii* Latinitatem suspectam reddat, quid caussae est, cur adeo prae ceteris ab omnibus vapulet? Non debebat sane inpune abire illud *extunc* Lib I. c. 5. *Ex. ext.* 2. *Extunc Aeanti ut Deo immolaverunt.* *Exinde Plautus*, *Virgilius ex illo tempore* dixisset. *Alcimum Avitum* & *Fortunatum*, quorum hic *Zenone*, ille *Justino Juniore* imperante floruit, ita locutos ostendi ad *Hyginum.* Non me fugit interim etiam a Graecis tenuis fortunae homines μετρίους dici nonnunquam. MUNCK.

Ἥρα δὲ μεμφθεῖσα τὴν Οἰνόην .. γέρανον αὐτὴν ἐποίησεν]

Hanc Juno victam certamine jussit
Esse gruem.

Ovid.

probo civi, filium peperit Mopſum: ob cujus natales Pygmaei univerſi, benevolentiae ergo, pluri-mis eam donis affecerunt. Sed Juno Oenoae infenſa,

Ovid. Met. L. VI. vſ. 90. Saepius idem illud poëma ſecutus, ex quo fabulas nobis aliquot enarravit *Antoninus*: ubi ex eodem *Boeo* fabulam attigit *Athenaeus* IX. p. 393. F. vulgatur: Ἀγκνακτησασα οὖν ἡ Ἥρα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν ὄρνιν μετεμόρφωσε. Forte corrigi debet: τὴν Γεράνην μετεμόρφωσε. & paulo ante ſcribi: ἦν τις παρὰ τοῖς Πυγμαίοις γυνὴ διάσημος Γεράνη, . . . ἣ τοὺς ὄντως θεοὺς ταπεινῶς ἦγεν. *Euſtath.* in *Iliad.* Ψ. p. 1444. 14. Λέγεται γυναῖκα εἶναι διάσημον ἐν αὐτοῖς Γεράναν τοὔνομα, ἣ, κατὰ θεὸν τιμωμένη, ταπεινοὺς (Lege ταπεινῶς) φασὶν ἦγε τοὺς θεοὺς, καὶ μάλιστα Ἥραν· διὸ ἀγανακτήσασα ἐκείνη μετεμόρφωσε τὴν ἀλαζόνα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν, ἀπορνιθώσασα. Nomen Γεράναν praebet etiam *Aelianus* de *Nat. Anim.* L. XV. c. ult. indicato etiam in not. ad *Ovidium* d. l. Haec magno *Valckenario* debes. Sed, quia eidem homini diverſa ſaepe nomina tribuunt Mythographi, & alii alios ſecuti diſcrepant nonnumquam, quod hic *Aeliani* exemplo liquet, ab aliis *Geranan*, *Oenoën* ab aliis vocatam fuiſſe credens *Fonteinius* eumdem *Athenaei* locum ex *Antonino* emendat, quia uterque hanc hiſtoriam ex eodem *Boëo* hauſerunt, hoc modo: Ἀγανακτήσασα οὖν ἡ Ἥρα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν Οἰνόην μετεμόρφωσε. De virorum in re Critica tam acutorum conjecturis meum non interpono judicium. *Geranan* in *Athenaeo* reperiſſe ſibi viſus fuit *Farnabius*, qui idcirco ad *Ovid.* d. l. Cl. *Burmanno* reprehenditur, recte, illud nomen ita ab *Aeliano* proditum, indicante. Diceres tamen idem voluiſſe *Lactantium Argum.* ad *Ovid. Pygantem*, quod forſan ex *Geranen* corruptum eſt, certe non longius recedit a litterarum ductu, quam *Munckeri* emendatio *Pygmaeam* vel *Pygmaeam matrem*, etſi haec non firmiore tibicine niti videtur, quam quod Poëta d. l. cecinerit:

Altera Pygmaeae fatum miſerabile matris
Pars habet.

Ad haec *J. Parrhaſius* Ep. XL. *Matrona*, inquit, *Pygmaeorum* genere, nomine *Gerana*, adeo praeſtanti forma &c. quibus hiſtoriam ex eodem *Athenaeo* & *Aeliano* prolixius deſcribit, ex priore addens: *ex hac* & Nicodamantena *teſtudo terreſtris eſt*, quod typothetae culpa poſitum,

Οἰνόην, ὅτι αὐτὴν οὐκ ἐτίμα, γέρανον αὐτὴν ἐποίησεν, καὶ τὸν αὐχένα μακρὸν εἵλκυσε· καὶ ἀπέδειξεν ὑψιπετῆ ὄρνιθα· καὶ πόλεμον ἐνέβαλεν αὐτῇ τε καὶ τοῖς Πυγμαίοις· Οἰνόη δὲ διὰ τὸν πόθον τοῦ παιδὸς Μόψου, περιεπέτετο τὴν οἰκίαν, καὶ οὐκ ἐξελίμπανε· Πυγμαῖοι δὲ καθοπλισάμενοι πάντες, ἐδίωκον αὐτήν· καὶ ἐκ τούτου ἔτι καὶ νῦν Πυγμαίοις καὶ γεράνοις πόλεμος ἐνέστηκε.

ſitum, pro *Nicodamante nata* cet.

Εἴλκυ.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ιζ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β΄.

Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τοῦ Σπαρτῶνος ἐγήματο ἐν Φαιστῷ τῆς Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Πανδίονος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δὲ ἐνδεεῖ· οὗτος, ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλάτεια, ηὔξατο μὲν ἄρρενα γενέσθαι αὐτῷ παῖδα· προηγόρευε δὲ τῇ γυναικί, ἐὰν γεννήσῃ κόρην, ἀφανίσαι· καὶ οὗτος μὲν

Ἐν Φαιστῷ τῆς Κρήτης] Interpres omiſit in verſione ſua τῆς Κρήτης. Eſt elegans helleniſmus, de quo nos olim ad *Hyg. Myth.* cap. 81. MUNCK.

Κόρην ἀφανίσαι] *Lyctus* apud *Ov. Met.* Lib. IX. vſ. 676.

Quae

fensa, quae nullo honore ipsam dignaretur, in gruem eam mutavit, collumque in longum protraxit, altivolantemque avem fecit: interque eam & Pygmaeos bellum excitavit. Oenoë autem desiderio filii Mopsi, absque intermissione domos circumvolitavit, quam Pygmaei omnes armis sumtis profligarunt. Atque ab eo tempore in hunc usque diem inter Pygmaeos & grues bellum est.

Εἵλκυσε] Male hactenus ediderant, ἕλκυσε. MUNCK.

XVII. L E U C I P P U S.

Est narratio Nicandri ex libro Mutatorum altero.

Filia Eurytii Spartonis Galatea, Phaesti nupsit Lampro Pandionis F. viro natalibus non obscuris, sed inopi. Is cum uxor gravida esset, voto masculam sibi prolem expetens, edixit mulieri, si filiam peperisset, uti ne eam tolleret, simul ad oves

Quae voveam duo sunt: minimo ut relevere labore,
Utque marem parias: onerosior altera sors est:
Et vires fortuna negat: quod abominor, ergo
Edita forte tuo fuerit, si foemina partu,

μὲν ἀπιὼν ἐποίμαινε τὰ πρόβατα, τῇ δὲ Γαλατείᾳ θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ κατοικτείρασα τὸ βρέφος, καὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ οἴκου λογισαμένη, συλλαμβανόντων δ' ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντεων, οἱ προηγόρευον τὴν κόρην ὡς κόρον ἐκτρέφειν, ἐψεύσατο τὸν Λάμπρον ἄρρεν λέγουσα τεκεῖν, καὶ ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κοῦρον, ὀνομάσασα Λεύκιππον· ἐπεὶ δὲ ηὔξετο ἡ κόρη, καὶ ἐγένετο ἄφατόν τι κάλλος, δείσασα τὸν Λάμπρον ἡ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνῆν ἔτι λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν, καὶ πλεῖστα τὴν θεὸν ἱκέτευσεν, εἴπως αὐτῇ κόρος ἡ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς δύναιτο γενέσθαι καθάπερ ὅτε Καινὶς μὲν Ἄτρακος οὖσα θυγάτηρ, βουλῇ Ποσει-

(*Invitus mando: pietas, ignosce*) *necetur.*

Sostrata Terentiana Heaut. IV. vs. 1.

Meministin' me esse gravidam & mihi te maximopere dicere,
Si puellam parerem, nolle tolli? MUNCK.

Τῶν ὀνείρων] *Fonteinius* dubitat, num rectius hic legatur ὀνειροκριτῶν.

Οἱ προηγόρευον] Ita rescripsi pro οἱ, quod utraque praeferebat editio. MUNCK.

Ἐξέτρεφον ὡς παῖδα, κοῦρον ὀνομάσασα &c.] Lego & distinguo: Ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κόρον, ὀνομάσασα Λεύκιππον. Quo enim *Ionicum* κοῦρον, cum modo κόρον dixerit? παῖς κόρος est filius, sive foetus masculus. cap. 29. ἔτι Διὸς βουλῇ ἐγένετο Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος. Sic apud *Palaeph.* cap. 23. οἱ ἄῤῥενες παῖδες. Et contra apud *Demosth.* παῖς κόρη. MUNCK.

Καινὶς μὲν Ἄτρακος] *Elati* est *Hyg. Myth.* cap. 14. 242. & 173. Ad quod postremum caput cur annotet. Vir Cl. nullum esse *Caeneum Elati* filium, equidem non exputo. *Elati* filiam fuisse *Caenida*, unde novus ille ortus est *Caeneus*, canit etiam *Naso* Lib. XII. vs. 189.

Clara

oves pascendas digressus. Galatea filiam partu edidit. Et miserta infantis, solitudinemque familiae reputans, insomniis adstipulantibus, & ariolis pro filio eam educare jubentibus, Lamprum decepit, filium se enixam professa: puellamque nomine Leucippi affectam, tanquam filius si esset, enutriit. Cum adolevisset puella, & ineffabili esset pulcritudine, metuens sibi a marito Galatea, cum res diutius tegi non posset, in fanum Latonae confugit: multisque a Dea precibus contendit, si filia in marem mutari posset: sicut Caenis Atracis filia, Ne-

Clara decore fuit proles Elateia Caenis.

Calculum dat *Hom. Schol.* ad *Iliad.* A. vs. 264. Quibus accedit, etsi haud magnum afferens momentum, *Lutatius* in argumentis *Met.* Lib. XII. fab. 4. & 5. Tamen *Ovidio* dicitur *Atracides* libri modo laudati vs. 209. Sic dictum volunt commentatores ab urbe *Thessaliae Atrace.* Aliud suadet noster *Antoninus.* Nescio quid dicam, nisi duplex de patre ejus fama fuit. MUNCK.

Καινὶς μὲν Ἄτρακος] *Ovid.* L. XII. *Metam.* vs. 189. vocatur *proles Elateïa Caenis*, & vs. 497. *Caeneus Elateïus*, & *Argum. Lactant.* *Caenis Elati filia.* Confirmat *Schol. Hom.* ad priorem *Ovidii* locum citatus a *Micyllo:* ὁ δὲ Καινεὺς Ἐλάτου μὲν παῖς, Λαπιθῶν δὲ βασιλεὺς &c. Accedunt, quos *Heinsius* laudat, *Lucianus*, *Hyginus*, & *Phlegon Trallianus*, unde Vir Illust. *Antonino* vocem excidisse opinatus hic legendum conjicit: Καινὶς μὲν Ἐλάτου Ἄτρακος οὖσα θυγάτηρ; nam & simpliciter *Atracides* ipsi *Ovidio* vocatur vs. 209. Nonnumquam ita suppleri Veterum debere loca ipse ostendi infra ad C. XXXVIII. ubi pro πρὸς Εὐρυτίωνα Ἄκτορος *Apollodoro* restituendum monui: πρὸς Εὐρυτίωνα Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, at tum articulus, ut feci, addendus, certe ex more *Antoni-*

 ni;

Ποσειδῶνος ἐγένετο Καινεὺς ὁ Λαπίθης. Τειρεσίας δὲ γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρὸς, ὅτι τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ μιγνυμένους ὄφεις ἐντυχὼν ἀπέκτεινεν, ἐκ δὲ γυναικὸς αὖτις ἀνὴρ ἐγένετο, διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις· Πά-

ni: Cap. II. Οἰνεὺς ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρεως. C. XVII. Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτωνος. C. XXII. Τέρραμβος Εὐσείρου τοῦ Ποσειδῶνος cet. Sed ejusmodi minutiis non inmorarer, si vel patris vel avi nomen constaret. Verum, si quae Viri D. ad *Ovid.* d. l. & cl. *Burm.* in *Catal. Argon.* de *Caeneis* & *Elatis* disseruerunt, conferas, nihil certi erues; nam ipsi Veteres sibi non constant, quod uno *Hygini* capite 14. satis liquet: *Caeneus Elati filius Magnesius* & paulo post: *Focus & Priasus Caenei filii ex Magnesia*, non ergo is Lapitha, & tamen addit: *hunc nonnulli foeminam fuisse dicunt.* Mox *Caeneus alter Coroni filius*, ubi citati *Hom.* in *Catal.* vs. 253. Κόρωνος Καινείδης, & *Schol. Apoll. Rh.* Κόρωνος Καινίδης. ὁ δὲ Κόρωνος υἱός ἐστι Καινέως. μυθολογοῦσι δὲ τὸν Καινέα πρότερον γεγονέναι γυναῖκα cet. *Apollod.* L. I. IX. 16. Καινέως Κόρωνος in *Coll. D'Orvill.* ordine inverso legitur Καινεὺς Κορώνου. Simile quid invenias apud *Schol. Pind. Olymp.* Od. X. vs. 30. Κλέατος καὶ Ἔυρυτος ἀδελφοὶ, τῷ μὲν λόγῳ Ἄκτορος καὶ Μολιόνης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, Ποσειδῶνος καὶ Μολ. Legendum: τῷ μὲν λόγῳ Ποσειδῶνος καὶ Μ. τῇ δὲ ἀλ. Ἄκτορος cet. *Apollod.* L. II. c. 7. 2. Παῖδες δὲ ἦσαν Μολιόνης καὶ Ἄκτορος. ἐλέγοντο δὲ Ποσειδῶνος. Certe *Commentatores* ad *Ovid.* minus placent *Munckero* ad *Hyginum*, ubi duos *Caeneos*, *Elati* alterum, alterum *Atracis* filium fuisse videri, & quam *Elatidae* alii, *Atracidae* tribuit *Antoninus*, sententiam utramque miscere potuisse *Ovidium* observat, quamquam rectius, si quid video, addit: *quod verius putem, dicendum controversum esse Caenei patris vocabulum.* Nam etsi satis constaret, patrem fuisse *Elatum*, difficultas tamen non tollitur, quae est in Ἄτρακος, quod ex *Heinsii* lectione avi cognomen esse debebat, quod nusquam reperio; nam *Ovidianum Atracides* ad alium quemdam e majoribus respicere potest, ut solent nonnumquam Patronymica. Unde, ubi omnia hac de re confundunt scriptores, & *Antoninus* non minus, quam hi, errorum immunis est, forsan legendum pro Ἄτρακος, Ἄρκαδος: Καινὶς μὲν Ἐλάτου τοῦ Ἄρκαδος. Nam *Arcadis* filium *Elatum* memorat *Pausan.* Lib. VIII. c. 4. quamquam inter hujus liberos non agnoscit *Caenea.* Conjecturam prodere in re dubia licet, obtrudere non licet.

Pau-

Neptuni voluntate in Caeneum Lapitham abiit: & Tireſias ob interſectos in trivio coëuntes angues, de viro mulier fuit factus: rurſusque virilem ſexum adeptus eſt, quia draconem saepenumero

* Pana-

Pauſanias Ἐλάτου τοῦ Ἄρκαδος liberos recenſet Αἴπυτον, Περέα, Κυλλῆνα, Ἴσχυν, Στύμφηλον, ubi Καινεὺς facile excidiſſe poteſt, aut pro Περέα legi Καινέα: certe *Iſchys Elati* filius non ſolum a *Pauſania*, ſed paſſim ab aliis, uti ad C. XX. videbimus, habetur; ſed hujus Ἴσχυος ἀδελφὸς ὁ Καινεὺς vocatur in MStis *Apollodori* apud *Galeum* L. III. c. 10. quam lectionem cur Doctus hic Anglus otioſum gloſſema dicat, non video. Ubi enim majus praeſidium, quam in Codd. manu exaratis?

Μιγνυμένους ὄφεις] *Hygin.* c. 75. *Dracones venerantes*, pro *coëuntes*, recte *Micyllus* a *venere deducto verbo. Barthius: Venerantes hujus ſcriptoris phraſi eſt venerem exercentes, cujus ego verbi exemplum nusquam tamen vidiſſe memini. Scioppius* ſic plebem Romanam locutam cenſet in *Famiani Infamia: Venerari vulgo Romae dicebantur, qui ſacra Veneri faciebant, ſeu libidinabantur*, ſed unico *Hygini* exemplo nixus, quem Auguſtaei aevi ſcriptoribus parum critice accenſet. Opportune me monuit illuſtris *Heinſius* huc pertinere illa ex *Gloſſ. Vett.* Ἀφροδιαστής, *veneroſus*. MUNCK.

Reliqua nihil ad *Antoninum* ſpectantia perſequitur ad *Hygin.* d. l. Adde *Reineſ.* & *Heinſ.* ad *Petron.* c. 61. ibi cit. & *Voſſ.* in *Etymol.* V.

Διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις. Πάνακτα δὲ &c.] Locum hunc ita conſtituendum videri mihi dixi ad *Hygini* cap. 75. διὰ τὸ τοὺς αὐτοὺς δράκοντας πάλιν πατάξαι. καὶ Ὑπερμήστραν &c. MUNCK.

Διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις· Πάνακτα δὲ cet.] Locum mendoſiſſimum vocat *Galeus*, & quaedam excidiſſe agnoſcit *Berkelius*, quae reſtituendo ſe non eſſe ſine librorum ope profitetur. Sed, ubi haec deëſt, tum demum ingenii acumen ſe exſerit, ut ſaltim conjectura, quae numquam non licet, opituletur. Divinaram: διὰ τὸ δράκοντας βακτηρίᾳ πατάξαι, καὶ &c. *Hygin.* d. l. *Tireſias . . . dracones venerantes dicitur* baculo *percuſſiſſe. Ovid.* L. III. *Met.* vſ. 324.

Nam duo magnorum viridi coëuntia ſylva
Corpora ſerpentum baculi *violaverat ictu.*

Sed ſi hos inter ſe conferas vel *Munckeri* πάλιν vix abeſſe poſſe vi-

Πάνακτα δὲ καὶ Ὑπερμήστραν πιπρασκομένην ἐπὶ γυναικὶ μὲν αἴρασθαι τίμον· ἄνδρα δὲ γενομένην Αἴθωνι τροφὴν ἀποφέρειν τῷ πατρί· μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὴν Κρῆτα Σιπροίτην, ὅτι κυνηγετῶν λουομένην ἴδεν τὴν Ἄρτεμιν· ἡ δὲ Λητὼ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἱκετεύουσαν ᾤκτειρε τὴν Γαλάτειαν, καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι, καὶ θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ, ἥτις ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ· νόμιμον δ' ἐστὶν ἐν τοῖς γάμοις πρότερον παρακλίνασθαι παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λευκίππου.

vides, nisi malis· διὰ τὸ δράκοντας πολλάκις πατάξαι &c. *Apollod.* L. III. c. VI. §. 7. Ἡσίοδος δέ φησιν, ὅτι θεασάμενος περὶ Κυλλήνην ὄφεις συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή· πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρατηρήσας συνουσιάζοντας, ἐγένετο ἀνήρ. De *Tiresia* ejusque fato vid. prolixa *Illust. Spanhemii* nota ad *Callim. H.* in *Pall.* vs. 82.

Ὑπερμήστραν] *Tzetzes* in *Lycophr.* & *Palaephatus Munckero* ad *Lact.* citati Μνεστραν scribunt. Ὑπερμνήστρα *Apollodoro* est, sed haec *Danai* filia. Eodem modo *Polymestor* & *Clytemestra* alibi occurrunt. Vid. *Heins.* ad *Ovid.* L. XIII. *Metam.* vs. 430.

Αἴρασθαι τίμον·] Lego, τίμιον, h. e. τιμήν. *Paroemia* vetus est: μικρὸν τὸ δέος τοῦ τίμιον. MUNCK. Ita quoque *Xylandrum* legisse ex ejus interpretatione colligit *Berkelius*, adducitque, nescio quam ob caussam, *Diodori Sic.* locum, ubi ἀποφέρεσθαι τιμὴν, occurrit; nam ex eodem alterum illud *Munckeri* etiam probare potuisset, L. III. 104. τοῦτο τὸ τίμιον ἀπονέμουσιν. Sed haec nihil ad *Antoninum*. Est, cujus judicio multum tribuo, qui hac etiam phrasi offensus legendum judicet, εὑρῆσαι τιμήν. Nihil tamen mutandum, meo quidem judicio, videtur. Locutio quidem minus obvia, & Poëtis, quam aliis convenientior; eam tamen in *Nicandro* Poëta reperire, & quod saepius solet, servare potuit. *Hom. Iliad.* Μ. vs. 435.

. . . ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.

Τίμιος

* Panactem autem & Hypermestram venditam pro muliere invenisse precium: cum autem in virum esset mutata, alimenta Aethoni patri attulisse. Cretensem quoque Siproetam mutatum, cum inter venandum lavantem vidisset Dianam. Latona continenter lamentantem & deprecantem miserata est Galateam, puellamque in puerum mutavit. Hujus mutationis etiamnum Phaestii meminerunt, Latonaeque Phytiae sacrificant, quod virilia puellae creaverit: festumque Ecdysia appellant, quod peplum puella exuerit. Lex quoque fert, ut in nuptiis prius accumbant ad Leucippi statuam.

Τίμος & τιμὴ idem. *Aeschyl. Choëph.* vs. 916.

> Ποῦ δῆθ' ὁ τιμὸς ὄντιν' ἀντεδεξάμην.

Ubi vid. Cl. *Abresch.* qui & vocem hanc probat, & *Stephanum*, qui vocem in Lexico omisit, in notis de accentu, rectius cum aliis τίμος scribi monere, ostendit. Plura de variato in vocibus utriusque generis tono prodidit *Ammonius* V. Σταφύλη, *Abreschio* laudatus. Hoc autem verbum in memoriam revocat locum *Aristotelis* περὶ σοφιστ. ἐλεγχ. c. 3. ubi *Homeri* affert hemistichium, quod *Homero* abjudicat, & a Philosopho in exemplum esse confictum testatur *Alexander Aphrod.* notante *Henninio*, in suo *Hellenismo*, p. 32. qui quoque illud in *Homero* inveniri negans ab *Aristotele* ex alio Poëta, quem memoriae culpa *Homerum* dixisset, laudatum credit, cum diserte tamen *Il.* Φ. vs. 297. sed paullo aliter legitur:

> . . . Δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.

Quod ex *Sylburgio* didicisse potuerat, &, quem hic laudat, *Hartung. Decur.* I. c. 4.

Τὴν Ἄρτεμιν] Peregrinabatur mens *Xylandri*, cum in versione sua *Minervam* pro *Diana* poneret. MUNCK.

Θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ] Sacrificant *Latonae creatrici* seu *genetrici*, ut vult *Berkelius*, quia φυτεύω, *genero*, *gigno*. Unde

Sol

Sol Φύτι⊙, qui sua vi & calore omnia producat, quod an Auctoris menti conveniat, vehementer dubito. „ Cur Φυτίῳ „ Λητοῖ

ΗΕΡΟΠΟΣ. ιη'.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Εὔμηλος ὁ παῖς ὁ Εἰγνώτου κατῴκησεν ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις, καὶ αὐτῷ παῖς ἐγένετο Βότρης ὄνομα· οὗτος ὁ Εὔμηλος ἐτίμα μεγαλομερῶς τὸν Ἀπόλλωνα· καί ποτε θύοντος αὐτοῦ, παρὼν ὁ παῖς Βότρης ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀρνὸς, πρὶν ἐπὶ τὸν βωμὸν καταθῦσαι· μαθὼν δὲ τὸ γεγονὸς Εὔμηλος προσέκρουσε κατ' ὀργὴν πρὸς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸν δαλὸν ἀφελὼν ἐκ τοῦ βωμοῦ. καὶ ὁ παῖς,

Εὔμηλ⊙] Multi fuerunt *Eumeli*, vid. *Munck.* ad *Lact.* L. VII. F. 15. &c. *Heins.* & *Burm.* ad *Ovid.* L. VII. *Met.* vs. 390. Sed uterque scriptor de *Eumeli* non filio, sed filia in avem conversa loquitur.

Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις] Dedit, opinor, de more, τῆς Βοιωτίας.

Ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀρνὸς] Ex *Apollodoro* tradit *Athenaeus*, L. II. c. 24. Veteres ne nominasse quidem τὸν ἐγκέφαλον, sed, quod *Sophoclis*, *Euripidis* aliorumque exemplis confirmat, per μυελὸν vel simile quid expressisse. Contrarium docuit *Casaubonus*, aliique. Vid. *Galeus* ad *Apollodorum*, qui ipse L. III. c. VI. §. 8. diserte τὸν ἐγκέφαλον vocat. Innuisse credo, ab ejus esu abstinuisse Veteres & abhorruisse; nam plusquam barbarum censet *Sextus Emp.* Lib. III. 24. qui voce etiam utitur, quod *Tydeus* hostis cerebrum comesset, qua quoque

„ Λητοῖ rogat *Valckenarius*, „ quia ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ? For- „ te scripsit: Θύουσι Φυσιμήδῃ „ Λητοῖ.”

XVIII. AEROPUS.

Narratio Boei est ex libro de avium ortu secundo.

Habitavit Thebis (quae est Boeotiae urbs) Eumelus Eugnoti F. filiusque fuit ei, Botres nomine. Pater magno opere Apollinem colebat. Quodam tempore Botres, cum ei sacris operanti adesset, cerebrum comedit, priusquam hostia esset arae imposita. Id cum sensisset pater, per iram titionem ab ara raptum capiti pueri impegit: qui san-

que de re *Palladis* odium expertus fuit, teste *Apollodoro*, l. d. Adde *Eustath.* ad *Hom.* p. 757. 54. ubi vel animalium cerebrum comedere, μυσταρὸν antiquitus habitum fuisse vides. De *Pythagorico* autem, cujus *Athenaeus* meminit, praecepto adeundus est *Hemsterhus.* ad *Lucian.* T. I. p. 415. Et quando vesci coeperint, e *Plutarcho* refert *Casaub.* ad *Athen.* L. III. c. 7.

Πρὶν ἐπὶ τὸν βωμὸν καταθῦσαι] Qui id faciebant βώμακες & βωμολόχοι dicebantur. Vide *Apostol.* Cent. V. 87. MUNCK.

Καταθῦσαι] Proprie in altari quid offerre Diis, ac plus esse, quam θύειν, vide quomodo demonstret *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. c. I. p. 330.

Προσέκρουσε] Male hactenus editum est, προέκρουσε. cap. 8. προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν τῇ σφυρᾷ τῆς Κρίσης. MUNCK.

παῖς, καταῤῥυέντος τοῦ αἵματος, καταπεσὼν ἤσπαιρεν· ἡ δὲ μήτηρ ὡς ἴδεν, καὶ ὁ πατὴρ, καὶ οἱ θεράποντες, μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος· Ἀπόλλων δὲ οἰκτείρας, ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλος ἐτίμα, ὄρνιθα ἐποίησε τὸν παῖδα ἠέροπον, ὃς ἔτι νῦν τίκτει μὲν ὑπὸ γῆς, αἰεὶ δὲ μελετᾷ πέτεσθαι.

Ἠέροπον] Nescio an illam intelligat avem, quam cum *Aristote-*

ΦΩΡΕΣ. ιθ'.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Ἐν Κρήτῃ λέγεται εἶναι ἱερὸν ἄντρον μελισσῶν, ἐν ᾧ μυθολογοῦσι τεκεῖν Ῥέαν τὸν Δία, καὶ ἔστιν ὅσιον οὐδένα παρελθεῖν οὔτε θεὸν, οὔτε θνητόν· ἐν δὲ χρόνῳ ἀφω-

Ἄντρον μελισσῶν] Hoc inde fictum, quod *Melissei* filiae *Amalthea* & *Melissa* caprino lacte & melle *Jovem* nutrierunt. Vide notata a nobis ad *Hyg.* cap. 139. Μελισσέων παῖδας appellat *Apollod.* Lib. I. Sed procul dubio corrigendum μελισσεως, ut est apud *Zenob.* Cent. II. 48. Jam illud ipsum de caprino lacte & melle quod fabulantur, inde videri potest ortum, quod altera nutrix *Melissa*, altera dicta fuerit *Aex*, de qua noster cap. 36. & *Hyg. Astron.* Lib. II. c. 13. Sic Δορκὰς *caprea* mulieris nomen *Act.* c. IX. *Gloss. Steph. Cornicupia*, leg. *Cornucopiae*, κέρας Ἀμαλθέας, leg. Ἀμαλθείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός. MUNCK. Vid. hic *Galeus* ad *Apoll.* I. 1. 3. ubi *Munckeri* emendationem occupavit.

Καὶ ἔστιν ὅσιον] Lego, καὶ οὐκ ἔστιν

ſanguine defluente collapſus palpitavit. Mater & pater atque famuli re conſpecta, maximum ſuſtulerunt luctum. Sed Apollo patris, a quo in honore haberetur, miſertus, puerum in avem Aëropum mutavit: quae cum etiamnum in terra pariat, ſemper tandem volatum molitur.

ſtotele ἀερόποδα appellat *Apoſtol.* Cent. III. 39. MUNCK.

XIX. FURES.

Refert Boeus Ornithogoniae libro ſecundo.

In Creta fertur eſſe antrum apibus ſacrum, in quo fabulantur Jovem a Rhea editum partu: & vel deum, vel hominem quenquam praeterire, eſt religio.

ἔστιν ὅσιον. Qui hellenismum intelligit, rationem non requiret. Sic inferius, οὐ γὰρ ἦν ὅσιον. cap. 32. γυναικὶ δὲ οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν. *Apollod.* II. p. 105. ὅσιον γὰρ οὐκ ἦν αὐτὰ τεθῆναί που. Adde not. ad c. 41. MUNCK.

Παρελθεῖν] Et hic *Xylandri* mens peregrinabatur, cum *praeterire* verteret, quod *Meurſio* in *Creta* p. 75. locum hunc expendenti non animadverſum miror. *Tranſire* etiam male *Munckerus* C. XLI. not. ultim. Paullo infra: εἰς τοῦτο παρελθεῖν ἐθάῤῥησαν ipſe *Xylander*: *hoc antrum intrare auſi ſunt.* Hoc ſenſu ſaepius. Supra C. XIII. Παρελθὼν εἰς τὰ οἰκία. C. XXX. εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦσα. *Heſych.* Παρελθόντων, εἰσελθόντων. Plenius *Apollod.* L. II. c. IV. §. 3. Τολμήσαντας εἴσω παρελθεῖν σπήλαιον. Pluribus exemplis non opus eſt: qui tamen deſiderat, reperiet in

Cl.

ἀφωρισμένῳ ὁρᾶται καθ' ἕκαστον ἔτος πλεῖστον ἐκλάμπον ἐκ τοῦ σπηλαίου πῦρ· τοῦτο δὲ γίνεσθαι μυθολογοῦσιν, ὅτ' ἂν ἐκζέῃ τὸ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς γενέσεως αἷμα· κατέχουσι δὲ τὸ ἄντρον ἱεραὶ μέλιτται, τροφοὶ τοῦ Διός· Εἰς τοῦτο παρελθεῖν ἐθάῤῥησαν Λαῖος, καὶ Κελεὸς, καὶ Κέρβερος, καὶ Αἰγωλιὸς, ὅπως πλεῖστον ἀρύσωνται μέλι. καὶ περιθέμενοι περὶ τὸ σῶμα πάντῃ χαλκὸν, ἠρύσαντο τοῦ μέλιτος τῶν μελισσῶν· καὶ τὰ τοῦ Διὸς ἴδον σπάργανα, καὶ αὐτῶν ὁ χαλκὸς ἐῤῥάγη περὶ τὸ σῶμα· Ζεὺς δὲ βροντήσας ἀνέτεινε τὸν κεραυνόν· Μοῖραι δὲ καὶ Θέμις ἐκώλυσαν· οὐ γὰρ ἦν ὅσιον αὐτόθι θανεῖν οὐδένα· καὶ ὁ Ζεὺς πάντας αὐτοὺς ἐποίησεν ὄρνιθας· καὶ ἔστιν ἐξ αὐτῶν τὸ γένος τῶν οἰωνῶν, λαῖοι, καὶ κολοιοὶ, καὶ κέρβεροι, καὶ αἰγω-

Cl. *Alberti* *Peric. Crit.* p. 43. & *Abresch.* *Obs.* ad *N. T.* p. 585. ubi & *Antonini* locus adducitur.

Κελεὸς,] *Meursius* d. l. Κελοιὸς, quod & *Berkelius*, praetulit. Certe constare sibi debet *Antoninus*, atque adeo aut hic Κολοιὸς, aut infra Κελεοὶ, quod *Munckero* visum, legendum est.

Σπάργανα,] *Cunabula.* Malim *Fascias*, *Crepundia.* *Longo* in *Past.* p. 4. Εὑρίσκει παιδίον. . . τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. p. 6. Παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα γνωρίσματα, μίτρα &c.

Οὐ γὰρ ἦν ὅσιον &c.] *Meurs.* d. l. *Quasi nefas esset ibi mori quemquam.* Perperam omnino.

Κολοιοὶ,] *Xyl.* *Coloei*, id est, *Graculi.* *Cornices* ab aliis, vel *Monedulae* redduntur. *Apostol.* Cent. I. 54. ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἱζάνει. *Pantinus*: *Monedula semper Monedulae assidet.* Malim: *Graculus semper graculo assidet.* Nam *graculos* *Varro* Lib. III. R. R. *quasi gregaculos, quod gregatim volitent*, dictos autumat. In veteribus *Glossis* scribitur, *Gragulus*, κολοιός. *Glossar.* *Steph.* pag. 105. *Graulus*, κολεός. scrib. *Graculus*, κολοιός. Certe κολοιὸς *Aesopicus*

ligio. Certo autem cujusque anni tempore plurimus cernitur ex antro effulgens ignis, fierique id fabulantur tum, cum sanguis de Jovis partu effervescit. Obtinent speluncam eam sacrae apes, Jovis nutrices. Hoc antrum intrare ausi sunt Lajus, Celeus, & Cerberus, & Aegolius, quamplurimi mellis exhauriendi causa: & corporibus undique aere obtectis, mel apum hauserunt, Jovisque viderunt cunabula. Tum & aes circa eorum ruptum est corpora: & Jupiter intonuit, fulmenque intendit. Sed eum Parcae ac Fas inhibuerunt, quod fas non esset eo loco quenquam mori. Ergo Jupiter eos omnes in avium naturam transtulit: ab iisque sunt genera avium, quae laji, coloei (id est graculi), cerberi, & aegolii vocantur.

picus Graculus est *Phaedro* Lib. I. cap. 4. *Horatio* Lib. I. epist. 3. *Cornicula.* Nimirum Κολοιοὶ, σκῶπες, μικραὶ κορῶναι, docente *Hesychio.* Ob loquacitatem inprimis notatur haec avis, unde loquaces & σπερμολόγοι κολοιοὶ dicti. *Pind. Nem. Od.* 4. Κραγέται κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται. *Hadrianus Junius* in *Nomenclatore* tanquam συνώνυμα conjungit, *Gracculus*, *Monedula*, κολοιός, Atqui diversae species, tametsi ejusdem generis, sunt. *Plin.* Lib. X. 29. *Gracculorum Monedularumque agmina.* Me judice, prima est magnitudine *Cornix*, secunda *Monedula*, tertia *Graculus.* Καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ. Νῦν ποιήσω τι πρὸς τὸν Διόνυσον. Valde dubito an satis sanus sit hoc loco Liberalis noster. Docere vult, ut saepe alias in hac congerie, quatuor istos audaculos in aves ejusd. nominis transformatos. At quae inter κελεὸς & κολοιοὶ similitudo? Forte κολιὸς & κολιοὶ scripserat auctor. Nam & κολιὸς inter aves est. *Arist. Hist. An.* Lib. VIII. c. 3. ἔτι κολιοί. ἔστι δὲ κολιὸς τὸ μέγεθος ὅσον τρυγών. *Gaza: Etiam Galgulus, cui magnitudo, quanta turturi, fere est.* Κολιὸν autem sive κολεὸν (utroque enim modo scriptum invenitur) *Gesnerus* in picis martiis eam putat esse avem, quae picus viridis a nobis appellatur, ut ad *Arist.* annotat *Sylburgius.* Lib. IX. c.

I.

αἰγωλιοί. καὶ εἰσιν ἀγαθοὶ φανέντες, καὶ ἐπιτελεῖς παρὰ τοὺς ἄλλους ὄρνιθας, ὅτι τοῦ Διὸς ἴδον τὸ αἷμα.

1. κελεὸς legitur: καὶ κελεὸς καὶ λιβυὸς, ἰκτῖνος δὲ καὶ κόραξ. Et heic κελεὸν *galgulum* vertit *Gaza*. Quam recte, non vacat nunc disputare. Sin ita mavis, scribere heic quoque apud nostrum potes κελεοὶ pro κολοιοί. MUNCK.

Αἰγω-

ΚΛΕΙΝΙΣ. κ΄.

Ἱστορεῖ Βοῖος β΄, καὶ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.

Τῆς λεγομένης Μεσοποταμίας περὶ Βαβυλῶνα πόλιν ᾤκησεν ἀνὴρ θεοφιλὴς καὶ πλούσιος, ὄνομα Κλεῖνις, ἔχων πολλοὺς βοῦς καὶ ὄνους καὶ πρόβατα. τοῦτον ἐκτόπως ἐφίλησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, καὶ πλειστάκις ὁμοῦ τοῖς θεοῖς τούτοις ἀφι-

Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.] Una litera adjecta sanatus est locus. Lege, Ἀπόλλωνι. Cap. 11. Βοῖος ὀρνιθογονίᾳ. Cap. 35. Ξάνθος Λυκιακοῖς. Cap. 39. Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ. Vidisse & *Xylandrum* hanc lectionem testatur ejus versio:

Quod & Simmias Rhodius Apolline commemorat.

Usitatissima haec ellipsis Graecis in auctoribus citandis. Imitantur eam inter Latinos cum alii, tum praesertim *Non. Marcellus.* Vide *Linacr.* de *Emend. Struct.* L. VI. *Germanici Scholiastes Fab. Draconis : ut Panyasis Heracleas refert.* Lege, *Panyasis Heracleâ. Hyg. Astron.* Lib. II. cap. 6. *De hoc etiam*

tur. Suntque boni auſpicii: & prae aliis rebus quod praedicunt perficiunt, eo quod Jovis ſanguinem viderunt.

Αἰγωλιοί] *Ariſtot.* Lib. IX. cap. 17. αἰγωλιός ἐστι νυκτινόμος. *Gaza: ulula nocte vagatur.* MUNCK.

Παρὰ τοὺς ἄλλους ὄρνιθας,] Interpres: *prae aliis rebus* Scribe: *prae aliis avibus.* MUNCK.

XX. CLEINIS.

Narrat Boeus Libro II. *& Simmias Rhodius in Apolline.*

Apud Babylonem Meſopotamiae urbem habitavit Cleinis, vir diis charus, ac opulentus: boum, aſinorum, oviumque dives. Hunc mirum in modum dilexerunt Apollo ac Diana: ac ſaepe cum iſtis diis venit ad templum Apollinis, quod eſt apud

etiam *Panyaſis in Heraclea dicit. Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* 3. pag. 188. Πανύασις ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας. Plura de iſto *Panyaſi*, ſi Deus volet, olim ad *Hyginum* dicemus. MUNCK.

Ὁμοῦ τοῖς θεοῖς] *Schol. Sophocl. ad Ajac.* vſ. 778. ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ σύν. *Apollon. Rhod.* L. II, vſ. 891.

Τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην.

Schol. διὸ καὶ σὺν τοῖς cet. Sic *ſimul* apud Latinos. *Tacit.* L. IV. *Ann.* cap. 55. *Hypaepeni Trallianique Laodicenis & Magnetibus ſimul tramiſſi.* & L. VI 9. *Scauro*

ἀφίκετο πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις, καὶ ἰδὼν ἱερουργουμένας αὐτῷ τὰς θυσίας τῶν ὄνων· παραγενόμενος δὲ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ αὐτὸς ἐβούλετο καθάπερ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερεύειν τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἑκατόμβην τῶν ὄνων ἔστησεν παρὰ τὸν βωμόν· Ἀπόλλων δὲ παραγενόμενος ἠπείλησεν ἀποκτενεῖν αὐτὸν, εἰ μὴ παύσατο τῆς θυσίας ταύτης· καὶ κατὰ τὸ σύνηθες αἶγας αὐτῷ καὶ πρόβατα καὶ βοῦς ἱερεύσῃ· τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβό-

Scauri Mamerco simul. Vid. *Stephan. Lexic.* citat. Viro D. in *Miscell. Observatt.* Tom. III. p. 65. Adde Viros D. ad *Nemesian. Cyneg.* vs. 158. & *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* VIII. 395.

Τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις] Malim τόν. MUNCK. Sed utrum ad templum, an ad *Apollinem* referas, perinde esse, recte *Berkelius* observat.

Θυσίας τῶν ὄνων] *Asinos* apud *Hyperboreos Apollini* immolari & *Pindarus* nos docet *Pyth. Od.* 10.

Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
Ἐπιτόσσαις θεῷ
Ῥέζοντας.

Schol. οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι,

Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. MUNCK.

Versum hunc *Callimachi* exhibet *Bentlejus* in *Fragmentis* CLXXXVIII. ubi vid. Criticum illud ingenium, & *Hemsterh.* ad *Fragm.* praecedens:

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Pindarus enim non solum & *Callimachus*, sed quod vel ex allatis a *Bentlejo* liquet, alii etiam de asinorum victimis apud *Hyperboreos* egerunt, uti ante jam ostendit *Bochart. Hieroz.* L. II. c. 19. 230. Sed hic ut his fidem detrahat, variorum scriptorum testimoniis probare enititur, neque asinum in *Scythia*, cujus partem facit etiam *Hyperboreos*, neque mulum reperiri, quippe *Scythici* frigoris inpatientes. Praeter vero quod sub-

apud Hyperboreos, viditque ei aſinos immolari. Reverſus Babylonem, intendit ipſe quoque Hyperborico ritu Apollini ſacrificare: aſinorumque magno numero victimas ad aram conſtituit. Supervenit Apollo, mortemque ſe ei illaturum minatus eſt, niſi hoc abſtineret ſacrificio: & pro more capras ſibi, boves oveſque offerret. Ita enim ſe aſinorum gaudere immolatione, ſi ea fiat in Hyperbo-

ſub feſti hujus adventum haec aliunde arceſſi potuerunt animalia, eo minus haec hypotheſis probatur, quo incertior etiamnum eſt *Hyperboreorum* ſitus, quod, inter alios, pluribus ad hunc locum oſtendit *Galeus*. Vid. quoque Illuſtr. *Spanhem.* ad *Callim. Hym. Del.* vſ. 281. & in *Apoll.* 79. uti & *Ern.* & *Ruhnken.*

Εἰ μὴ παύσατο] Hoc neminem Editorum offendiſſe miror, cum tamen ex uſu linguae legendum ſit παύσαιτο: nec dubito, quin ignoti literarum characteres *Xylandrum* fefellerint; nam ſequens ἱερεύσῃ nullum plane ſenſum habet, ultroque legendum requirit: εἰ μὴ παύσαιτο τ. θ. ταύτης, καὶ . . . ἱερεύσαι.

Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ καθ' ἡδονὴν εἶναι.] Capras, boves, oveſque *Apollini* immolari fuiſſe ſolitas, tum hinc, tum aliunde liquet: ſed uti apud *Argivos* peculiaris ei *Luporum*, (vid. *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Apoll.* vſ. 79.) ſic apud *Hyperboreos* aſinorum erat victima, unde omiſſum μόνον, quod frequens Graecis ac Latinis, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* L. IV. c. 2.) ſubintelligendum vel addendum conjicio: Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν μόνον ἐν Ὑπερβ. cet. *Fonteinius* vero itidem quidquam deëſſe ſuſpicatus legit: Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην μόνην cet. *Baccho* etiam aſinos fuiſſe ſacros docet *Schol. Pind. Pyth* Od. X. 50. & *Phurnut.* de *Nat. Deor* p. 218. Et *Agathyrſos Scythiae* populos *Apollinem. Hyperboreum* coluiſſe, tradit *Servius* ad *Virgil. Aen.* Lib. IV. vſ. 146.

Βορέοις ἀγομένην αὐτῷ καθ' ἡδονὴν εἶναι. καὶ ὁ Κλεῖνις δείσας τὴν ἀπειλὴν, ἀπῆγεν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοὺς ὄνους, καὶ τὸν λόγον, ὃν ἤκουσεν, ἐξέφερεν πρὸς τοὺς παῖδας· Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος καὶ Ὀρτύγιος, καὶ Ἅρπασος, καὶ θυγάτηρ Ἀρτεμίχη, παῖδες ἐκ μητρὸς Ἅρπης· Λύκιος μὲν οὖν καὶ Ἅρπασος ἀκούσαντες, ἐκέλευον ἱερεύειν τοὺς ὄνους, καὶ τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ· Ὀρτύγιος δὲ καὶ Ἀρτεμίχη πείθεσθαι τῷ Ἀπόλλωνι προσέταττον· καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κλεῖνις ἐπείθετο μᾶλλον. Ἅρπασος δὲ καὶ Λύκιος κατὰ βίαν ἐκλύσαντες τῶν δεσμῶν, τοὺς ὄνους ἀπήλαυνον παρὰ τὸν βωμόν. καὶ ὁ θεὸς ἐνέβαλεν τοῖς ὄνοις λύσσαν· οἱ δὲ τούς τε παῖδας, καὶ τοὺς θεράποντας αὐτῶν, καὶ τὸν Κλεῖνιν κατήσθιον· οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τοὺς θεοὺς ἐπεβοῶντο· καὶ Ἅρπην μὲν καὶ Ἅρπασον ὠκτεί-

Παῖδες Λύκιος . . . παῖδες ἐκ μητρός] Repetitio τοῦ παῖδες ingratior, quam ut admittatur. Recte emendat *Fonteinius*: Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος, καὶ Ὀρτύγιος, καὶ Ἅρπασος, καὶ θυγάτηρ Ἀρτεμίχη, πάντες ἐκ μητρὸς Ἅρπης cet.

Ἐκέλευον ἱερεύειν τοὺς ὄνους, καὶ τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ·] „ Suſpicor aliquid „ excidiſſe. Vix credibile eſt, „ Lucium & Harpaſum, ſpreto „ patris diſſuadentis monito, ne„ glectisque ipſius Apollinis ve„ tantis minis, τὸν ὄνων tamen ἱε„ ρουργίαν peragere voluiſſe, nul„ lo cauſſae juſtae praetextu. „ Incommodum forte tollere li„ cebit, orationem hunc in mo„ dum ſupplendo: ἐκέλευον ἱερεύ„ ειν τοὺς ὄνους, καὶ τὴν μητέρα τέρπε„ σθαι τῇ ἑορτῇ. Sic certe timido „ patri reſponderint filii, ſe hoc „ quidem ſacrificio malle grati„ ficari *matri*, quae, dei tam „ propitii minas, ut neutiquam „ ferias, non aeque reformidans, „ ſignificaſſet, ſibi *hoc feſtum*, „ propter τῆς ὀνοθυσίας novitatem, „ magnae *voluptati fore*, ſeque „ aegre laturam, ſi vano iſto pa„ tris metu a propoſito ſe deter„ reri paterentur. Conjectura eo „ probabilior ſit, quod ſola hac „ ratione intelligitur, quam ob „ cauſſam mater, tametſi, ſecun„ dum

boreis. His minis territus Cleinis, aſinos ab altari abduxit: liberisque ſuis auditum ſermonem expoſuit. Erant ei ex Harpa uxore filii tres, Lycius, Ortygius, & Harpaſus, ac filia Artemicha. Proinde Lycius & Harpaſus perficere ſacra iſta, iisque ſe oblectare jubebant: Ortygius & Artemiche, quorum ſententiae etiam Cleinis adſtipulabatur, obediendum Deo pronunciabant. Sed Harpaſus & Lycius vi ſolutis aſinorum vinculis, eos ad aram compulerunt. Ibi Apollo in rabiem egit aſinos, ita ut Cleinin & liberos famulosque mordicus perdere aggrederentur. Ii in extremo conſtituti periculo, Deorum fidem implorant. Atque Harpam quidem & Harpaſum Neptunus miſeratus, in aves non

mutatis

„ dum vulgatam lectionem, nul-
„ lo crimine noxia, in iis tamen,
„ qui paullo poſt tamquam ἐκ
„ αἴτιοι τῶ ἀσεβημάτων laudantur,
„ non numeretur; quum ex no-
„ ſtra lectione appareat, culpae
„ haudquaquam fuiſſe immu-
„ nem, quippe quae, dei inter-
„ dicto gaudiis ſuis poſthabito,
„ filiis τῶ ἀσεβημάτων auctor exſti-
„ terit. Corruptelae origo in ſi-
„ militudine literarum facile de-
„ prehenditur." Haec *Fonteinio* V. cl. debes.

τῷ Ἀπόλλωνι] Fuerat hactenus editum, τ' Ἀπόλλωνι. MUNCK.

κάρτι] Viſitur in utraque editione καῖτι. Perperam omnino. Cap. 12. κάρτει προσεπέλασεν. *Sophocl. Aj. Flag.* vſ. 40. κἀπὶ τέρμ' ἀφίκοιτο. vſ. 809. κἀπὶ τῷ λέγῃ τάδε. Error inde ortus videri poteſt, quod ι olim vocalibus adſcribebatur. MUNCK.

Ἄρπην] Meminit ejus *Ariſtoteles* L. IX. c. I. Retinet Graecum vocabulum *Plin.* L. X. c. 74. *Heſych.* Ἄρπη, ἄνεμον (malim ἄνεμος) ὄρνεον, ἢ ὀρνέου γένος κατὰ Λατίνους. Neſcio an ſcribi debeat: κατά τινας ἰκτῖνος. *Schol. Hom.* ad *Il.* T. vſ. 350. Ἄρπη εἶδος ὀρνέου. Τινὲς ἰκτῖνον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ φήνην. MUNCK.

ᾤκτειρε Ποσειδῶν, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ λεγομένους ὀνόματι· Λητὼ δὲ καὶ Ἄρτεμις ἔγνωσαν ἀνασῶσαι τὸν Κλεῖνιν, καὶ τὴν Ἀρτεμίχην, καὶ τὸν Ὀρτύγιον, ὅτι οὐκ αἴτιοι τῶν ἀσεβημάτων ἦσαν· Ἀπόλλων δὲ Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χάριν· καὶ πρόσθεν ἢ ἀποθανεῖν μεταβαλὼν ἐποίησε πάντας ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Κλεῖνις μὲν ὑπαίετος· οὗτός ἐστι δεύτερος ὀρνίθων μετὰ τὸν αἰετὸν, διαγνῶναι δ' οὐ χαλεπός· ὁ μὲν γάρ ἐστι νεβροφόνος ἐρεμνὸς, μέγας τε καὶ ἄλκιμος· ὁ δ' ἀετὸς μελάντερος, καὶ ἐλάσσων ἐκείνου. Λύκιος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο κόραξ τὸ χρῶμα λευκός· αὖτις δὲ βουλῇ Ἀπόλλωνος ἐγένετο κυάνεος, ὅτι πρῶτος ἤγγειλε Κο-

Διαγνῶναι δ' οὐ χαλεπός] Interp *Leid. Quo non difficulter internoscitur.* Scribe potius, *à quâ &c.* MUNCK.

Ἐγένετο κυάνεος,] *Xyl. Factus est coeruleus* Cur non potius? *factus est niger.* Κυάνεον enim & *coeruleum* & *nigrum* dicitur. Etiam γλαυκὸν interdum idem quod μέλαν. *Gloss. Steph. Ferrugineum*, γλαυκὸν, κυάνεον. *Ferrugo.* πορφύρα μέλαινα. Hinc *Theseae* navis vela, quae atra *Hyginus* cap. 43. *Catull* carm. 65. ferruginea facit. *Glossariolum*, quod *Var. Lect.* Lib. VI. cap. 5. edidit vir Ampliss. *Rutgersius*: Γλαυκη, μέλαινα. Corrigit ille, καλαΐνα. Non premo pollicem. Interim non pauca in illis *Glossis* reliquit posteris corrigenda. Etsi hoc jam non agimus, paucula tamen quaedam, ut summos quoque viros ignorare quaedam videas, proferam. Ἐκπάγκου, καταπληκτικῶς. leg. ἐκπάγλως. Ἐσομβίως, ὁρμητικῶς. leg. ἐσσυμένως. Ἦ ἐπ' ἦμαρ ἡμέρας καθ' ἡμέρας. Vix dubito quin scripserit *Glossographus*: ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ. ἑκάστης ἡμέρας, καθ' ἡμέραν. Θειήσατο, ἐθαύμασε. leg. θηήσατο. Ἰωγμὴ, δίωξις. leg. ἰωκή. Πῶϋ, ποίμνιον. leg. πῶϋ. Τρισαχεῖ, κατὰ τρεῖς τάξεις. leg. τριστοιχεῖ. *Hesychius*: Τριστοιχεῖ, ἐπὶ τρεῖς τάξεις. Φάλησκεν, εἴποις ἄν. Noli dubitare, quin scribendum sit, φαίνεσκεν. Jam tempus ex diverticulo redire in viam. *Virgilius* posuit, fateor, *coeruleum* pro nigro. Sed ille, ut Poëta,

mutatis nominibus convertit. Latona autem & Diana ſtatuerunt ſervare Cleinin, Artemicham, & Ortygium, quod piaculi iſtius inſontes eſſent. Suis Apollo hanc gratiam dedit, ut hos, antequam morerentur, in aves commutaret. Cleinis factus eſt Hypſiaeetos, quod aquilam altivolantem ſignificat, nomen avis poſt aquilam ſummae, non difficilis internoſci: cum haec interfectrix hinnulorum ſit fuſco corpore, magna ac valida: aquila autem nigrior ac minor. Lycius in corvum album abiit: deinde tamen Apollinis nutu factus eſt coeruleus, cum

Poëta, graeciſſat Lib. V. *Aen.* vſ. 10.

> *Olli coeruleus ſupra caput aſtitit imber.*

Aquilus ille color antiquis dicebatur. *Gloſſ.* vet. *Aquilum*, μέλαν, ὡς Ακίλλιος. *Ovidium* audiamus Lib. II. *Metamorph.* vſ. 633.

> *Inter aves albas vetuit conſiſtere corvum.*

Schol. Pind. ad *Pyth.* Od. 3. Δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι. Idem tradit *Hyg. Myth.* cap. 202. Nec hoc praetereundum tyronibus, κυάνεον non nigrum tantum, verum & umbroſum, quod umbra nigrorem quendam efficiat, appellare Graecos. *Pind. Pyth.* Od. VI.

> Λόχμαις ὑπὸ κυανέαις
> Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.

Quod imitandum ſibi duxit Graecorum ille ſtudioſiſſimus Romanae fidicen lyrae cum alibi, tum Lib. I. Od. 21.

> *Nigris aut Erymanthi*
> *Sylvis, aut viridis Cragi.*

Etiam advertit me, quod in *Scholiis* ad eandem oden *Ariſtides* dicit: Ἀσκληπιὸς Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης. αὕτη δὲ παρθένος οὖσα ὠνομάζετο Κορωνίς. Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα τοῦ

Κορωνίδα τοῦ Φλεγύου θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ· Ἀρτεμίχη δ' ἐγένετο πίφιγξ, θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις προσφιλὴς ὄρνις· Ὀρτύγιος δὲ αἰγίθαλλος, ὅτι τὸν πατέρα Κλεινιν ἀνέπειθεν αἶγας ἀντὶ τῶν ὄνων ἱερεύειν Ἀπόλλωνι.

τοῦ Λακεδαιμονίου. καὶ Ἀσκληπιοῦ δὲ καὶ Ἠπιόνης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων. *Hyg. Myth.* cap. 37. *Machaon Aesculapii & Coronidis filius.* At cap. 202. *Coronidem* cum aliis *Asclepii* matrem facit. Haec ἀσύστατα sunt. Non nimis audacter, puto, fecero, si corrigam *Hyginum*, & scribam: *Asclepii & Epiones filius.* MUNCK. Certe *Dionys. Perieg.* vs. 586. *Aethiopas* vocat κυανέους. vid. *Hill.* & *Eustath.* ad vs. 581.

Κορωνίδα τὴν Φλεγύου] Sic constanter, quidquid est Graecorum ac Latinorum scriptorum, quos *Heinsius* recenset ad *Ovid.* L. II. *Metam.* vs. 542. ubi *Larissaea Coronis* vocatur. Ut frustra sit *Lactantius*, (ad quem vid. *Munckerus*) eam faciens *Coronei* filiam; nam ad seq. Fab. ipse ab hac diversam facit illam *Coronei* filiam, quae in cornicem fuit mutata. Quae vero ab *Apolline* amata, haec *Phlegyae* erat filia. Vid. inprimis *Heins.* ad *Ovid.* Lib. II. *Metam.* vs. 542.

Ἀλκυονεῖ] Supra Cap. VIII. occurrit Ἀλκυονεὺς ὁ Διώρου καὶ Μεγανείρας παῖς. *Apollod.* L. I. c. VI. §. 1. Ἀλκυονέα inter *Gigantes* coelum oppugnantes & ab *Hercule* confossum refert, ejusdemque meminit *Claudianus Rapt. Pros.* Lib. III. vs. 185. Ἀλκυονεὺς τοῦ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως est apud *Plutarch.* de *Consol.* pag. 119. Sed *Alcyoneum*, qui cum *Phlegyae* filia rem habuit, vix apud alios reperias, nisi quod hujus nominis vestigium reservavit Edit. *Hygini Commeliniana*, ut *Schefferus* notat, Cap. 202. ubi, pro vulgata lectione: *Cum ea & Chylus Elati filius concubuit*: legitur *Alcionetus.* Ceterorum scriptorum testimonio, quod variis locis ad *Hygin.* d. l. & ad *Ovid.* d. l. prodiderunt Viri D. liquet, fuisse *Ischyn Elati filium*, de quo supra egi ad Cap. XVII. „ Conveniunt, inquit *Galeus*, „ in significatione utraque no- „ mina; inpositum hoc (*Al-* „ *cyoneus*) videtur a poëtis ". De hac re non disputo. *Apollodori* locum (L. III. c. X. §. 3.) huc

cum primus de Coronide Phlegyae filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam. Artemiche piphinx facta est, avis Diis hominibusque grata. Ortygius aegithallus, quod patri persuasisset, pro asinis capras Apollini immolare.

huc transferam: Καὶ φασὶ ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλλων. Τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. τοῦ δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς γνώμην ἑλομένην, Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοικεῖν. Ita *Aegius*, *Commelinus*, *Faber* & *Galeus*, nisi quod distinctiones non easdem posuerint. Locum tamen minus integrum senserunt omnes, & ad eum restituendum singuli sua contulerunt, quamquam vix credo, *Aegianam* lectionem cunctos fugisse. Hic legendum censet: Καὶ φασὶ ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλλωνα καὶ εὐθέως συνελθεῖν· τὴν δὲ &c. quod idem *H. Commelinus* pro sua conjectura dedit. Suum autem ingenium sequi solitus *Faber*: Κ. φ. ἐ. τ. Ἀπόλλωνα, ἔπειτα δὲ παρὰ τ. cet. *Galeus*: τῇ δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. μετὰ τοῦτο δὲ . . . . ἑλομένη. Hoc certum vel Ἀπόλλωνα, vel, quod *Galeani* Codd. supra scriptum habent, Ἀπόλλω legendum. Coll. *D'Orvilliana* *Aegianae* emendationi consentit. Verum, quod suorum MSS. lectionem Καινέως ἀδελφῷ otiosum glossema dicat *Galeus*, admodum miror. Adsentirer, si legeretur: Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ Καινέως ἀδελφῷ, sed constanter legunt posteriores duas voces, prioribus quinque deletis. Similiter Coll. *D'Orvilliana*, nisi quod pro Καινέως habeat Κλεινέως, quod itidem in *Palat.* apud *Commelinum* invenias, ceteris quoque posthabitis, quod an frustra sit, vix dixerim, certe meam confirmat opinionem, quam prodidi, ad Cap. XVII. ubi vide sis.

Πίφιγξ,] Haec mihi πίφιγξ *Aristoteli* videtur esse Lib. IX. c. 1. MUNCK.

Αἰγίθαλλος,] Istam avem nusquam invenio. Suspicor scribendum, αἰγίθαλος, ut est apud *Aristot.* L. IX. c. 15. *Aelian.* L. I. c. 58. *Parum* reddunt *Gaza* & *Gesnerus*. vel certe αἰγοθήλας. quâ de ave *Aristot.* L. IX. c. 30. *Aelian.* L. III. c. 39. Corrupte *Aegithus* pro *Aegithalus* scribitur *Plin.* L. X. c. 74. MUNCK.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗ. κα'.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Τερείνης τῆ Στρυμόνος καὶ Ἄρεως ἐγένετο θυγάτηρ Θρᾷσσα· ταύτην δ' ἔγημεν Ἱππόνους ὁ Τριβαλλῦ παῖς, καὶ αὐτοῖς ἐγένετο θυγάτηρ ὄνομα Πολυφόντη· αὕτη τὰ μὲν ἔργα τῆ Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν. ἐλθῦσα δ' εἰς τὸ ὄρος, Ἀρτέμιδος ἐγένετο συμπαίκτρια καὶ συνήθης. Ἀφροδίτη δὲ, ὅτι αὐτῆς ἠτιμα-

Τερείνης τῆ Στρυμόνος... Θρᾷσσα... Ἱππόνους ὁ Τριβαλλῦ... Πολυφόντη·] Fabulae hujus ne vestigium quidem apud alios superesse memini, nec nominum, quae vides. *Strymon* fluvius satis notus: *Strymon* femina non item, & sic in ceteris. Etiam, qui mox sequuntur Ἄγριος καὶ Ὄρειος. *Agrios* plures agnoscunt Graeci ac Latini. Inter *Gigantas Agrium* a Parcis percussum: alium ejusdem nominis *Centaurum* ab *Hercule* in fugam conversum, utrumque refert *Apollod.* L. I. c. VI. §. 2. L. II. c. IV. §. 4. *Agrium Thersitae* patrem novimus, cui genuinum, pro *Accio*, nomen acute restituit *Canterus* apud *Ovid.* L. III. ex *P.* Ep. IX. vs. 9. *Agrium* *Oenei* fratrem memorat *Diomedes* ipsius nepos apud *Homer.* *Il.* Ξ. vs 115. Vid. Comment. ad *Ovid. Ep.* IX. *Heroïd.* vs. 153. & ipsum *Antoninum* Cap. XXXVIII. Sed hi longe diversi ab hoc *Antoniniano.*

Συμπαίκτρια] Ut a συμπαίστωρ, συμπαίστρια, ita a συμπαίκτωρ, συμπαίκτρια cur non aeque bene dicatur, causam nullam dices. MUNCK. Eamdem scribendi rationem servat Cap. XXIX. & XXXII. obnitente *Berkelio*, qui συμπαίστριαν ubique legendum contendit, quia est multo usitatius, uti ex *Aristophane*, aliisque ostendit. Vix tanti est, ut his immoremur; propterea quod, etsi minus esset

XXI. POLYPHONTE.

Haec Boei narratio ex Lib. II. *Ornithogoniae deprompta est.*

Thrassam Martis, & Terinae, quae Strymone nata fuit, filiam, Hipponus Triballi F. duxit. Eo ex conjugio nata est filia, nomine Polyphonte. Haec re Venerea ignominiose spreta, in montem se contulit, & consuetudine ludi ac studiorum Dianae sociam se praebuit. Venus contemtu suarum rerum

set usitatum, sufficeret vulgatam lectionem tueri, quia tribus his locis sibi constat auctor. Sed utrumque aeque est Analogicum, utrumque optimis scriptoribus adhibitum. Παίκτης ex *Epigrammate* extat apud *Stephanum*, aliosque Lexicographos. *Xenophon Stephano* indicatus *Paed.* L. I. p. 11. Ed. *Thiem.* p. 26. Ἐγώ σοι συμπαίκτορας παρέξω. Hoc commune facit *Moeris*, illud *Atticum*. Contra *Phrynichus*: Παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ, ὁ δὲ Ἀττικὸς παῖσαι, in hoc cum *Moeride* conspirans, sed παῖξαι e *Philone* & *Clemente Alexandrino* probat *Hoeschelius*, eumque *Atticismum* in *Platone*, ceterisque scriptoribus *Atticis* saepe a librariis neglectum, si ipsi veteres in hac forma frequentanda tam religiosi fuerint, observat *Hemsterh.* ad *Aristoph. Plut.* vs. 1056. ubi (& in *Ran.* vs. 391.) παῖσαι quidem, sed *Scholiast.* ὅπερ ἡμεῖς παῖξαι, quod pari modo exprimit *Hesychius*. Ceteris etiam Grammaticis consentiunt *Timaeus* & *Thomas Magister* V. Προσέπαισε: Ad hunc tamen ex *Aristide*, *Dione*, *Luciano*, *Demosthene* & *Aeliano* illud παῖξαι & παίξω probant *Witter.* & *Oudendorp.* Ab *Antoniniana* voce non differt, quam ad *Theocrit. Idyll.* VI. vs. 18. exhibet *Scholiastes*: τὸν ὅμοιον παίκτορα, pro quo mavult docta (credo *J. Scaligeri*) manus: ὁμοπαίκτορα.

Σωνῆθης.] Σωνῆθεις Graeci a-

ἠτίμασε τὰ ἔργα, ἔρωτα ἐνέβαλεν ἄρκτου, καὶ ἐξέμηνεν αὐτήν· ἡ δὲ κατὰ δαίμονα οἰστρήσασα, ἐμίγνυτο τῇ ἄρκτῳ· καὶ αὐτὴν ἡ Ἄρτεμις ἰδοῦσα, ἐκτόπως ἐμίσησεν, καὶ πάντα εἰς αὐτὴν ἔτρεψε τὰ θηρία· Πολυφόντη δὲ δείσασα μὴ θῆρες αὐτὴν διεργάσωνται, φεύγουσα ἐξίκετο εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ ἔτεκε δύο παῖδας, Ἄγριον καὶ Ὄρειον, μεγίστους καὶ δύναμιν ἔχοντας ἄπλετον. Οὗτοι ἐτίμων οὔτε θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξύβριζον εἰς πάντας· καὶ εἴ τῳ ξένων ἐντύχοιεν, ἀπάγοντες ἐς τὰ οἰκία

lias ὁμήλικας, ἰσήλικας & συνήλικας appellare amant, ἀπὸ τοῦ ἧλιξ. Quamobrem miror, & a mala manu esse puto illud ὁμίληξιν apud *Hom. Schol.* ad *Odyss.* Λ. vs. 581. & ὁμίλιξιν in *Pind. Schol.* ad *Od.* X. *Pyth.* p. 248. Et apud *Pollucem* ed. *Basil.* L. III. c. 5. ὁμιλικία. ἡ δὲ ὁμιλικία, inquit, ποιητικόν. Imo ὁμηλικία, qua voce non semel usus *Moeonius* vates. Quis credat ita archaissare voluisse *Pollucem*, ut Ι pro η poneret? Nam, ut notavit *Euripidis Scholiastes* ad *Phoeniss.* vs. 683. Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθήναισιν Εὐκλείδου, μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο. Τῷ Ι ἀντὶ τοῦ η, καὶ τῷ ο ἀντὶ τοῦ ω. Haec ἐν παρόδῳ. Ἡλικία est *aetas*. *Glossae*: *Aetas*, *aevitas*, ἡλικία, χρόνος. *Coaequales*, ὁμήλικες. *Staturam* notare volunt θεολόγων παῖδες *Matth.* VI. vs. 27. haud scio an necessario. Sensum satis commodum invenias, si de aetate sive spatio vitae accipias. Curis enim quamlibet assiduis efficere nemo potest, ut terminum vitae a Deo cuique fixum transiliat. Non satis attendisse, tamenetsi ipsi moneant, videntur ψυχὴν pro vita poni vs. 25. Spatium exiguum innuit Euangelista. Notum illud Ps. XXXIX. vs. 6. *Palmares disposuisti dies meos.* Ad quem locum consule *Schol.* ad vers. τὸ ὁ. *Alcaeus* apud *Athen.* L. X. c. 7. δάκτυλος ἁμέρα. MUNCK.

Τῇ ἄρκτῳ·] Grammatici notarunt: ἄρκτος ὁ καὶ ἡ, *ursus*, *ursa*. Quomodo rem habere cum ursa potuit foemina? Scribendum ergo esset, τῷ ἄρκτῳ. Sed fors fuerit, ut ἡ ἄρκτος a Graecis tam de masculo interdum, quam de foemella dicatur, quemadmodum ἡ ἔλαφος, ut con-

ferum incitata, insanum illi ursi amorem immisit: ita ut furore divino percita, cum illo corpus miscuerit. Diana illo conspecto facinore, Polyphonten immenso est prosecuta odio, omnesque in eam convertit feras. Itaque metuens ne ab his dilaniaretur, in patris domum se recepit, duosque filios peperit, Agrium & Oreium (Agrestem, & Montanum diceres) maximos, & ingenti praeditos robore. Hi & deorum & hominum contemtores erant: & si in peregrinum aliquem inciderent, eum do-

contendit *Swart. Anal.* Lib. I. c. 2. Sed contra *Swartium*, ut cervae cornua esse probent, omni ope nituntur *Aelian.* Lib. VII. c. 39. *Schol. Pind.* ad *Olymp. Od.* 3. Sententiam *Swartii* confirmare videtur, quod cervam illam ab *Hercule* captam, quam foeminino genere alii, a *Sophocle* masculino efferri observavi *Electr.* vs. 568.

—— Ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεράστην ἔλαφον.

Confer notata a nobis ad *Hyg.* c. 30. Sed ante omnes *Leonem Allatium* ad *Eustath. Hexaëm.* p. 72. qui ex cornibus cervi sexum probari non posse ostendere conatur. *Swartio* accedit *Salmasius* ad *Solini* c. 45. *Dores*, inquit, τὴν ἵππον & τὴν πῶλον *dicunt de masculo equorum genere.* Addas licet jam illis ἡ ἄρκτος *ursus.* Sed fecerint caeteris frequentius hoc *Dores*; non tamen soli sibi sumserunt. Ecce, ut heic τὴν ἄρκτον *ursum Antoninus*, ita τὰς Διομήδους ἵππους *Palaephatus equos Diomedis* c. 41. dixit. Quamobrem minus recte τὰς ἵππους *equas* interpretari superius cap. 7. videtur *Xylander.* Vir Amplisf. *Ez. Spanhemius Dissert.* III. de *Praest.* & *Usu Num.* pag. 164. *Atticis* τὴν ἔλαφον *pro cervo usurpari observarunt jam eruditi; atque ita quaedam Aristotelis aliorumque loca, qui cervis eo genere prolatis cornua tribuunt, explicanda.* Vide apud ipsum seqq. MUNCK.

Διεργάσωνται,] Διεργάζεσθαι est φονεύειν, ut ἐκπράττειν *Eurip. Hecub.* vs. 515. MUNCK.

Εἴ τῳ ξένων] Ita constituere hunc locum ausus sum. Pessime an-

οἰκία κατήσθιον· Ζεὺς δὲ μισήσας αὐτοὺς, ἀπέστειλεν Ἑρμῆν, ὅπως ἣν ἐθέλῃ δίκην αὐτοῖς ἐπιβάλῃ· καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἐβούλευσεν ἀποκόψαι τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ τὰς χεῖρας· Ἄρης δ', ἐπεὶ τὸ γένος εἰς αὐτὸν ἀνέφερε Πολυφόντη, τούτου μὲν ἐξείλετο τοῦ μόρου τοὺς παῖδας· ἤλλαξε δὲ μετ' Ἑρμοῦ τὴν φύσιν αὐτῶν εἰς ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Πολυφόντη μὲν στὺξ φθεγγομένη νυκτὸς, ἄτερ σίτου καὶ ποτοῦ, τὴν κεφαλὴν ἴσχουσα κάτω, τοὺς δὲ πόδας ἄκρους ἄνω, πολέμου καὶ στάσεως ἀνθρώποις ἄγγελος. Ὄρειος δ' ἐγένετο λαγῶς, ὄρνις ἐπ' οὐδενὶ φαινόμενος ἀγαθῷ· Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα, πάντων ὀρνίθων ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. καὶ διὰ παντὸς ἵμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἵματος ἐνέβαλον ἀνθρωπείου· τὴν δὲ θεράπαιναν αὐτῶν ἐποίησαν ἴπνην· ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν, ηὔξετο θεοῖς, μὴ κακὸς ὄρνις ἀνθρώποις γενέσθαι. καὶ αὐτῆς ὑπήκουσαν Ἑρμῆς

καὶ

antehac editi, εἰ τῷ ξένων. Vid. supr. c. 11. MUNCK.

Στὺξ φθεγγομένη νυκτός.] *Hesych.* στὺξ κρήνη ἐν ᾅδου, ἢ ὁ σκὼψ τὸ ὄρνεον. Eſt apud *Hyginum Styx* c. 28. quam male in *Strigem* convertit *Barthius*. Locum *Hygini* ita nuper cenſui legendum: *Eſt Styx ſuper columnam ſedens.* Vide not. noſtras p. 66. MUNCK.

Στὺξ φθεγγομένη νυκτός.] *Xylander*, cumque eo *Berkelius* & *Galeus* dederunt στὺξ, ſed ad oram manu, conjicio, *Iſ. Voſſii* ſcriptum erat στρῦξ. Simile quid in mentem venit *Barthio*, qui neſcio an hic *Munckero* jure notetur. Emendarem Στρὶξ vel στρὶγξ propter ſeqq. φθεγγομένη νυκτός. *Heſych.* Στρίγλος. τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος. νυκτίφοιτον. καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα. οἱ δὲ, νυκτικόρακα. Ubi, quamquam variae Doctorum in loco reſtituendo conjecturae conſpiciuntur, inter omnes tamen convenit, vel στριγγὸς loco priore legendum, vel στρίγγα, quod ad νυκτίφοιτον referatur, inſerendum.

Ἄγριον

domum ſuam abductum devorabant. Igitur iis inſenſus Jupiter, Mercurium mittit, ut ſuo arbitratu in eos animadverteret. Qui cum pedibus eos & manibus truncare cogitaret, Mars, quando ad ipſum Polyphonte genus ſuum referebat, ei iſtos ſupplicio exemit: & adjuvante Mercurio, eos, homines cum eſſent, in aves convertit. Polyphonte in Stygem mutata eſt, avem noctu canentem, cibi potuſque exſortem, caput deorſum, pedes imos furſum habentem, belli & ſeditionis hominibus nunciam: Oreius in leporem, ſemper mali ominis avem: Agrius in vulturem, quae omnium avium eſt diis hominibusque inviſiſſima: eique perpetuum ſanguinis carnisque humanae indiderunt deſiderium. Ancillam eorum fecerunt ipnam: eaque naturam mutans, deos comprecata eſt, ne mala hominibus avis fieret. idque impetravit a Mercurio & Marte,

Ἄγριον μετέβαλεν εἰς γῦπα,] Sic tacite edidit *Berkelius*, quod nimium ſecure ſecuti fuerunt *Galeus* & *Munckerus*. Nihil enim eſt, quo Ἄγριον μετέβαλεν referas. Ad *Mercurium* dicis, qui *Jovis* juſſu in eum animadvertit. At tum legendum etiam mox καὶ διὰ παντὸς ἵμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἵματος ἐνέβαλεν, pro ἐνέβαλον, ἀνθρωπείου. Sed praecedit ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. Fateor. At in priore loco eadem obſervanda ratio: Οὗτοι ἐτίμων οὔτε θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξύβριζον εἰς πάντας. Lege itaque cum *Xylandro*: Ὀρεῖος δὲ ἐγένετο λαγωός. . . Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα. Μεταβαλεῖν & μεταβληθῆναι eadem ſignificatione uti ſolet auctor. C. II. Γόργην καὶ Δηϊάνειραν φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν. Praeced. C. Μεταβαλὼν ἐγένετο κόραξ. C. XXXII. Δρυόπη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. C. XXXVII. Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ubi vid. *Munck*. Eſt autem elliptica locutio, quam plenam dedit alibi, ut eodem hoc in loco infra: ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν cet.

Τερκμεὶ

καὶ Ἄρης, ἐπεὶ κατ' ἀνάγκας ἔδρασεν, ἃ προσέταξαν οἱ δεσπόται· καὶ ἔστιν ἀγαθὸς οὗτος ὁ ὄρνις ἐπὶ θήραν ἰόντι καὶ δαῖτα.

ΤΕΡΑΜΒΟΣ. κβ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν α' ἑτεροιουμένων.

Τέραμβος Εὐσείρου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εἰδοθέας νύμφης Ὀθρηίδος, ᾤκει ἐν τῇ γῇ τῇ Μηλιέων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὄθρυος· ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτός· νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾄδων ἔτερπεν· λέγεται γὰρ μουσικώτατος τῶν τότε γενέσθαι, καὶ ἐπὶ βουκολικοῖς ᾄσμασι διαβοηθῆναι, καὶ σύριγγα ποιμενικὴν ἐν τοῖς ὄρεσι συνθεῖναι· καὶ λύρᾳ πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι, πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι· τούτων οὖν χάριν λέγουσιν ὀρθη-

Τέραμβος] In nupero commentario corrigi video Κέραμβος, quod sequatur bestiolae nomen, in quam conversus est, κεράμβυξ. Si *Nicandri* opus de ἑτεροιουμένοις haberemus, non esset amplius dubitandum: nec de eo, quod ὑλοφάγος in συκοφάγος mutatum itur, quanquam sic satis placet. Certe hic θεοβλαβὴς non *Terambus*, sed *Cerambus* est *Ovid.* VII. *Metam.* vs. 354. MUNCK.

Μηλιέων] *Strabo* L. VIII. p. 333. Μαλιεῖς scribit, & Lib. IX. 433. quem locum *Galeus* adducit, „ex vicinitate *Othryos* liqueat,

te, cum coacta quod domini mandaſſent executa fuiſſet. Eſt avis bona euntibus ad venatum, aut convivium.

XXII. TERAMBUS.

Haec Nicandri narratio eſt ex Lib. I. de Alteratis.

Euſeiro, Neptuni & Eidotheae nymphae Othreïdis F. Terambus fuit filius, in Melienſium terra domicilium habens, ad montis Othrys radices. Is pecus, quod ei obtigerat copioſiſſimum, ipſe paſcebat, adjuvantibus nymphis, quod eas in montibus canendo oblectabat. Fertur enim ſuae aetatis hominibus arte Muſica antecelluiſſe, qui & bucolicis carminibus famam reperiſſet, & paſtoralem ex arundinibus fiſtulam in montibus compoſuiſſet, lyraque primus hominum uſus eſſet, & plurimas elegantiſſimasque cantilenas compoſuiſſet. Eam ob rem

queat, eosdem eſſe: τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ οἱ τοῦ Ὄθρυος πρόποδες. Nec ſecus *Pauſanias* & *Xenophon* citati Cl. *Valckenario* ad *Herodot.* Lib. VII. 132. ubi tamen plerisque Μηλιεῖς eſſe animadvertit magnus ille Vir.

Σύριγγα ποιμενικήν] Fiſtulae hujus inventionem *Pani*, neſcio cui, tribuit *Hygin.* C 274. ubi vid. Comment. & *ad Albric.* p. 906.

Λύρᾳ πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι,] Sed hac primum uſum fuiſſe *Orphea* ex *Eratoſthene* apud *Hygin. Aſtron.* VII. aliisque conſtat.

Κατ'

ὀρθῶσαι αὐτῷ ποτε νύμφας, καὶ χορεῦσαι πρὸς τὰ κρούματα τοῦ Τεράμβου. Πᾶνα δὲ τοῦτο κατ' εὐμένειαν αὐτῷ παραγγεῖλαι, καταλιπόντι τὴν Ὄθρυν ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πρόβατα ποιμαίνειν· ἐξαίσιον γάρ τι καὶ ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος ἐπεῖναι μέλειν. Ὁ δὲ Τέραμβος ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐκ νεότητος οἷα θεοβλαβὴς, ἀπελαύνειν μὲν ἐκ τῆς Ὄθρυος εἰς τὸ πεδίον οὐκ ἐγίγνωσκεν· ἀπέρριψεν δὲ λόγον ἀχαρίν τε καὶ ἀνόητον εἰς τὰς νύμφας, ὅτι γένος μέν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διὸς, ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ Δεῖνα τοῦ Σπερχειοῦ. Ποσειδῶν δὲ πόθῳ μιᾶς αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελφὰς ἐρρίζωσε, καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ἄχει

Κατ' εὐμένειαν] Ampl. *Cuperus* in *Apoth. Hom.* p. 37. legendum hic conjicit κατ' εὐμέλειαν. Conjecturae rationem, si tanti putes, apud ipsum vide. Vulgata unice proba, eodemque sensu capienda, quo saepius adhibuit *Antoninus:* C. II. Γόργην καὶ Διάνειραν φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν. C. XXXII. Δρυόπην ἥρπασαν Ἀμαδρυάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν.

Ἐπεῖναι μέλειν.] Pro ἐπιέναι positum observat *D'Orvillius* ad *Chariton.* p. 511. Παρεῖναι εἰς χώραν pro παριέναι dixit supra Cap. VIII. Μέλειν, quod neminem Editorum offendisse mirum, in μέλλειν mutandum esse, ibidem monet Vir Cl. Utrumque verbum a Librariis passim confundi ex ipso illo *Charitonis* loco liquet.

Γένος μέν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διός,] Nisi κατὰ subaudiendum est, dixisset usitatius, γένος μέν εἰσιν οὐ Διός. *Tyrtaeus:*

Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ.

Servius ad *Georg.* III. *Eurystheus rex fuit Graeciae Persei genus.* Quid si scribas? γένος μὲν εἶχον οὐκ ἀπὸ Διός. Vid. not. ad cap. 8. Sed quod in textu est illo *Pindari* satis se tuetur *Pyth. Od.* IX. ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως δεύτερος. *Ab Oceano heros genere secundus.* MUNCK. Lectio non sollicitanda. *Heliod.* fin. L. X. Ἀφ' Ἡλίου γένος. . . Ἡλιόδωρος. *Euripid. Alcest.* vs. 508. Ἀφ' αἵματος Περσέως, & vs. 638. ἀφ' αἵματος δουλίου. *Sophocl. Antig.* vs. 199. Παῖς ἀπ' Οἰδίπου. Ge-

nus

rem ajunt apparuiſſe aliquando ei nymphas, & ad ictus pollicis Terambici ſaltaſſe. Pana vero benevolentia adductum, monuiſſe hominem, ut Othry relicto, greges in campo paſceret: inuſitatum enim & incredibile frigus inſtare. At Terambus, qui jam inde a puero jactantia ea fuiſſet, ut a Deo ſana privatus ratione judicari poſſet, greges ab Othry in planiciem depellere in animum nequaquam induxit: nymphas autem ingrato ac fatuo ſermone eſt inſectatus, non eſſe eas Jovis genus, ſed Dina Sperchii natas dicens: & Neptunum deſiderio unius de ſororibus, Diopatrae nimirum, impulſum, reliquas radi-

nus autem pro *nepotibus* etiam apud Latinos in uſu eſſe, oſtendit *Burm.* V. Cl. ad *Ovid.* L. II. *Met.* vſ. 744.

Ἡ δεῖνα τοῦ Σπερχίου.] Aut ſcribendum Δεινὼ, ut jam ante nos conjectum eſt, aut vertendum, *filia quaedam Sperchii.* MUNCK. Ita, vel τοῦ Σπερχίου, conſtanter legit *Munckerus*, hic in not. & ad *Lactant.* p. 828. Male. C. XXXII. Δρυόπη Σπερχειοῦ. Nec ſecus *Homerus*, *Sophocles*, *Strabo*, *Diodorus Sic.* alii. Penultimam quoque Latini producunt, *Virgilius*, *Statius* cet. Omnes in contextu dederunt ἡ Δεῖνα, acſi eſſet nomen proprium, quemadmodum etiam *Xylander* vertit *Dinam*, unde *Berkelius* conjecit Δεινὼ legendum, uti plurima feminarum nomina in ω deſinunt. Contra morem *Berkelio* refragatus *Galeus* vertit: *quaedam ex filiabus Spercheji.* Quod hic & ad *Lactant.* d. l. amplectitur *Munckerus.* Neque aliam ſane interpretationem admittit mens *Antonini*, quae cum tam dilucida ſit, videmus, quid ſimus homines, qui ipſo meridie ſolem detegere non poſſimus. *Illa quaedam*, ut per contemtum loquitur *Terambus*, *ex filiabus Sperchii* fuit *Diopatra.* Prius dixerat, *Nymphas* non eſſe *Jovis* filias, ſed *Neptuni* ex quadam cujusdam *Sperchii* filia natas, tum ut confirmet, illicitum hunc deſcribit coïtum *Diopatrae* ac *Neptuni*, unde natae eſſent *Nymphae*, quo referas, τοιαῦτα μὲν ὁ Τέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας.

Αἰγείρους,] Proprie *populi nigras*

ἄχει αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς ἀνέλυσε, καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν· τοιαῦτα μὲν ὁ Τέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀλίγον ἐξαίφνης ἐγένετο κρυμὸς, καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι, καὶ πολλὴ κατέπεσε χιὼν, καὶ τὰ ποίμνια τοῦ Τεράμβου σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρεσιν ἠφανίσθη· νύμφαι δὲ μετέβαλον κατ' ὀργὴν τὸν Τέραμβον, ὅτι αὐταῖς ἐλοιδόρησε, καὶ ἐγένετο ὑλοφά-

grae, vid. *Munck.* ad *Hygin.* C. 152. Forte *alnum* & *populum nigram* pro una eademque arbore habuerunt; nam quas *Virgil. Ecl.* VI. 62. in alnos, easdem in populos converſas tradit L. X. *Aen.* vſ. 190. vid. ad *Hygin.* d. l.

Ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς ἀνέλυσε,] Ἀναλύειν quandoque *redire*, vel *recedere* potiſſimum *e convivio*, denotare, oſtenderunt inprimis *Pricaeus* ad *Ep.* II. *Tim.* IV. 6. *Bos Exerc.* ad *Philipp.* I. 23. & *Periz.* ad *Aelian. V. H.* L. IV. 28. Hac de re eumdem huic loco ſenſum affingit Cl. *Albertius* in *Peric. Crit.* p 103. (nec mutavit ſententiam ad *Heſych.* V. Ἀναλῦσαι, ubi videndus eſt *Kuſterus.*) *Usque dum ipſe concubitus ſatur redierit*, ſeu *receſſerit.* Quod a mente Auctoris plane alienum eſt. Quemadmodum enim, πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν, oppoſita ſunt his: καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ita ſibi contraria ſunt ἀνέλυσε & ἐρρίζωσε. Reſolvit, quas quaſi per radices in terra defixerat. Atque ita capit Cl. *Valckenarius*: „ *Albertio* non intellectum ἀνέλυσε „ quid notet, vicina monſtrant, „ usque dum eas, expleta libidine, tanquam defixas ſolveret." Loca, quae indicavit Vir Cl. fere παράλληλα ſunt. *Lucian.* T. III. p. 616. 29. Ἄτινά με καὶ ὡς στήλην ἄναυδον ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθούμενον ἀνέλυσε. *Plutarch.* T II. p. 986. A. Ubi *Ulyxes Circae*, quae ſocios in beſtias converterat, dicit: Τούτους δέ μοι δὸς ἀναλύσασα καὶ χαρίσαι τοὺς ἄνδρας.

Αἱ χαράδραι,] *Xyland. valles.* Mallem, *foſſae. Gloſſ. Vet.* Χαράδρα, *foſſa, vallis.* Vel certe *torrentes.* Vid. *Heſych.* MUNCK.

Καὶ ἐγένετο ὑλοφάγος κεράμβυξ.] Interpres: *mutaverunt in Cerambicem, quae eſt avis lignivora.* Atqui *Cerambyx* non eſt avis, ſed ζῶον κανθάρῳ ὅμοιον. ut loquitur *Heſychius.* Haec verba

radicibus terrae affixiſſe, inque alnos mutaſſe, dum eas concubitus ſatur dimiſerit, priſtinaeque naturae reſtituerit. Hoc fuit Terambi in nymphas convicium. Parvo poſt tempore ſubito gelu incidit, quo valles ſunt adſtrictae, copioſaque nix decidit, & oves Terambi una cum viis ac arboribus perierunt. Nymphae autem eum, iratae ob maledictum, mutave-

ba ita verterem: *Factus eſt Cerambyx, quod eſt inſectum frondivorum, conſpiciturque in arboribus, curvis dentibus, maxillas ſemper movens*, &c. Ξύλα ſunt arbores. *Geneſ.* C. III. Ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν &c. *Pſ.* I. vſ. 3. Καὶ ἔσαι ὡς τὸ ξύλον πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων. *Ecclef.* C. II. 10. Ἐφύτευσα ἐν αὐτοῖς ξύλον πᾶν καρποῦ. Et ſic ſaepe alibi illi Interpretes. Etiam Graecorum more *Ambroſius Hexaëm* L. I. c. 4. *ligna fructifera* appellat arbores fructum edentes. *Lignum pomiferum* eſt apud *Vet. Interpr. Geneſ* Cap. I. vſ. 11. Ubi *Junilius Epiſcop. Afric. Patet ex his verbis Dei, quia verno tempore mundi perfectus eſt ornatus. In hoc enim ſolent herbae virentes apparere in terrâ, & ligna pomis onuſtari.* Ὑλοφάγον verto *frondivorum.* Ut apud *Diod. Sic.* L. III. p. 159. Οἱ δὲ ὑλοφάγοι μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐπὶ τὰς νομὰς ἐξιόντες, ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὰ δένδρα, καὶ τοὺς ἁπαλοὺς τῶν ἀκρεμόνων προσφέρονται.

MUNCK. Ad oram Ed. *Xyl.* inpreſſum erat: *forte* ξυλοφάγος. Quod inde factum exiſtimo, quia mox: ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται, ut eſt in *Xylandri* Editione, quam ſecuti ſunt *Berkelius* & *Galeus*, nec *Munckerus* relinquere debuerat; nam perinde eſſe, utrum legas, recte monſtravit *Berkelius*, qui tamen *Munckeri* interpretationi acquieſcere potuiſſet. Emendare tamen maluit: συκοφάγος, & mox pro ξύλων, ἐπὶ τῶν συκῶν, loco *Heſychii* motus: Κεράμβηλον, κήπου προβασκάνιον, καὶ θηρίδιόν τι, ὃ περὶ τὰς συκᾶς δεσμευόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς κνῖπας. ἔνιοι, τοὺς κανθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας· ὡς ὁ κέραμβος. Sic. Sed hic locus vulgatae lectionis inmutandae anſam non praebet. Non enim de fructibus agit, ſed de arboribus, quarum etſi ficorum prae ceteris adamatarum, frondibus tamen veſci potuit. Et eâdem libertate quis *Antonini* loco motus in *Heſych.* legere poſſet περὶ τὰ ξύλα, & ἐπὶ τῶν ξύλων. *Albertius*, mea quidem ſen-

φάγος κεράμβυξ. Φαίνεται δὲ ἐπὶ τῶν ξύλων, καὶ ἔστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων, καὶ συνεχῶς τὰ γένεια κινεῖν, μέλας, περιμήκης, πτέρυγας στερεὰς ἔχων, ἐοικὼς τοῖς μεγάλοις κανθάροις· οὗτος ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται· παρὰ δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ· τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντες, φέρουσιν· ἡ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέρασι λύρᾳ τῇ ἐκ τῆς χελώνης.

ſententia, rectius ea verba disposuit: Κεράμβηλον. κήπου προβασκάνιον. καὶ θηρίδιόν τι, ὃ περὶ τὰς συκὰς δεσμευόμενον, ἀποδ. τ. φ. τ. κν. ἔν. τ. κ. ὡς κέρατα ἔχοντας. τὸ κέραμβον. Tria tamen vocabula, quae huic animalculo darentur, non deprehendo. Κέραμβος enim & κεράμβυξ unum idemque eſt, niſi quod poſterius, ex *Antonini* certe ſententia, ſolis *Theſſalis* ea terminatione in uſu eſſet, unde & alterum, κεράμβηλον ὑποκοριστικῶς dictum, opinor, & tunc, quod prius obſervat ὁ μακαρίτης, τὸ κέραμβον reſpondet τῷ κεράμβηλον, tanquam nova expoſitio. Praeterea malim, κεράμβυλον; nam ſic a τὸ χρέμος vel ὁ χρεμὸς venit quidem Χρέμης & Χρεμύλος, non Χρέμηλος, atque ita in aliis, quae plura ad *Ariſtoph. Plut.* p. 6. exhibuit *Hemſterhuſius.*

Γένεια κινεῖν,] Potius eſt, ut *Liberalem* ſcripſiſſe credamus, κινεῖ. Deinde non γένεια, ſed γένυας eſſe *malas* docent Lexicographi. Reponendum ergo eſſet, γένυας. Adeo ut fruſtra apud *Apollod.* p. 19. Καθειμένας βαθεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενύων, pro γενείων reſcribat Clariſſ. *T. Faber. Heſiod. Aſp.* vſ. 167. Μελάνθησαν δὲ γένεια, *denigrataeque illis erant maxillae. Diaconus:* Τὰ δὲ γένεια τῶν δρακόντων, ἤγουν ὁ περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς σιαγόνας τόπος μέλας ἦν. *Apollodorus* tamen Lib. I. p. 17. Ed. *Com.* καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο. Sed & ibi *Faber* corrigit γενύων. Sine magna ratione, ut puto. Nam cum γένυς interdum pro *barba*, cur non vice verſa pro *mento* vel *mala* γένειον ponatur? *Eurip. Hecub.* vſ. 286.

Ἀλλ'

taverunt in cerambycem, quae eſt avis lignivora, conſpiciturque in lignis, curvis dentibus, malas ſemper movens, nigra, oblonga, ſolidis alis, adſimilis magnorum Cantharorum. Vocatur bos lignivorus, & apud Theſſalos cerambyx. Hunc pueri pro ludo habent, caputque amputantes circumferunt: quod ſimul cum alis ſimilitudinem gerit lyrae e teſtudine confectae.

Ἀλλ' ὦ φίλον γένειον αἰδέσθητί με.

Schol. quidem: ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. γένειον αἱ κατὰ σιαγόνας τρίχες, γένυς δὲ ἡ σιαγών. Sed non obſervant perpetuo illud diſcrimen auctores. *Plut. Camill.* ἥψατο γενείου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην. Scio religioſe *Homeri* Interpretes ſervare, ut τὸ γένειον *barbam* vertant; praeſertim in illo, ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Quaſi vero minus rectum foret, *prendit mentum* vel *malam*. *Schol. Euripid.* ad *Hecub.* vſ. 245. οἱ δεόμενοι ἥπτοντο τῶν γονάτων, ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τῶν παρειῶν. Certe plane alienum eſt *Od.* Τ. vſ. 176. *circum barbam.* Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον. *Gloſſ. St. Mentum,* γένειον. *Gloſſ. Cyrill.* γένειον, *Barba, mentum.* MUNCK. Lego κινῶν, atque ita, quamquam hic κινεῖ emendat, paullo ante ipſe *Munckerus*: *Curvis dentibus, maxillas ſemper movens.*

Κανθάροις] *Gloſſ.* vet. *Scarabaeus,* κάνθαρος. *Papilio.* Ἐσπινη. leg. ψύχη. Quas enim ψύχας appellat *Ariſtot.* Lib. V. c. 19. *Papiliones* transfert *Plin.* L. XI. c. 32. MUNCK.

Σὺν τοῖς κέρασι] *Xyl. Una cum alis.* An caput alas habet? an κέρατα ſunt πτέρυγες? Habere κέρατα hanc beſtiolam docet *Heſych.* in voce Κεραμώνηλος. quo in loco non bene in *Leidenſi Antonin.* editione pro ἀποδιωκει ſubſtituitur προδιώκει. Imo ipſe *Liberalis* cornua illi tribuit, cantharis illam ſimilem dicens. Canthari autem praecipui cornuti, quorum quatuor recenſet ſpecies *Charletonus Onom. Zoïc.* p. 46. MUNCK.

ΒΑΤΤΟΣ. κγ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων ά. καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις, καὶ Διδύμαρχος μεταμορφώσεων γ', καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ἐπιγράμμασιν, ὥς φησι Πάμφιλος ἐν ά.

Ἄργου τοῦ Φρίξου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης· οὗτος ᾤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι, ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς περίβλεπτος τὴν ὄψιν Ὑμέναιος· ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔρως ἔλαβε τοῦ παιδὸς, καὶ οὐκ ἐξε-

Ἄργου τοῦ Φρίξου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου] Plures fuisse *Argos*, eosque saepissime inter se confundi ostendit Cl. *Burm.* in *Catal Argon.* ubi recte *Hymenaeum Magnetis* filium facit, quum ad *Ovid.* L. II. *Met* vs. 683. eum vocat *Argi* & *Perimeles*, quorum ex *Magnete* nepos erat, natum. De hoc vid. *Gal.* ad *Apollod.* L. I. c. VIII. §. 2. Ab hoc navim, qua *Argonautae* vecti, dictam voluit *Pherecydes* apud *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vs. 4.

Ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν] De utraque *Magnesia* ad *Eutropium* monuisse memini. Clare *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vs. 584. Τὴν Μαγνησίαν λέγει (*Apollodorus*, & hic *Antoninus*) τὴν κατὰ Θεσσαλίαν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Μαγνησία περὶ Ἔφεσον, κτισμένη ὑπὸ Λευκίππου τοῦ Καρὸς, μετοικήσαντος ἐκεῖ σὺν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης.

Περίβλεπτος τὴν ὄψιν] Hanc vo-

XXIII. BATTUS.

Narrat Nicander Libro I. *de Immutatis : & Hesiodus in magnis Eoeis sive Orientalibus. Didymarchus libro Metamorphoseon tertio : Antigonus Alterationibus, & Apollonius Rhodius in Epigrammatis, ut Pamphilus libro primo perhibet.*

Argus Phrixi F. & Perimele Admeto nata, filium habebant Magnetem nomine, qui vicinam Thessaliae regionem incoluit: eam, cui ab eo Magnesiae nomen homines fecerunt. Filius ei fuit Hymenaeus, excellenti forma. Hunc cum Apollo canentem audivisset, amoreque ejus correptus a domo

vocem aliorum exemplis illustrat *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. II. c. 12. ubi *Antonini* locum exponit: *Qui in admiratione est*, seu *cujus ob os alii ora obvertunt sua, propter faciei pulchritudinem.*

Ἀπόλλωνα ἰδόντα] Quod hactenus editum fuit, Ἀπόλλων ᾄδοντα, typographo imputassem, nisi doctissimum quoque interpretem vitiosa deceptum scriptura animadverterem. Sed ita hunc locum constituendum esse viderunt etiam (quanquam quis non videat?) in editione *Leidensi*. *Xylander* videtur legisse, ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ᾄδοντος ἔρως ἔλαβε παιδός. MUNCK.

Ἔρως ἔλαβε τοῦ παιδός,] Nam ἐγένετο περίβλεπτος τὴν ὄψιν. Ideoque *Magnetis Hymenaei* patris τὰ οἰκία οὐκ ἐξελίμπανε. Unde liquet *Antoninum* vel posteriores *Apollinis* amores respexisse, vel aliam plane rem re-

 fer-

ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἑρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βόες· καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσὶν, αἳ ἐφύλαττον αὐτὰς, λήθαργον καὶ κυνάγχην. αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν, καὶ τὴν φυλακὴν ἀπώλεσαν· εἶτα δ' ἀπελαύνει πόρτιας δώδεκα, καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας, καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βουσὶν ἐπέβαινεν· ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγεν αὐτὰς ἐλαύνων διά τε Πελασγῶν, καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος, καὶ διὰ Λοκρίδος, καὶ Βοιωτίας,

ferre. Ceteri enim, quos ad *Tibull.* II. *El.* III. vſ. 11. longo ordine recenſet *Broukhuſ.* laudatus Cl. *Burmanno* ad *Ovid.* L. II. vſ. 686. *Apollinem* ipſius *Admeti* amore flagraſſe tradunt.

Κυσὶν, αἳ ἐφύλαττον αὐτάς,] Inter alia, quibus canum ad pecora cuſtodienda uſus antiquis temporibus comprobet, etiam hujus loci meminit *S. Bochart.* L. II. *Hieroz.* p. 685.

Λήθαργον καὶ κυνάγχην.] Alterutrum ſufficiebat ad ſcopum. Senſus forſan aliis veternum, anginam aliis inmiſit. Λήθαργος ab obliviſcendi celeritate dictum vult *G. Canter.* V. L. L. I. c. 15. Κυνάγχην, vel κυνάγχην veteres Medicorum filii vocarunt, omnem oris, faucium & adjacentium partium affectum cum ſpirandi difficultate conjunctum, peculiariter κυνάγχην dictum, quod hoc morbo laborantes aperto ore hiare perpetuo cogantur, & canum more linguam exſerere. Vid. *Foëſ.* ad *Oecon. Hippocrat.* p. 221. Recte itaque κυνάγχην etiam hominum eſſe, quemadmodum *Anginam* omnium pecorum, ſecus ac *Gloſſaria*, & *Serv.* ad *Virg. Georg.* III. vſ. 497. qui porcorum tantum morbum volunt, oſtendit *Munck.* ad *Fulgent* pag. 600. *Non. Marcell. Angina, genus morbi; eo quod angat, & Graece συνάγχη appellatur.* Feſtus: *Angor eſt animi, vel corporis cruciatus, proprie a Graeco συνάγχη, id eſt, ſtrangulatione dictus. Unde & faucium dolor angina vocatur.* Lege in utroque ſcriptore κυνάγχη.

Βοῦς

mo Magnetis non difcederet, Mercurius armento boum Apollinis, quod juxta boves Admeti pafcebat, infidias tendit. Ac primum quidem canibus armenta ea cuftodientibus, veternum anginamque immittit: eae oblitae boum cuftodiaeque funt. Buculas ita Mercurius abigit duodecim, & boves jugi ignaros centum, taurumque armenti virum. Caudis fingulorum aliquid fylveftris materiae appendit, ad delenda boum veftigia. Agitque armentum per Pelasgos, Achaiam, Phthiotidem, Locridem, Boeotiam, Megarenfem agrum, indeque in

Βοῦς ἄζυγας,] h. e. *Injuges. Fulgent. de Expof. Serm. Ant.* in V. *Manilius Chreftus libro, quem de Deorum hymnis fcripfit, ait, Minervae injuges boves facrificari, id eft, jugum numquam ferentes.* Sive, ut *Macrob.* L. III. *Saturn.* c. 5. *quae numquam domitae aut jugo fubditae funt.* Vid. *Kühn.* ad *Poll.* L. I. c. I. f. 29. & *Hefych.* V. Ἄζυγες, ubi vides, etiam notare ἀγαμήτους, translata fignificatione. Plenius *Eurip. Iphig.* in *Aul.* vf. 806. Οἱ μὲν γὰρ ἡμῶν ὄντες ἄζυγες γάμων cet.

Ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ.] Non minori *Cacus* aftutia vertit viarum indicia, averfos in antrum fuum boves trahens. *Virg. Aen.* VIII. vf. 209. *Ovid.* I. *Faft.* vf. 549. Auctor *Orig. Gentis Rom. Cacus Euandri fervus, nequitiae verfutus, & praeter caetera furaciffimus Recarani hofpitis boves fubripuit, ac ne quod effet indicium, averfas in fpeluncam traxit.* Quid fibi vult illud *praeter caetera?* fcribo, *praeter caeteros. Ter. Andr. Act.* I. fc. 1.

— *Quia erat forma praeter caeteras*
Honefta & liberali.

Virg. Aen. VII. vf. 55. *Ante alios pulcerrimus omnes.* Caeterum, quem *Recaranum* hic fcriptor appellat, *Garanus* eft *Verrio Flacco* apud *Servium* ad *Aen* VII. vf. 203. Uter rectius fcribat, non definio. MUNCK.

Δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος,] Quaerit heic Vir Doctiff. (*Berkelius*) quem fenfum conficere ifta poffint, καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος.

πίας, καὶ Μεγαρίδος· καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγέας. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο, καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον, καὶ τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς· ᾤκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ· καὶ ἐπεὶ

τιδος. *An Achaja fuerit urbs vel locus Phthiotidis? Malle ſe conjunctionem* καὶ *inſerere*, ut ſit καὶ διὰ Ἀχαίας, καὶ Φθιώτιδος. At locus non emendatione indiget, ſed explanatione. Ut duplices fuere *Achaei*, *Phthiotici* & *Peloponnenſes*, ita duplex etiam *Achaja*, *Phthiotidis* alia, alia *Peloponneſi*. *Achaeos* fuiſſe in *Theſſalia*, cujus *Phthiotis* pars, operoſe oſtendit *Salmaſ.* in de *Lingua Helleniſtica* p. 288. & ſeq. *Achaja Phthiotidis* eſt illa, de qua *Apollon. Scholiaſt.* ad *Argon.* L. I. vſ. 178. Ἀχαΐας δὲ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη. MUNCK.

Τὸ Μαινάλιον,] *Sch. Apoll. Rh.* L. I. vſ. 168. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, οὗ πατὴρ Λυκάων. *Pauſan.* tamen *Arcad.* p. 674. Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς ὀνομάζουσιν, videturque diſtinguere τὴν Μαίναλον, urbem. *Ibid.* p. 603.

Ὤικει... ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ·] Nullam hic difficultatem offendit *Munckerus*, loci ſanitatis, qua eſt, ſatis convictus. Ἐπὶ cum genitivo, quo de nulla eſt controverſia, nonnunquam conſtrui, exemplis probat *Berkelius*, ſed quod erat probandum, perinde eſſe, gignendi an dandi caſui jungatur, praetermiſit. Hoc negant alii, vel, ſi dativo juncta occurrat, hanc praepoſitionem alias habere ſignificationes contendunt. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. c. XXX. ubi ἐπι ἵππῳ ἐτύγχομεν ὄντες, mutat in ἐφ' ἵππων, quia id Graecae Linguae ratio poſtulat, et uſus voculae ἐπὶ, quod variis ipſius *Aeliani* locis confirmat. Sed contra Mſſ. ut ad *Ariſtoph. Plut.* pag. 124. obſervat *Hemſterh.* qui ἐφ' ἵππῳ etiam apud *Lyſiſtr.* vſ. 561. ibi a *Scholiaſte* citat. relinqui potuiſſe, addit. Vir etiam Eruditiſſ. in *Miſcell. Obſervatt.* T. II. p. 153. *Perizonii* opinionem plurimis exemplis comprobare enititur, adeo ut nullum admittere videatur locum, ubi ἐπὶ dativo junctum, quo hic ſenſu, capi poſſit, unde una voce hic legendum cenſet: ἐπάκρῳ τῷ σκοπέλῳ, ut eſſet ellipſis τοῦ ἐν; Οὗτος ἐν ἐπάκρῳ cet. Quamquam alias ejusmodi Ellipſin frequenter occurrere non ignoro, in primis praepoſitionum, unde ſaepe moleſtia oritur

in Peloponnesum per Corinthum & Larissam, Tegeam usque. Inde secundum Lycaeum & Maenalum montes profectus cum iis est, & speculam Batti. Habitabat is Battus in summo scopuli. Cumque juven-

ritur Interpretibus: quemadmodum locum *Strabonis* L. III. 160. corruptum & aliqua voce mutilum censet *Casaubonus*: Τινὲς δὲ καὶ τὸ τῆς Πυ. ήνης ἄκρων νέμονται, quem sanum fore existimo, si legas Τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ τὸ cet. Illud tamen hoc loco minime necessarium statuere, opinor. E pluribus enim locis, quae adferre possem, pauca tantum proferam, omni exceptione majora. *Xenoph.* Lib. V. p. 119. Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ. Novi etiam alibi dixisse: ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, sed hinc colligo scriptorem unam eamdemque significationem voculae indidisse seu gignendi sive dandi casui junctae; si quis tamen ἐφ' ἵππου emendandum contendat; En *Hom. Il.* A. vs. 88.

Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Il. B. vs. 352.

Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον.

Quod si quis hic tmesin praeferat, is tamen dativus, juxta Technicorum canonas a vi praepositionis pendet: sic, quod in *Misc* illis *Observatt.* ipse agnoscit Vir Doctiss. dixit paullo ante *Liberalis* ὡς ταῖς βουσὶν ἐπέβαινεν. Sed controversiam non admittit *Aristophanis* locus in *Pluto* vs. 338. Λόγος πολὺς ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι καθημένων. Adde *Eurip. Iphig. in Aul.* vs. 5. Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεστιν. *Phoen* vs. 74. Ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς. *Schol.* Ἐπι γὰρ τοῦ ὑψίστου ζυγοῦ καθήμενος, ὡς κυβερνήτης πάντας φέρει τοὺς οἴακας. *Orest.* 1058. Ἐπι σκήπτροις ἔχων τὴν ἐλπίδα. *Schol.* ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. *Apollon. Rhod.* L. I. vs. 934. ἐπὶ νυκτὶ, *nocte*. *Dionys. Perieg.* vs. 42. Σχῆμα μὲν οὖν τριπλῆσιν ἐπὶ πλευρῇσι βέβηκε. Ubi inter alia *Eustathius*: Καὶ κώμη τις ἐπὶ τῇ τοῦ Δέλτα κορυφῇ *& pagus quidam situs in vertice hujus Delta.* Iterum *Apoll. Rhod.* L. I. vs. 365.... Ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νήσαντο Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι. vs. 375. Τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτησι φάλαγξιν. *Homer.* laud. *Hoelzl. Il.* B. 89. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. *Act. Apost.* C. XXVII. c. 43. Ἐκέλευσε... ἐξιέναι... οὓς μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὓς δὲ ἐπί τινων ἀπὸ τοῦ πλοίου. Eadem notione variato casu.

Ἔγγυαι

ἐπεὶ τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελαυνομένων τῶν μόσχων, προσελθὼν ἐκ τῶν οἰκίων ἔγνω περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγει, καὶ μισθὸν ᾔτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν· Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο· καὶ ὁ Βάττος ὤμοσε περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατερεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτὰς Ἑρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ Πετρῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἄντικρυς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, αὖθις ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτόν· καὶ πειρώμενος εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὁρκίοις ἐθέλει· διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν, ἐπυνθάνετο παρ'

Ἔγνω περὶ τῶν β.] *Ovid.* L. II. *Metam.* vſ. 686.

> —— *Arte ſua ſylvis occultat abactas.*
> *Senſerat hoc furtum nemo, niſi notus in illo*
> *Rure ſenex. Battum vicinia tota vocabant.*

In ceteris paullum a Noſtro diſſentit; nam non rogaſſe, ſed a *Mercurio* ultro offerente accepiſſe aït mercedem, ut furtum ſilentii peplo involveret: *nitidam cape praemia vaccam. Et dedit.*

Κλοπιμαίας] *Xylander* hic κλοπημαίας, mox dedit κλοπιμαίας. Hoc uſitatum, illud analogicum a κλοπὴ dicit *Berkelius*, unde forſan diverſam utroque loco ſcribendi rationem cum *Xylandro* ſervavit. *Galeus* bis κλοπημ. *Munckerus* toties κλοπιμ. ex frequentiore, opinor, uſu.

Δώσειν ἐπὶ τούτοις] h. e. *Hac conditione. Apollod.* ſive ejus epitomiſta Lib. II. p. 69. θεραπεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις. Idem L. I. p. 38. ὑπέσχετο, ἐφ' ᾧ τὰς βόας λήψεται. Sed pag. ſeq. ὑπὸ μέρει βασιλείας ἱστάμενος αὐτάς. An & heic ἐπὶ reponendum ſit dubito. ὑπὸ enim, quando idem valet, quod *propter*, pro ἐπὶ poſitum videtur. Vid. *Viger.* de *Idiotiſ. Linguae Graec.* C. X. Sect. 9. MUNCK.

Ἐν τῷ Πρωῶνι] Supra C. XI. Ἵν' ἐστὶ νῦν ὁ Πρηὼν πρὸ τῆς πόλιν. Ita enim πρηὼν, πρεὼν & πρωὼν ſcribitur. Vid. *Salmaſ.* in *Plin. Exerc.* p. 568. ubi, quod ex ipſo illo *Antonini* loco patet, non nomen proprium, quod hic utroque loco Interpres, exiſti-

vencorum, qui praeteragebantur, vocem exaudiſſet, domo egreſſus, ſenſit eos eſſe furtivos: pactusque eſt mercede ſilentium de iis reticendi. Eam Mercurius jurato ſe nemini de his quicquam relaturum Batto ſtipulatur. Mercurius cum eas in ſpeluncam Prionis ad Coryphaſium abdidiſſet compulſas, quae eſt e regione Siciliae & Italiae: ad Battum mutata forma revertitur, periculum facturus, an is juramentum eſſet ſervaturus. Data ergo mercedis loco chlae-

ſtimat, ſed *collis jugum urbi imminens*, vertit. Unde hic cum Cl. *Valckenario* ἐν τῷ πρηῶνι vertendum *ſub montis vertice*, ubi ſpelunca, in quam boves abdidit.

Διδὲς δὲ μισθὸν χλαῖναν, . . . χλαμύδα,] Μισθὸν χλαῖναν, quam paullo poſt χλαμύδα appellat. Sed χλαῖναν pro eo ſubſtituit Vir Cl. (*Berkel*) Atqui propius accedebat χλανίδα, quod ego volui. Nunc valde dubito, an quicquam ſit mutandum. Χλαῖναι enim χλαμύδας interpretatur *Hom. Schol.* ad *Odyſſ.* Ξ. vſ. 513. cui accedit *Apollonianus*, χλαμύδα appellans id indumentum ad Lib. I. vſ 763. quod ad vſ. 721. dixerat χλανίδα. Nec refragatur *Heſychius*: Χλαῖνα, inquit, χλαμυς, ἢ ἱμάτιον χειμερινὸν cet. Χλαμὺς, χλαῖνα. Ita enim recte emendant docti homines. Reſtituenda eadem vox in *Fragmento* pereleganti *Hipponactis* apud *Tzetz.* in *Lycophronem*, 854. Ἐμοὶ γὰρ, inquit, ὅτι χωλαίναν δασεῖαν ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγες, ὅτ ἀσκέραισι τὰς πόδας δασείησιν ἔκρυψας, ὡς μοίμοι χίμετλα γίνη). Multipliciter corruptum hoc λειψανον. Corrige & diſtingue, ut *Jambos* eſſe *Scazontes* appareat: Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὐδέπω χλαῖναν Δασεῖαν ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγους, Οὔτ' ἀσκέραισι τοὺς πόδας δασείησιν Ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα γίνη). MUNCK. Uti hic *Munckerus*, ſic etiam *Berkelius* in altera editione priorem opinionem abjecit, unde Noſtro ſuum reſtituimus. Conſ. V. D. ad *Heſych.* ſupra laud. & *Obſerv. Miſcell.* T. I. I. pag. 414. Χλαῖνα Latinorum *Laena* eſt, & differt quodammodo a *Chlamyde*, ita tamen, ut alteram per alteram ex-

παρ' αὐτοῦ, μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθείσας. ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα, καὶ ἐμήνυσε περὶ τῶν βοῶν. Ἑρμῆς δὲ χαλεπήνας ὅτι διχόμυθος ἦν, ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ, καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παροδευόντων ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάττου.

exponant Grammatici, aliique promiscue adhibeant. Vid. *Jer. Marklandi Epist.* ad *Fr. Hare*, p. 87. & seqq. *Ovid.* l. d. vs. 700. aliter: *Juncta suo pretium dabitur tibi femina tauro.* *Lactant.* tantum: *praemium promisit.*

Ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ,] Ita rescripsi pro ἐράπισεν, quod utraque praeferebat editio. *Matth.* XXVI. vs. 67. οἱ δὲ ἐρράπισαν. Caduceum *Mercurii* sceptrum intelligit, de quo *Ovid.* II. vs. 736. *Servius* ad *Aen.* IV. vs. 242. Hinc χρυσοῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς. *Hesych.* Noster superius cap. 10. αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. De *Diana* cap. 2. ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἀψάμενος ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. Ῥαπίζω eleganter exponitur in *Glossis Cyrilli*, *expalmo*, *alapo*. *Gloss.* Latino Graec. *Alapatur*, ἀλαπάζει. *Alapator*, καυχητής. Vide num hoc vocabulum restitui possit *Senecae* controv. Lib. II. 12. *Quasi disertus es, quasi formosus es, quasi dives es: unum tantum non es quasi, alapam.* Cogitabam, *alapator* h. e. ἀνὴρ ὑβριστής. MUNCK.

Εἰς

ΑΣΚΑ-

chlaena, percontatur, anne furtivas boves praeteragi vidiſſet? Ibi Battus chlaena accepta indicium facit de bobus. Mercurius bilinguem eum eſſe indigne ferens, adacto baculo in ſaxum commutat, quod & frigori & aeſtui omni eſt obnoxium. Locus adhuc hodie ab iis qui transeunt, Batti appellatur ſpecula.

Εἰς πέτρον.] Idem *Lact. In lapidem eum, qui ab eventu.... index vocatur. Ovid.* vſ. 705.

—— Perjuraque pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index:
Inque nihil merito vetus eſt infamia ſaxo.

Λέγεται... παροδευόντων] Subaudi ὑπό. *Sophocl. Aj. Flag.* vſ. 820.

Ἔγνωκα δὴ φωτὸς ἠπατημένη.

Niſi melius putas diviſim legi, παρ' ὁδευόντων. Notat enim παρὰ idem interdum, quod ὑπό. Id quod etſi non obſervarunt Technici, nihilo tamen minus verum eſt. *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* IV. κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. *Apollod.* L. III. ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. *Scholiaſtes* in *Hypotheſi Iliad.* Λ. παρὰ τοῦ Νέστορος προτρέπεται. *Palaeph.* cap. 13. παρὰ πατρὸς ἐτάφη. Interpres: *juxta patrem ſepultus eſt.* Verte tu: *a patre ſepultus eſt.* Vide *Ovid.* 8. *Metam.* vſ. 234. MUNCK.

ASCA-

ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ. κδ'.

Ἱςορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Δημήτηρ ὅτε πλανῆτις ἐπῄει γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ· καὶ αὐτὴν ὑπὸ πολλοῦ καύματος ὑποδέχεται Μίσμη, καὶ

Αὐτὴν ὑπὸ π. κ.] *Nicandri*, cujus ipsa verba saepe retinet *Antoninus*, vocem genuinam hic excitavit *Piersonus Verisim.* pag. 37. Καὶ αὐτὴν ὑπὸ cet. *Lactantius* & *Ovidius*, quos testes citat, confirmant; ille *aestu torrida:* hic, *Fessa labore sitim collegerat.*

Μίσμη,] Hanc historiam tam diverse tradunt scriptores, ut alter cum altero non solum non conciliari possint, sed nec sibi conveniant. Aliter *Antoninus*, aliter *Apollodorus* L. I. c. 5. Aliter *Nicander*, qui duas, quas *Ovidius* persequitur, L. V. *Metam.* a vs. 438. & 462. fabulas confundere videtur. Cl. *Burm.* ad *Ovid.* vs. 448. sed & ipse *Ovidius* eamdem hanc fabulam longe diverso modo refert in *Fastis* L. IV. a vs. 401. In his de *Metanira Celei* uxore agit, a cujus filiabus primum excepta *Ceres* ad *Metaniram* ducebatur, ejusque filium *Triptolemum* morbo laborantem sanitati restituit, serendique artem docuit Dea, cui epulum apposuit grata mater. In *Metamorphosi Cererem* ab egena muliere in casam fuisse receptam potuque recreatam tradit. *Celeum* senem facit in *Fastis*, & pauperem, contra ac reliqui. Nam *Ovidio* qui patrocinantur *Virgilii* loco I *Georg.* vs. 165. frustra sunt. *Eleusiniorum* regem *Celeum* faciunt ibi *Servius* & *Philargyrius*, quod confirmatur auctoritate *Apollodori* d. l. τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων. *Fragm. Homeri* ex *Hymn.* in *Cerer.* Ἡγήτορα λαῶν. laudat. *Neapoli* ad *Ovid. Fast.* d. l. & *Athenagorae*, qui p. mihi 16. Ἀθηναῖοι μὲν Κελεὸν καὶ Μετάνειραν ἵδρυνται θεούς. Unde etiam videmus *Celei* uxorem *Metaniram*, (alibi & apud alios male *Meganiram*) fuisse, quod *Ovi-*

XXIV. ASCALAPHUS.

Refert Nicander Libro IV. de Formarum Alterationibus

Quo tempore filiam quaerens Ceres universam obivit terram; conquievit in Attica: eamque magno aestu languentem Misma excipit, potumque offert;

Ovidius, *Apollodorus*, aliique constanter quoque docent, excepto tantum *Nicandro* in *Theriac.* vs. 486.

—— ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δειδέξατο πέρίφρων.

Ubi nescio quid velit *Meursius* in *Eleusin.* c. 3. legens: *quando in Celei ancillis Therapnis* &c. Vid. Viri D. ad *Hesych.* V. & inprimis *D'Arnaud.* qui, quod & *Heinsius* jam fecerat, hemistichium illud ex *Nicandro* producit. Verosimilius itaque *Cererem* prius ab una ex *Metanirae* ancillis exceptam fuisse, ut alii tradunt; & quidem nomine *Jambes*, quod ipse *Nicander* memorat vs. 130. *Alexiph.*

—— —— ποτὸν : ὅ ποτε Δηὼ
Ἀσχαλόωσ' ἔβρεξεν ἀνὰ ἄστυρον Ἱπποθόωντος
Θρηΐσσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥητρῇσιν Ἰάμβης.

Quem locum ad *Ovid. Metam.* d. l. *Micyllus* recte ita interpretatur, ut non *Jambe Hippothoontis* ancilla dicatur, sed urbs *Hippothoontis*, nempe *Eleusin*; in qua habitabat *Celeus*. Et tamen hic forte locus *Scholiasten Euripid. Orest.* ad vs. 962. in errorem adduxit, quamquam cetera ad historiam illustrandam non parum conducit. Ἡ Δηὼ, νῆστις περιήρχετο, ζητοῦσα αὐτήν. καὶ δὴ περιερχομένη καὶ ζητοῦσα αὐτὴν ὑπεδέχθη ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἱπποθόωντος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας. ἥτις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον. ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτῇ οἶνον, ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρός. Ἀλφίτων δὲ κυκεῶνα ἐκέλευσεν αὐτῇ

καὶ δίδοι ποτὸν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό· καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε κατὰ τὸ δίψος τὸ ποτὸν ἀθρόον· ὁ δὲ παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκάλαβος ἰδὼν, ἐποίησε γέλωτα, καὶ αὐτὴν ἐκέ-

κατασκευάσαι. ὃν δεξαμένη ἔπιεν. Ἰάμβη δή τις δούλη τῆς Μετανείρας, ἀθυμοῦσαν τὴν θεὰν ὁρῶσα, γελοιώδεις λόγους καὶ σκώμματά τινα ἔλεγε, πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεόν. Honesta haec & *Apollodoro* confirmata Deae magis conveniunt, quam, quod alii volunt, turpi & obscoeno spectaculo, quod & *Ovidius*, observante *Burmanno*, praetermisit, delinitam fuisse.

Διδοῖ ποτὸν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό·] *Polentatam potionem*, *Lactant.* & *Ovid.* ll. infra cit. *Arnobius* L. V. (p. m. 103.) *Perducit totum Cyceonis laeta liquorem.* Ἀλφίτων κυκεῶνα appellat *Euripidis Schol.* (infra l.) *Hom.* Interpres ad *Il.* Λ. 623. Ἔστι δὲ δίψους ἴαμα ὁ κυκεὼν, ἐκ διαφόρων εἰδῶν σκευαζόμενος. Eadem verba legas apud *Etymol. M.* auctorem in Κυκεών. Adde *Hesych.* in Κυκεῶ. MUNCK. Vid. inprimis *Heins.* & *Burm.* ad *Ovid.* vs. 450.

Τὸ ποτὸν ἀθρόον·] *Xyland. confertim. Lactant. Cum avidius biberet.* Ἐξέπιε κατὰ δίψος τὸ ποτὸν ἀθρόον, quod esset, *totum Cyceonis potum.* Mallem tamen ἀθρόως, hoc est, οὐ διαιροῦσα εἰς μικρότατα τῶν ἐκπομάτων, ut aït *Theocriti Schol.* ad *Eid.* Z. vs. 69. *Schol. Hom.* ad *Il.* X. vs. 29. Οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι &c. Sed ἀθρόον adverbialiter accipi potest. *Gregor. Naz.* Στιχ. Χόλος προσῆλθε, καὶ ὡς ἔκλεψεν ἀθρόως. Sed in *Excerpt. Vet. Cod.* quae penes me sunt, ἀθρόον. Vid. *Fabr.* ad *Anacr.* p. 154. *Etymol. M.* Auct. in Ἀμυστί. Ἀμυστὶ πίνειν. οἱ δὲ ἀθρόως. De potu illo *Ovid.* L. V. vs. 450.

Dulce dedit testa quod coxerat ante polenta.

Ad quem versiculum vide Commentatores. Ἀλφίτων κυκεῶνα vocat *Eurip. Schol.* ad *Orest.* pag. 209. Edit. *Steph.* ubi hanc fabulam habes. MUNCK. Hinc ἐξαμυστίσαι *Suidae*, ἀμυστὶ, τουτέστιν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πίνειν. Atque ita ἀθρόον cum ἐξέπιε jungendum est. Sic in *Apollodoro* Lib. I. c. ult. §. 24. ὃς ἔλεγεν, ἐπειδὰν ἀθρόως θεάσηται), uti in omnibus Editt. etiam Coll. *D'Orvill.* est, ἀθρόους legendum opinor.

Παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκάλαβος·] Hic iterum intricata omnia. Quem *Antoninus Ascalabum*, *Stel-*

offert, in quo pulegium & farina aquae erant permixta. Quem cum ob sitim Ceres confertim ebibisset, filius Mismae Ascalabus in risum se convertit: eique denuo lebetem profundum, aut dolium afferri

Stellen vocat *Lactantius*. Alii aliter. Vid. *Heins.* ad *Ovid.* d. l. vs. 451. *Mismes* filium facit Noster. *Lactantius : puerum quemdam ejusdem casae.* Neque hoc alienum; nam *Ovidius*, ubi dixerat, *Prodit anus* e casa, subjungit: *duri puer oris & audax Constitit ante Deam.* Poena ab his non ita diverse describitur: Ab illo, *Eam procacius est prosequutus, praedicans aviditatem ejus in bibendo: cujus dea audacia pueri offensa, in malis partem potionis in eum effudit, fecitque ut in stellionem converteretur, qui potionem sparsam polenta tergo ostenderet*; Ab hoc,

— *Neque adhuc epota parte loquentem*
Cum liquido mixta perfudit Diva polenta.
Combibit os maculas : &, qua modo brachia gessit,
Crura gerit: cauda est mutatis addita membris:
Inque brevem formam, ne sit vis magna nocendi,
Contrahitur: parvaque minor mensura lacerta est.

Certe *Antoninus* duas hic fabulas confundit, pueri, quicumque fuerit, qui *Cererem*, quod avidius biberet, irriserit, inque *Stellionem*, id est, lacertam variegatam, vid. *Isidor.* Lib. XII c. 4. conversus fuerit; & alterius, qui *Proserpinam* apud Inferos mali Punici grana gustasse indicaverat, ut narrant *Apollodorus* & *Ovidius* in sequenti fabula. Hujus nomen demum fuit *Ascalaphus*, uti scribendum ex aliis liquet, nati ex *Orphne* & *Acheronte*, ut *Lactant.* & *Ovid.* vel, ut *Apollodorus* ait, ex *Gorgyra* & *Acheronte*, ob indicium hoc in avem bubonem mutati, ut tradit *Lactantius* & *Ovidius*, a quibus tamen magno opere dissentit *Apollodorus*, qui *Ascalapho* ob falsum testimonium grave saxum apud Inferos inpositum scribit, quod tamen, uti idem narrat Lib. II. cap. V. cum *Hercules* ad Inferos delatus revolvisset, tum demum *Ascalaphum* a *Cerere* in *Bubonem* fuisse conversum. Ὦτον dicit, ut cum *Munckero* non sit, quod in *Gloss. Steph.* reponamus ὠτίς. De Ἀσκάλαβος vid. *Suid.* V. Ἀσκαλαβώτης, vel ubi eadem reperies, *Etymol.* M. & in V. Γαλεώτης. *Phile* de *Anim.* pag. 120. & *Bochart. Hieroz.* p. 1087.

Ἀσκάλαβος] Vitiose in edi-

ἐκέλευσεν ὀρέγειν αὐτῇ λέβητα βαθὺν, ἢ πιθάκνην· Δημήτηρ δὲ κατ' ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτοῦ τὸ καταλειπόμενον προσέχεεν· ὁ δὲ μεταλαβὼν, ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων μεμίσηται· καὶ ἔστιν αὐτοῦ δίαιτα παρ' ὀχετόν· ὁ δ' ἀποκτείνας κεχαρισμένος γίνεται Δήμητρι.

tionibus vulgatis ἀσκαλαβός. Ἀσκάλαβος & ἀσκαλαβώτης est *Stellio Ovid.*

> —— *Aptumque colori*
> *Nomen habet, variis stellatus*
> *corpora guttis.*

Miror *Ascalaphum* transtulisse *Xylandrum*. Ἀσκάλαφος enim vocabulum avis, de qua *Aristot.* L. II. c. ult. Eo nomine etiam dictus fuit *Orphnes* vel *Gorgyrae*, ut alii, & *Acherontis* filius, qui *Proserpinae* suo indicio reditum ademit. Vid. *Ovid.* L. V. *Metam.* vs. 539. & *Apollod.* L. I. p. 13. In Bubonem conversum illum canit *Ovidius* Lib.

ΜΗΤΙΟΧΗ καὶ ΜΕΝΙΠΠΗ. κέ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'. καὶ Κόριννα ἑτεροίων ά.

Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίᾳ θυγατέρες ἐγέ-

Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως] De *Orionis* ortu conf. Viri D. ad *Hygin.* c. 195. & *Astron.* Lib. II. c. 35. ubi, cum in aliis locis ejus patris nomen corrupte scribat, diserte legit *Hyriea*, quomodo ubique restitutum ivit *Munckerus*, & ad *Ovid.* L. V. *Fast.* vs. 535. Est itaque etiam *Apollodoro* Lib. III. c. 10. restituendum, ubi Ὑρέα, vel quod deterius, in Coll. *D'Orvill.* Ὑερία, reperias. Cum nostro facit *Eratosthenes* C. XX. *Schol.* *Hom.*

afferri juſſit. Ceres irata, quod reliquum potionis erat, ei infudit. Isque mutata natura in variegatam corpus beſtiam aſcalaphum abiit, diis hominibusque exoſam. Degit juxta cloacas: & gratam Cereri rem praeſtat, qui eum interficit.

Lib. modo laudato. At *Apollodorus* L. II. p. 107. Ἀσκάλαφον οὖν Δημήτηρ ἐποίησεν ὦτον. Interpres: *Ceres Aſcalaphum in bubonem mutavit.* Atqui non ὦτος, ſed βύας eſt bubo. *Philoſ. Hiſt. A.* Lib. VIII. c. 12. ὁ δὲ ὠτὸς ὅμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων. ἔνιοι δὲ νυκτικόρακα καλοῦσιν. *Plin.* L. X. cap. 23. *Otus bubone minor eſt, noctuis major, auribus plumeis eminentibus, unde & nomen illi: quidam Latine aſionem vocant. Gloſſ. Steph. Avis Tarda*, ὦτος. corrig. ὠτίς. *Gloſſ. Cyrill.* ὠτὶς, τὸ ὄρνεον, *avis Tarda.* Vid. *Plin.* Lib. X. cap. 22. MUNCK.

XXV. METIOCHA & MENIPPA.

Narrat Nicander Lib. IV. *de Immutatis, & Corinna de Alteratis libro primo.*

Orion Hyriei F. in Boeotia, filias habuit Metio-

Hom. Il. Σ. vſ. 486. & *Palaeph.* C. V. Viris D. jam citati.

Ἐν Βοιωτίᾳ] In oppido *Boeotiae Tanagra*, teſtibus *Hom. Schol.* ad *Il.* Σ. vſ. 486. *Euſtath.* ad *Il.* Ρ. vſ. 200. *Palaeph.* Cap. V. Male in *Thracia* eum locat *Hygin.* c. 195. *Ariſtonicus* tamen apud Eumd. *Aſtron.* II. 24. *Thebis* eum, *Pindarus* in inſula *Chio* vixiſſe produnt. Nimirum ex *Boeotia Chium* venit, ut inſulam a feris beſtiis repurgaret.

ἐγένοντο Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὗται, ὅτε Ὠρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρί· καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν· Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος· ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς, καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς, ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριουνίους· ἔφη δὲ καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιντο· πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον, οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρ-

ret, ut scribit *Theo* ad *Aratum*, pag. 81. Ed. *Lond.* *Tzetzes* in *Lycophr.* p. 61. Ποιμανδρία πόλις Βοιωτίας, ἡ καὶ Τανάγρα καλουμένη. *Boeotium* etiam *Nicander* facit *Theriac.* Sed perperam ejus patrem *Orieum Scholiastes.* MUNCK. Vid. quem ad *Hyg.* laudat *Staveren.* *P. Leopard.* L. XIII. *Emend.* c. 22.

Μητιόχη] Vid. *Ovid.* Lib. XIII. *Met.* vs. 692. MUNCK.

Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν... ἱστοὺς ἐξυφαίνειν·] Nimirum textoriae artis inventrix *Minerva.* Unde ὑφαντικὴν καὶ ὑφαίνειν δῶρα Ἐργάνης δαίμονος appellat *Aelianus* ποικ. ἱσ. L. I. c. 2. ad quem locum consule Clar. *Scheffer.* MUNCK.

Ἐξυφαίνειν·] *Pertexendi.* Vindicat hoc verbum *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XII. c. 57.

Δύο τοὺς Ἐριουνίους·] *Mercurius* κατ᾽ ἐξοχὴν Ἐριούνης & Ἐριούνιος dicitur, hoc est, explicante *Eustathio*, ὁ λίαν ὠφελῶν, παρὰ τὸ ἐρι καὶ ὀνῶ, ἢ χθόνιος παρὰ τὴν ἔραν. Ἐριούνιος ergo Ἑρμῆς est χθόνιος Ἑρμῆς *Luciani* & *Sophoclis Aj. Flagell.* vs. 843.

Καλῶ δ᾽ ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν
καὶ χθόνιον.

Quid impedit ergo, cum ἐτυμολογία nihil repugnet, quominus & ἐριούνιοι iidem dicantur, qui χθόνιοι? Exempla tantum aliorum desidero. MUNCK. Exempla, quae desiderat *Vir Erud.* non longe sunt quaerenda. Ea dabunt ipse *Antoninus* & *Etymologici M.* Auctor: Ille eosdem, quos hic ἐριουνίους, mox vocat δαίμονας χθονίους: Hic Ἐριούνιος, χθόνιος cet. ut recte hic *Berkelius*, qui praeter eos alium *Etymologici* locum & *Eustathium* laudat. Sed inde, quam-

tiocham & Menippam. Hae, quo tempore patrem Diana ex hominibus sustulit, apud matrem educabantur. Minerva porro texendi artem eas docuit, Venus pulchritudine donavit. Cum autem totam Aoniam invasisset pestis, multique exanimarentur, missi sunt qui Apollinis Gortynii oraculum consulerent. Iis praecepit Deus, ut duos Eriunios deos demulceant: ac iram deûm placatum iri, si duae virgines iis immolarentur. In civitate nulla virginum

quamquam videmus synonyma esse, & saepe jungi, ut patet ex eodem *Etymol.* V. Ἐρεχθόνιος, *Aristoph. Ran.* vs. 1175. aliisque; constat proprium esse *Mercurii Epitheton*, quod ex *Homero*, *Hesychio*, aliis manifestum est. Vid. *Schol. Il.* Ω. vs. 360. *Il.* Υ. vs. 35. & 73. & *Spanhem.* ad *Aristoph.* d. l. Ut hoc loco, quum in tota *Antonini* fabula ne mentio quidem *Mercurii* fiat, alii intelligantur, nempe *Pluto* & *Proserpina*, ut bene observat *Galeus*, quamquam, quod addit, ita exponere *Eustathium* & *Hesychium*, invenire non potui, nisi quod hic: Χθόνιος Ζεύς, ὁ Ἀΐδης.

Εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι] Ita sententia postulat, ut reposui. *Si duae virgines sponte se offerentes illis duobus immolentur.* Vitiose editum fuerat, ἔχουσαι: & bis inferius, ἔκουσαι. Hoc unum est de responsis in pestilentia datis, de quibus *Petronii* Interpretes. MUNCK.

Ἑκοῦσαι] Ἑκὼν & ἔχων passim confunduntur. Vid. ad *Sophocl. Ajac.* vs. 455. *G. Canter.* Lib. VI. L. N. c. 23. & *Schwebel.* ad *Onosand.* p. 112. Saepius in pestilentia ejusmodi Oraculorum responsa, *virgines immolarentur*, data. *Petron. Sat.* C. I. *Responsa in pestilentia data, ut virgines tres aut plures immolentur*, ubi vid. *Burmann.* Sed inprimis requirebatur, ut se, quod aït Auctor, immolandas traderent ἑκοῦσαι. Hoc eici potest ex *Quinctiliani* ibidem *Wouwerio* citati verbis: *In pestilentia responsum est virginem immolandam, forte ductam pater virginem* negavit, magistratus immolavit, non finiebatur *pestilentia. iterum sortiti sunt, altera immolata est.* Vid. etiam *Berkelii* nota.

παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος· αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο παρὰ τὸν ἱστὸν, ἑκοῦσαι τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο, πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον· τρὶς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἑκοῦσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνήῤῥηξαν τὴν σφαγήν· καὶ αὗται μὲν ἀμφότεραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν· Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἀΐδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες, ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανὸν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἱδρύσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον

μον

Γυνὴ θῆσσα] A θὴς, δοῦλος, μισθωτής. *Hesych.* Dictum, ut γυνὴ πόρνη. *Jud.* Cap. XI. vs. 1. Vid. not. ad cap. 35. MUNCK.

Τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο,] *Xyl. Sponte sua mortem pro omnibus delegerunt.* Videtur legisse πάντων. Et certe non deterius est, quam αὐτῶν. quanquam referri id possit ad Γορτυνίων. MUNCK. Frequens vitium hic quoque corrigi poterit, scribendo ὑπὲρ ἀστῶν, *pro civibus.* VALCKENAR. Hoc dubio caret. *Lactant. Orionis filiae, quae pro populo Thebano passae erant immolari. Ovid.* L. XIII. *Metam.* vs. 695. *Pro populo cecidisse suo.*

Βοησάμεναι] *Ruhnken.* V. Cl. emendat ἐπιβοησάμεναι. Sic enim C. VII. Πλεῖστα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τοὺς θεούς. C. XI. Πλεῖστα τὴν Ἄρτεμιν ἐπεβοήσατο. C. XX. Οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τοὺς θεοὺς ἐπεβοῶντο.

Κερκίδι] Κερκίδες radii textorii sunt. *Virg. Aen.* IX. vs. 576.

Excussi manibus radii revolutaque pensa.

Schol.

num se ad satisfaciendum oraculo obtulit, donec ancilla id Orionis filiabus exposuit, ad telam sedentibus. Eae oraculo cognito, sponte sua pro omnibus mortem oppetere, priusquam popularis lues ipsas interficeret, delegerunt. Propterea cum manes ter invocassent, professae se ipsis ultro offerre victimae loco, radio claviculas percusserunt, ruptoque jugulo in terram corruerunt. At Proserpina & Pluto miserati, virginum corpora e medio abstulerunt, & eorum loco stellas de terra excitarunt, quae cum apparuissent, in coelum evaserunt, eosque Cometas appellant. Caeterum apud Orchomenum Boeotiae urbem omnes Aones illustre his virgini-

Schol. Eurip. ad *Hecub.* vs. 1153. κερκὶς κυρίως ὁ ἄτρακτος, ἐν ᾧ ὑφαίνουσι. MUNCK. Adde in *Bacch.* vs. 1235. & *Iphig.* in *Taur.* vs. 222. vocatur κερκὶς Παλλάδος, texendi quippe artis inventricis, a qua etiam *Orionis* filias artem eam edoctas tradit *Antoninus*.

Τὴν σφαγήν·] *Gloss. St. Jugulus*, & *Jugulum*, κατακλεὶς, σφαγή. MUNCK. Aliter earum mortem describit *Ovid.* d. l. vs. 693.

Hanc non femineum jugulo dare pectus aperto,
Illam, demisso per fortia vulnera telo
Pro populo cecidisse suo.

Φερσεφόνη] *Hesych.* Φερσεφόνεια, ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ, ἡ φέρουσα τὸ ἄφενος, τουτέστι τὸν πλοῦτον. διὰ τὸν καρπὸν, ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄνησιν. *Gloss. Bened. Proserpina*, Φερσεφόνη. MUNCK. Alias dicitur Περσέφασσα. *Ovid.* cui alibi passim *Proserpina* scribitur, in *Fastis* semper *Persephonen* retinet.

Ἐν Ὀρχομένῳ] Scribo Ὀρχομενῷ. Ita est C. X. & sic ex

 Pho-

μον τῶν παρθένων τύπων. καὶ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσι· προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους.

Pherecyde apud *Schol. Apoll. Rh.* ubique in *Apollodoro* reposuit *Aegius*, nec secus alii.

Προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς] Atqui in *Aonia* natas virgines istas, & ab *Aonibus* templo honoratas dixit in praecedentibus. An ergo Ἄονες pro Αἰολεῖς reponendum? Ita Viro Cl. (*Berkelio*) visum, qui nuperrime in *Antoninum* notas suas recoxit. Non accedo. Quae consecratae primitus fuerint ab *Aonibus* sive *Boeotiis*, illas etiamnum ab *Aeolensibus Coronidas* appellari, nihil habet absurdi. *Aeolensium* enim nonnulli sedem ceperunt postmodo in *Boeotia*. *Hom. Schol.* ad *Il.* Π. vs. 233. Ἐπεὶ Πελασγοὶ κατῴκησαν τὴν Δωδώνην, ἐκβληθέντες ἀπὸ Βοιωτίας ὑπὸ Αἰολέων ἐξ Ἄρνης τῆς Φθιώτιδος. Ne dicam jam plurimos *Aeoliensium* fuisse *Boeotios*. *Etymol.* in Αἰολεῖς. Ὀρέστης κατὰ χρησμὸν συνήθροισε πολλοὺς τῶν διομαζομένων Αἰολέων, ὡς μέν τινες, ὅτι πλεῖστοι ἦτοι Βοιωτοὶ ἦσαν, ὡς δὲ Μενεκλῆς, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν συνηθροῖσθαι. Sane ex variis gentibus conflatos esse *Aeolenses*, & inde nomen sortitos affirmat etiam *Tzetzes* in *Lycophr.* pag. 200. Ceterum post τὸ πλεῖστοι interserit Δωριεῖς *Sylburgius*; quam ejus conjecturam cum alia adstruunt, tum & illud, quod aït *Eustath.* ad *Dionys.* vs. 820. Ἡ

ΥΛΑΣ.

ginibus templum dedicarunt, iisque quotannis pueri & puellae ſacra placandi cauſa offerunt dona: atque etiamnum ab Aeolenſibus eae Coronides virgines nominantur.

Ἡ Δωρὶς ἡ αὐτὴ τῇ Αἰολίδι ἐςί. Ubi autem *Doris*, & quae ejus urbes fuerint, inter alios breviter refert *Ariſtoph. Schol.* ad *Plut.* Act. II. Sc. 3. Cognationem *Aeolenſium* & *Boeotiorum* hoc quoque vel inprimis arguit, quod a *Varrone* Lib III. L. L. *Aeoles Boeotii* vocantur, & *Strabo* L. VIII. docet non aliam eſſe *Doricam* dialectum, quam *Aeolicam* antiquam, & non extra *Iſthmum* ſolum, ſed in *Iſthmo* etiam poſitas gentes *Aeolicas* fuiſſe, quemadmodum pridem in de *Numm. Praeſt.* pag. 62. obſervavit *Illuſtr. Spanhem.* MUNCK.

Κορωνίδας παρθένους.] *Lactant.* *Harum* (*Orionis* filiarum) *proce cum cineribus adusti eſſent, duo adoleſcentes inde increverunt: qui & virginum nomine Coronae ſunt nominati* Ubi in MS. etiam *Coronidae* invenit *Munckerus*, idque probaſſet, niſi ſecus *Ovid.* d. l. qui vſ. 695. ſic canit:

——— Pulcrisque per urbem
Funeribus ferri, celebrique in parte cremari:
Tum de virginea geminos exire favilla,
Ne genus intereat, juvenes, quos fama Coronas
Nominat.

ΥΛΑΣ. κϛ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Ἡρακλῆς ὅτε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἔπλει, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν ἀποδειχθεὶς, συνεπήγετο μεθ' αὐτοῦ καὶ Ὕλαν, παῖδα μὲν Κήϋκος, ἐκτό-

Ἑτεροιουμένων δ'.] Perperam omnino. Scribendum β'. auctore *Scholiaste Apollonii* ad L. I. 1236. Καὶ Νίκανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἑταιροιουμένων (leg. ἑτερ.) ὑπὸ πασῶν φησιν αὐτὸν ἁρπαγῆναι τῶν νυμφῶν. MUNCK.

Ἀργοναυτῶν] Libet de *Minyarum* vocabulo, quod interdum *Argonautis* tribuitur, heic aliquid commentari. Obiter tantum eam rem tetigi in notis ad *Hyg*. c. 14. Sed ut pleraque iſtius opellae, ita etiam illud fuit deproperatum. *Argonautae Minyae* dicti, quod *Minyae* filiae, ut *Hygin.* autumat, plurimos eorum pepererint. Idem tradit *Apollon.* Lib. I. vſ 230. *Feſtus* in voce *Minyae.* Non, puto, deterius dixeris, quod *Argonautarum* praeſtantiſſimi ex *Minyarum* gente erant. Erant autem iſti *Minyae Theſſaliae* incolae, ex *Orchomeno Minyeo* oriundi. *Strabo* Lib. IX. Interprete *Xylandro: Sequitur apud Homerum Orchomeniorum recenſio, quos ille a Boeotica gente ſegregat. Minyeum autem Orchomenum appellat a gente Minyarum. Atque inde quosdam coloniam in Iolcum deduxiſſe ferunt, unde Argonautis Minyarum ſit factum nomen.* Hinc intelligis illud, quod annotavit *Apollonii Scholiaſtes* ad L. I. vſ. 230. ὁ δὲ Σκήψιός φησι περὶ τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας Μινύας προσαγορεύεσθαι. Et hunc locum in animo habuit *Euſtathius* ad *Il.* B. *Oſtendit*, inquit, *Geographus*, ὅτι Μινύαι τινὲς Ὀρχομένιοι ἀπῴκησαν εἰς Ἰωλκόν, ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται Μινύαι παρὰ Λυκόφρονι. Quamvis licet a *Boeotica* gente ſegreget *Orchomenios Homerus*, nihilominus tamen in *Boeotia Minyeum Orchomenum*, unde *Theſſalici Minyae* orti, collocant. *Euſtath.* ad *Hom. Catal.* vſ. 18. ὁ Βοιώ-

τιος

XXVI. HYLAS.

Narrat Nicander Lib. IV. *Alteratorum.*

Hercules cum Argonautis, a quibus erat dux creatus, navigans, una secum duxit Hylam Ceycis F.

τιος (Ὀρχομενὸς) Μινύειος, ἐπεὶ Μινύας ποταμὸς αὐτὸν παραῤῥεῖ. ἢ ὅτι γένος λαμπρὸν οἱ Μινύαι, ἀπὸ Μινύου τινὸς βασιλέως κληθὲν, ἐν αὐτῷ ᾤκησαν. Consentit brevium *Scholiorum* auctor, quem *Didymum* faciunt, & *Pindari Scholiastes* ad *Olymp. Od.* 14. Sed unde isti *Minyarum* populo nomen? *Scholiastes Apollonii* loco modo laudato, a *Minya Orchomeni* filio, & urbis cognominis rege. *Pindari Scholiastes* a *Minyo* quodam *Thessalo. Farnab.* ad L. VI. *Met. Ovid.* vs. 720. a *Minyeo Thessaliae* fluvio, qui postea *Orchomenus* dictus. Atqui contra habet. *Minyeus* a *Minyis Argonautarum* posteris nomen accepit, teste *Strabone* L. VIII. p. 402. Edit. *Xyl.* qui cum non *Thessaliae*, ut *Plinius* Lib. IV. c. 8. sed *Elidi* cum *Pausania* L. V. pag. 296. Edit. *Wechel.* adscribit, pariterque, si *Strabo*, quemadmodum censet *Ortelius*, peccavit, cum *Anigro* confundit. Denique ψευδώνυμος ille *Didymus*, a *Minya* flumine *Orchomenum* praeterfluente. Ψευδώνυμον voco, quoniam ipse *Didymum* auctorem laudat ad *Il.* A. 403. Δ. 379. 475. *Paganismum* notat ad *Il.* H. 80. *Hebraïsmum* K. 559. E. 329. Fuit ergo *Christianus.* MUNCK.

Στρατηγὸς... ἀποδειχθεὶς,] Facit cum *Dionysio*, quem etiam hoc tradere scribit *Apollod.* L. I. MUNCK.

Παῖδα μὲν Κήυκος,] *Theodamantis* filium faciunt *Hyg.* cap. 14. *Prop.* Lib. I. *El.* 20. *Apollon.* L. I. καὶ ἄλλοι ἄλλων. Confer *Schol. Apollon.* ad vs. 1207. L. I. *Schol. Theocr. Eidyll.* 13. Cujus supinitatem castigat *Rutgers.*

Ἐκτόπως νέον δὲ ϗ καλόν· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ στενὸν ἐξίκοντο τοῦ Πόντου, ϗ τὰ σφυρὰ παρέπλευσαν τῆς Ἀργανθώνης, ϗ ἐγένετο χειμὼν καὶ σάλος, ἐνταῦθα καταβαλόντες ἀγκύρας, ἀνέπαυσαν τὴν ναῦν· ϗ Ἡρακλῆς παρεῖχε τοῖς Ἥρωσι τὸ δεῖπνον· ὁ δὲ παῖς Ὕλας ἔχων κρωσσὸν, ἦλθε πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν,

gerſ. Var. Lect. Lib. III. c. 8. MUNCK. *Apollod.* Lib. I. IX. 19. Ὕλας ὁ Θειοδάμαντος παῖς. *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vſ. 131. menda liberandus: Ὕλας Ἡρακλέους ἐρώμενος, υἱὸς Θειοδάμαντος τοῦ Τρύοπος. (leg. τοῦ Δρύοπος.) ἔστω Μνασέας. Ἑλλάνικος δὲ Θειομένητα ἀντὶ Θειοδάμαντος καλεῖ. Sed & illud nomen alio modo effertur eidem *Schol.* ubi totam hanc *Hylae* hiſtoriam apud alios diverſam memorat vſ. 1207. Τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντος φησὶν υἱὸν εἶναι, Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους. Ἀντικλείδης δὲ ἐν Δηλιακοῖς ἱστόρησεν οὐ τὸν Ὕλαν εἰς τὴν ὑδρείαν ἐξεληλυθέναι, ἀλλὰ τὸν Ὕλον, ϗ ἀνεύρετον γενέσθαι. ἐγένοντο δὲ πολλοὶ ἐρώμενοι Ἡρακλέους, Ὕλας. . . Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εὐδόθεον φησὶ τὸν Ὕλαν ἐρώμενον Πολυφήμου ϗ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Ὄνασος δὲ ἐν πρώτῳ Ἀμαζονίδων ἀληθέστερον τὴν ἱστορίαν ἐκτίθεται, οὐχ ἡρπάσθαι αὐτὸν ὑπὸ Νυμφῶν, ἀλλὰ κατενεχθαι εἰς κρήνην, ϗ οὕτως ἀποθανεῖν. cet. Sed alia & his fere oppoſita vid. ad vſ. 1236. *Ceycis Trachiniae* regis, ad quem ſe recepit *Hercules*, meminit *Diod. Sic.* Lib. IV. 168.

Ἐκτόπως] Ita reſcripſi pro ἴτυπος' voce nihili. Niſi operae dormitarunt, mirari convenit doctiſſimum *Xylandrum*, cur ἄτόπως potius, quam ἐκτόπως, cum iſtud toties in hoc libello legiſſet, margini appingendum curaverit. Tametſi nimium jam diu eſt, cum ita legendum eſſe vidi, moneo tamen, ne quis fidem meam deſideret, hoc in *Leidenſi* quoque Editione eſſe annotatum. MUNCK. Ita & *Berkelius*, niſi quod, ſi illud minus placeat, ὑπερφυῶς ſcribendum cenſet. Quid vero eſt ὑπερφυῶς νέον δὲ ϗ καλόν? Praeterea, uti verba non ſemper ſuo loco poſita aliquando deprehendes, ſic nullus dubitabis, quin cum Cl. *Ruhnkenio* legendum ſit: Νέον δε ϗ ἐκτόπως καλόν.

Ἀργανθώνης,] *Arganthum* appellat *Propert.* L. I. *Eleg.* 20. Ἀργανθώνειον ὄρος *Apollon.* L. I. vſ. 1178. Ἀργανθώνιον *Strabo* L. XII. pag. 658. Edit. *Xyl.* MUNCK.

Ἀργανθώνης,] De muliere *Arganthone*, quae forte nomen dedit, agit *Parthenius* cap. 36. Vid.

F. adolescentem pulchrum. Ut ad fauces Ponti pervenerunt, & Arganthones procursus praetervecti sunt, tempestate & fluctibus coortis, anchoras jecere, navemque inhibuerunt. Praebuit tum heroïbus Hercules coenam: puerque Hylas cum urna ad Ascanium amnem ivit aquam iis allatum. Quem

Vid. *Toupii* elegantem notam in *Suid.* Tom. I. inprimis pag. 169.

Χειμὼν καὶ σάλος,] Infr. c. 37. ὑπὸ χειμῶνος εἰς Ἰώνιον ἐκφέρεται πόντον. *Lucas Act.* c. 27. vs. 20. Χειμῶνος οὐκ ὀλίγου ἐπικειμένου. *Schol. Pind.* ad *Od. Pyth.* V. καταπονηθέντες τῷ χειμῶνι καὶ τῇ πολυχρονίῳ πλάνῃ. Imitatur *Virg. Aen.* V. vs. 11.

Noctem hyememque ferens.

Gloss. Cyrill. Χειμὼν γνοφώδης καὶ μέγας, *Tempestas.* MUNCK.

Κρωσσόν,] Cum κρωσσὸς sit hydria, non χρωσὸς, non dubitavi pro χρωσσὸν reponere κρωσσόν. *Theocrit. Eid.* XIII.

Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν.

Nasiterna antiquis dicebatur, ut notavit *Fulgentius.* MUNCK.

Πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμόν,] De hoc late agit *Munck.* ad *Hygin.* pag. 52. ubi *Ascanii* nomen in *Servio Ecl. Virg.* vs. 43. restituit: *Apud fontem Calciamnis* (ita invenit) *cum aquatum iissecet.* *Ciaci amnis* dedit Cl. *Burmannus*, qui forte *Caici* vel cum *Munckero Ascanii* legendum existimat. Malim *Ciani amnis.* Κίος & fluvius & *Mysiae* urbs. Κιανοὶ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες. *Schol. Theocrit.* paulo post ad *Hygin.* cit. *Idyll.* XIII. 30. Et sic *Apollon. Rhod.* L. I. vs. 1354.

Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοί.

Hygin. d. l. *Hylas enim in Moesia* (*Mysia* ut emendant V. D.) *a Nymphis juxta Cion flumenque Ascanium raptus est.* *Dionys. Perieg.* vs. 805.

Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης,
Ἧχι περ ἱμερόεντα Κίος προχέει ῥέεθρα·
Τοῦ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἡρπάξατο νύμφη,
Ὀτρηρὸν θεράποντα πελωρίου Ἡρακλῆος.

Schol. Μύσιος ποταμὸς ὁ Κίος προχέει ἱμερόεντα ῥέεθρα, καὶ πόλις ὁμώνυμος ἡ Κίος. περὶ δὲ τὸν Κίον ποτα-

μὸν, ὕδωρ ἀποίσων τοῖς ἀριστεῦσι. καὶ αὐτὸν ἰδοῦσαι νύμφαι, τοῦ ποταμοῦ τούτου θυγατέρες, ἠράσθησαν· ἀρυόμενον δὲ καταβάλλουσιν εἰς τὴν κρήνην· καὶ ὁ μὲν Ὕλας ἀφανὴς ἐγένετο· Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐνόστει, καταλιπὼν τοὺς ἥρωας, ἐξερευνᾷ πανταχοῦ τὸν δρυμὸν, καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὕλαν· νύμφαι δὲ δείσασαι τὸν Ἡρακλέα, μὴ αὐτὸν εὕροι κρυπτόμενον παρ' αὐταῖς, μετέβαλον τὸν Ὕλαν, καὶ ἐποίησαν ἠχὼ, καὶ πρὸς τὴν βοὴν πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ. καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδύνατο, πλεῖστα ποιησάμενος, ἐξευρεῖν τὸν Ὕλαν, παρεγένετο πρὸς τὴν ναῦν· καὶ αὐτὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστέων· Πολύφημον δὲ καταλείπει ἐν τῷ χωρίῳ, εἴ πως δύναιτο ζητῶν ἐξευρεῖν αὐτῷ τὸν Ὕλαν· καὶ ὁ μὲν Πολύφημος ἔφθη

ποταμὸν ἡ θρυλλουμένη ἁρπαγὴ τοῦ Ὕλα συνέπεσεν.

Ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὕλαν·] *Propert.* L. I. *El.* XX. 48.

Tum sonitum rapto corpore fecit Hylas.
Cui procul Alcides iterat responsa: Sed illi
Nomen ab extremis fontibus aura refert.

Πλεῖστα ποιησάμενος,] *Plurimum laboris, omnia expertus*, eleganter dictum de iis, qui magno conatu nihil effecerunt. Vide multis hoc illustrantem *Ruhnken.* ad *Rutil. L.* pag. 54.

Αὐτὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστέων·] Id etiam *Demaretes* tradidit. Sed negant hoc alii. *Apollod.* L. I. Ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὕλαν ἡ ναῦς ἀνήχθη. Ἡρόδοτος δὲ (scribe Ἡρόδωρος cum *Fabro*) οὐδὲ τὴν ἀρχήν φησι πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Non intellexit illud τὴν ἀρχὴν Interpres. Vertit enim: *Herodotus neque jam tum statim navigasse, sed apud Omphalen servitutem serviisse affirmat.* Tu vide *Vigerum* de *Idiotismis Ling. Graecae.* p. 18. Verte, inquam, *omnino non navigasse aït.* Nam *Vigerum* accuratius dum considero, ut satisfacturus sit tibi, vereor. Producit ex *Xenoph.* L. VII. *Exped.* Ὅσῳ περ χαλεπώτερον, ἐκ πλεόνων πόρ-

Quem ut viderunt nymphae, ejus fluvii filiae, amore correptae, haurientem in fontem dejecerunt. Cum ad hunc modum e medio ſublatus Hylas fruſtra expectaretur, Hercules relictis heroïbus undiquaque ſylvam perluſtrat, ſaepius invocato Hyla. Nymphae autem metuentes, ne apud ſe abſconditum Hylam inveniret Hercules, puerum illum in Echonem commutarunt: itaque ſaepe clamanti Herculi vocem reddidit. Hercules cum diu multumque quaeſitum Hylam invenire nequiret, ad navim rediit, & cum heroïbus abiit, Polyphemo ibi loci relicto, ſi qua is ei poſſet Hylam indagando reperire. Sed Polyphemus morte eſt praeventus.

Inco-

πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι. καὶ ὅτῳ λυπηρότερον ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι: *Quo gravius ex divite pauperem fieri, quam ab initio divitem non fuiſſe: quantoque moleſtius ex rege privatum fieri, quam regem fuiſſe numquam.* Vellem ut poſterius, ita & prius vertiſſet membrum. Nimirum illud τὴν ἀρχὴν reſpondet ſaepe τῷ *omnino, prorſus, plane. Thucyd.* Οὐδὲ πειρῶνται τὴν ἀρχὴν, *nihil omnino conantur.* Familiarem *Dioni* iſtam eſſe locutionem obſervat Cl. *Jacob. Gronovius* Supplem. nunc nuper edit. p. 54. Non tamen, ut hinc vides, ſingularis eſt. *Theocrit. Eidyll.* XIII.

Πεζὸς δ' ἐς Κόλχους τε καὶ ἄξενον ἵκετο πόντον.

Zenob. autem cent. VI. 21. καὶ Ἡρακλῆς πρὸς Ἄργος ὑπέστρεψεν. *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* IV. p. 206. Edit. *Francof.* ὁ δὲ Πίνδαρος συγκλῖναι τὸν Ἡρακλέα φησίν. ὡς δὲ ἐν Μυσίᾳ ἐξῆλθεν ἐφ' ὕδρευμα, κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. In eadem Ode *Eurytum* appellari invenio alterum *Mercurii* filium, qui una cum *Minyis* in *Colchida* expeditionem ſuſcepit. Nihil ergo neceſſe eſt ex *Apollon.* L. I. vſ. 52. pro *Eurytum* reponi *Erytum*, *Hygin.* c. 14. ut a me nuper in notis ad illum Scriptorem factum. MUNCK.

 Ὕλας

ἔφθη πλανήσας. Ὕλᾳ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν παρὰ τὴν κρήνην οἱ ἐπιχώριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τρὶς ὁ ἱερεὺς φωνεῖ, καὶ εἰς τρὶς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν ἠχώ.

Ὕλᾳ δὲ θύουσιν ἄχρι νῦν] Memoria imposuit *Rutgersio Straboni* haec tribuenti L. III. *Var. Lect.* c. 8. Quod *Strabo* commemorat, id L. XII. invenias, & istiusmodi est: *Et nunc quoque apud Prusienses festivitas quaedam celebratur, & montes cum Thiasorum choro conscenduntur, Hylasque vocatur, ut si ad eum requirendum in sylvas ivissent.* Eadem ferme apud *Solinum* habes cap. 54. Ex ista *Hylae* inclamatione ortum prover-

---

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. κζʹ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δʹ.

Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἡ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυ-

Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς] De *Helenae* parentibus admodum differunt scriptores, quos & quorum opiniones congessit *Staveren.* ad *Hygin.* cap. 77.

Ἰφιγένεια,] Eadem est, quae Ἰφιάνασσα. Vid. *Triclin.* ad vs. 157. *Electrae Sophoclis*, & *Schol. Euripidis* ad *Orest.* vs. 659. Veterum nonnulli eam *Iphigeniam* non *Agamemnonis* filiam, quod alii volunt, sed ex *Theseo* & *Helena* natam voluerunt, ut praeter Nostrum, *Tzetz.* ad *Lycophr.* pag. 40. *Iphis* est *Etymologicographo* in Ἶφις. Etiam sororem ejus *Electram* dictam prius *Laodicen* auctor *Xanthus* est apud *Aelian. V. H.* IV. cap. 26. Sed *Hom. Schol. Electram* aliam a *Laodice* facit, cum quatuor *Agamemnoni* filias tribuat ad *Il.* A. 7. *Laodicen*, *Chry-*

Incolae autem in hunc usque diem Hylae ſacrificant juxta fontem: cumque nominatim ſacerdos ter vocat, cui Echo ter reſpondet.

verbium, de quo *Zenob.* Cent. V. 21. Ὕλαν κοαυγάζειν. Et *Suidas* apud *Schottum* Cent. XIX. 7. MUNCK. Vid. quem ad *Hygin.* laudat *Staveren.* *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* vſ. 805. ubi agit de *Proverbio* Ὕλαν καλεῖν. Huc reſpicit *Virgil. Ecl.* VI. vſ. 43.

— *Hylan nautae quo fonte relictum*
Clamaſſent: ut littus Hyla, Hyla, omne ſonaret.

XXVII. IPHIGENIA.

Refert Nicander Libro IV. *Alteratorum.*

Theſei & Helenae, Jove natae, filia fuit Iphigenia, eamque ſoror Helenae Clytaemneſtra educavit,

Chryſoſthemin, Iphigeniam & Electram. MUNCK. Vid. *Meziriac.* ad *Ovid.* Ep. III. *Her.* pag 267. & V. *Heroid.* p. 44. ad *Hyg.* c. 98. *Staverenio* laudatus. *Agamemnon* apud *Euripid. Iph.* in *Aul.* vſ. 90. aït: Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπειρ' ἐγώ. *Iphigenia* ipſa apud *Eumd.* in *Taur.* vſ. 4. & 5. Ἀγαμέμνων, τοῦ δ' ἔφυν ἐγὼ τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς. Sed Noſtro conſentiunt alii. *Pauſan.* ad *Eurip.* *Barneſio* cit. *Corinth.* Cap. XXI. Ἤγετο ἐς Λακεδαίμονα Ἑλένη. ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν λέγουσιν ἐν γαστρί, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἄργει, καὶ τῆς Εἰληθυίας ἱδρυσαμένην τὸ ἱερόν, τὴν μὲν παῖδα, ἣν ἔτεκε, Κλυταιμνήστρᾳ δοῦναι· (συνοικεῖν γὰρ ἤδη Κλυταιμνήστραν Ἀγαμέμνονι) αὐτὴν δὲ ὕστερον τούτων Μενελάῳ γήμασθαι. καὶ ἐπὶ τῷδε Εὐφορίων Χαλκιδεύς, καὶ Πλευρώνιος Ἀλέξανδρος ἔπη ποιή-

Κλυταιμνήστρα· πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν· Ἑλένη γὰρ πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν, ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν· ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία ἡ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, προεσήμαινον οἱ μάντεις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ δίδοι σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν· πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις· Ἄρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε μόσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὔξεινον λεγό-

ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος, κατὰ ταῦτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν.

Πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν,] *Xyl.* *Fratribus auscultans.* Scilicet illam fratres suos quemadmodum post raptum se gereret, consuluisse, &, ut virginem se discessisse diceret, edoctam. Nam πυνθάνεσθαί τινος est consulere aliquem, & ab eo edoceri. Vid. *Pausan.* hac de re pag. 25. Edit. *Wechel.* MUNCK. Sed *Ruhnkenius* V. Cl. legendum censet πυνθανομένων.

Ἐν Αὐλίδι κατείχετο,] *Agamemnon* haec pluribus enarrans a vs. 88. & *Menelaus* vs. 358. Ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱεροῖς εἶπε σὴν θῦσαι κόρην Ἀρτέμιδι, καὶ πλοῦν ἔσεσθαι. cet. & *Iphigen.* in *Taur.* A. I. S. 1. casus suos memorans, uti neque *Antoninus* caussae meminere, cur *Diana* esset placanda. *Agamemnon* nempe *in venando cervam ejus violavit. Hygin.* cap. 98. *Hephaestion* C. V. κατατοξεύσαι αἶγα ἀγρίαν ἱερὰν Ἀρτέμιδος. *Serv.* ad *Aen.* II. vs. 116. *Agamemnon Dianae cervam occidit ignarus.* atque ita alii.

Προεσήμαινον] Legendum cum Cl. *Valckenario*: προεσήμαινον.

Ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι] Sic omnes, quantum scio, qui fabulae hujus meminerunt. *Hephaestion* tamen d. l. Εἰ θύσειε τὴν θυγατέρα Ἰφιγένειαν Ἀγαμέμνων Ποσειδῶνι. Forte invenit *Neptunum* h. e. mare placidum fore, simul *Diana* esset placata. *Ovid.* XII. *Metam.* vs. 35.

Ergo, ubi, qua decuit, lenita est caede Dianae,

Et

cavit, Agamemnoni dicens, se eam peperisse. Nam Helena fratribus auscultans, virginem se a Theseo discessisse ajebat. Cum exercitus Graecorum Aulide, navigationis opportunitate destituente, detinerentur, significarunt vates, navigationem expeditum iri, si Iphigenia Dianae immoletur. Dedit eam Agamemnon pro victima, rogatu Achivorum. Ad altare adductam principes non sunt intuiti, sed alio quivis oculos averterunt. Diana autem loco Iphigeniae juvencum ad aram statuit, ipsa longissime a Graecia in Euxinum translata pontum,

Et pariter Phoebes, pariter maris ira recessit.

Διδοῖ σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τ' Α.) Hinc *Menelao* roganti, quis eum cogeret filiam occidere, respondet *Agamemnon*: Ἅπας Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος. *Eurip.* in *Aul.* 514.

Ἔτρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις·] *Eurip. Iph. Aulid.* vs. 1577.

Εἰς γῆν δ' Ἀτρείδαι, πᾶς στρατός τ' ἔστη βλέπων. MUNCK.

Ἔφηνε μόσχον,] Cervam suppositam tradunt *Ovid* Lib. XII. *Met.* & *Euripides Fab.* modo laudata. MUNCK. Ἔλαφον dicit *Eurip.* 1587. & in *Taur.* 28. Alii aliter. Multis hoc enucleavit *Staverenius* ad *Hygin.* cap. 98. ubi etiam videndum, quid alii senserint, *Iphigenia* vere immolata fuerit, necne. Eam ad Deos avolasse aït *Euripid.* vs. 1608. unde *Agamemnon* uxori, vs. 1621. Γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν, Ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν. In *Taur.* vero vs. 30. *Iphigenia* refert, quae *Antonino* conveniunt,

Ἄρτεμις —— διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
Πέμψασά μ', εἰς τήνδ' ᾤκισε Ταύρων χθόνα,
Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας.

Hephaestion nihil horum agnoscit, sed *Agamemnonem* filiam suam sacrificare recusasse, unde indignati Graeci ei imperium ademissent, & *Palamedem* regem creassent.

λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα· καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐκεῖνο τῶν νομάδων ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε ταῦρον· αὐτὴν * δοςαυροπόλου· κατὰ δὲ χρόνον ἱκνούμενον ἀπῴκισε τὴν Ἰφιγένειαν εἰς τὴν Λευκὴν λεγομένην παρὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἀλλάξασα ἐποίησεν αὐτὴν ἀγήρων καὶ ἀθάνατον δαίμονα· καὶ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας Ὀρειλοχίαν· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλεῖ σύνοικος.

Αὐτὴν * δοςαυροπόλου·] Fallor? an me ludit amabilis insania? Tentavi: αὐτὴν δὲ ἀπέδειξεν ἱέρειαν Ἀρτέμιδος Ταυροπόλου. *Hyg.* cap. 98. *Iphigeniam per nubes in terram Tauricam detulit, ibique templi sui sacerdotem fecit.* Noster cap 39. Ἀπέδειξαν ἱερὰν αὐτῆς [illegible]. Ταυροπόλος & ταυροπόλα dicta *Diana*, & sacrum ejus ταυροπόλιον. Vid. *Inscript. Grut.* pag. 28, 29, 30, 31. *Saubert.* de *Sacrif. vet.* p. 557. *Hesych.* Ταυροπόλαι, ἡ Ἄρτεμις καὶ Ἀθηνᾶ. Adde *Sophocl. Schol.* ad *Aj. Flagell.* vs. 173. Ab *Hyg.* cap. 261. *Diana Dictynna* & *Fascelis* appellatur. *Fascelis* est etiam *Servio* ad II. *Aeneid.* vs. 116. Sed in prooemio *Comment.* ad *Bucol. Fascelitis. Donato* in *Virgilii* vita *Fascelina.* Ego omnium optime *Facelitis* scribi putem ex Graeco φάκελος. *Hesych.* φακέλους, φόρτους. *Dion.* φακέλους τῶν ῥάβδων, *fasces virgarum.* *Lucil. Sat.* 3.

—— *Rhegina videbis*
Moenia, tum Liparam &
Facelitis templa Dianae.

Haec *Lucilii* verba cum adducat ὁ πάνυ, miror retinere illum *Fascelis.* *Dousae* tamen Editio *Fragmentorum Lucilii* exhibet: *Fasceliti' templa Dianae.* Atqui *Orestes* non a Latina voce *Fascis.* sed Graeca φάκελος *Facelitin Dianam* sive *Facelitidem* dixit. Sed & haec, & omnia mea doctiorum judicio lubens submitto. MUNCK. *Galeus* legit αὐτὴν δὲ ταυροπόλον, *se ipsam vocavit* ταυροπόλον; vel αὐτὴν δὲ ταυροπόλου ἱέρειαν κατέστησε. Simile quid e *Diod. Siculo* effingere se posse in altera ed. ostendit *Berkelius*, sed prudentis & sani hominis non esse veterum lacerata scripta alienis pannis reficere existimans meliores codices exspectare maluit. Ita est. Sed conjecturam edere nihil nocet: quamquam & huc non est,

tum, ad Thoantem Borysthenis F. nomenque ei genti fecit Tauros, quia loco Iphigeniae ad aram apparuisset taurus, ipsam autem * tempore venisset, transtulit Iphigeniam in Leucen ad Achillem: mutataque natura, eam senectae mortisque expertem divam fecit, nomine in Orcilochiam converso: fuitque uxor Achillis.

quod aliena intrudantur. Simplicissima est, &, ut opinor, vera emendatio *Galei* prior: αὐτὴν δὲ ταυροπόλον, vel ταυρόπολιν. *Scholiast.* quem ineditum citat *Galeus*, ad *Aristoph. Lysistr.* Νὴ τὴν ταυροπόλον· οὕτω τὴν Ἄρτεμιν ἐκάλουν. *Eustath. Barnesio* ad *Eurip.* indicatus, in *Hom. Il.* Β. f. 259. Ἔθνος Βέρειον οἱ Ταῦροι· καὶ Ταυρόπολις ἡ Ἄρτεμις.

Χρόνον ἰκνούμενον] Legendum esse ἱκνούμενον superius monui ad c. 3. MUNCK.

Τὴν Λευκὴν λεγομένην] Nisi fallor, scripsit auctor, τὴν Λευκὴν λεγομένην νῆσον. Nam Λευκὴ insula est in *Ponto Euxino*. Vide *Etym. magnum*, cujus patrem quosdam *Musurum* facere comperi. *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* IV. Ἔστι δὲ ἐπὶ τοῦ εὐξείνου πόντου καλουμένη Λευκὴ νῆσος. *Liberalis* cap. 12. Εἰς τὴν Κονώπην λεγομένην λίμνην. *Scholiast.* modo laudatus ad *Olymp.* Od. III. Εἰς τὴν Ἐρύθειαν λεγομένην νῆσον. Quando autem *Apostolius* scribit cent. VII. 34. Ἐπὶ Τανάγραν καλουμένην ᾄδουσαν, locum quendam γενικῶς designat, ut Noster cap. 31. περὶ τὰς λεγομένας ἱερὰς πύλας. De insula ista *Pomponius Mela* Lib. II. cap. 7. *Leuce Borysthenis ostio objecta, parva admodum, & quia ibi Achilles situs est, Achillea nomine. Plin.* Lib. IV. cap. 12. *Insula Achillis tumulo ejus clara* Dicitur quoque ab aliis ἡρώων & μακάρων νῆσος. MUNCK.

Ἀγήρων] Nihil heic mutandum. Consule *Sylburg.* ad *Clenardum.* MUNCK.

Σύνοικος.] *Xyl. Uxor.* Recte. *Gloss. Cyrill.* σύνοικος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, *conjux.* Idem est σύννομος & σύμβιος. MUNCK.

ΤΥΦΩΝ. κή.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Τυφὼν ἐγένετο γῆς υἱὸς ἐξαίσιος δαίμων πρὸς ἰσχύν· κατὰ δὲ τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος· ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται, καὶ χεῖρες, καὶ πτέρυγες· ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγισται δρακόντων σπεῖραι· φωνὰς δὲ παντοίας ἠφίει, καὶ αὐτὸν οὐδὲν ὑπέμενεν εἰς ἀλκήν· οὗτος ἐπεθύμησε τοῦ Διὸς ἔχειν τὴν ἀρχήν, καὶ αὐτὸν ἐπερχόμενον οὐδεὶς ὑπέμεινε τῶν θεῶν, ἀλλὰ δείσαντες ἔφυγον πάντες εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεὺς

Τυφὼν] Ita & Τυφῶς & Τυφωεὺς, *Typhon* & *Typhoeus* idem est, mutata tantum nominis forma, de qua vide quae diximus supra ad Cap. II.

Ἐξαίσιος] *Gloss. Steph. Immanis*, ἐξαίσιος, παμμεγέθης. *Gloss. Cyrill.* ἐξαίσιος, *vastus, immanis.* MUNCK. Hunc ita depingit *Hygin.* cap. 152. *Immani magnitudine, specie portentosa, cui centum capita draconum ex humeris enata erant.*

Δαίμων] *Gloss.* eaedem: Τύφων, δαίμων, *Typho.* MUNCK.

Τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος·] Habebat enim mixtam naturam ἀνδρὸς καὶ θηρίου. Vid. *Apollod.* L. I. Noster cap. 41. χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον, *animal* prodigiosum. Vid. *Hygin.* c. 152. MUNCK.

Ἐπεφύκεσαν] Cap. 31. ἐστάκεσαν. *Apollod.* Lib. I. καθεστάκεσαν. Haec ἀττικίζοντα sunt. MUNCK.

Ἐπερχόμενον οὐδεὶς ὑπέμεινε τῶν θεῶν,] *Xyl Impetum facientem nemo deorum substitit.* Latinissime profecto. Ita *feras subsistere*, *hostes subsistere* apud *Livium* & alios. Ad eundem modum

XXVIII. TYPHON.

Refert Nicander Libro IV. *de Alteratis.*

Terrae filius fuit Typhon, genius immenso robore, monstrosa forma. Nam & capita plurima ei nata sunt, & manus, & alae, & ex femoribus maxima serpentum volumina. Omnis generis voces edebat: neque ejus vires quisquam subsistebat. Is Typhon imperium Jovis affectavit: impetumque facientem nemo deorum substitit, sed omnes in Aegyptum fugam fecerunt, solis Minerva & Jove

dum ὑποστῆναι usurpare solent Graeci. 1 *Maccab.* cap. VII. vs. 25. Καὶ ἔγνω ὅτι οὐ δύναται ὑποστῆναι αὐτούς. *Tibull. Paneg. Messal.* cum dandi casu construxit:

> *Prote vel solus densis subsistere turmis.*

Nisi *densas turmas* legendum est. MUNCK.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον.] *Apollod.* Lib. I. 6. 3. Θεοὶ... εἰς Αἴγυπτον φυγάδες ἐφέροντο, καὶ διωκόμενοι τὰς ἰδέας μετέβαλον εἰς ζῶα. *Hygin.* cap. 196. Deos in *Aegyptum* delatos a *Pane* jussos fuisse, mutare se in feras bestias, tradit.

Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεὺς &c.] *Lactantius* tamen & *Ovidius* Lib. V. *Metam.* vs. 293 *Jovem* ipsum prae metu in arietem versum narrant, unde *Typhonis* jactantia: vs. 327.

> *Duxque gregis, dixit, fit Juppiter, unde recurvis*
> *Nunc quoque formatus Libys est cum cornibus Ammon.*

Nostrum quoque inter & *Ovidium*, quamquam sua e *Nicandro* mutuari solitos, in reliquis minus convenit. vs. 329.

 Delius

Ζεὺς ὑπελείφθησαν μόνοι· Τυφῶν δ' ἐκ ποδὸς ἐδίωκεν· οἱ δὲ προμηθείᾳ διέφυγον, ἀλλάξαντες εἰς ζῶα τὰς ὄψεις. καὶ Ἀπόλλων μὲν ἐγένετο ἱέραξ, Ἑρμῆς δὲ ἶβις, Ἄρης δὲ λεπιδωτὸς ἰχθὺς, Ἄρτεμις δὲ αἴλυρος· τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος, ἔλλῳ δ' Ἡρακλῆς, βοὶ δ' Ἥφαιστος, μυγαλῇ δὲ Λητώ· καὶ ὡς ἕκαστος ἔτυχε τῶν ἄλλων θεῶν μετέβαλε τὴν ὄψιν· ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ· καιόμενος δὲ ὁ Τυφὼν ἔκρυψεν ἑαυτὸν, καὶ ἠφά-

Delius in cervo, proles Semeleïa capro,
Fele soror Phoebi, niveâ Saturnia vaccâ,
Pisce Venus latuit, Cyllenius Ibidis ales.

Αἴλυρος.] Ita legendum esse, non σίλυρος, recte monuit *Bochartus*. Id quod & ego ante visum *Bochartum* videram ex *Ovid*. Lib. V. vs. 330.

Fele soror Phoebi, nivea Saturnia vacca,
Pisce Venus latuit.

Et ex *Hyg. Astron*. Lib. XI. *Fab. Capricorni : Dianam cato simulatam*. Αἴλυρος enim *catus* sive *cattus*. *Schol*. ad *Callim. Hym. Cereris* vs. 111.

Τὸν αἴλουρον) τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάτιον.

Imitatur id *Poëtaster* ille in *Catal. Pith*. Lib. IV.

Catus in obscuro cepit pro sorice picam.

Dicebant & κάτια. *Gloss*. κάττα, *catta*. *Catta*, αἴλουρος. *Cittus*, αἴλουρος. scrib. *cattus*. Longius abit γάτος, de quo *Meursius* in *Gloss. Graecobarb*. *Catam* quater felem appellat *Sextus Platonicus* nescio quis *de medicina ex Animal*. Parte I. cap. 18. MUNCK. Legi hic meretur *Bochart. Hieroz*. p. 344. *Toup*. in *Suid*. Tom. II. p. 169. Felibus his *Aegyptiis Ochum* projecit *Bagoas*. *Aelian. V. H*. Lib. VI. cap. 8. De voce vid. *Schol. Callim. H*. in *Cer*. vs. 111. Sed inprimis luculenta & meditata *Perizonii* nota ad *Aelian. V. H*. Lib. XIV. cap. 4.

Τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος.] Τράγος Graecorum a Latinis *caper* modo, modo *hircus* vertitur. Notum est, foetorem alarum τράγον dici a Graecis. At illum ut *hircum Horatius Epod*. 12.

Jove relictis. Typhon e vestigio deos est secutus: verum illi calliditate usi, effugerunt, habitu in bestias mutato: Apollo in accipitrem, Mercurius in ibin, Mars in squammatum piscem, Diana in aelurum, Bacchus in caprum, Hercules in hinnulum, Mulciber in bovem, Latona in murem araneum: alii, ut visum fuit, in alia. Ubi Typhonem Jupiter fulmine perculit, ardens Typhon in mare se ipsum abdidit, flammamque extinxit. Ju-

12. aliique appellant, ita *caprum Catullus Carm.* 70. & *Ovid.* III. *Art.* immo *capram* etiam *Horatius* Lib I. Ep. vs. 29. *Sed nimis arcta premunt olidae convivia caprae.* Τράγος erat, qui vitem rodendo putationem hominibus monstravit, ac *hircus* dicitur a *Martiali* L. III. 24. & ab *Hygino Astron.* II. 4 Verum *Mythol.* Cap. 274 *Caper*, ut & apud *Ovid.* Lib. XV. *Metam.* fab. 2. *Lactant.* ad *Stat. Theb.* V. vs. 159. Certe *caper* est *hircus Virgilio Ecl.* VII. cum virum cum gregis facit, & *Ovidio*, cum ait Lib. X. *Met.* vs. 327. *Quasque creavit, init, pecudes caper.* Haec expendant, qui caussam nullam vident, cur τράγον transtulerit *caprum Xylander.* Certe hinc discent non solum ἔριφον dici *caprum.* Quid autem proprie ἔριφος sit, expressit his verbis in *libro de Cibor. Facult.* pag. 17. *Simeon Sethi*: Οἱ γὰρ τοὺς ἐξ μῆνας ὑπερβαίνοντες οὐδὲ κυρίως ἔριφοι ἂν κληθεῖεν, ἀλλ' αἶγες. Putavit forte Vir Cl. (*Berkel.*) ignorasse *Xylandrum* versiculum illum *Martialis* Lib. III. Ep. 24.

Dum jugulas hircum, factus es ipse caper. MUNCK.

Μυγάλη] Μυγαλῆ scrib. ut est apud *Aristot. Hist. Anim.* Lib. VIII. cap. 24. & alios. Item paulo ante ἐλλῷ. *Hom. Odyss.* T. vs. 228.

Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλόν.

Schol. νεβρὸν, νεογνὸν ἔλαφον. *Gloss. Steph. Mus araneus*, μυγαλῆ. MUNCK.

Καιόμενος δὲ] Illud δὲ videtur heic positum pro ὤν, ut *Luc. Evang.* Cap. VII. vs. 6. *Epist.* ad *Rom.* Cap. VIII. vs. 8. vel certe abundat. MUNCK.

Ἐρ-

ἠφάνισεν τὴν φλόγα τῇ θαλάσσῃ. Ζεὺς δὲ οὐκ ἀνίησι, ἀλλὰ μέγιστον ὄρος ἐπιβάλλει Τυφῶνι τὴν Αἴτνην. καὶ αὐτῷ φύλακα τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐφίστησιν. ὁ δ' ἐνερείσας τοὺς ἄκμονας αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ, διάπυρον ἐργάζεται μύδρον.

Ἐργάζεται] h. e. ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνει. *Gloss. Cyrill.* ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνω, *cudo*. MUNCK.

Μύδρον.] *Callim. Hymn. Dian.* vs. 48.

—— Ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
Ἑσταό-

Γ Α Λ Ι Ν Θ Ι Α Σ. κθ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Προίτου θυγάτηρ ἐν Θήβαις ἐγένετο Γαλινθιάς· αὕτη παρθένος τὴν συμπαίκτειρα καὶ ἑταιρὶς Ἀλκμήνης τοῦ Ἠλεκτρύωνος· ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγεν τοῦ Ἡρακλέους, μοῖραι καὶ Εἰλέθυια πρὸς χάριν τῆς Ἥρας κατεῖχον ἐν ταῖς ὠδῖσι τὴν Ἀλκμήνην. καὶ αὗται μὲν ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας. Γαλινθιὰς

Γαλινθιάς·] *Galanthis* vocatur *Lactantio* & *Ovidio*, qui totam fabulam refert Lib. IX. *Metam.* vs. 304. 316. ubi vid. *Heins.* Idem nomen, origini suae convenientius, *Antonino* recte restitutum ivit Cl. *Schrader. Observ.* pag. 21. Error hic penes auctorem videtur, qui eamdem nominis formam infra saepius retinet.

Ἑταιρὶς Ἀλκμήνης] Ita rescripsi pro ἑταίρισα. Τὸ α ex seq.

Jupiter autem non dimisit eum: sed montium maximum Aetnam ei injecit, inque extremitatibus custodem ei Vulcanum apposuit: isque impositis in cervices Typhonis incudibus, ferreas cudit massas.

Ἑστάοτες περὶ μύδρον.

Schol. Μύδρον) Σίδηρον πεπυρακτωμένον, ὥστε το μύρεσθαι καὶ ἀφρεῖν. Μύδροις βαλὼν occidit in *Titanomachia Clytium* apud *Apollod.* Lib. I. MUNCK.

XXIX. GALINTHIAS.

Haec Nicandri narratio est e libro IV. Alteratorum.

Thebis Proetus filiam habuit Galinthiadem, ludi & vitae sodalitate junctam virginem Alcmenae, filiae Electryonis. Cum parturiret Alcmena Herculem, Parcae & Lucina in gratiam Junonis eam in doloribus detinuerunt, manibus suis constrictis sedentes. Ibi Galinthias verita ne ex doloribus mo-

scq. voc. adhaeserat. Cap. 30. καὶ ἐποιήσαντο συνδίαιτον καὶ ἑταιρίδα. Similis error fuit Cap. 23. Ἀπόλλων ἀΐδοντα pro Ἀπόλλωνα ἰδόντα. MUNCK.

Κρατέσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας.] De *Junone Ovid.* Lib. IX. *Met.* vs. 300.

—— *Digitis inter se pectine junctis*
Sustinuit partus.

h. e. ἐπέχε τὸν Ἀλκμήνης τόκον, ut loquitur in hac fabula *Apollodor.*

θιὰς δὲ δείσασα μὴ Ἀλκμήνην ἐκστήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι, δραμοῦσα παρά τε τὰς μοίρας καὶ τὴν Εἰλείθυιαν ἐξήγγειλεν, ὅτι Διὸς βουλῇ γέγονε τῇ Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος· αἱ δὲ ἐκείνων τιμαὶ καταλέλυνται· πρὸς δὴ τοῦτ' ἔκπληξις ἔλαβε τὰς μοίρας, καὶ ἀνῆκαν εὐθὺς τὰς χεῖρας· Ἀλκμήνην δὲ κατέλιπον εὐθὺς αἱ ὠδῖνες· καὶ ἐγένετο Ἡρακλῆς, αἱ δὴ μοῖραι πένθος ἐποιήσαντο· καὶ τῆς Γαλινθιάδος ἀφείλοντο τὴν κορείαν, ὅτι θνητὴ τοὺς θεοὺς ἐξη-

dor. Lib. I. pag. 79. MUNCK.

Ἐκστήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι,] *Ne ex doloribus moreretur.* Non probo. Βαρύνεσθαι ὑπὸ πόνων proprium est in partus doloribus; *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 202. ita dicit ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην, & *Theocritus* ad illum locum citatus. Ad illorum gravitatem & inprimis retardationem respicit ipsa *Alcmene* apud *Ovidium* L. IX. *Metam.* vs. 289. *Nec jam tolerare labores Ulterius poteram.... Septem ego per noctes, totidem cruciata diebus.* cet. Unde forsan locus explicandus: *Galanthis verita, ne dolores Alcmenen a mente velut alienarent* cet. Nam & hac significatione gaudet ἐκστῆσαι etiam simpliciter positum. *Euripid. Auge* apud *Stobaeum* p. 164. 34.

Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'. ὁμολογῶ δέ σε
Ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἑκούσιον.

Τοὺς θεοὺς] Male utraque Editio τὰς θεάς. MUNCK. In altera Edit. etiam *Berkelius* reposuit τάς. *Parcas* nempe & *Lucinam* deceperat *Galanthis*. *Galeus* tamen, num de more prioris Ed. *Berkelianae* contextum secure secutus, an de industria, *Xylandrianam* lectionem retinuit, eamque, nisi mere vitiosam, retinendam existimo, donec aliunde liqueat, mutatione opus esse. Propterea quod mihi nondum persuasum habeo, vulgatam in mendo cubare. Si enim idoneis exemplis demonstraverim, *Deum* de sequiore sexu dici apud *Romanos*, cur τὸν θεὸν de eodem genere feminino sumi etiam apud *Graecos* non posset? Fateor, locum illum *Calvi*, *Pollentemque Deum Venerem* in controversia esse, ut *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 259. aliique volunt, quos ad *Virgil.* & *Anthol. Lat.* locis paullo post indicandis adducunt elegantiae Latinae Statores, *Burmanni*, Patruus & Nepos, ac si *Deum* pro *Deorum* esset re-

moreretur Alcmena, ad Parcas & Lucinam accurrit, nuncians Jovis voluntate puerum ab Alcmena partu editum, actumque esse de ipsarum honoribus. Ad hoc obstupuerunt Parcae, statimque manus dimiserunt. Illico etiam Alcmena soluta doloribus, Herculem est enixa. Ad hoc Parcae luctum instituerunt: & Galinthiadi, quod mortalis deas decepisset, virginitatem ademerunt, inque frau-

repositum, quod tamen secus intellexit *Servius*, (ad *Virgil.* II. *Aen.* vs. 632.) qui *Deus* dici innuit, ut apud *Graecos* ὁ θεὸς & ἡ θεὸς, vel, uti ego malim, ως τὸ θεῖον. *Homer.* Il. Θ. vs. 7.

> Μήτε τις ἔν θήλεια θεὸς τόγε,
> μήτε τις ἄρσην.

Sed detur syncope in loco *Calvi*, alia sunt, de quibus dubium non est. *Senec. Herc. Fur.* vs. 385. *Sequitur superbos ultor a tergo Deus.* h. e. ut Interpretibus visum est, *Nemesis. Virgil.* Lib. VII. *Aen.* vs. 498. *Nec dextrae erranti Deus abfuit*; ubi *Servius: aut Juno fuit aut Alecto. Anthol. Lat.* Tom. I. pag. 670. quod Epigramma paullo aliter exhibet *Cicero* de *N. D.* I. 79. Cap. 28. *Auroram* vocat *Deum*, & sic *Junonem* saepe dici *Deum*, observat ibi *Burmannus.* Clare *Virgil.* Lib. II. *Aen.* vs. 632. quem locum vindicat *Macrob.* Lib. III. *Saturn.* c. 8. *Ducente Deo* de *Venere.* & *Ovid.* Lib. XIV. *Met.* vs. 750.

> *Venit Anaxaretes: quam jam*
> *Deus ultor agebat.*

Deus hic ultor extra controversiae aleam, *Venus* est. Ipse *Vossius* ad *Catull.* d. l. observat, uti ἄνα pro ἄνασσα, sic easdem, quas *Catullus Deas* dicit, *Callimacho* vocari *Deos*, & ὁ θεὸς aeque ac ἡ θεὸς dici, quod tamen aliis exemplis demonstrasset, vellem. *Wesseling.* V. Cl. ad *Herod.* Lib. VIII. cap. 3. laudat *Jac. Elsner. Sched. Crit.* pag. 39. ubi muliebres Deas, utroque sermone, masculino genere recte dici, commonstrasset, sed, ut opinor, non omnino satisfecit. Ipse *Herodoti* locus, quamquam Cl. *Abreschio*, *Miscell. Obs.* V. p. 236. unicus dicitur, ubi ὁ θεὸς pro *Dea* ponitur, certior est: Δύο θεὺς μεγάλους Πειθὼ καὶ Ἀ-

ναγ-

ἐξηπάτησεν. καὶ αὐτὴν ἐποίησαν δολερὰν γαλῆν, καὶ δίαιταν ἔδωκαν ἐν τῷ μυχῷ, καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν εὐνήν· θοείσκεται μὲν γὰρ διὰ τῶν ὤτων· τίκτει δ' ἀναφέρουσα τὸ κυούμενον ἐκ τοῦ τραχήλου· ταύτην Ἑκάτη πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς ὄψεως ᾤκτειρεν· καὶ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς διάκονον· Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ ηὔξηθη,

τοῦ

παγκείαν. Duo praeterea loca ſuccurrunt, quae neſcio, cur ſecus exponantur. *Phrynich.* p. 32. Νὴ τὼ θεώ, quod jusjurandum ſaepius apud *Comicos*, ὅρκος γυναικὸς cet. Idem enim, ac κατὰ ταῖν θεαῖν, per *Deas*, *Cererem & Proſerpinam.* Vid. *Spanhem.* ad *Callim. Hymn.* in *Cerer* vſ. 1. Auctor *Etymologici M.* V. Μορίαν, οἱ μὲν πᾶσαι ἐλαίαν οὕτω καλοῦσιν· οἱ δὲ τὰς ἱερὰς ΤΩ ΘΕΩ .... μορίαι, τῆς Ἀθηνᾶς ἱεραὶ ἐλαῖαι. ubi neſcio, an jure τῇ θεῷ, certe nulla auctoritate, repoſuerit *Ampl. Cuperus*, probante etiam *Burmanno* ad *Jov. Fulg.* c. 14.

Δολερὰν γαλῆν,] *Xyl Fraudulentam felem.* Malim, *doloſam muſtelam.* De muſtela enim vulgo, non fele, ſequentia finguntur. Verum quidem γαλῆν pro *muſtela* modo, modo pro *fele* accipi, id quod praeter alios & *Eraſmus* obſervavit: Sed veteres in hac fabula deſignaſſe per γαλῆν muſtelam videtur innuere *Ovid.* Lib. IX *Met.* vſ. 321. Dum flavam manſiſſe *Galanthida* canit, cum jam in γαλῆν eſſet converſa. At flavus color eſt muſtelis domeſticis, non felibus. *Donatus* ad *Ter. Eun.* IV. 4, γαλῆ *muſtela.* γαλεώτης *ſtellio. Heſych.* Ἀσκάλαβος, γαλεός. *Fungerus* corrigit, γαλεῶτι. Scribe tu, γαλεώτης. Notat *Taubmannus* ad *Plaut. Stich.* III. 2. in *Comm.* ad *Theophraſtum* diſputare *Caſaubonum*, utrum γαλῆ muſtela domeſtica ſit, an felis. Ubi inſpexi ejus *Comm.* ad C. 17. nihilo certior deceſſi. Ambigere doctos ait, ſitne γαλῆ muſtela domeſtica, an felis, praeterea que nihil. Et ſane fruſtra ambigerent, ſi verum eſſet quod *Tzetzes* ſcribit, αἴλουρον eſſe γαλῆν κατοικίδιον, vel quod ad *Phaedrum* notat *Rigaltius*: *Muſtela, felis*, αἴλουρος. Sed γαλῆν ab aeluro mecum diſtinguit *Apoſtolius Cent.* V. 92, & *Gloſſ. St. Cattus*, αἴλουρος. *Muſtela* γαλῆ. Res omnino crepera eſt, nec ſatis certa & perpetua illa diſtinctio, quam ego mihimet olim fingebam: Γαλῆ κατοικίδιος, *muſtela domeſtica*, een weſelt-jen,

fraudulentam mutaverunt felem, vitamque in penetralibus attribuerunt, foedumque coitum: nam per aures concipit, & e collo eructatum foetum edit. Hanc vultus mutationem miserata Hecate, sacram sibi eam ministram constituit. Hercules quoque adultus, memor beneficii, juxta aedem ei sacel-

fem. Γαλῆ ἀγρία, *viverra* fem. Gloss. Cyrilli: Γαλῆ, *mustela*. Γαλῆ ἀγρία, *viverra*. Quemadmodum ob hoc *Galanthidis* factum culta fuerit a *Thebanis* mustela, *Aelian*. Lib. XIV. c. 4. refert. MUNCK. Proprie quidem αἴλουρος, sive *felis*, est κάττος, vel κάττα. nam γαλῆν *mustelam* dici, *stellionem* γαλεώτην ostendit *Jac. Perizon*. ad *Aelian*. V. H. XIV, 4. HEMSTERH. ad *Aristoph. Plut.* vs. 693.

Θηρίσκεται] Existimo scripsisse Liberalem, κυίσκεται. *Antigonus Hist. mir.* Cap. 25. ἡ δὲ λέγεται διὰ τοῦ ὠτὸς κυίσκεται. Quae verba nuper ad *Hyg*. C. 185. adduxi. Quam autem illa a veritate aliena sint, docet ex *Aristotele Plinius* Lib. VIII. c. 16. & ex multis aliis *Leo Allatius* in *Commentario* ad *Basil. Hexaëm* pag. 156. Fallit etiam alios, ut ipse falsus est. *Julius Firmicus* pudicitiae virtutem *Leoni* tribuens. *Plinium* vide. MUNCK. Θοινᾶται conjicit *Berkelius*. Θορεῖται *Galeus*. Nihil absurdum, sed deest MSS. auctoritas.

Ἐκ τοῦ τραχήλου] Aliter *Ovid*. Lib. IX. *Met*. vs. 322.

Quae, quia mendaci parientem juverat ore,
Ore parit.

Lactant. eodem modo. *Eam in mustelae figuram convertit, ita ut ore, quo mentita est, pareret.* Aut τράχηλος non per *collum*, sed *os* vertendum; nam pro *capite* usus est *Lucianus D. M.* pag. 437. & pro *osculo* sive *parvo ore* vesicae, *Hippocrates*, teste *Stephano*.

Ἑκάτη] *Gloss. Steph. Lucifer*, Φωσφόρος. *Lucifera*, Ἑκάτη. Docte profecto, & ex ultima antiquitate. Vid. *Apollod*. Lib. I. *Eurip*. in *Helena*:

Ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ.

Eaedem *Glossae*: *Nocticula*, Ἑκάτη νυκτεφαίνουσα. Scr. *Noctiluca*. *Horat*. Lib. IV. *Od*. 6. *Gloss. Graeco-Latin.* Τρίμορφος, ἡ Ἑκάτη. *Trivia*. MUNCK.

τὴν χάριν ἐμνημόνευσε, καὶ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον, καὶ ἱερὰ προσήνεγκε· ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι, καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.

Τὴν χάριν ἐμνημόνευσε,] Imitari id videtur *Apulej. Miles.* III. *Honorum talium parem gratiam memini.* IX. *Gratas gratias asino meo memini.* Dicebant & χάριν εἰδέναι, *Aristaen.* Lib. I. cap. 1. ἀλλὰ καὶ χάριν εἴσομαι τῇ τύχῃ. Sic χάριν ἔχω, χάριν ὁμολογῶ. Εὐχαριστῶ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἴρηκεν, ut docet *Thom. Magist.* MUNCK.

Καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.] *Galinthias* optime dicitur merita fuisse de *Hercule*, & idcirco *Thebanos in festo Herculis sacrificare Galinthiadi prius seu primae, ante Herculem*, πρώτῃ πρὸ Ἡρακλέους. ita enim construenda verba, quae pessime vulgo vertuntur: *Thebani ante ferias Herculis, primae Galinthiadi sacrificant.* Nec enim conjungenda πρὸ ἑορτῇ

ΒΙΒΛΙΣ. λ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρὸς ἐγένετο παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητος· τοῦτον ἡ Ἀκα-

Ἀκακαλλίδος] *Deiones* & *Phoebi* filium facit *Ovid.* Lib. IX. *Met.* vs. 443. Vid. quos *Meursius* laudat *Cretae* Cap. VIII. *Ariam* matrem (*Mileti*) vocat *Etymol. Auctor* in Μίλητος. Μίλητος, inquit, πόλις. ὅθεν καὶ Μιλήσιοι ἀπὸ Μιλήτου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρίας. Aut hoc falsum, aut errat *Schol. Theo-*

cellum collocavit, remque sacram fecit. quae etiamnum observant Thebani: & ante ferias Herculis, primae Galinthiadi sacrificant.

τῇ Ἡρακλέυς, ut facit Interpres, siquidem πρὸ requirit gignendi, non dandi casum, sed πρὸ Ἡρακλέυς, & tunc ἑορτῇ accipiendum pro ἐν ἑορτῇ, quae Ellipsis frequens. &c. PERIZON. *Dissert* V. pag. 373. Magni facio inexhaustam hujus Viri Eruditionem, sed ad Grammaticae normam saepius exigit, quae ad Criticae artis stateram potius sunt expendenda. Ingeniosior certe, quamquam nescio num vera, est Cl. *Heringae* conjectura in *Obs.* pag. 17. καὶ πρὸ Ἡρακλέυς ἑορτῆς θύουσι Γαλινθιάδια, ut Διάσια, Διονύσια, &c. de festis & sacrificiis iis Diis sacris; nempe ex Γαλινθιάδι α, quae male prius distincta essent, πρώτῃ rescripsissent Librarii, α numeri notam rati. Acute.

XXX. BIBLIS.

Narrat Nicander libro II. *Alteratorum.*

In Creta Miletus ex Apollinis & Acacallidis (quae Minois erat filia) congressu est natus. eum mater

Theocrit. Idyll. VIII. vs. 115. Μιλήτου γάρ φησι καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες Καῦνος (lege Καῦνος) καὶ Βυβλὶς &c. Confer *Parthen. Erotic.* C. XI. MUNCK. In matris nomine variant plerique. Vid. *Reg.* & *Burm.* ad *Ovid.* d. l. & *Munck.* ad *Hygin.* C. 14. *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vs. 186. Ὁ δὲ Μίλητος,

Ἀκακαλλὶς δείσασα Μίνω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλην, καὶ αὐτὸν ἐπιφοιτῶντες λύκοι, βουλῇ Ἀπόλλωνος, ἐφύλαττον, καὶ ὤρεγον παρὰ μέρος γάλα· ἔπειτα δὲ βουκόλοι περιτυχόντες ἀνείλοντο, καὶ ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις· ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς ηὔξετο, καὶ ἐγένετο καλὸς, καὶ δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι, τότε νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμβὰς εἰς ἄκατον, βουλῇ Σαρπήδονος εἰς Καρίαν ἀπεδίδρασκε, καὶ πόλιν ἐνταῦθα κτίσας Μίλητον ἔγημεν Εἰδοθέην τὴν Εὐρύτου θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Καρῶν· καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῷ Καῦνος

καὶ

ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου καὶ Μίκωνος ἦν. Οἱ δέ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. cet.

Δείσασα Μίνω] Quartae inflexionis quidem interdum Μίνως, sed inter illa, quae in accusativo casu abjiciunt ν, non invenio Μίνω. Scribendum ergo esset Μίνων, vel Μίνωα, ut Cap. 40. Ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα Retrahit tamen nos *Pausan. Achaic.* pag 403. *Edit. Wechel.* ἀλλὰ Μίνω ἔφυγεν εἰς Κρήτην. MUNCK. Τὸν Μίνω etiam *Lucian.* T. III. pag. 655. Pro Πυθῶνα, quod est apud *Pollud. Coll. D'Orvill.* habet Πυθώ. *Herodian.* Τὸν Ἥρω, τὸν Μίνω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ποσειδῶ ἄνευ τοῦ ν οἱ Ἀττικοί. Vid. ibi *Piersonus.*

Ἐπιφοιτῶντες λύκοι ... ὤρεγον γάλα.] Lupi ergo feminae, ut λύκοι ἐπιφοιτῶσαι dicere potuisset. *Festus: Agnus ex Graeco ἀμνὸς deducitur. quod nomen apud majores communis erat generis, sicut & lupus, quo* (Leg. e Mss. *quod*, *venit ex Graeco* λύκος. Contra *Agolum pastorale baculum, quod* (Leg. eorumdem auctoritate *quo*) *pecudes aguntur.* Nota Numae Pompilii Lex: *Pellex .... crinibus demissis Junoni* agnum feminam *caedito.*

Παρὰ μέρος] *Per vices*, recte, i. e. nunc hac, nunc illae ubera praebuerunt. Vid. hanc locum explicantem *Perizon.* ad *Aelian.* L. VIII. cap. 3. *V. H.*

Καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι,] *Desiderio impulsus violare intendit.* Quodnam hoc desiderium, quo quis alteri vim inferre nititur? Turpis.

mater Minois metu in ſylvam expoſuit: ubi eum lupi accedentes juſſu Apollinis cuſtodiverunt, ac per vices lactaverunt. Deinde bubulci ſupervenientes ſuſtulerunt, ac domi ſuae enutriverunt. Puer ut adolevit, pulcer ſtrenuuſque evaſit: Minoſque deſiderio impulſus eum violare intendit. ibi tum Miletus noctu conſcenſo lembo, conſulente Sarpedone, in Cariam profugit: urbeque ibi Mileto condita, Eidotheam Euryti Carum regis filiam in matrimonium ducit: natique ſunt ei gemini liberi, Caunus & Biblis, unde etiamnum ſunt Caunus & Biblis

pis, aïs, amor, quo *Mileto* frui vellet *Minos*; nam ἐγένετο καλός. Nempe nepote avus? Alia omnino *Antonini* mens. Non tantum καλὸς, quo ſe multitudini commendaret, ſed & ἀριστεριος, quo, ubi res poſtularet, ſtrenue ſe gereret. Hinc ab eo timens *Minos* illum, quocumque tandem modo amovere ſtuduit, ne regnum ſibi eriperet. *Ovid.* d. l. vſ. 440.

> *Qui* (Minos) *dum fuit integer aevi*,
> *Terruerat magnas, ipſo quoque nomine, gentes.*
> *Tunc erat invalidus; Deionidenque juventae*
> *Robore Miletum, Phoeboque parente ſuperbum,*
> *Pertimuit: credenſque ſuis inſurgere regnis,*
> *Haud tamen eſt patriis arcere penatibus auſus.*
> *Sponte fugis, Milete, &c.*

Ultro vides, me, ſummo jure hic reponere φθόνο. Infra C. XXXVII. Ἐπεβούλευσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι κατὰ φθόνον αὐτῶν γῆς. Emendationem egregie confirmat *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vſ. 186. Μίλητον. τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα καὶ ΦΘΟΝΟΥΜΕΝΟΝ ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον, ἀφ᾽ οὗ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος. καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβὰς εἰς τὴν Καρίαν, ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἀφ᾽ ἑαυτοῦ καλέσας. Quae multum faciunt ad Liberalem illuſtrandum.

Ἔγημεν Εἰδοθέην τὴν Εὐρύτου] *Mileti* uxoris nomen non expreſſit *Lactantius*, ſed *Maeandri* facit filiam. Conſentit *Ovid.* qui & nomen addit d. l. vſ. 450.

> *Filia Maeandri, toties redeuntis*

καὶ Βιβλίς, ἀφ' ἧς πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, Καῦνος καὶ Βιβλίς· ταύτης ἐγένοντο πλεῖστοι μνηστῆρες ἐπιχώριοι, καὶ κατὰ κλέος ἐκ τῶν πέριξ πόλεων· ἡ δὲ τῶν μὲν λόγον ἐποιεῖτο βραχὺν, αὐτὴν δὲ ἄφατος ἔρως ἐξέμηνε τοῦ Καύνου· καὶ τὸ πάθος, ἄχρι μὲν ἐδύνατο κρύπτειν, ἐλελήθει τοὺς γονεῖς· ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέραν εἴχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι, νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν· καὶ

untis eodem,
Cognita Cyanëe.

Nicaenetus apud *Parthenium*, non *Parthenius*, ut eſt in not. ad *Ovid. Tragaſiam* vocat.

Βιβλίς,] Nihil mutandum puto, tametſi extra dubium in nupero Commentario ponatur, ſcribendum eſſe Βυβλίς. Pudenter Nob. *Heinſius* ad *Ovid.* IX. *Metam.* vſ. 452. *Biblis* ne an *Byblis* ſcribendum ſit, non liquere ſibi aït. Certe cum *Antonino* noſtro *Biblis* ſcribit etiam *Pauſanias Achaicis* p. 406. Ἐν δὲ τῇ Μιλησίᾳ πηγή ἐστι Βιβλὶς, καὶ ὅσα εἰς τὸν Βιβλίδος ἔρωτα ᾄδουσι. Imo *Ortelius* in ſuo *Theſauro* το *Biblis* praefert. MUNCK. *Byblis* eſt *Lactantio*, & *Ovid.* vſ. 452.

Byblida cum Cauno prolem eſt enixa gemellam cet.

Parthenius tamen & *Nicaenetus* praeferunt Βιβλίς. Contra *Conon* Cap. 11. Βυβλίς. *Suid.* Βυβλις, ὄνομα κύριον. ἀδελφὴ Καύνου.

Καῦνος καὶ Βιβλὶς, ἀφ' ἧς πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, Καῦνος καὶ Βιβλίς.] Urbis *Biblidis* in *Caria* qui mentionem faciat, non facile invenias praeter unum *Antoninum*, qui id facere videtur. Vertit *Xylander*: *Natique et ſunt gemini liberi, Caunus & Biblis, unde etiamnum ſunt Caunus & Biblis Cariae urbes* Verum hoc ſi voluiſſet *Liberalis*, ita potius ſcripſiſſet: ἀφ' ὧν πόλεις εἰσὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ. &c. Crede mihi male transpoſita eſſe verba *Antonini.* Ordinem illis ſuum reſtitues, ſi ita ſcripſeris: καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῷ, Καῦνος, ἀφ' οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, καὶ Βιβλίς. Sic nullam tibi amplius moleſtiam exhibebit urbs *Biblis*, quae nulla eſt. *Byblos* notiſſima & celeberrima *Phoeniciae* urbs. *Stephan.* Βύβλος πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κτίσμα, ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου θυγατρός. Nota *Byblen* dici, quae *Byblis* eſt aliis. *Etymol. Auctor*: Βύβλος πόλις Φοινίκων ἀρχαιοτάτη, &c. Ἡσίοδος. Βύβλον τ' ἀγχίαλον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν. Atque ille

Biblis Cariae urbes. Biblidem multi incolarum ambiverunt, & qui in circumjacentibus urbibus magni essent nominis. Quibus illa facile spretis, infando amore Caunum deperire coepit; qui morbus, quandiu eum ipsa occultare potuit, fefellit parentes. Cum vero in dies magis urgeret malus genius, noctu statuit se ipsam de saxo praecipitem dare:

ille versus 912. est in *Dionysio*, nisi quod ibi exhibetur Σιδόνα, quomodo & p. 21. in *Commentario* suo adducit *Eustathius*. Puto ergo pro Ἡσίοδος in *Etymol.* reponendum esse Διονύσιος. MUNCK. Transpositio ea verborum, qua omnem scrupulum tollit *Munckerus*, etiam Cl. *Heringae* in mentem venit, *Observ.* p. 226.

Μνηστῆρες] *Gloss. vet. Procus*, μνηστὴρ. *Decubis*, μνηστὴρ, ἀπόκοιτος. Vocem *Mnesteres* jam abhinc quinquennio *Hygino* Cap. 81. restituendam esse observavi. Videri usum ea quoque *Servium* ostendo in notis ad *Hygin.* Cap. 247. MUNCK.

Ἐκ τῶν πέριξ πόλεων.] *Act. Apostol.* C. 5. c. 16. Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων.

Αὐτὴν δὲ ἄφυκτος ἔρως ἐξέμηνε τοῦ Καύνου.] *Lactant. Byblis cum fratrem corporali amore potius, quam pio patrioque*, mallem, quod *Colon.* praefert, *fraternoque more diligeret. Ovid.* vs. 453.

Byblis in exemplo est, ut ament concessa puellae:
Byblis Apollinei correpta cupidine fratris,
Non soror ut fratrem, nec qua debebat, amavit.

Haec eo adduxi, quia in contrarium abeunt alii. *Caunum* amore *Byblidis* correptum, cum ea potiri nullo modo posset, terram illam deseruisse, tradit *Conon.* Idem ex *Nicaeneto Parthenius*, quamquam hic addit, plures tradidisse, *Biblida Cauni* amore flagrasse.

Εἴχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι,] Hanc aliasque ejusdem fere generis locutiones egregie, ut solet, illustrat *Hemsterhus.* Praefat. ad *Lucian.* p. 32.

Καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν.] Assiduo moerore & fletu fatigatam concidisse ait *Lactantius*, nec secus *Ovidius* d. l. Nexo de zona laqueo e nu-

καὶ ἡ μὲν εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦσα ῥίπτειν ἑαυτὴν ἐπεχείρησε. νύμφαι δὲ κατέσχον οἰκτείρασαι, καὶ πολὺν ὕπνον ἐνέβαλον, καὶ αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ᾽ ἀνθρώπων εἰς δαίμονα, καὶ ὠνόμασαν Ἁμαδρυάδα νύμφην Βιβλίδα, καὶ ἐποιήσαντο συνδίαιτον ἑταιρίδα· καλεῖται δὲ καὶ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας ἐκείνης ἄχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις, δάκρυον Βιβλίδος.

ce se ipsam suspendisse, *Conon.* Alligato ad quercum balteo collum innexuisse, ex aliis *Parthenius.*

Νύμφαι αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ᾽ ἀνθρώπων εἰς δαίμονα,] Hac de re nihil a ii, nisi quod *Ovid.* vs. 651. ei humi jacenti opem ferre enisas fuisse *Nymphas* refert. Lectio non est sollicitanda, *Parthen.* c. ult. Ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη. Infra Cap. 33. Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμόν.

Πολὺν ὕπνον] Male πολὴν ediderant. MUNCK.

Ἤλλαξαν ἀπ᾽ ἀνθρώπων] An ἀπ᾽ ἀνθρώπου? Cap. 39. ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπου λίθον. Nisi hoc dictum, ut ἀφανισθῆναι ἐξ ἀνθρώπων. C. 33. MUNCK Ἀπ᾽ ἀνθρώπου praeferendum. *Theocrit.*

ΜΕΣ-

dare: ac ad proximum digressa montem, adorta est sese praecipitare. Nymphae autem misertae eam detinuerunt: multoque incusso somno, de mortali immortalem redegerunt, Biblidem nympham Hamadryadem nominantes: inque suum sodalitium & contubernium adsciverunt. Liquor qui e saxo illo destillat, in hunc usque diem ab incolis appellatur lacruma Biblidis.

crit. Eidyll. XV. 106. ex emendatione Cl. *Valckenarii:* τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν.

Καλεῖται δὲ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας... δάκ νον Βιβλίδος.] *Lactant. Nympharum Lelegeïdum misericordia exspirantis lacrymae in fontem conversae sunt, qui dominae nomine est insignis. Ovid.* d.l.

Sic lacrymis consumta suis Phoebeïa Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominae, nigraque sub ilice manat.

Conon: κλαιούσης αὐτῆς ἐῤῥύη τὰ δάκρυα, καὶ κρήνην ἀνῆκε, Βυβλίδα τοῖς ἐπιχωρίοις ὄνομα. *Parthen.* φασὶ δέ τινες, καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων, κρήνην ῥυῆναι ἰδίᾳ, τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

ΜΕΣΣΑΠΙΟΙ. λά.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Λυκάονος τοῦ αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ, καὶ Δαύνιος, καὶ Πευκέτιος· οὗτοι λαὸν ἀθροίσαντες, ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν· ἐξελάσαντες δὲ τοὺς ἐνταυθοῖ οἰκοῦντας Αὔσονας, αὐτοὶ καθι-

Λυκάονος τοῦ Αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ, καὶ Δαύνιος, καὶ Πευκέτιος.] Αὐτόχθονες, quos Romani *Aborigines* vocant, γένος, ut aït *Dionyſ. Halicarn.* L. I. *Ant. R.* c. X. καθ' ἑαυτοῦ γενόμενον. Hoc *Antonino* additum, ut vetuſtiora reſpicerentur tempora, & ad eum *Lycaonem*, qui *Pelasgi* filius, ſaevitia in hominibus, quos hospitibus apponebat, mactandis deteſtandus, a *Jove* in lupum converſus vulgo creditur, iisque adnumeratus, quorum ob facinora diluvium illud *Ogygium* fuerit immiſſum. Hoc ut colligam, facit *Peucetius*, qui uti ab *Antonino*, ita & ab *Apollodoro* L. III. c. VIII. ejus filiis accenſetur, quos ſex & viginti nomine recenſet *Pauſanias* in *Arcad.* c. 3. Quinquaginta *Apollodorus* d. l. Sed hoc in numero, ſi utrumque ſcriptorem conferas, octo tantum nomina conveniunt. At nusquam apparent *Daunius* & *Japyx*, ut mirer Cl. *Burmanni*, qui ex hoc *Antonini* loco ad *Ovid.* L. XIV. vſ. 515. pro vitioſa nominis varietate, *Peucetiosque ſinus* acute repoſuerit, induſtriam effugiſſe, nec *Daunium* neque *Japygem* quidquam ad *Lycaona*, cujus tamen filios *Antonini* fide ſtatuit. *Lycaon* fuit *Arcas*, *Arcades* ejus filii. Id quod de *Daunio* dici non poteſt. *Feſtus: Daunia appellatur a Dauno Illyricae gentis claro viro. Plin.* Lib. III. c. II. *Hinc Apulia Daunorum cognomine a Duce Diomedis ſocero.* (Vid. *Caſaub.* ad *Strab.* 242.) Qui, ut alii, *Pilumni* & *Danaes* filius perhibetur. Quamquam & *Feſtus* & *Plinius* veritati propius abſunt. Veroſimilius enim *Dauniam* a *Daunio* vel potius *Dauno* rege dictam fuiſſe, qui, quod ſibi

XXXI. MESSAPII.

Refert Nicander Lib. II. Alteratorum.

Lycaon, is qui non aliunde migrasse, sed eo ipso quem incoleret loco editus ferebatur (quos Graeci Autochthonas nominant) filios habuit, Iapygem, Daunium, & Peucetium. Hi collecta hominum multitudine, ad Italiae Adriam venerunt: pulsisque Ausonibus, qui tum ibi habitabant,

sibi adversus *Messapios* opem tulisset, *Diomedi* post *Aegialeam* ob adulterium rejectam, filiam in matrimonio collocavit, atque adeo ejus socer *Plinio* recte dicitur. Late haec narrat *Antoninus* mox c. XXXVII. *Japyx*, unde *Japyges* & *Japygia*, *Daedali* ex *Cressa* muliere filius dicitur eidem *Straboni*, 279. confirmat *Solinus* c. VIII. *Quis ignorat*, *Japygas ab Japyge Daedali filio*, *conditos?* atque adeo non *Arcas*, sed *Cretensis* hic fuit, quemadmodum eum *Cretensium* quoque ductorem diserte facit *Strabo*, d. l. *Japyx* & *Daunus* unus idemque dicitur *Ciofan.* ad *Ovid.* d. l. vs. 458. & sane hic illud videtur indigitare: *sub Japyge maxima Dauno moenia condiderat* vers. 510. *Japygis arida Dauni arva. Lactant.* ibi: *Qui sub Dauno Japygiae rege domicilium posuisset.* Et, si *Dionysio* auscultamus, locus ille, ubi *Peucetius* in *Italiam* delatus consedit, antea jam ab *Japyge*, qui ergo *Peucetio* antiquior fuit, nomen acceperat. Ut forsan ad alterum *Lycaona* descendendum sit, sive is *Priami*, ut *Strabo* L. XIII. 585. narrat, sive alterius filius fuerit. Certe de hoc latius agit *Halicarnassensis*, eique tribuit id, quod suo *Antoninus*. Praeterea quod omnes *Lycaonis* prioris filii, simul pater in lupum converteretur, a *Jove* perierunt, atque adeo in his, etiam *Peucetius*, ejusdem facinoris affines, excepto *Nyctimo*, qui Patri successit, narrante hoc *Apollodoro* d. l. Ut tempora inter se longe diversa enarret *Antoninus*. Quamquam & alteri *Lycaoni* filius fuisse potest, etiam *Peucetii* nomine.

Ὡς

καθιδρύθησαν· ἦν δὲ τὸ πλέον αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἔποικον, Ἰλλυριοὶ, Μεσσάπιοι· ἐπεὶ δὲ τὸν στρατὸν ἅμα καὶ τὴν γῆν ἐμέρισαν τριχῇ, καὶ ὠνόμασαν ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε, Δαυνίους, καὶ Πευκετίους, καὶ Μεσσαπίους· τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἰταλίας ἐγένετο Μεσσαπίων, ἐν ᾗ πόλις ᾤκηται Βρεντέσιον. τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐντὸς τοῦ Τάραντος ἐγένετο Πευκετίων· ἐνδοτέρω δὲ τούτου τῆς θαλάσ-

Ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε,] Subaudi τὸ ὄνομα. Eodem redit, si scribas, ἑκάστου ἡγεμόνος. *Sophocl. Aj. Flag.* vs. 1068. ἀλλ' ἐᾶν ὡς ἔχει. Interpres: *Sed sinas ita, ut est.* MUNCK.

Ἀπὸ Τάραντος] *Tarentum* a *Strabone*, *Pausania*, & in nummis antiquis *Taras* dicitur. MUNCK.

Ἐν ᾗ πόλις ᾤκηται] Ὤκισται legendum conjicit *Munckerus*. Et ubique fere illud οἰκεῖν, quando accusativo junctum apud scriptores occurrit, in οἰκίζειν mutant Viri D. Vid. ad *Aelian.* de *Anim.* Lib. XI. c 16. ad *H. V.* L. VIII. c. 5. ad *Herod.* L. VII. p. 585 Alii alibi. Accusativum admittunt nonnulli, quando *administrandi* vim obtinet, negant, si simpliciter *degere* vel *habitare* in loco significat. Differentia inter οἰκέω & οἰκίζω tyronibus nota, nec dubito, quin posterius reponendum sit, quotiescunque *condendi*, *instaurandique* notione occurrat. Ubique tamen non mutem, quandoquidem ipsi scriptores eam differentiam sollicite non observarunt, quod de κομάω & κομίζω hic animadvertit *Munckerus*. *Aelian. V. H.* d. l. Οἱ δὲ ᾤκησαν τὴν Νάξον, quod minime in ᾤκισαν mutandum; nam aliis in locis, ubi ea mutatio admitti potest, juvant Codd. Uti nec L. IX. c. 7. Τὴν Ἰταλίαν ᾤκησαν πρῶτοι Αὔσονες, & paullo post ὅτι τὴν Ἰταλίαν φασὶν οἰκῆσαι ἔθνη πάμπολλα. Prior certe locus controversia major est; nam ipso confitente *Perizonio*, nec condiderant *Naxum*, neque instauraverant, sed inhabitabant. *Lucian.* in *Vit. Auct.* T. I. p. 549. Τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπεῖν, ἢ Τάφον οἰκήσεις cet. Sic χωρία δύσπορα οἰκεῖν dixit *Arrian.* de *Exp. Al.* Lib. I. c. 7. Πόλιν μεγάλην οἰκοῦσι. ibid. c. 28. *Antonin.* infra C. XXXII. Οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι. . . . ᾤκησαν τὴν Τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Et ut hic, passive *Homer Il.* Δ. vs. 18.

Ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος.

Sed

bant, ipſi ſedes poſuerunt. Major pars exercitus eorum conſtiterat ex advenis, Illyricis atque Meſſapiis. Itaque cum & exercitum & agrum in tres diviſiſſent partes, eisque de nominibus ducum nomina feciſſent Dauniorum, Peucetiorum, & Meſſapiorum: quod a Tarento erat regionis usque ad extrema Italiae, Meſſapiis obtigit, in qua conditum eſt Brunduſium: quod autem juxta * intra Tarentum, Peucetiis. Interius his mare navigabant Daunii. To-

Sed praeterea hoc loco nec ᾤκηται mutarem in ᾤκισται, nec verterem, *conditum eſt.* Verum, qua ſignificatione gaudet paſſivum, *jacet*, *ſitum eſt.* *Arrian.* L. IV. c. 25. Ταύτην μὲν τὴν πόλιν, ὅτι ἐν ἐπικαίρῳ χωρίῳ ἐδόκει ᾠκεῖσθαι. & c. 28. Πόλιν, ἡ ξύνεγγυς τῆς πέτρας τῆς Ἀόρνου ᾤκεῖτο.

Ὤκηται] An ᾤκισται? *Apollod.* tamen L. I. ἐκ Θεσσαλίας Αἰολέας ἀγαγὼν ᾤκησεν Ἦλιν. Sed & ibi ᾤκισεν mallet *Fab.* quod probo. L. II. p. 78. γεννᾷ Τάφιον, ὃς ᾤκισε Τάφον. *Eurip. Hecub.* vſ. 2. ἵν' ᾍδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Vide *Thom. Magiſtrum* in voce οἰκῶ. Idem, quod heic, vitium occurrit in *Schol.* ad *Eurip. Oreſt.* vſ. 934. μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ὑπὸ ὄρεσιν οἰκούντων τῶν Ἀργείων, πρῶτος αὐτοὺς συνῴκησεν Ἴναχος. leg. συνῴκισεν. Aliud οἰκέω, aliud οἰκίζω. Sed κοιμάω interdum idem, quod κοιμίζω. III. Reg. c. XVII. vſ. 19. ἐκοίμησεν αὐτὸν ἐπὶ κλίνης. *Apollod.* L. I. p. 51. Τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμήσασα. Vereor ne fruſtra corrigat *Faber*, κατακοιμίσασα. MUNCK.

Τὸ δὲ ἐνδοτέρω τὴν ἐντὸς τοῦ Τάραντος] Locum ſanum eſſe pronunciant in Edit. *Leidenſi*, ſi ἐκτὸς pro ἐντὸς reponatur. Nihil quod dicam habeo, niſi illud vetus N. L. Suſpicor tamen poſt τὸ Τάραντος excidiſſe θάλασσαν. Inſpice *Geographorum* mappas. MUNCK.

Ἐνδοτέρω] *Gloſſae Steph. citerius*, ἐνδοτέρω. *ciſci*, ἐντός. leg. *cis. Gloſſ. Cyrill.* ἐντὸς, *cis*, *intra*, *intro.* MUNCK.

Τῆς θαλάσσης] Videtur ſcribendum: Τῇ θαλάσσῃ. Πλεῖν θαλάσσης dici forte poſſit, ut οἰκεῖν γῆς c. 4. Subaudito ἐπὶ. Sed ἐπιπλεῖν θαλάσσης non ſatis concoquo. MUNCK.

Τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον] Hanc locutionem non ſatis concoquit *Munckerus*, ſed, ſi dici forte poſſit, ut aït, πλεῖν θαλάσσης, ut οἰκεῖν γῆς, pro πλεῖν ἐπὶ θαλάσσης, cur dici etiam non poteſt θαλάσ-

λάσσης ἐπέπλεον Δαύνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων· καὶ ἐγένετο ταῦτα πολὺ πρὸ τῆς Ἡρακλέους στρατείας· ἦν δὲ τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρεμμάτων καὶ νομῆς· μυθολογοῦσιν οὖν ἐν τῇ Μεσσαπίων γῇ παρὰ τὰς λεγομένας ἱερὰς πέτρας φανῆναι νύμφας Ἐπιμηλίδας χορευούσας. τοὺς δὲ παῖ-

σης ἐπιπλεῖν? Solet *Antoninus* praepoſitionem nomini detractam verbo addere: C. XXXIII. Ἐξελάσαι αὐτοὺς τῆς πατρίδος. XXXVII. Ἐδεήθη τὸν πόλεμον αὐτῷ συμπολεμῆσαι. XXXIX. Ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ξυνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι. c. XLI. Αὐτῷ συστρατεῦσαι, & mox: Εἰ μὴ αὐτοῖς συνεξέλοι. *Berkelius* omnem ellipticam locutionem in *Antonino* reſpuens, ut *Munckero* obloquatur, quamquam mox, quod mireris, in ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων ellipſin quaerit, reſcribendum contendit: τὴν θάλασσαν ἐπέπλεον, quia ſic loquitur *Homerus*: ſed, ut ego opinor, alia notione. Quid, quaeſo, *mare Daunii navigabant*? Regionem in tres partes diviſerant, ut deſcribit auctor, ſed ita, uti interpretor, ut *Dauniis* ea pars obtigerit, in qua *imperium maris tenerent*, vel ut *Nepotis* utar verbis, *mari potentes eſſent*. *Arrian*. L. II. c. 17. Πλεόντων ἡμῶν τὴν θάλασσαν, *nobis imperium maris tenentibus*. Cum altero verbo Eidem: ἐφ' ἧς (πεντηκοντόρου) Πρωτέας Ἀνδρονίκου ἐπέπλει, *cui praefectus erat Proteas* cet. Plena igitur & ſana locutio hac ſignificatione: Ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον. *Cluverius Berkelio* cit vertit: *ultra hos Daunii ſedes fixerunt*, ſed tum *ſuperato mari*, vel ſimile quid, addendum erat. Sed totum locum refingit (in *Ital. Ant.* p. 1209.) Τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἰταλίας, ἐγένετο Μεσσαπίων. ἐν ᾗ πόλις Βρεντέσιον. (deleto ᾤκηται.) τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Τάραντος, ἐγένετο Πευκετίων. ἐνδοτέρω δὲ τούτου τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον Δαύνιοι. *Quod a Tarento erat usque ad extima Italiae, Meſſapiis obtigit: ubi eſt Brundiſium. quod ultra Tarentum erat, Peucetiis. Ultra hos Daunii ſedeis fixerunt*. In aliis *Xylandro* melius, in aliis etiam deterius. Certe ᾤκηται & θαλάσσης ἐπέπλεον, quomodo verteret, vix ſe expedire potuit, neque, opinor, ἐκτὸς & ἐνδοτέρω utrumque ſignificat *ultra*. Ut *Berkelio* parum praeſidii hinc accedat; nam, quod τὸ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰάπυγας pro Ἰαπύγων legat idem *Cluverius*, nihili eſt. Integritatem hujus loci mox vindicabit *Munckerus* ad verba: Ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται Νυμφῶν τε καὶ παίδων. Illa τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐκ-

τὸς

Totam autem gentem vocarunt Iapyges. Gesta haec sunt multo ante Herculis expeditionem tempore. Vivebatur ea aetate pecoribus & pascuis. Fabulantur ergo, in Messapiorum terra, ad locum cui Sacra saxa nomen, apparuisse nymphas Epimelidas, cho-

τὸς cet. se offendisse, inque eorum explicatione non admodum sibi satisfacere indicat *Munckerus Heinsio*, Tom. V. *Syll. Epist.* pag. 355. & vellem viro Nob. *Antoninus* tum ad manum fuisset, quod respondens negat, ut lucem aliquam loco affudisset. Me non minus offendunt ἐνδοτέρω δὲ τούτου.

Ἐπέπλεον] Satis hoc sanum mihi videtur. Mare illud navibus invadebant, & usum ejus sibi sumebant. *Florus*, quamquam de hostili invasione, Lib. III. c. 6. *Cilices invaserant maria.* Quomodo Poëticum heic verbum ἔπελον locum habere possit, non video: ἔπλεον tolerabile est. MUNCK.

Ἐπιμηλίδας] Ut a δρῦς *Nymphae* dictae sunt *Dryades* & *Hamadryades*, ita a μηλὶς *pomus*, *Epimelides* & *Hamamelides* dictas voluere nonnulli. Verum *Scholiastes Homeri* a μῆλον *ovis* cum *Servio* dictas eas censet, cum aït ad *Iliad* Υ. vs. 8. Αἱ τὰ ἄλση κατοικοῦσαι Νύμφαι ἀλσηΐτιδες καλοῦν). αἱ δὲ ἐπὶ τῶν δένδρων ἁμαδρυάδες. αἱ δὲ τὰ νάματα τῶν ὑδάτων, ναΐδες, καὶ ὑδριάδες. καὶ τούτων αἱ μὲν κρηνίδες, αἱ δὲ ἐπιποταμίδες. αἱ δὲ τῶν βοσκημάτων Ἐπιμηλίδες. αἱ δὲ ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ὀρεστιάδες, καὶ ὅσαι ταύταις ὅμοιαι. ὁμοίως δὲ ἐπὶ τῶν ἑλῶν ἑλιονώμοι. Leg. ἑλειονόμοι. Advertit me, quod fluentorum *Nymphas Hydriadas* vocat; atque adeo suspicor in loco *Isidori* (L. VIII. *Orig.* c. II.) pro *fontium*, *Hamadryades*, reponendum esse, *fontium*, *Hydriades*. Certe aptius, imo verius foret. MUNCK. Vel, ut *Syllabarum* numerus staret, apud *Isidorum* legi posset *Ephydriades*, nam eaedem, atque *Hydriades*. Vid. *Behotii Apophor.* Lib. II. c. I. *Epimelidum* vero non ita frequens mentio fit. Earum meminit *Pausan.* in *Arcad.* c. 4. *Galeo* etiam citatus, sed scribit Ἐπιμηλιάδας; ut Κρηνίδες & Κρηνιάδες, Ἑλικωνίδες & Ἑλικωνιάδες. Vid. *Toupii Cur. Post.* in *Theocritum*, p. 2. Has autem Ἐπιμηλίδας & Δρυάδας ab *Arcadibus* ita dictas aït, quas alii vocabant *Naïadas*. Sed si *Naïadum* & *Hydriadum* originem ἀπὸ τῶν ναμάτων τῶν ὑδάτων cum *Homeri Scholiaste* deducimus, quid hae ad *Dryadas*, aut *Epimeli-*

παῖδας τῶν Μεσσαπίων, καταλιπόντας τὰ ποίμνια καὶ θεωμένους, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιον αὐτοὶ χορεύουσιν· οὗτος ὁ λόγος ἤλγυνε τὰς νύμφας, καὶ τὸ νεῖκος ἐπὶ πλέον ἐγένετο περὶ τῆς χορείας· οἱ δὲ παῖδες, ὅτι μὲν ἦν αὐτοῖς ἅμιλλα πρὸς δαίμονας, ἠγνόουν· ἐχόρευον δ᾽ οἷα πρὸς ὁμήλικας θνητάς, καὶ ὁ τρόπος αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως, ἅτε ποιμένων, ἄμουσος ἦν· ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον ἐπέδωκεν εἰς κάλλος· καὶ ἐπεκράτησαν χορεύουσαι τῶν παίδων, καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τάδε· ὦ κοῦροι, τὸ νεῖκος ἤρασθε πρὸς Ἐπιμηλίδας νύμφας, τοιγαροῦν ὦ ἄφρονες νικώμενοι δώσετε δίκην· καὶ οἱ παῖδες ἵναπερ ἑστήκεσαν παρὰ τὸ ἱερὸν τῶν νυμφῶν, ἐγένοντο δένδρα· καὶ ἔτι νῦν ἀκούεται φωνὴ νύκτωρ ἐκ τῆς ὕλης, οἷα θρηνούντων· ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων.

melidas, sive ab arboribus seu pecoribus nomen sortitas? Forsan *Pausanias* voluit: Δρυάδας γὰρ δὴ καὶ Ἐπιμηλιάδας τὰς ἑαυτῶν ἐκάλουν Ναπαίας pro Ναΐδας. *Napaeae* saltuum & convallium *Nymphae*, uti *Dryades* Sylvarum, atque adeo non ita diversae, & *Epimelides* ab *Hesiodo Oreadibus* & *Hamadryasin* junguntur, nisi statuamus, *Pausaniam* voluisse *Arcadas* in genere *Nymphas* vocasse vel *Dryadas* vel *Epimelidas*; nam ita *Hamadryades* nonnumquam de quibusvis *Nymphis*. Ceterum *Suidas* cum Nostro facit. Ἐπιμηλίδες, Νύμφαι. Et has easdem esse, quae aliis *Meliades* & *Meliae* dicuntur, existimat *Gyraldus* p. 176. Vid. & p. 174. & *Natal. Com.* Lib. V. c. 12. Sed de his plura dabit, & Eruditorum voto satisfaciet Magnus *Valckenarius* ad *Theocritum*, cujus novam Editionem jamjam editurus est.

Πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον] Quid illud ἢ heic denotat? Scribo ἦ. Imperfectum hoc ab εἰμί. Πᾶν ὅσον ἦ pro σύμπαντα eleganter dicitur. Alias omitti solet verbum substantivum, ut μύριοι ὅσοι, μύρια ὅσα. vid. *Vigerum* de *Idiotism. Ling. Graec.* cap. 3. Sect. 10. Perperam haec vocula etiam exarata in *Hesychii Lexico*:

choros ducentes, pueros autem Meſſapiorum, relictis gregibus cum ſpectaſſent choreas, dixiſſe, ipſos melius callere rationem choros ducendi. Fuit is ſermo nymphis moleſtus, certatumque de praeſtantia choreas ducendi inter partes aliquandiu: cum quidem pueri ſibi cum divis eſſe certamen ignorarent, & ſe cum aequalibus mortalibus foeminis contendere opinarentur. Erat puerorum ſaltandi modus ruſticus, utpote paſtorum: at nymphis omnia ad elegantiam ſubinde accreverunt. Victisque pueris, ita eos compellaverunt: Provocaſtis, pueri, nymphas Epimelides: Ergo vaecordes, victi dabitis poenas. Puerique eo quo conſtiterant loco, ad nympharum fanum, in arbores ſunt mutati: hodieque exauditur vox noctu ex ſylva veluti ejulantium. Loco nomen eſt nympharum & puerorum.

ἢ θέμις, ὡς δεῖ, ὡς δίκαιον. leg. ᾗ θέμις. Pariter peccatum in οὗ. Σημαίνει δὲ, inquit, καὶ ὅπου, καὶ ἔνθα τὸ οὗ. Scrib. οὗ, & refer ad οὗ δασυνόμενον, quod proxime ſequitur. Ridiculum dicam, an miſerabile, quod mox non *Heſychius* ſane. ſed Librarius ſubjunxit: οὐαί, φυλαί. Emenda φεῦ, αἴ. MUNCK.

Νεῖκος ἤρατο] *Apollod.* L. II. p. 75. Νηρηΐσιν ἤρισε περὶ κάλλους. vid. not. ad c. 9. *Tatius*: πρὸς τὰ τοῦ λειμῶνος ἤρισαν ἄνθη. MUNCK.

Οὐκοῦν] Male diviſim ſcripſerant, οὐκ οὖν. MUNCK.

Ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται Νυμφῶν τε καὶ παίδων.] Ita ſuperius: ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων. Ad utrumque genitivum ſubſtantiva ἔθνος & τόπος ſubaudienda arbitror. Defecta eſſe haec verba, & excidiſſe particulam ἀπὸ vel ἐπὶ cenſet vir Cl. (*Berkel.*) legitque, ὀνομάζεται ἀπὸ νυμφῶν τε &c. At nihil opus eſſe iſta praepoſitione pertendo. Senſus eſt, ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων τόπος. *Geminus* in *Phaenom.* p. 45. Οἱ δὲ ἐν ἄκρᾳ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τοῦ Περσέως κείμενοι ἀστέρες Γοργόνιον καλεῖται. ſcil. ἀστέρες. *Schol. Theocrit. Idyll.* A. vſ.

123. Λυκαίου ὑπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ καλουμένῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος θυγατέρα. Καλλιστὼ, ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. &c. Loquuntur ita & Latini interdum. *Nepos Agesil.* c. 8. *Cum venisset in portum, qui Menelai vocatur.* Auctor *Vitae Apollinaris* pag. 134. Ed. *Lat.* *Ad urbem, quae vocatur Ravennatum.* *Curt.* l. III. *Equus eximiae magnitudinis, quem solis appellabant.* *Lactant.* ad *Stat.* pag. 121. Ed. *Tilebr.*

Fon.

ΔΡΥΟΠΗ. λβ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α'.

Δρύοψ ἐγένετο Σπερχειοῦ παῖς τοῦ ποταμοῦ, καὶ Πολυδώρης μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. οὗτος ἐβασί-

Δρύοψ ἐγένετο Σπερχειοῦ] *Dryopis* hujus genus parum constare dicit *Staveren.* ad *Hygin.* c. 90. Sed non vidit, plures *Dryopas* confundi, & *Schol. Apoll. Rhod.* in mendo cubare. Sic *Pherecydis* locum exhibet Lib. I. vs. 1213. Πολυδώρᾳ τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πιωνειὸς ὁ ποταμός. Τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ' οὗ Δρύοπες καλοῦνται. Ubi *Berkel.* recte emendat Σπερχειὸς ὁ ποταμός. Sequitur: οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ. Alter itaque *Priami* & *Hecubae* filius, qui est apud *Apollod.* Lib. III. c. XI. 5. Idemque, qui *Drypon Hygino* d. l. dicitur, & *Dryops Dict. Cretensi* L. IV. 7. Alter denique, qui *Apollinis* filius. *Pausan. Messen.* c. 34. Παῖδα τὸν Δρύοπα Ἀπόλλωνος εἶναι λέγοντες, cet. *Schol. Lycophr.* ad vs. 480. ὁ δὲ Δρύοψ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος. Sed *Lycaoni Pelasgi* filio unica tantum filia fuit, nomine *Callisto.* *Pausan.* in *Arcad.* c. IV. Ἐπὶ δὲ τῷ γένει παντὶ τῷ ἄρσενι θυγάτηρ Λυκάονι ἐγένετο Καλλιστώ. Confirmat *Schol. Theocr. Idyll.* I. vs. 123. Alterius itaque *Lycaonis* filia, sed tum pro Δίας, quod e compendio natum suspicor, apud *Schol. Lycophr.* & alios legendum existimo Δηιανείρας. *Dionys. Halic.* Lib. I. c. XI. Τούτου δὲ Λυκάονος Δηιάνειρα θυγάτηρ. *Munckerus*

sua

Fontem efficit, qui Hippocrenes dicitur, fed ibi *Hippocrene* repofuerim. *Lactant. Argum. Ovid Met.* fab. 50 *Infulam Tiberis ingreffus eft, ibique fe occuluit: qui locus draconis vocatur. Vet. Interpr. Cant. Salom.* *Oculi tui columbarum.* fc. *oculi. Victor Illuftr. V.* c. 7. *unde illae foffae Quiritium funt dictae.* MUNCK. Ac fi haec parum, multo plura exempla iis fubjunxit *Staverenius* ad *Albr. Philof.* p. 911.

XXXII. DRYOPE.

Narrat Nicander Alteratorum primo.

Dryops Sperchii fluvii F. ex Polydora, una Danai filiarum, regnum obtinuit in Oeta: unicamque

fua auctoritate dedit Δρύωψ. Ceteri Δρυοψ, quomodo ex *Pherecyde* apud *Schol. Apoll. Rhod.* d. l. *Schol. Lycophr.* d. l. & *Etymol M.* Auctore fcribendum contendit *Berkelius*, unde & apud *Apollod.* L. III. c. XI. ubi etiam Δρύωψ, male legi cenfet.

Πολυδώρης] (*Ionice* pro Πολυδώρας dictum voluerat *Berkelius*) Sed quis dixit ei Πολυδώρη effe *Ionicum*? *Ioniffat* ergo etiam *Apollodorus* L. III. c. 12. Ego *Atticum* potius dixerim. *Etymol. M.* Auctor col. 32. ed. *Sylb.* Αἴθρα τὸ κοινόν, καὶ Ἀττικόν, Αἴθρη. Remanferint ifta & id genus alia ex *Ionismo* in *Attica Lingua.* Una enim *Attica* olim & *Ionica* dialectus, ut inter alios notavit & *Euftathius* ad *Dionyf.* p. 109. confirmant etiam ifta verba *Schol. Ariftoph.* in *Plut. Act.* III. Sc. 2. Ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος διὰ τοῦ α ἀθάρας. MUNCK. Viro Doctiff. refragatur *Koenius* ad *Corinth.* p. 251. ubi *Munckero* hic cum *Salmafio*, pro *Berkelio*, rem effe, exiftimat. Certum eft apud *Apollodorum* etiam duobus locis Πολυδώρη legi, fed toties iisdem locis Πολυδώρα diferte exhibet *Coll. D'Orvilliana.* Sed folet

 An-

ἐβασίλευσε ἐν τῇ Οἴτῃ, καὶ θυγάτηρ αὐτῷ μονογενὴς ἐγένετο Δρυόπη, καὶ ἐποίμαινεν αὐτὴ τὰ πρόβατα τοῦ πατρός· ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφυῶς Ἀμαδρυάδες νύμφαι, καὶ ἐποιήσαντο συμπαίκτειραν ἑαυτῶν, ἐδίδαξαν ὑμνεῖν θεοὺς, καὶ χορεύειν· ταύτην ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύουσαν, ἐπεθύμησε μιχθῆναι. καὶ ἐγένετο πρῶτα μὲν χελώνη· ἐπεὶ δ' ἡ Δρυόπη γέλωτα μετὰ τῶν νυμφῶν καὶ παίγνιον ἐποιήσατο τῆς χελώνης, καὶ αὐτὴν ἐνέθετο εἰς τοὺς κόλπους, μεταβαλὼν ἀντὶ τῆς χελώνης ἐγένετο δράκων, καὶ αὐτὴν κατέλειπον αἱ νύμφαι πτοηθεῖσαι· Ἀπόλλων δὲ Δρυόπῃ μίγνυται· ἡ δὲ ᾤχετο φεύγουσα περίφοβος εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ οὐδὲν ἔφασε πρὸς

Antoninus, quod in omnibus, qui aliorum opera in compendium redigunt, ſemper animadverti, & ſtylum & ipſa fere ſuorum ſcriptorum verba retinere. Alioquin ſibi minus eſſet conſtans. Supra C. XXI. Εἰδοθέας νύμφης. & C. XXX. Ἔγημεν Εἰδοθέην. Niſi quid Librariorum oſcitantiae inputandum, quandoquidem utroque capite ſolum *Nicandrum* ſecutus fuit. Supra tamen C. VII habet etiam Μεγανείρης. *Polydoram* autem, quam *Danai* filiam *Antoninus*, & *Schol. Apollon. Rhod.* L. I. vſ. 1213. faciunt, *Apollodorus* Lib III. c. XII. vocat *Pelei & Antigones*, & tamen, eamdem eſſe ex iis liquet, quae addit, eam *Boro Perieris* filio, h. e. *Sperchio*, nuptam fuiſſe, ut ſe explicat §. 4. Omnia vero haec hauſta ex *Homero Il.* II. vſ. 173.

> Τῆς μὲν ἴης στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
> Υἱὸς Σπερχειοῖο διϊπετέος ποταμοῖο.
> Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη,
> Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα.
> Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ Περιήρεος υἷι.

Ubi alia ex aliis *Euſtathius*, & ad *Apollod.* p. 125 *Aegius*.

Δρυόπη] Haec *Antonino* dicitur μονογενὴς patris, atque adeo hic *Dryops* quoque diverſus eſt a *Dryope* ſupra C. IV. memo-

que habuit filiam Dryopen, quae patris greges pascebat. Sed cum eam summo opere amarent Hamadryades nymphae, suorumque locorum sociam adscivissent, docuissentque carminibus deos celebrare, & choros ducere: Apollo ea visa, concubitus cum ea ardor ipsum incessit. Itaque primum se in testudinem convertit: quam cum, ut rem ludicram, Dryope Nymphaeque tractarent, Dryope eam etiam in sinum conderet, de testudine Apollo in anguem transiit: itaque eam Nymphae territae deseruerunt, Apollo cum Dryopa rem habet. Ea autem metus plena in domum patris confugit, nihilque parentibus

morato, cui filius erat *Cragaleus* in *Dryopide* habitans: aut μονογενὴς ad filiam referendum, ut unicam hanc haberet filiam. Sed magna hic difficultas oboritur; nam de hac *Dryope* agere *Lactantium* & *Ovidium* L. IX. *Metam.* a vs. 324. eo liquet, quod illam prius ab *Apolline* amatam postea *Andraemoni* nupsisse, id quod hic etiam *Antoninus* persequitur, tradant: Et tamen uterque ei adjungunt sororem *Iolen*, sed ex altera matre natam dicit *Ovidius*, patrem vero non *Dryopen*, sed *Eurytum* facit iterum uterque. *Valerio Flacco* Lib. II. vs. 174. recensetur quoque *Dryope*, sed haec ab illa diversa videtur Cl. *Burmanno* ad *Ovid.* d. l. vs. 331.

Συμπαίκτριαν ἑαυτῶν,] Interpres: *suorum locorum sociam.* Scrib. *ludorum suorum.* Fraudem sine dubio viro Doctissimo typothetae fecerunt. MUNCK.

Παίγνιον ἐποιήσαντο τὴν χελώνην,] Hab. C. I. vs. 10. τύραννοι παίγνια αὐτοῦ. Noster c. 22. Τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι. MUNCK.

Ἔφασε] Leg. ἔφασκε. *Achilles Tatius:* ὁ δὲ τοιοῦτος, ἔφασκε, τὸν ἀλεκτρυόνα φοβοῦμαι. *Dositheus Magister* Lib. III. δι' ὧν ἔφασκε πλείονας εἶναι δανειστάς. *Schol.* ad *Eurip. Phoen.* vs. 511. ἄλλως τε εἰ ἔφασκεν &c. Neque enim solet Δωρίζειν noster. Doricum est ἔφασα pro ἔφησα, ut in versiculis his a *Pindari Scholiaste* adductis

πρὸς τοὺς γάμους· ἐπεὶ δ' ἔγημεν αὐτὴν ὕστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου, γεννᾷ παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἀμ-

ductis ad *Pyth.* *Od.* III. quos *Hesiodo* attribuit:

> Τῷ μὲν ἄρ' ἦλθε, κόραξ φράσε δ' ἄρα ἔργ' ἀΐδηλα
> Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κόρωνιν
> Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

Cum *Apollod.* hic poëta *Ischyn Elati* filium facit, non *Ischum* vel *Ischyum*. Restitui hoc vocabulum *Hygino* c. 202. Et facit mecum *Pausanias* L. II. *Hyg. Astr.* L. II. c. 40. Ἔφασε *Doricum* facit Vir Cl. (*Berkel.*) Omnino autem legendum ἔφασκε. *Parthen. Erot.* c. 4. Ἡ δὲ συνιέναι μὲν ἔφασκεν εἰς τὸ παρόν. *Aelian. Var. Hist.* Lib. VI. c. 4. Οὐ δὲ ἔφασκεν ἀξιοῦν. *Laërtius* in *Aristotel.* pag. 311. Ed. *Casaub.* Τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκεν εὑρηκέναι πυροὺς καὶ νόμους. *Schol. Hom. Odyss.* M. vs. 70. Ὁ δὲ ἔφασκεν χαίρειν αὐτόν. MUNCK. Quid si cum Cl. *Ruhnk.* ἔφρασε legamus? Supra C. XI. Ἀηδὼν δὲ φράσασα πρὸς cet.

Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου.] In toto hoc libello nihil intricatius, quam hic locus, unde forsan tacite praetermissus a *Munckero*, id satius ducente, quam cum aliis errare. Et sane Dissertationi potius, quam notae accommodata est materies. *Andraemon Pylius*, qui *Colophonem* condidit, occurrit apud *Strabonem* L. XIV. p. 633. Hic nonnullis diversus habetur ab *Andraemone Codri* filio *Ionum* duce, de quo *Pausan.* in *Achaic.* C. III. Sed cui hos scriptores conferat, vix dubito, quin eumdem censeat. Alios ejusdem nominis plures fuisse statuo, ut e seqq. patebit, & quidem in una gente, a priore illo forsan longe diversa, quamquam & hinc magna oboritur difficultas, quisnam fuerit, ab *Antonino* descriptus. Nimirum *Oxyli* facit filium, nisi ὁ Ὀξύλου, ut alibi articulus ille nonnumquam designat, interpreteris: *Andraemon Oxyli pater*: ita enim diserte *Apollodorus* Lib. II. c. VIII. §. 3. Ὄξυλος τοῦ Ἀνδραίμονος. Unde lux affulget *Pausaniae* Lib. V. c. 3. Ὁ δὲ ἀνὴρ ἦν Ὄξυλος Αἵμονος τοῦ Θόαντος. qui locus alios in errorem adduxit, adeo ut *Galeus* ibi adnotet: *Andraemon ejus erat avus. Haemon, Thoas, Andraemon, qui ex Gorge Oenei fil. Thoantem genuit.* & Cl *Burmann.* ad *Ovid.* L. IX. *Metam.* vs. 331. dubitet, num e *Pausania* in *Scholiastae Pindari* loco *Olymp. Od.* III. vs 22. pro Ἀνδραίμονος reponendum sit Αἵμονος. Sed, quamquam timide a tantis viris dissentire soleo, quod tamen modeste licet, contra

bus ea de re indicavit. Post cum eam Andraemon Oxyli F. duxisset, puerum ex Apolline conceptum parit,

tra *Pausaniae* Ἀνδραίμονος restituendum opinor. Quemadmodum enim *Galeus* duos observat *Thoäntes*, sic duos minimum *Andraemonas* ego invenio, avum alterum, alterum nepotem; nam uti hoc nostra aetate receptum, sic priscis etiam temporibus obtinuisse, plura exempla loquuntur, quam ut in dubium quisquam vocet. Ipse *Pausanias*, qui locus neque *Burmannum* fugit, huic emendationi favet in seqq. Καὶ ἀδελφαὶ Θόαντι τῷ Ἀνδραίμονος, καὶ Ὕλλῳ τοῦ leg. τῷ Ἡρακλέους ἦσαν ἐν τιμῇ. Et eumdem esse *Oxylum*, quem describunt *Pausanias* & *Apollodorus*, atque adeo Ἀνδραίμονος esse legendum, eo liquet, quod uterque eamdem de illo narrent historiam. Uxorem vero *Andraemoni* tribuit *Antoninus*, *Dryopen Dryopis Sperchii* filii, & *Polydorae* unius *Danai* filiarum filiam, quod frustra apud alios quaeres. De *Dryope* ad C. IV. & paullo ante egimus. A *Dryope Apollinis* & *Lycaonis* filia nato *Dryopidem* & *Dryopas* nomen accepisse, testantur *Tzetz.* ad *Lycophr.* & *Etymol. M.* auctor e quibus recte eme dat *Berkelius Apollonii Rhodii Scholiasten*, pro τοῦ Ἀπόλλωνος & τῆς Λυκάονος, depravate τοῦ Λυκάονος & τῆς Λυκαονείας, legentem. Ab his dissentit *Stephanus Byzant.* *Dryopidem* dictam volens a *Dryope Eurypyli* filia. Parum refert a mare an a femina sortita fuerit nomen, nisi *Eurypyli* obstaret, quod in Εὐρύτου mutandum existimo. Hoc enim *Dryopes* patri tribuit non tantum *Lactantius*: *Dryope Euryti filia* .... *Andraemonis conjux* cet. Sed & *Ovid.* d. l. vs. 356.

> *At puer Amphissus (namque hoc avus Eurytus illi*
> *Addiderat nomen.)* &c.

Unde *Berkelii* error patet, qui poëtam *Eurytum* (avum maternum) pro *Oxylo Andraemonis* patre sumsisse hallucinetur. *Oxylus* enim *Amphissi*, non *Andraemonis*, sed *Apollinis* filii, avus dici non poterat. Ab *Antonino* proxime abest idem *Ovidius*:

> *notissima forma*
> *Oechalidum Dryope: quam virginitate carentem,*
> *Vimque Dei passam, Delphos Delonque tenentis,*
> *Excipit Andraemon, & habetur conjuge felix.*

Incertum tamen *Andraemon* num *Oxyli* filius an pater; nam, quod *Oxylum Aetoli* filium, qui *Andraemonis* erat, ab illo *Pindari Scholiaste* vocatum existimet Vir Cl. ad *Ovidium* d. l. in

Ἀμφισσον· Οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο πάντων κράτιστος· καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἴτην πόλιν ὁμώνυμον τοῦ ὄρους, καὶ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευσεν· ἱδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τῇ Δρυοπίδι, καὶ εἰς τοῦτο παροῦσαν τὸ ἱερὸν Δρυόπην ἥρπασαν Ἁμαδρυάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν· καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὴν ὕλην· ἀντὶ δ' ἐκείνης αἴγειρον ἀνέφηναν ἐκ τῆς γῆς, καὶ παρὰ τὴν αἴγειρον ὕδωρ ἀνέρρηξαν· Δρυόπη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη· Ἄμφισσος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μητέρα χάριτος ἱερὸν ἱδρύσατο νυμφῶν, καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπε-

in eo erravit. Verum est *Pausaniam Oxylo* e *Pieria* uxore natos tribuisse *Aetolum* & *Lajan*, sed addidit *Aetolum* mature obiisse: Προαποθανόντος δὲ Αἰτωλοῦ, θάπτουσιν αὐτὸν γονεῖς, unde natu minor *Lajas* patri in regnum successit. Verba *Scholiastae* sunt: Ἀπὸ Ὀξύλου· ὃς ἦν Αἰτωλοῦ τοῦ Ἀνδραίμονος, quod verterem *filius Andraemonis Aetoli* sive *Aetoliensis*, quod ad patriam referendum; nam sic *Pausanias* d. l. Συνεπεπτώκει δὲ τῷ Ὀξύλῳ φυγάδι ἐξ Αἰτωλίας εἶναι. *Aetolus* enim, a quo *Aetolia* fuit dicta, Ἐνδυμίωνος erat filius, Vid. *Pausan.* in *Eliac.* C. I. *Eustath.* ad *Dionys. Perieg.* vs. 431. & ad *Homer. Il.* N. vs. 210. Ipse *Scholiast. Pind.* Ὄξυλος γάρ τις ἐκ Αἰτωλῶν . . . Ἠλείαν ἡγεμονίαν λαμβάνει. Et hinc *Thoas Aetolus*, *Homer. Il.* Δ. vs. 527.

Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενος βάλε δουρί.

Il. O. vs. 281.

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος cet.

Existimarem tamen *Antoninum* innuisse *Andraemonem* primum, &, cui alii *Gorgen Oenei* filiam uxorem adjudicant, alterum fuisse, cui etiam regnum *Oenei* viribus confecti concessit *Diomedes*, narrante *Apollodoro* L. I. cap. VIII. §. 1. & §. 6. *Eustath.* ad *Iliad.* B. vs. 638. Αἰτωλῶν τεσσαράκοντα νῆες ἦσαν. ὧν Θόας ἡγεῖτο, υἱὸς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως θυγατρός. *Aetolia* enim prius in duas divisa partes, quae circa *Calydonem* erat, tenebatur ab *Oeneo*, qui idcirco *Caly-*

parit, Amphissum. Hic cum virilem aetatem attigisset, omnibus praevaluit: urbemque ad Oetam condidit, monti isti cognominem, ibique regnavit. Posuit & Apollini in Dryopide regione templum: in quod cum se contulisset Dryope, Hamadryades benevolentia impulsae eam rapuerunt, & in sylva occultarunt, loco ejus alno excitata, ac pone alnum fonte. At Dryope, naturae mutatione de mortali facta est nympha. Amphissus, pro meritis Nympharum in matrem, templum ipsis condidit, pri-

lydoniae rex dicitur, *Pleuronia* vero *Agrii* erat, a quo, per *Thestium Oenei* socerum occupata ad *Oeneum* quoque accessit, unde de *Thoante Andraemonis* filio & *Oenei* ex *Gorge* nepote *Homerus Il.* N. vs. 216.

Ἀνδραίμονος υἷι Θόαντι,
Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ᾽ ὣς τίετο δήμῳ.

Ubi *Andraemon*, de quo *Antoninus*, in terra *Dryopide* habitavit, & jam eumdem hic *Dryopem* innui censeo, de quo C. IV. egit *Liberalis*.

Παρεῖσαι] Si quis παρεῖσαν, *in quod ingressam*, malit, per me licet. Quamquam vulgata proba est, idemque significat. Παρεῖναι εἰς Ῥώμην sic dixit *Plutarchus*. Noster C. VIII. εἰ, ἥντινα παρέσοιται χώραν. Hinc παρουσία *adventus*. Et ne de Participii usu dubites, *Aesch. Budaeo* inter alios cit. de *Fals. Legat.* p. m. 260. Σ[illegible] θο[illegible] εἰς ταυτὸν καὶ Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα καταληφθ[illegible]. *Lucian.* T. I. p 471. Ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες.

Ἀντὶ δὲ ἐκείνης αἴγειρον ἀνέφηναν . . . ἐγένετο νυμφή.] *Lactant.* & *Ovid* uti per totam fabulam nonnihil ab *Antonino* differunt, ita hîc *Dryopen* in *Lotum*, quia ejus arboris, in quam *Nympha Lotis* mutata fuerat, ramum, vel flores, ut filium delectaret, decerpserat, conversam, referunt. V. d. d. l. l.

ἐπετέλεσε δρόμου. καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐπιχώριοι τὸν ἀγῶνα διαφυλάσσουσι τοῦτον· γυναικὶ δ' οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν, ὅτι Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμφῶν δύο παρθένοι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐδήλωσαν, πρὸς ἃς ἐχαλέπηναν αἱ νύμφαι, καὶ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων ἐλάτας ἐποίησαν.

ΑΛΚΜΗΝΗ. λγ'.

Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησέως, ᾤκησαν τὴν Τετράπολιν τῆς Ἀττι-

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρ. ἀφαν.,] *Apollod.* in eadem historia, L. II. c. VIII. Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεούς.

Εὐρυσθεὺς] Hic *Mycenarum* rex fuit, &c, ut *Apollod.* d. l. dicit, *Stheneli* & *Nicippes* filius; quod ad *Hom. Il.* T. 118. vindicat *Barnesius*, rectene dubitat *Wesseling. Probabil.* C VII. pag. 66. quum p. praec. verum matris nomen, quod habet *Tzetzes Chiliad.* II. 36. credat esse Ἀρχίππην, quae antiquo *Homeri* enarratori Λευκίππη dicitur. *Astydamiam* vero *Schol. Thucyd.* L. I. c. 9. vocari, animadvertit *Staveren* ad *Hyg.* C. XXX. ubi illa quoque e *Wesselingio* profert.

Ἐξελάσας αὐτοὺς] Vereor ne scripserit auctor τοὺς ἀπογόνους vel παῖδας αὐτοῦ. *Apollod.* L. II. sub finem: μεταστάντος δ' Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα πρὸς Κήϋκα παρεγένοντο. Sed minori mutatione aeque bene legas, τοὺς αὐτοῦ. *Apollod.* ejus-

primusque curſus certamen confecit: quod incolae hoc quoque noſtro tempore curant. Mulierem eo accedere nefas eſt, quod Dryopen a Nymphis ſublatam duae virgines incolis indicarunt: quas indignatione motae Nymphae in abietes mutarunt.

XXXIII. ALCMENA.

Ex Pherecyde haec narratio deſumpta eſt.

Herculis poſteros, ipſo e mortalibus ſublato, patria expulit, ac ſibi regnum ſumſit Euryſtheus. Illi ad Demophontem Theſei F. profugi, habitave-runt

jusdem Libri pag. 123. κατῆγε τοὺς Ἡρακλέους εἰς Πελοπόννησον. MUNCK. An & hic legendum ἄτους? Nihil praecedit, quo αὐτοὺς referas. Num vero αὐτοὶ hic *cives*, *viri*, ut apud *Thucyd.* L. V. c. 82. Καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι πανδημεὶ, καὶ αὐτοὶ, καὶ γυναῖκες, καὶ οἰκέται ἐτείχιζον?

Οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι &c.] *Apollod.* d. l. narrat *Herculis* filios *Euryſthea* fugientes primum ad *Ceycem* (*Trachiniae* regem) ſe recepiſſe, ac tum, quum, hic ut eos ſibi traderet, bellum minitans *Euryſtheus* peteret, metu perculſos per *Hellada* fugiſſe, & tandem, *Euryſtheo* illos perſequente, *Athenas* conceſſiſſe, *Athenienſes* vero eos non ſolum non dedidiſſe, ſed & bellum intentatum ſuſtinuiſſe, & quatuor *Euryſthei* filios cecidiſſe.

Ὤικησαν τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς.] De οἰκεῖν hoc ſenſu poſito dixi ſupra. *Tetrapolis* autem dicta regio, quod quatuor conſtaret urbibus, quas *Strabo* p. 383.

Ἀττικῆς· Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον προέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν· οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπελέγοντο· Εὐρυσθεὺς δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ παραταξάμενος αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος· ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τῶν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀποθανόντος Εὐρυσθέως κατοικίζονται πάλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη κατὰ γῆρας ἀποθνήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρακλεῖδαι· ᾤκουν δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας, ὅθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ· Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων

p. 383. Ξοῦθος τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν Τετράπολιν, vocat Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον, καὶ Τρικόρυθον.

Αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει] Ab *Iolao* autem interiit, ut testatur *Pausanias* in *Atticis* sub finem, & *Pindarus Pyth. Od.* IX. *Scholiastes* ejus: ὁ γὰρ Ἰόλαος τεθνηκὼς ἐπεὶ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρὰ Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας, ἀπαπειλοῦντα πόλεμον εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναβιῶναι. καὶ ἀναβιοὺς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα, καὶ πάλιν τέθνηκε. adde sequentia. *Apollod.* L. II. in alia omnia abit, & ab *Hyllo* interfectum eum scribit cum *Zenobio Cent.* II. 61. MUNCK.

Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς] Corruptissimus locus, quem emendari putem, si ita scribas: καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι σὺν αὐτῷ, deleto τῷ καὶ, quod natum suspicor ex ultima praecedentis vocis syllaba. MUNCK.

Ἐν δὲ τούτῳ] h. e. Ἐν τούτῳ χρόνῳ, vel ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον. Sic ἐκ τούτου, *ex illo tempore* c. 16. Et apud *Aelian.* ποικ. ἱστ. L. II. c. 18. ἐξ οὗ *ex quo tempore* apud *Soph. Aj. Flag.* vs. 674. pro quo & ἐξότου dicebant: quae vox turbat tamen versum in *Epigram. Agathiae* L. III. c. IX. *Anthol.*

Τριοστὴ δ' ἀμφιλύκη δρόμον ἤνυσεν ἐξότου μίμνει.

Lege ἐξότε, quod extat Lib. V. *Epi-*

runt in tetrapoli Atticae. Euryſtheus miſſo Athenas legato, bellum denunciat Athenienſibus, ni Heraclidas expellant: neque ii bellum detrectant. Ergo Euryſtheus in Atticam copias adducit, commiſſoque praelio inter pugnandum occidit: fuſaque eſt Argivorum multitudo. Hyllus, & alii Heraclidae cum ipſo, poſt mortem Euryſthei, Thebas urbem incolunt. Interim & Alcmena annis confecta, obit. Quam cum efferrent Heraclidae, (ii ad Electras portas habitabant, ubi & Hercules, in foro) Jupiter Mercurium mittit, mandato ut Alcme-

Epigr. 109. Et Lib. VII. *Epigr.* 55. Caeterum, ut ἐν τούτῳ *Antoninus*, ita *in hoc* videtur dixiſſe *Hyginus Mythol.* c 40. *In hoc Daedalus exul cum veniſſet.* Nec cauſam, cur hanc explicationem meam valde damnem, video. Cap. 32. *Hercules eo intervenit*, id eſt, *eo tempore*, ut ipſe explicat Cl. *Schefferus.* Plene loquitur *Cic.* pro *Quinctio. In hoc tempore plurimum poſſunt.* Et *Gell.* Lib. XII. 2. *Quem in eo tempore Romae plurimum ſectabar. Schefferus* ad *Hygin.* c. 40. copulat: *petiit in hoc auxilium ab eo.* i. e. in eam rem, quod neſcio, quomodo nunc magis, quam antehac, arridet. *Tertull Exhort.* ad *Caſt.* c. 2. *In hoc probatur noſtra in Deum mens. Horat. Epod.* ult. *Ingrata miſero vita ducenda eſt in hoc,* h. e. *propter haec*, aït *Schol. Juſtin.* II. c. 15. *Legatos eorum in hoc pignus Athenis retentos.* & L. XXIV. 2. *In hoc mitteret arbitrum jurisjurandi. Ovid.* X. *Met.* 408. *In hoc mea (pone timorem) Sedulitas erit apta tibi. Lactant. Argum.* VI. *Met Fab.* I. *In hoc ad eam venit. Phaedr.* V. 1. *In hoc, ut aliis eſſet materiae ſatis. Juſt.* XXXVIII. 3. *In quod tum miſſi Aquilius & Manlius Maltinus legati.* MUNCK.

Παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας,] *Xyl. ad Electras portas.* Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. verte tu, *Electrae portam.* Dicta autem illa ita ab *Electra Cadmi* ſorore. vid. *Pauſ. Boeot.* p. 555. MUNCK.

Εἰς

λεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δοῦναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα· Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει. λίθον δ' ἀντ' αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν· οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι ἐπεὶ τὴν λάρνακα φέροντες ἐβαρύνοντο, κατατίθενται· καὶ ἀποκαλύψαντες εὗρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλσει, ὅθιπερ ἐστὶ τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

Εἰς μακάρων νήσους.] Has fortunatas insulas in *Oceano* collocant poëtae. Describit illas *Horat. Epod.* XVI. *Pind. Schol.* ad *Olymp. Od.* II. *Muret. Var. Lect.* L. V. c. 1. *Mela* Lib. III. cap. 10. & ad illud *Vossius.* In iisdem campos *Elysios* esse, sunt, qui velint. Sed praeter illas, quae in *Oceano*, quam multae felicium nomen consecutae sint, docet nos modo laudatus *Vossius* ad *Mel.* Lib II. cap. 7. Adde *Zenob. Cent.* III. 86.

ΣΜΥΡΝΑ. λδ'.

Θείαντος τοῦ Βήλου καὶ Ὠρειθυίας μιᾶς τῶν νυμφῶν ἐγένε-

Θείαντος τοῦ Βήλου] *Thoantem* illum appellat apud *Apollod.* L. III. *Panyasis*; ex quo male Πανύασιν in *Cl. Alex. Admonitione* ad *Gentes* fecerunt Librarii. *Cinyras* est *Ovidio* & aliis. *Cypriorum* fuisse regem *Cinyram* *Ovidius*, *Pindari Scholiastes*, *Hesychius*, & *Clemens Alexandrinus* docent. *Assyrium Hyg.* c. 58. & 242. *Apollod.* L. III. faciunt. Sed hic ita rem narrat, ut in *Assyria* prius, deinde in *Cypro* regnasse innuat. In *Cinyrae* genealogia mirum quantum variant veteres. *Paphi* filius

cmenam ſuffuretur: eamque in beatas inſulas allatam Rhadamantho det uxorem. Paret juſſis Mercurius: & loco Alcmenae, quam furtim abſtulerat, lapidem feretro injicit. Heraclidae cum ſandapilam geſtantes mole gravarentur, depoſitam aperiunt, & pro Alcmena lapidem inveniunt, quem inde exemtum in luco conſtituerunt, ubi ſacellum Alcmenae eſt Thebis.

86. MUNCK.

Εἰς τὴν σορὸν·] *Heſych.* Σορὸς, μνῆμα, θήκη. *Gloſſ. vet.* *Arca*, & *arcela*, κιβωτὸς, κάμπτρα. λάρναξ. Corrupta heic quaedam. Pro κάμπτρα lege κάμψα. Pro *arcela*, *arcula* vel *arcella*. Sequitur enim inferius, *Arcula*, κιβωτὸς, λάρναξ. In eodem mendo cubant *Gloſſae Cyrill.* κάμπτρα, *Campſa.* καμπτροποιὸς, *Campſarius.* MUNCK.

XXXIV. SMYRNA.

Smyrna filia fuit Theiantis, Beli F. & Orithyiae nym-

lius eſt *Ovidio* L. X. *Met.* vſ. 298. *Sandoci* & *Thanaces* *Apollodoro* L. III p. 193. *Heſychio* in voce Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης. Cenſeo illam *Pharnacen* *Apollodoro* pro *Thanace* reſtituas. Audiamus nunc *Pindari Scholiaſten* ad *Pyth. Od.* II. οὗτος δὲ (Κινύρας) ἦν Ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ Πάφου. κατ' ἐνίους δὲ Εὐρυμέδοντος, καὶ Παφίας νύμφης. MUNCK.

Θείαντος . . . καὶ Ὠρειθυίας. . . Σμύρνα·] De *Smyrnae* patre, ſive is fuerit *Theias*, ſeu *Cinyras*,

ἐγένετο θυγάτηρ ἐν τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ Σμύρνα· ταύτην διὰ κάλλος πλεῖστοι καὶ ἐκ πόλεων πλείστων ἐμνήστευον· ἡ δὲ πολλὰ ἐμηχανᾶτο πρὸς ἀπάτην τῶν γονέων, καὶ ἀνάθεσιν τοῦ χρόνου· δεινὸς γὰρ αὐτὴν ἔρως ἐξέμηνεν ἐπὶ τῷ πατρὶ καὶ κατὰ μὲν ἀρχὰς δι' αἰδῶ κατέκρυπτε τὴν νόσον ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, ἐξεῖπε τὸν λόγον πρὸς Ἱππολύτην τὴν τροφόν· ἡ δὲ παραδώσειν αὐτῇ ἄκος τοῦ παραλόγου πάθους ὑπισχομένη, λόγον πρὸς τὸν Θείαντα προσέφερεν, ὅτι αὐτῷ κόρη μακρὰν ἀν-

κας, sive alius quis tot veterum non facile conciliandae sunt opiniones, ut eas si excusseris, incertior sis, quam ante. De iis multa Viri D. Vid. *Meurs. Cypr.* Lib. II. c. 9 *Comment.* ad *Hygin.* c. 58. &, qui totam fabulam refert, *Ovid.* L. X. *Met.* vs. 298. & hic inprimis luculentam *Burmanni* notam. *Meursius* multa praecipit eorum, quae hic habet *Munckerus*, etiam emendationem in loco *Apollodori*, sed ut plagii se absolvat, ad *Hygin.* d. l. ostendit. *Meursii* librum eodem anno a *Graevio* editum, quo suus *Antoninus* in lucem prodiit. Sed *Apollodori* emendationem, notante *Staver.* jam occupaverat *P. Leopard. Emend.* Lib. XX. c. 22. Plurimorum *Smyrnae* patrem *Cinyram* vocantium auctoritatem sequitur *Aeg. Menagius* suo Ἀδωνιασμῷ:

Κεῖται Ἄδωνις
Σχέτλιος, οἴμοι.
Οἴχετ' Ἄδωνις.
Οἴχετ' ἐς ᾅδου.
Καλος Ἄδωνις.
Καλὸς Ἄδωνις
Ὤλετο. Μύῤῥας
Καὶ Κινύραο
Φαίδιμος υἱός cet.

Burch. Pylades in *Theog. Deorum* vs. 130.

Deque Papho est Cinyras, matre latente satus.
At Cinyras Myrrham, & de Myrrha sumsit Adonin:
Sed genitrix Myrrhae nomine nulla datur.

In eadem opinione est *Meursius*, in *Epistolis suis Heroïdum* Vides quanta differentia de una & eadem fabula.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ Σμύρνα·]

Hunc

nymphae, nata in Libano. Hanc ob pulcritudinem formae plurimi, & ex urbibus plurimis ambiverunt. Illa multis artibus usa est ad deludendam parentum voluntatem, & extrahendum tempus. Etenim diro amore patrem deperibat: quem cum prae verecundia aliquandiu dissimulasset, victa tandem Hippolytae nutrici rem aperit. Haec pollicita remedium se malo inusitato inventuram, Theianti significat, puellam esse parentum fortunatorum filiam;

Hunc locum ad *Ovid.* d. l. vindicat *Burmann.* & *Myrrham* & *Smyrnam* promiscue de eadem dici, etiam cum aliis tum ad *Hygin.* tum ad *Ovid.* comprobat.

Τὴν νόσον·] *Amorem. Eurip. Hippol.* vs. 41.

> Ξύνοιδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον.
> Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν.

vs. 1306.

> Ἣ σῷ δ' ὅρκων παιδὶ σημαίνει νόσον.

Schol. ἥτις τροφὸς τοῦ σοῦ υἱοῦ τὸν ἔρωτα ἐσήμανε. *Terent. Eun.* A. II. Sc. I. vs. 19.

> *Dî boni, quid hoc morbi est? adeon' homines immutarier*
> *Ex amore, ut non cognoscas eumdem esse?*

Πάθος αὐτὴν προσῆγεν,] Προσῆγεν pro προῆγεν positum, quia eadem ratio esset τοῦ προάγειν & προσάγειν, nullus dubitat *Abresch.* in *Addend.* ad *Aeschyl.* p. 642. Contra προσῆγεν damnat *D'Orvillius* ad *Chariton.* p. 187. & aliorum exemplis *Antonino* προῆγεν restituendum censet. Corruptum vero putat *Ruhnkenius*, reponitque τὸ πάθος αὐτὴν ἤπειγεν. C. XXIX. Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγεν.

Μακαρίων ἀνθρώπων] h. e. *Opulentorum*, quos & *beatos* & *fortunatos* appellant Latini. Adi *Graevii*, viri non meis laudibus indigentis *Lect. Hesiod.* cap. 14. *Hom. Iliad.* Λ. vs. 68. ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν. *Schol.* πλουσίου. MUNCK.

ἀνθρώπων πόθεῖ παραγενέσθαι κρυφαῖος εἰς τὴν κοίτην·

ὁ

Κρυφαῖος] Foeminino ergo genere posuit κρυφαῖος, ut θεον. vs. 657. *Hesiod.* γενναῖος *Eurip. Hecub.* 592. στερρὸς vers. 296. *Schol.* ibid. οἱ Ἀττικοὶ εἰς ᾱ καὶ εἰς η ληγούσας εὐθείας διὰ τοῦ ος λέγουσιν, οἷον ἡ θεὸς, ἡ στερρὸς. Κρυφαίως, quod in ejus locum posset substitui, nusquam mihi lectum: & κρυφαῖον adverbialiter duriusculum videri possit; quanquam c. I. dixit, νύχιον ἀπέτλουσε, ut elegantius πλεοναστικῶς *Eurip. Orest.* vers. 152. χρόνια pro χρονίως. Sed κρυφαίως non puto prorsus ex *Hellade* exturbandum. Nam cum a λαθραῖος λαθραίως dixerint, a κρύφιος κρυφίως, cur non & a κρυφαῖος κρυφαίως? Λαθραίως legitur in *Pind. Schol.* ad *Pyth Ol.* X. Et hoc amplius ὑφάλους dici πέτρας χοιράδας. Id quod convenit cum eo, quod *Hesychius* tradit pag. 975. *Edit. Hack.* χοιράδες, αἱ ἐγκείμεναι πέτραι. Ad quae verba perperam quidam notavit: ἐκκείμεναι, id est, *exstantes aqua, ita ut cerni possint.* Imo contra habet, bone vir. Audi *Scholiasten:* χοιράδες δὲ λέγονται πέτραι αἱ ὕφαλοι, ἐφ' ὧν καχλάζει τὸ κῦμα, καὶ λανθάνειν αὐτὰς ὑποκειμένας παρασκευάζειν (leg. παρασκευάζει) ὥστε λανθάνειν πρὸς πλεούσας τὰς ναῦς. Sed illud mihi non placet, quod ad *Odae* illius inscriptionem lego: δοκεῖ δὲ μὴ ὑγιῶς ἐπιγεγράφθαι ᾠδὴ Ἱπποκλεῖ. Τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἱπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς Πίνδαρός φησιν. Atqui Ἱπποκλέας & Ἱπποκλέης sive Ἱπποκλῆς idem est. Doceat *Schol. Scholiasten.* Ad finem odae sequentis, ubi *Pindarus* dixerat Ἰόλαον Ἰφικλείδαν, annotat, Ἰφικλέα παῖδα Ἰόλαον. Verum ad *Nem. Od.* IV. Ἰόλαον γὰρ εἶπεν, ὅτι τὸ γὰρ, Ἰφικλέους. Idem ergo Ἰφικλέας quoque & Ἰφικλέης. Humani etiam aliquid passus videtur *Hyginiani Indicis* artifex, dum *Iphiclum Iolai* facit patrem: forte, quod cap. 173. habeatur: *Iolaus Iphicli.* Quod tamen quomodo tolerari possit pro *Iphiclis*, obiter dictum nobis ad *Hyg.* c. 70. ubi similis pugna fuit huic homini cum illis, qui Ὀϊκλέης, κλῆς vertunt *Oïclus. Oicleus* est tolerabile ex *Aeolico* Ὀϊκλεύς. Dices: Ἴφικλος est *Iolai* pater *Apollod.* p. 114. Edit. *Comm.* Tu corrige *Apollod.* ex *Pausaniae Arcadicis* & *Hesiodi Scuto*, ac scribe Ἰφικλῆς. Atque ita quoque *Pindari Scholiastes* ad *Nem. Od.* I. illum appellat, & *Theocrit. Eid.* 24. vs. 25. Imo ipsi *Apollodoro* est *Iphicles* p. 26. & 83. Et male p. 28. Ἰφίκλου pro Ἰφικλοῦ scriptum censerem: posset enim esse genitivus ab Ἰφικλῆς: verum p. 86. rursus Ἰφίκλου habes, & dandi casu Ἰφίκλῳ, ab Ἴφικλος. Confundit igitur sive *Apollodorus*, sive Epitomista *Iphiclem* & *Iphiclum*, ut *Schol. Eurip.* ad *Hecub.* vs. 886. Et *Zeten* cum *Zetho Servius* ad *Aen.* III. *Palaeph.* c. XXI. Festinavit quoque *Jacob. Schegk. Praemess.*

c. 3.

filiam, quae in ipsius cubile clanculum venire cupiat.

c. 3. *Herculi filius fuit Iphiclus, non Iphitus, teste Palaephato Hydra aliisque.* Quod ad *Palaephatum* primo non *Iphiclum*, sed *Iphiclem* appellat: Deinde non filium *Herculis*, sed fratrem facit. Verba audi: εἶτα βοηθεῖ ὁ Ἰόλεως ὁ Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ Ἡρακλεῖ. Interim non ignoro, non unum fuisse *Iphiclum*. Sed inter illos non erat *Iolai* pater, nec a κλέος illi, sed a κῶλον nomen habuerunt, dicti sic quasi Ἰφίκωλοι, ut tradit *Etymologus*. Dices rursus: tamen *Iphicli* genitivus est ab *Iphiclus*, ut *Herculi* ab *Herculus*, *Achilli* ab *Achillus*. Scio ita velle *Guyetum* ad *Terent. Heaut. Act.* V. sc. 5. Sed non accedit non minor *Guyeto Vossius Gramm.* L. II. c. 9. Stant praeterea contra *Guyetum Jovi*, *Tonanti*, *Nepoti*, aliaque veteribus gignendi casu usurpata. Quamobrem non probo illud in *Glossis*, *Erculus* Ἡρακλῆς. Sed lego *Herculeus* vel *Herculis* ex Inscriptione antiqua. Contra haec omnia objicies mihi *Plinii* verba L. VII. c. 11. quae & apud *Solinum* habes c. IV. *ut in Hercule & Iphiclo fratre apparuit.* Et illa *Hygin. Astron.* L. II. c. 34. *Quemadmodum Iphiclo datum dicitur.* Quasi vero in una literula labi non potuerit Librarius, aut affinitas nominum istos homines, vel scriptores etiam ipsos errare nunquam faciat. Accedit huc, quod ex *Aristot.* L. VII. *Hist. Anim.* c. 4. haec hauserit *Plinius*, ubi non Ἴφικλος, sed Ἰφικλῆς dicitur. Cur heic Ἰφικλῆς transferret *Iphiclus*, Περικλῆς autem L. XXII. c. 17. *Pericles*? Quod ad *Hyginianum Iphiclum*: non *Amphitryonis* ille, sed *Thestii* erat filius. *Hyginus Myth.* c. 14. *Iphiclus alter Thestii filius, matre Leucippe, Altheae frater, ex eadem matre, Lacedaemonius. Hic fuit Arcas cursor, jaculator.* Legendum videri mihi dixi, *acer cursor*. Repono illam vocem etiam initio capitis, ubi *Martis Citharista* dicitur *Orpheus*, & lego, *acris Citharista*. Litera *m* ex praecedenti voce adhaesit. Sed illo versiculo *Propertii* L. IV. *Eleg.* ult. quid faciemus?

Quique tuas proavus fregit, Achille, domos.

Placet commentum *Vossii*, donec meliora quis me doceat, *Achille* per apocopen pro *Achilleu* dictum. Ut saepe alias, ita etiam heic frigent Grammatici veteres in reddenda ratione linguae suae. *Valerius Probus Catholicis: Antiquae declinationis est Dativo uti pro Genitivo: Infelicis Ulyssi pro Ulyssis, Achilli pro Achillis.* Finem fecissem tam longae παρεκβάσεως, nisi me in illa modo laudata Ode I. *Nem.* retraxisset mentio primi certaminis *Herculis*, quo

ὁ δὲ Θείας (οὐ γὰρ ἐγίνωσκεν οἷα ἐπ' αὐτῷ ἐμηχανᾶτο) κατήνεσε τὸν λόγον· καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ οἴκῳ σκοταίοις ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἐξεδέχετο τὴν κόρην· ἡ δὲ τροφὸς κατακρύψασα τῇ ἐσθῆτι τὴν Σμύρναν παρήγαγεν. καὶ πλείονα χρόνον ἐλελήθει πρασσόμενον ἄγριον καὶ ἄθεσμον ἔργον· καὶ ὡς ἐκύησε μὲν ἡ Σμύρ-

duos illos angues a *Junone* immiſſos eliſit:

> Διοσταῖσι δοιοὺς ἀνέχων
> Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.

Advertit me, quod diſertim addit χερσὶν, ut apud *Theocr. Eid.* 24.

> Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλοῖσιν ἔχοντα.

Et *Apollod.* L. II. ἄγχων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν αὐτοὺς διέφθειρε. *Hyg. Myth.* c. 30. *Infans cum eſſet, duos dracones duabus manibus necavit.* Ad quae verba accidit ut nuper ex *Anthol.* L. IV. c. 8. Epigr. 4. examinarem hos verſiculos:

> Θλῖβε δρακοντείους περιμήκεας, ὄβριμε, χεῖρας,
> Ἥρακλες, δακέτων ἀγχιβαθεῖς φάρυγας.

Eos *Lubinus* vertit:

> *Elide draconum praelongas, violente, manus,*
> *Hercules, draconum profunda guttura.*

Verſionem hanc nemini poſſe probari certus eram. Reſtituebam ergo σπείρας pro χεῖρας, idque mihi optime cum τῷ περιμήκεας convenire videbatur; certe non deterius, quam θῆρας, quod alii conjectarant. Nunc abeſt parum, quin cenſeam, non tam correctionem, quam commodam poſtulare explicationem hoc diſtichon. Sic enim ordinari poſſunt verba: Ἥρακλες ὄβριμε, θλῖβε φάρυγας δρακοντείους ἀγχιβαθεῖς δακέτων χεῖρας περιμήκεας. *Fortiſſime Hercules, elide fauces ſerpentinas profundas noxiorum animalium permagnis manibus.* Notum eſt Graecos uni ſaepe ſubſtantivo duo adjungere epitheta. Deinde obſerva περιμήκεας χεῖρας dictum per ſubauditam praepoſitionem, pro περιμήκεσι χερσί. *Theocrit. Eid.* 29. ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν. *Pſal.* 147. vſ. 14. σέλας πυρὸς ἐμπιπλῶν σε. *Eur. Oreſt.* vſ. 463.

> —— —— Πολλὰ δὲ
> Φιλήματ' ἐξέπλησε

Schol.

piat. Theias (quippe insidiarum ignarus sibi structarum) approbata re, domi suae in lectum se in tenebris composuit: nutrix Smyrnam veste occultatam ei adduxit. Ad aliquod tempus latuit hoc tam foedum & impium facinus. Interimque Smyrna

Schol. ἀντὶ τοῦ φιλημάτων ἐπλήρωσε, ὡς τὸ, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. *Zach.* c. 14. vs. 18. καὶ ἐπὶ τούτους ἔσται ἡ πτῶσις, ἣν πατάξει κύριος τὰ ἔθνη. 1 *Esdr.* c. 5. vs. 55. διαφέρειν σχεδίας εἰς τὸν Ἰόππης λιμένα. Non cepit hoc vulgatus Interpres. Vertit enim: *& facerent rates in Ioppe portu.* Nisi ille in libro suo invenit pro διαφέρειν, καὶ ποιεῖν. Adduntur interdum praepositiones. *Apollod.* L. II. p. 80. ὁ μετὰ χεῖρας εἶχε ῥόπαλον. Idem pag. 101. τρὶς περιγενόμενος κατὰ πάλην ἀπέκτεινε. Dices: quomodo infans permagnas habuit manus? Reponere possim, quomodo fuit ὄβριμος? Sed ratio in promtu est, quod ipse jam tum praeter alios infantes per esset magnus. Vide *Plaut. Amphitr.* A. v. sc. 1. Et quid mirum infantem fuisse magnum? Habuit enim adultus σῶμα τετραπηχυαῖον. Notandum praeterea in *Epig.* modo adducto φαρυγας dictum pro φάρυγγας, a φάρυξ pro φαρυγξ. Id quod si animadvertissent Librarii, non corrupissent L. III. Epigr. 23. hunc versiculum:

Χείλεα καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγα,

l. eg. φάρυγα. *Hom. Od.* Τ. φάρυγος λάζε δεξιτερῆφι. *Theocr.* Eid. 23. ἐβραξάμενος φάρυγος. MUNCK.

Κρυφαῖος] Vid. Cl. *Schrad.* ad *Mus.* vs. 35. & 327. *Miscell. Obs. N.* T. III. p. 20. *Erasm. Schmid.* de *Dialect.* p. 173. aliique. *Plutarch. Parall.* pag. 311. ubi hanc fabulam e *Theodoro* refert, non multum a Nostro discrepat: Ἔφη γὰρ (ἡ τροφὸς) γείτονα παρθένον ἐρᾶν αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνεσθαι ἐν φανερῷ προσιέναι.

Παρήγαγεν. καὶ πλείονα χρόνον ἐλελήθει πρασσόμενον ἄχρι &c.] Post παρήγαγε ponenda τελεία ὑποστιγμή, ut fieri curavi. Deinde in seqq. lego πρασσόμενος pro πρασσόμενον, ut haec sit sententia: *Longo tempore ignorabat tam foedum se & impium facinus admittere. Apollod.* Lib. III. καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνευνάσθη. *Soph. Electr.* vs. 745. λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας, *imprudens in columnam ultimam impingit.* MUNCK.

Σμύρνα, Θεῖαντα δὲ πόθος ἔλαβεν ἐκμαθεῖν, ἥτις ἦν ἡ κύουσα· καὶ ὁ μὲν κατέκρυψε πῦρ εἰς τὸν οἶκον· Σμύρνα δ' ὡς ἐξίκετο πρὸς αὐτὸν, ἐπαΐστος ἐγένετο, προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός· καὶ τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ γαστρός· αὕτη δ' ἀνα-

χου-

Ἐπάϊστος] Ex *Ionica* dialecto. Vid. *Koen.* ad *Corinth.* p. 251.

Προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός·] Nota τὸ πῦρ pro lumine accipi a Graecis. *Theocr. Eid.* 24. vſ. 48.

> Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
> Δμῶες ἐμοὶ, σθεναροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
> Ἄνστατε, δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.

Et ibi Interpres, *afferte ignem*, ut heic *Xylander*, *igne allato*. Atqui *lumen* hoc ſenſu uſurpant Latini. *Phaedr.* L. III. c. 11.

> *Dum quaerunt lumen, dum concurſat familia.*

Etiam poſtrema verba, αὐτὸς ἀϋτεῖ, vertere malim, *dominus vocat.* Rationem tibi reddet *Caſaub.* ad *Theoph. Charact.* c. 3. *Ovidius* in hac fabula L. X. 477.

> *Cum tandem Cinyras avidus cognoſcere amantem*
> *Poſt tot concubitus; illato lumine vidit*
> *Et ſcelus & natam.*

Servius ad *Ecl.* X. vſ. 18. *Cupiens deinde videre vultus puellae lumen juſſit inferri, viſamque filiam cum gladio perſequi coepit.* MUNCK. Προσενεχθέντος dedit *Xylander.* *Munckerus* ob oculos non habuit *Plutarchum*, qui, ubi ſupra, huic loco lucem adfert: Θέλησας την ἐρῶσαν μαθεῖν, φῶς ᾔτησεν.

Τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ γαστρός·] Interpres *abortum fecit.* Verti poteſt ad verbum, *partum ejecit.* Minus proprie heic loquutus videtur *Antoninus.* Nam abortus eſt imperfectus: *Adonis* autem jam erat deformatus, ita ut procedente aetate non abortivus aliquis *Siſyphus*, ſed omnium aequalium longe evaderet formoſiſſimus. *Nonius Marcellus* c. V. *Aborſus ille dicendus eſt, qui in primis menſibus, cum conceptu exordium factum eſt; Abortus prope tempus pariendi: tunc enim moritur, quod naſcitur.* At non mortuus, ſive, ut antiqui loquebantur, abortus eſt *Adonis.* Ul-

na uterum ferre coepit. At Theiantem cupido inceſſit cognoſcendi quaenam ea eſſet, quae ex ipſo concepiſſet: itaque in domo ignem abdit. Cumque ad eum veniſſet Smyrna, ſubito igne allato agnita, abortum fecit: ſublatisque manibus optavit,

Ulpianus: Si mulier pugno, vel equi ictu a te percuſſa ejecerit. h. e. abortum fecerit. *Gloſſar. Steph. Abortum,* ἔκτρωμα, ἐκβόλιον. Deinde *abigere partum* vix puto recte dici, niſi de medicamentis, vel monſtris iſtis mulierum, quae per malas potiones ſibimet ipſae abortum procurant. Vide *Plin.* L. XIV. cap. 18. *Cic.* pro *Cluent.* c. 32. Talis erat propudioſa illa *Julia*, de qua *Juvenalis* Sat. II. 32.

> *Cum tot abortivis foecundam Julia vulvam*
> *Solveret, & patruo ſimiles effunderet offas.*

Ita verterim, *ſubito lumine illato, agnita eſt, & partum alvo ejecit. Feſtus: Exterraneus quoque dicitur, qui ante tempus natus, vel potius ejectus eſt. Dictus autem exterraneus, quod eum mater exterrita alvo ejecit.* Idem in *Egeria: Egeriae Nymphae ſacrificabant praegnantes, quod eam putabant facile conceptam alvum egerere.* MS. Leid. *alvo.* Leg. *conceptum alvo*, niſi *conceptam* vocavit, quae concepit, ut *ova concepta*, quae pullum conceperunt, ſive in pullum coierunt, apud *Petronium*; quemadmodum contra *abortivum ovum* dixit *Martialis* L. VI. 93. quod gallinae ſuppoſitum non concepit. Certe active τὸ *concepta* accipit *Scaliger* in illis apud *Virgil.* in *Culice: Foemineum concepta decus.* Ceterum ut ἐκβάλλειν apud *Antoninum* & in *Schol. Callim.* in *Hymn. Dian.* vſ. 232. ita & ἀποβάλλειν de partu dicitur apud *Schol. Hom.* ad *Il.* T. vſ. 109. Ἐκβάλλειν *ejicere* Latinorum eſt, ut *abjicere* ἀποβάλλειν, *Valer. Max.* Lib. IV. c. 6. ex. 4. *Partu, quem utero conceptum habebat, ejicere coacta eſt. Schegkius Praemeſſ.* c. 4. *abigere* legit, quod in Mſ. invenerit *abjicere*. Sed *abjicere* idem eſſe, quod *abigere* interdum dixerim. *Marcell.* Lib. XVI. pag. 131. Ed. *Boxh. Ut quotieſcumque concepiſſet, immaturum abjiceret partum.* At tu *abigeret* reponendum ibi forte cenſebis. Scio uſitatius eſſe. *Servius* ad *Georg.* III. 139. *Tunc enim diligentius tractandae ſunt, ne abigant.* Verum *abjicere* pro *abigere* invenias apud *Marcellin.* etiam L. XV. p. 86. *Hunc per ſubſcriptionem abjicere ſede epiſcopali.* & apud *Hygin.*

σχοῦσα τὰς χεῖρας ηὔξατο μήτε παρὰ ζῶσι, μήτ' ἐν νεκροῖς φανῆναι. καὶ αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταβαλὼν ἐποίησε δένδρον, καὶ ἐκάλει ὁμώνυμον αὐτῇ Σμύρναν· τοῦτο λέγεται κατ' ἔτος ἕκαστον δακρύειν τὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου καρπόν· καὶ Θείας μὲν ὁ πατὴρ τῆς Σμύρνης δι' ἔργον ἀθέμιστον ἑαυτὸν ἀνεῖλε· τὸ δὲ βρέφος Διὸς βουλῇ τρεφόμενον ὠνόμασαν Ἄδωνιν, καὶ

Mythic. c. 120. *Abjectis ministeriis, ipsa coepit* &c. nec non *Justin.* L. XX. c. 12 *Ex collisione abjecti partus.* Etiam *projicere* de pariente dixit Lib. III. *Interpres Abdiae Babyl. Crede nunc Jesum Christum filium Dei, & projice puerperium: verumtamen mortuus* (leg. *mortuum*) *egredietur, quod indigne concepisti. Haec ut mulier credidit, mox egredientibus cunctis de cubiculo, projecit partum mortuum.* &c. Nota & *puerperium* dici *foetum*, ut in Vet. *epigr. Catal. Pith.* L. II. *Cauta quidem genitrix, noceant ne vulnera nato, Confirmat Stygio fonte puerperium. Laërtius* in *Aristippo* p. 155. Ed. *Steph.* Ἡ γὰρ τῶν Ἀθηναίων πόλις οὐ δυναμένη με φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τὸν Διόνυσον, ἐξέβαλε. Interpr. *Non secus ac Semele Dionysium, expulit.* Rectius foret, *ejecit.* Dein male *Dionysium* vocat *Bacchum* pro *Dionyso*: in quo errore & *Fulgentius* deprehenditur Lib. II. *Myth.* c. 15. ubi videndae annotationes nostrae. MUNCK.

Αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταβαλὼν ἐποίησε δένδρον,] Quod *Antoninus* tribuit *Jovi*, id *Veneri Plutarchus*, d. l. Ἡ δὲ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης εἰς ὁμώνυμον δένδρον μετεμορφώθη. *Hygin.* c. 58. *Venus . . . in speciem arboris eam commutavit, unde myrrha fluit, ex qua natus est Adonis, qui matris poenas a Venere est insequutus.* Quem locum quamquam ipse dedit *Berkelius*, notat tamen *Junoni* adscripsisse *Hyginum.* Diis in genere tribuit hanc mutationem *Ovidius* L. X. *Metam.* a vs. 483. & *Apollodorus* L. III. c. XIII. §. 5. Θεοὶ δὲ κατοικτείραντες αὐτὴν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν. Locus *Tzetzae ad Lycophr.* vs. 829. in quo emendando *Munckerus* ad *Hygin.* d. l. *Berkel.* ad *Antoninum* & *Perizon.* ad *Sanctii Minerv.* L. IV. c. 4. p. 589. operam suam collocarunt, in Editione *P. Stephani*, Typothetarum incuria depravatus videtur, quem sanitati dein restituit *Potterus*: Μύρρα δὲ Θείαντος θυγάτηρ ἐγένετο. αὕτη ἐρασθεῖσα τοῦ πατρός, καὶ λάθρα

vit, ut neque vivis neque mortuis interesse sibi daretur. Jupiter eam in arborem convertit cognominem. Hujus arboris fructum, quotannis ferunt lacrymas emittere. Theias ob incestum sibi ipsi manus attulit. Puer Jovis nutu educatus est, eique

θοῦσα μιγῆναι αὐτῷ, καὶ ἔγγυος (ἔγκυος emendat *Munckerus*, & *Potterus* dedit.) γενομένη, αἰσθομένου τοῦ πατρὸς, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰς ἑτέραν φύσιν μεταλλαγῆναι, ἤτοι μήτε μετὰ ζώντων εἶναι, μήτε μετὰ τεθνεώτων. Ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴν μετέβαλε, τὸ ἀπ' αὐτῆς λεγόμενον μύῤῥαν, ἤτοι σμύρναν Αἰολικόν. *Berkelius* illa ὅθεν . . . αὐτὴν μετέβαλε corruptissima censebat, sic restituenda, οἱ θεοὶ αὐτὴν μετέβαλον. *Munckerus*: ὅθεν . . . μετέβαλον, quocum facit *Perizonius*, d. l. quia praecedit: τοῖς θεοῖς. Atque ita edidit *Potterus*, num quadam auctoritate, nescio. Conjeceram: ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴ μετέβαλε, facili & levi emendatione. *Apollod*. Lib III. c. V. §. 4. Αὖθις δὲ μετὰ Ἁρμονίας εἰς δράκοντα μεταβαλὼν, &c. *Antonin*. C. XXI. Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα. C. XXXII. Δρυόπη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. & Cap. XXXVII. (ubi vid. *Munckerus*.) Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας.

Ἐκάλεν] Ita utraque praefert editio. Mireris ferre hoc potuisse aures Graecis literis assuetas. Scribendum esse ἔκαλεν mihi prorsus persuasum: est enim ἀόριστος δεύτερος. Nec absurdum tamen ἐκάλει. Conjunctio enim non raro diversa conjungit tempora. Vide *Stolberg*. *Praelect*. ad *Aj*. *Flagell*. p. 115. MUNCK. Ἐκάλει praefero, quia frequens est *Antonino* variatio temporum.

Ἀπὸ τοῦ ξύλου καρπόν·] Τὸ ξύλον pro ipsa arbore nonnunquam sumi, monstravit *Munckerus* ad C. XXII.

Ὠνόμασαν Ἄδωνιν,] *Hyg*. c. 58 *Ex qua natus est Adonis, qui matris poenas a Venere est insecutus*. Explicat Cl. *Schefferus*: *Secutus est, post est natus, quam puniretur mater*. At in *Indice* voce EXSEQUI producit ex hoc capite, *Exequi poenas matris*. Prorsus ut ego haec interpretanda arbitratus sum in meis ad *Hyginum* notulis. Nec sententiam usque adhuc muto. Nam *insequi poenas* videtur dixis-

καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος.

xiſſe, ut *perſequi injurias* c. 116. Niſi ſi *exequi* reſcribere malis. Sed nihil opus eſt. Sic 11. *Aſtron.* c. 4. *Niſi Icarii mortem perſecuti, & eum forent ulti.* C. 140. *Matris poenas eſt executus.* Ad quem locum notavi: *Poenae matris ſunt, quas Python matri debebat.* Paria Cl. *Scheferus* in *Indice* voce Poena. Sed cum *exequi* pro *ulciſci* ponatur, rectius poenas matris dixeris illa mala, quibus mater a *Pythone* erat exagitata. *Poena* enim pro quovis malo nonnunquam ponitur. *Luc.* Lib VIII. vſ. 195.

> ——— *Mors ultima poena eſt.*

Notanda haec locutio, *matris poenae a Venere.* Sic c. 88. *Cupiens a fratre ſuo Thyeſte injurias exequi.* Utramque phraſin *Indici Hyginiano* vellem inſeri. Sed quomodo, dices, ultus eſt poenas matris *Adonis?* Quod vivus ſui amore, mortuus dolore Deam torſit. *Ovidius* de *Adonide* L. X. *Met.*

> *Jam placet & Veneri matrisque ulciſcitur ignes.*

Facit huc proverbium illud apud *Apoſtolium Cent.* I. 43. Ἀδώνιδος κῆποι. Ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων καὶ ἀώρων, καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ἄδωνις ἐρώμενος ὢν, ὡς ὁ μῦθος, Ἀφροδίτης, πρὸ ἥβης τελευτᾷ &c. *Pantinus: Propterea quod Adonis, ut eſt in fabulis, Veneris amore captus, ante pubertatem periit.* Male vertit. Ἐρώμενος enim Ἀφροδίτης eſt *delicium Veneris, puer Veneri dilectus.* Sic *Abderus* eſt ἐρώμενος *Herculis, Hyacinthus Apollinis Apollodoro* L. II. *Servius* in hac fabula: *Adonis cogno-*

BOY-

que Adonis nomen factum, ob formae elegantiam a Venere plurimum adamato.

gnominatus est, quem quia Venus adamavit, Mars in aprum transfiguratus occidit, quem multi miseratione Veneris in rosam conversum dicunt. Amasium vulgo appellant, sed perperam, me judice. *Amasius* est amator *Plauto Truc.* III. 1. Etiam *Cas.* III. 3. quamvis pro *Catamito* ibi accipiat *Lambinus. Diomedes* Lib. I. *Ab amo veteres inchoativo modo dixerunt amasco. Unde amatores amasios dicebant. Amasio Apulejo* L. VII. *Miles.* est asinus foeminas affectans. Παρθενοπίπας *Prudentio* in *Romano.* Quamobrem miror qua auctoritate nixus *amasium* & τὰ παιδικὰ pro eodem accipiat ad *Apollod.* p. 184. Cl. *Tanaquillus Faber.* Ad eundem modum, quas *amiculas* Latini, ἑταιρίδας appellant Graeci, & a legitima uxore separant. Vide *Herald.* ad *Arnob.* L. IV. p. 170. Edit. *Leid. Plin.* L. III. ep. 9. *Gloss. Philox. Scortum*, ἑταίρα, πόρνη, ἐρωμένη, φιλουμένη. *Isidorus Orig.* L. XII. *Amasius eo quod pronus sit ad amorem. Petron. Fragm. Tragur.* pag. 17. Edit. *Cornerianae. Videbis populi risum inter Zelotypos & Amasiunculos. Amasiunculum* dicit officiosum illum *Glyconis* dispensatorem, qui clanculum dominam suam perdepsuerat. Vocetur ergo hactenus licet *Adonis* quoque, cum & ipse procul dubio *Veneri* saepe trusaverit, *Amasiunculus.* Sed *Ganymedem* τὰ παιδικὰ, vel cum *Festo concubinum*, non *Amasium Jovis* dixerim. MUNCK.

Ὠνόμασαν Ἄδωνιν,] Hunc locum, quo ellipticam locutionem, ut *dicunt, ferunt, perhibent*, probet, citavit *Perizonius* ad *Sanct. Minerv.* d. l.

ΒΟΥΚΟΛΟΙ. λέ.

Ἱστορεῖ Μενεκράτης Ξάνθιος Λυκιακοῖς· καὶ Νίκανδρος.

Λητὼ ἐπεὶ ἔτικεν Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς Λυκίαν, ἐπιφερομένη τοὺς παῖδας ἐπὶ τὰ λουτρὰ τοῦ Ξάνθου· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἐγένετο ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἐνέτυχε πρῶτα Με-

Λητὼ ἐπεὶ ἔτεκεν Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς Λυκίαν,] *Apollinis* & *Dianae* apud ſe natorum honorem ſibi vindicarunt multae gentes, quas maximam partem memorat *La Cerda* ad *Virgil. Aen.* III. vſ. 72. inprimis *Lycii*, vid. V. Cl. in *Obſerv. Miſcell.* T. VII. p. 34. &c. Communis tamen opinio, quam prodit *Antoninus*, *Latonam* demum, poſt gemellos in inſula *Delo* editos, in *Lyciam* veniſſe. *Ovid.* L. VI. *Metam.* vſ. 333.

Quam vix erratica Delos
Errantem accepit, tum cum levis inſula nabat.
Illic, incumbens cum Palladis arbore palmae,
Edidit invita geminos Latona noverca.

Schol. Homeri ad *Iliad.* A. vſ. 9. ibi cit. Ἐπείγετο διὰ θαλάσσης πρὸς Ἀστερίαν τὴν νῆσον μίαν οὖσαν τῶν Κυκλάδων. Ἐκεῖσε δὲ ἐλθοῦσα . . . . διδύμους ἀποκύησε παῖδας, Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ τὴν νῆσον ἐκάλεσε Δῆλον. Conſpirat omnino *Cic.* in *Verr.* II. 1. ad *Ovid.* d. l. cit. De inſula hac multi multa ſcripſere, intricata ſimul & ſibi contraria, vid. Scriptores hos ad *Hyginum*, inprimis, C. 53. & ad *Ovid.* d. l., Viris D. citatos. Hoc conſtat tribus nominibus, a qua tandem vel quo caſu, inditis, deſignari, atque ita quidem, ut prius *Aſterie*, dein *Ortygia* & denique *Delos* appellata fuerit. Sed hinc non ſequitur, tria illa ubique conjungenda eſſe, ubicumque denominationis ratio redditur, quod ex ipſo *Homeri Scho-*

XXXV. BUBULCI.

Narratio est Menecratis Xanthii in Lyciacis, & Nicandri.

Latona, cum in Asteria insula Apollinem & Dianam peperisset, in Lyciam venit, infantes ad lavacra Xanthi apportans. Cumque primum eam regionem attigisset, in Meliten fontem inci-

Scholiaste supra liquet, qui nominis *Ortygiae* non meminit, uti nec alii semper, unde *Galeo* non adsentior *Apollodori* locum L. I. c. IV. init. sine ulla auctoritate supplenti. Sic se habet locus: Ἀστερία μὲν, ὁμοιωθεῖσα ὄρτυγι, ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν ἔῤῥιψε φεύγουσα τὴν πρὸς Δία συνουσίαν, καὶ πόλις ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ Δῆλος, reponit: καὶ νῆσος ἀπ' ἐκείνης, Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Δῆλος. Sed distinctione ostendere videtur, eam insulam *Asteriam* fuisse vocatam, & jam extitisse ante, quam illud nomen acceperit a virgine *Asteria* *Jovi* amata, quum fabulae tenor contra docet, ipsam hanc virginem in insulam fuisse mutatam, & quidem post, quam in Ὄρτυγα conversa & in mare abjecta fuerit, ut perinde videatur, num insulam *Asteriam*, an *Ortygiam* dicas, quippe uno eodemque tempore ita appellatam, quum *Deli* nomen indiderit *Latona*, ubi insula haec erratica & quasi undis submersa sese emersisset, ut *Latonae*, cujus soror erat, succurreret. *Apollod.* L. I. c. II. §. 2. Κοίου καὶ Φοίβης Ἀστερία καὶ Λητώ. Ita πόλις in νῆσος mutare non necessarium existimo. Ἄστυ enim & πόλις de *insula* dici ex *Harpocratione* aliisque ostendit *Cuperus* in *Observ.* L. II. c. II. confirmat *Etymol. M.* Auctor. Κρῖος . . . . Κεῖος, ὁ τῆς Κέω πόλεως.

Ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ,] h. e. In *Delo* sive *Ortygia*. *Hyg.* c. 53. MUNCK.

Mi-

Μελίτη κρήνη· καὶ προεθυμεῖτο πρὶν ἐπὶ τὸν Ξάνθον ἐλθεῖν, ἐνταυθοῖ τοὺς παῖδας ἀπολοῦσαι· ἐπεὶ δ' αὐτὴν ἐξήλασαν ἄνδρες βουκόλοι, ὅπως ἂν αὐτοῖς οἱ βόες ἐκ τῆς κρήνης πίωσιν, ἀπαλλάττεται καταλιποῦσα τὴν Μελίτην ἡ Λητώ· λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σήναντες, ὑφηγήσαντο τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀπήγαγον ἄχρι πρὸς τὸν ποταμὸν αὐτὴν τὸν Ξάνθον· ἡ δὲ πιοῦσα τοῦ ὕδατος καὶ ἀπολούσασα τοὺς παῖδας, τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέδειξεν Ἀπόλλωνος, τὴν δὲ γῆν Τρι-

Μελίτη.] Fontis huius nomen in *melioris* apud *Ovid.* L. VI. *Met.* vſ. 343. latere recte conjecit *Burmannus.*

> *Forte lacum melioris aquae proſpexit in imis Vallibus.*

Sic enim ex uno Cod. *Strozzae* repoſuerat *Heinſius* pro vulgat. *mediocris*, quod utrumque librarii inſcitiam prodit. Uti enim *mediocris* nihili eſt, ſic *melioris* omni ſenſu caret, quandoquidem nulla praecedit aquae mentio, quae cum hac comparetur, praeterquam quod quae

> *Longo Dea feſſa labore,*
> *Sidereo ſiccata ſitim collegit ab aeſtu,*
> — — — —
> *Quae tamen ut detis ſupplex peto. non ego noſtros*
> *Abluere hic artus, laſſataque membra parabam:*
> *Sed relevare ſitim. caret os humore loquentis;*
> *Et fauces arent; vixque eſt via vocis in illis.*
> *Hauſtus aquae mihi nectar erit.* cet.

quem primum inveniſſet, liquorem non ſpreviſſet, ſi forte alibi *meliorem* offenderet. Unde vix dubito, quin legendum:

> *Forte lacum Melitenſis aquae* cet.

Ἄνδρες βουκόλοι,] Elegans hellenisſm. c. 25. γυνὴ χῆρα. c. 40. κατέφυγε παρ' ἄνδρας ἁλιέας. c. 41. εἰσαπέστειλεν ἄνδρα οἰκέτην. *Hom. Iliad.* Γ. Βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. *Pind. Olymp. Od.* 8. μάντιες ἄνδρες. *Act.* cap. 3. 14. ᾐτήσασθε ἄνδρα φονέα. Βασ. Γ. cap. 18. 4. ἔλαβεν ἑκατὸν ἄνδρας προφήτας. *Eurip. Hec.* vſ. 646. ἀνὴρ βούτας. *Palaephatus* c. 32. ἀνὴρ φυγάς. *Hom. Il.* Λ. 86. ἀνὴρ δρυτόμος. *Plaut. Men.* II. 1. *mulier meretrix*, ut Grae-

incidit: ſtatuitque ibi abluere infantes, antequam ad Xanthum pertigiſſet. Sed pulſa inde a paſtoribus, qui eo potum boves egiſſent, diſceſſit. Lupi autem obviam facti, & adulantes deae, usque ad amnem Xanthum ductores ſe viae praebuerunt. Ejus aquam cum bibiſſet Latona, infantesque abluiſſet, Xanthum Apollini conſecrat: terrae au-

ci γυνὴ πόρνη *Baſ.* Γ. c. 12. *Sall. Jug.* c. 12. *mulier ancilla Juſt.* XXXVII. 2. *Stella cometes.* Alia exempl. ex aliis tibi dabit *Phoch.* De Ling. *Graec. N. T.* puritate *Diatrib.* c. 46. MUNCK.

Συναντόμενοι] In *Munckerum* & *Berkelium*, qui etiam in ſecunda editione vitium illud retinuerit, ſatis pro imperio animadvertit *Jenſius Lect. Lucian.* L. I. c. VII. quod συναντόμενοι pro συναντώμενοι ediderint. Num typothetae contra eorum mentem aberrarint, neſcio; nam *Munckerus*, quod ignorare non debuerat *Jenſius*, ad *Lactant.* L. VI. F. IV. hunc locum adferens συναντώμενοι dedit. Sed, ſi uterque ſic in *Antonino* edidiſſent, illud ex *Xylandro* revocaſſem, tum quod non facile ab eo recedendum opinor, ubi plurium Codd. fides deſideratur, tum quod bene Graecum eſt. Ἀντόμαι aeque ac ἀντάομαι in uſu eſt. vid. *Pind. Pyth. Od.* II. vſ. 132. Ἀντόμεναι *Homer. Il.* B. vſ. 595. *Schol.* Ἀντέμεναι, ἀπαντήσασαι. Συνάντομαι eidem *Pindaro Iſthm. Od.* II. vſ. 4. Συναντόμενος *Homero Odyſſ.* O. vſ. 537. & alibi.

Σήναντες.] Haec vox non de lupis tantum & canibus, ſed omnibus adeo animalibus, quae cauda adulantur, uſurpatur. Hinc σαννίον *penis, cauda.* Μεταφορικῶς & σαίνειν τινὰ homines dicuntur. *Pyth. Pind. Od.* I. legi nunc nuper:

Σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανε.

In Scholiis ad eandem oden invenio Περίλαον aenei illius tauri, in quo hoſpites cremabat *Phalaris*, vocatum fuiſſe artificem, quem *Perillum Plin.* & *Ovid.* appellant. Id quod haud ſcio, an quiſquam notaverit. Ite-

Τερμιλίδα λεγομένην Λυκίαν μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύκων· ἐπὶ δὲ τὴν κρήνην αὐτῆς ἐξίκετο, δίκην ἐπιβαλέσα τοῖς ἀπελάσασιν αὐτὴν βυκόλοις· καὶ οἱ μὲν ἀπελέοντο ἔπι περὶ τὴν κρήνην τοὺς

Iterum monendum mihi τὸ σαίνειν latius patere, quam quidam rentur. Leonibus illud tribuit *Tzetzes* ad *Lycophr.* p. 131. *Ed. Steph.* Εἶδον ἔξωθεν τῆς αὐλῆς τῆς Κίρκης λύκους καὶ λέοντας ἡμέρους, σαίνοντας αὐτοὺς ταῖς οὐραῖς. *Hieronym. in Vit. Pauli Eremit. Et illi* (leones) *directo curſu ad cadaver beati ſenis ſubſtiterunt*, adulantibusque caudis *circa ejus pedes accubuere.* Nimirum σαίνειν proprie eſt *cauda adulari*: quaecumque ergo animalia facere hoc conſuevere, σαίνειν dicuntur. *Apollon.* I. *Argon.* vſ. 1144.

> Θῆρες δ᾽ εἰλυοὺς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,
> Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον.

MUNCK. Ad *Lactantium*, unde hoc augmentum obſervationis huc tranſtuli, agnoſcit quidem *Staverenius*, quae dixit *Munckerus*, ſed contendit verbum hoc proprium eſſe canum, a quibus metaphorice ad alia animalia translatum eſſet: ſi vero Analogiae rationem habuiſſet, vidiſſet vix aliam, quam *movendi*, ſignificationem huic verbo ineſſe, quod cum fiat caudâ, res ipſa loquitur, proprie de omnibus animantibus dici, quae caudam movent, ſive hoc motu tamquam remigio utantur, ut *piſces*, de quibus etiam σαίνειν adhibuit *Sophocles* apud *Athenaeum* L. VII. c. 2.

> Χορὸς δ᾽ ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει
> Σαίνουσιν ἐραίοισιν

cet. & *aves*, de quibus adhibuit *Antigonus* in *Hiſtor.* 43. monente hic *Berkelio*. Sive eo laetitiam teſtentur, quod omnes faciunt beſtiae cicures, uti in canibus non tantum, ſed & equis, ſi palpes, in porcis & ovibus cet. conſtat. De *lupis* & *leonibus* jam vidimus, & confirmatur *Ovidii* loco *Tzetzae* expoſitioni congruo, L. XIV. *Metam.* vſ. 255. ubi & *urſi* adduntur:

> *Mille lupi, mixtaeque lupis urſaeque leaeque*
> *Occurſu fecere metum: ſed nulla timenda,*
> ——————————
> *Quin etiam blandas movêre per aëra caudas,*
> *Noſtraque adulantes comitant veſtigia.*

Vides, quod innuo, *blandas movere caudas*, & *adulari*, jungi quidem, ſed tamen diverſa eſſe, quod minus diſtinguunt, qui illud canis prae ceteris, proprium cenſent; alterum enim σαί-

autem, quae tum Trimilis appellabatur, Lyciae nomen fecit a lupis, qui viam praeiverant. Rursum deinde ad fontem pervenit, supplicium de pastoribus sumtura, qui adhuc bobus lavandis ibi vaca-

σαίνειν, alterum est προσκυνεῖν, quod *Livius* innuit L. IX. c. 18 *Desideratae humi jacentium adulationes*; & L. XXX. c. 16. *More adulantium procubuerunt*. unde discimus, quomodo ad homines translatum sit, & pro *suppliciter aliquid petere* sumatur, unde cum *adorare* vel confunditur, vel idem significat; sic enim *Vetus Inscript.* apud *Murator.* *Deos pro me adularent* Nisi distinctionem facias inter σαίνειν ὀρὰν, & κρᾶ. Certe σαίνω & *adulor* saepe tantum indicare voluptatem, quam motitando caudam ostentant, vel etiam adsultando ac vocis sono, testantur *Lucretius* L. V vs. 1069, ubi *gannitu vocis adulare* dixit, & *Aelian.* Lib. XIII. c. 42. Αὐτὸν Μελιταῖον κυνίδιον ἔσαινε, adsultando laetitiam testabatur, quam ex Epaminonda revifo capiebat. Neque aliter vetulus canis, qui solus fere Ulyxem post tam longos errores, agnoscebat, *Homer.* *Odyss.* P. vs. 301.

Δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα, ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, κ̀ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Certe ad quaevis animalia retulit *Eustathius* ad *Odyss.* K. vs. 20. quem *Homeri* locum ob oculos habuit *Scholiastes Lycophronis*: Καὶ ἰδιωτάτη δὲ λέξις τὸ σαίνειν ἐπὶ ζώων ἀλόγων, ὅ ἐστι, σείειν τὴν οὐράν. & ad *Odyss.* Π. vs. 10. Κυριολεκτούμενον μὲν ἐπὶ κυνῶν, ἤδη κ̀ ἐπὶ ἑτέρων ἡμέρων ζώντων. μεταφορικὸν δὲ τροπικῶς κ̀ εἰς τοὺς ὑπούλους κ̀ κολακικούς. *Schol.* *Pind.* *Pyth.* II. vs. 151. & ad *Olymp.* IV. 7. Ἔσαινεν ἀντὶ τοῦ ἐχάρησαν, ἀπὸ τῶν σαινόντων ζώων.

Τριμιλίδα] Quod Lyciam Τριμιλίδα dictam affirmat *Liberalis*, id contactum vitio est. Legendum omnino Τρεμιλίδα. Incolas Τρεμιλεῖς & Τρεμίλας vocatos dicit *Stephanus*. Perperam ergo Τρεμίλλους vocat *Eustath.* ad *Dionys.* p. 113. Ed *Steph.* Corrige ex *Stephano*. MUNCK.

Λυκίαν μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύκων.] Lyciam tum appellatam vult eam regionem a lupis, qui Deae se viae duces praebuissent. MUNCK. Sed ad *Lactant.* L. VI. F. IV. ex *Herodoto*, *Pausania*, & *Stephano Byz.* ostendit *Staveren.* non ab hoc casu, sed a *Lyco Pandionis* filio *Lyciam* nomen fuisse sortitam.

τοὺς βοῦς· Ἀντὼ δὲ μεταβαλοῦσα πάντας, ἐποίησε βατράχους· καὶ λίθῳ τραχεῖ τύψασα τὰ νῶτα καὶ τοὺς ὤμους, κατέβαλε πάντας εἰς τὴν κρήνην, καὶ βίον ἔδωκεν αὐτοῖς καθ' ὕδατος· οἱ δ' ἄχρι νῦν περὶ ποταμοὺς βοῶσι καὶ λίμνας.

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ. λϛʹ.

Ἡνίκα Ῥέα φοβουμένη Κρόνον κατέκρυψεν ἐν τῷ κευθμῶνι τῆς Κρήτης τὸν Δία, τότε αὐτὸν ἐξέθρεψεν αἲξ νύμφη μαστὸν ὀρέγουσα· τὴν αἶγα δὲ Ῥέας βουλῇ κύων χρύσεος ἐφύλαττεν· ἐπεὶ δὲ Ζεὺς Τιτῆνας ἐξελάσας, τὸν Κρόνον ἀφείλετο τῆς ἀρχῆς, ἐποίησε τὴν μὲν αἶγα μεταβαλὼν ἀθάνατον· καὶ αὐτῆς

ἔτι

Ἐν τῷ κευθμῶνι τῆς Κρήτης] De antro hoc Dictaeo vid. *Apollod.* Bibl. I. c. 1. §. 3. aliique, & infra *Anton.* c. XIX. inprimis *Meurs.* in *Creta* p. 71. seqq. & *Staveren.* ad *Hygin.* c. 139.

Αἲξ νύμφη] Id est *Amalthea*, quam alii *Oceani*, *Melissei* regis alii filiam faciunt, & unam e *Jovis* nutricibus, quae caprino lacte eum educassent. Vid. *Comment* ad *Hygin.* c. 182. Sed uti hic *Antoninus*, sic alibi alii ipsam *Amaltheam*, unde decantatum illud Ἀμαλθείας κέρας, capram esse voluerunt. *Schol. Hom. Il.* O. vs. 318. Ἀμάλθεια, ἡ Διὸς αἴξ. *Callimach. Hymn.* in *Jov.* vs. 48.

Σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης.

Schol. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἲξ τὸν Δία θρέψασα, ubi miror, cur *Munckerus* ad *Hygin.* c. 139.) illud αἲξ delendum censeat, ubi ex *Glossar. Stephani*, quod emendat, melius doceri potuerat, V. *Cornicopiae*, quod *Cornu Copiae* recte corrigit: κέρας Ἀμαλθείας, & pro hoc Ἀμαλθείας,

vacabant. Eos dea universos in ranas convertit: tergisque & humeris aspero lapide percussis, in fontem conjecit, victumque in aquis attribuit. iique etiamnum apud amnes & paludes vociferantur.

XXXVI. PANDAREUS.

Jovem, quo tempore eum metu Saturni Rhea in specum Cretensem abdidit, praebita mamma Aex (capram vox sonat) nympha aluit: eamque Rheae jussu canis aureus custodivit. Jupiter postquam Titanibus pulsis, Saturno regnum ademit, Aegem immortalitate donavit, & ejus imago extat in

θείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός. *Servius* ad *Virgil. Aen.* VIII. vs. 354. quem & ipse citat: *Pellem Amaltheae* CAPRAE, *a qua nutritus est. Hesychius*: Νύμφη.... ἡ ἐν τοῖς ἄστροις αἴξ, ἡ Ἀμάλθεια. *Diod. Sicul.* L. V. 233. ubi totam fabulam refert: Αὗται (Νύμφαι) δὲ μέλι καὶ γάλα μίσγουσαι .... καὶ τῆς αἰγὸς τῆς ὀνομαζομένης Ἀμαλθείας τὸν μαςὸν εἰς διατροφὴν παρείχοντο.

Κύων χρύσεος] Χρύσεος pro pulchro *Schol. Homer.* ad *Iliad.* Δ. vs. 2. Quod imitantur Latini, ut *aurea libertas*, *pax*, *mediocritas* cet.

Τιτᾶνας] Sic praeter *Xylandrum* ceteri, nisi quod in erratis posuerit *Berkel.* Ed. altera. Nos primam lectionem quoque revocavimus, tum, quod sine necessitate ea non est relinquenda, tum quod plura Ionismi vestigia alibi exstant. Vid. interim *Koen.* ad *Corinth.* de *Dialect.* p. 251.

Τὸν Κρόνον ἀφείλετο τῆς ἀρχῆς] De ἀφαιρεῖσθαι cum gignendi casu

ἔτι νῦν εἴδωλόν ἐστι ἐν τοῖς ἄστροις· τὸν δὲ κύνα τὸν χρύσεον ἀπέδειξε φυλάττειν τὸ ἱερὸν ἐν Κρήτῃ· τοῦτον Πανδάρεος ὁ Μέροπος κλέψας, ᾤχετο φέρων εἰς Σίπυλον, καὶ αὐτὸν παρεδέξατο φυλάττειν παρὰ τοῦ Πανδαρέου Τάνταλος ὁ Διὸς καὶ Πλουτοῦς· ἐπεὶ δὲ μετὰ χρόνον Πανδάρεος ἐλθὼν εἰς Σίπυλον ἀπῄτει τὸν κύνα, Τάνταλος ὤμοσε μὴ λαβεῖν. Ζεὺς δὲ Πανδάρεον μὲν ἀντὶ τῆς κλοπῆς ἐποίησεν, ὅθιπερ εἱστήκει, πέτρον. Τάνταλον δὲ, ἐπεὶ τὸν ὅρκον ἐψεύσατο, κατέβαλε, καὶ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον.

casu rei adposito vid. *Abresch.* L. III. *An.* p. 116. & *Koen.* ad *Corinth.* p. 40.

Τάνταλος Διὸς καὶ Πλουτοῦς.] Ita & *Hyg.* cap. 155. *Apost.* *Cent.* XVIII. 7. Τάνταλος υἱὸς Τμώλου, ἢ Πλουτοῦς. Ibidem & de poena ejus quaedam non contemnenda habes, unde lux non parva affulget *Petronii* versiculis, qui ita in *Fulgentii Mythol.* leguntur:

Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem sua vota premunt.
Divitis haec magni facies erit, omnia late
Qui tenet, & sicco concoquit ore famem.

Prolixus est in *Tantali* poena describenda *Pind. Schol.* ad *Olymp. Od.* I. Si curiosus es, licet inde petas. Cum *Apostolio* facit *Eurip. Schol.* ad *Orest.* vs. 5. MUNCK. Vid. *Munck.* latius ad *Hygin.* cap. 82. & *Comment.* ad *Ovid.* L. VI. *Metam.* vs. 172.

Κατέβαλε,] Quae hoc de loco notavi ad *Hyg.* cap. 82. non omnino placent, nec displicent. Non

Δ Σε-

in aſtris: aureum autem canem templi Cretenſis cuſtodiae praefecit. Hunc ſuffuratus Pandareus Meropis F. in Sipylum abduxit, cuſtodiendumque dedit Tantalo Jovis & Plutus F. cum autem aliquanto poſt tempore Pandareus in Sipylum veniſſet, canemque repoſceret: Tantalus depoſitum ejuravit. Pandareum ergo Jupiter, propter furtum, in ſaxum, eo ipſo quo ſtabat loco mutavit: Tantalum, ob perjurium, de Sipylo in caput praecipitem dedit.

Non ſatisfacere ſententiae *Xylandri* verſionem etiam nunc cenſeo. Si nihil hinc excidit, verti ita *Graeca* debent: *Tantalum dedit praecipitem, & Sipylum capiti ejus impendere fecit. Schol. Hom.* ad *Od.* T. ὤμωσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν. ὅθεν ὁ Ζεὺς κατέστρεψεν αὐτῷ Σίπυλον τὸ ἔρος. *Schol. Euripid.* pag. 211. Τινὲς δὲ κυρίως ἀκούουσι βῶλον χρυσῆν ἐπηωρεῖσθαι (leg. ἐπηωρῆσθαι) τῇ κεφαλῇ Ταντάλου. MUNCK.

Καὶ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ κεφαλῆς] *Koen.* d. l. recte emendat: καὶ ἐπηώρει αὐτῷ ὑπ. cet. Confirmat *Schol. Pind. Olymp.* I. 97. & *Hygini* loco, c. 82. & ipſe *Munckerus*, nota praecedenti, verbis *Scholiaſtae Euripidis*, unde mirum, ei hanc emendationem non incidiſſe.

Τὸν Σίπυλον.] *Saxum Hygin.* c, 82. Ἡ Σίπυλος eſt *Pindaro.* Τὸ Σίπυλον ejus *Scholiaſtae.* Ὁ Σίπυλος *Noſtro*, *Luciano* & *Pauſaniae.* Sed Urbs jam ea voce denotatur, jam mons. Ταντάλου λίθον eleganter impendentis belli metum appellat *Pindar. Iſthm.* H. vſ. 21. Adde *Suid. Prov.* a *Schotto* Collect. *Cent.* XIII. 9. MUNCK. Adde *Staveren.* ad *Hygin.* d. l.

ΔΩΡΙΕΙΣ. λζ'.

Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου παραγενόμενος εἰς Ἄργος, Αἰγιάλειαν μὲν ἐμέμψατο τὴν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ χάριν ἔργων Ἀφροδίτης· αὐτὸς δ' εἰς Καλυδῶνα τῆς Αἰτωλίας ἀφίκετο, καὶ ἀνελὼν Ἄγριον καὶ τοὺς

Διομήδης .... Αἰγιάλειαν .... χάριν ἔργ. Ἀφρ.] *Aegialiam*, non *Aegialeam*, uti *Priscianus*, neque *Aegialam*, uti *Servius*, notante *Munckero* ad *Hygin.* C. 175. male scribunt, *Adrasti Argivorum* regis filiam faciunt plerique, quos recensere longum foret. Ipse *Homerus Iliad.* E. vs. 412. praeït: Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη, ἡ Διομήδεος ἱπποδάμοιο. *Apollodoro* L. I. c. VIII. & *Eustathio* ad loc. *Homericum* non multum discrepante, testibus, *Tydea* e *Peribaea Hipponoi filia* susceperat *Oeneus Calydoniae* rex. *Tydeus* ad *Adrastum Argivorum* regem profugus uxorem duxerat hujus filiam *Deipylen*, e qua ei natus fuit *Diomedes*, uti quoque tradit *Hyginus* d. l. Vid. etiam *Eustath.* ad *Iliad.* B. vs. 567. *Adrasto* nempe ex *Amphitea Pronactis* filia tres erant filiae, *Apollod.* L. I. c. IX. §. 13. Ἀργία leg. Ἀργεία vel certe Ἀργειη, ut habet L. III. c. VI. §. 1. Δηϊπύλη, Αἰγιάλεια. Easdem agnoscit *Eustathius*, Τριῶν θυγατέρων Ἀδράστου, Αἰγιάλεια μὲν νεωτάτη, γυνὴ Διομήδους ἦν. Ἀργεία δὲ Πολυνείκους, Δηϊπύλη δὲ Τυδέως. Sed Ἀργείαν & Δηϊπύλην unam eamdemque facit *Schol. Theocr.* ad *Hygin.* cit. *Idyll.* XVII. vs. 53. Ἀργείαν εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἄργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεια καλουμένη. *Deipylen* tamen *Tydei* & *Polynicis Argiam* uxores facit etiam *Apollodorus* l. posteriore, ubi priore §. 6. *Aegialiam Diomedi* quoque adjudicat. Ut, quodcumque tandem sit, hoc constet, *Adrasto* filias fuisse *Deipylen* & *Aegialiam*, quarum altera *Tydeo* nupserat, altera si *Diomedi* nupserit, hunc certum est, suae matris sororem in matrimonio habuisse, quod consentit *Homeri Scholiastes*, qui, ubi tres *Adrasti* filias eo, quo *Eustathius*, modo recensuit, addit: Τῆς ἐν μητρὸς αὐτοῦ (Διομήδους)

XXXVII. DORIENSES.

Diomedes, a capta Troja cum venisset Argos, Aegialea uxore ob adulterium reprehensa, Calydonem Aetoliae urbem abit. ibi interfecto cum liberis

δες) ἀδελφὴ ἦν, ut non mirum, alios, apud *Apollodorum*, *Aegialiam* facere filiam *Aegialei*, quem *Deipyles* fratrem fuisse existimo; nam *Adrasto*, praeter dictas filias, filios fuisse, *Aegialeum* & *Cyanippum* tradit *Apollodorus* L. I. c. IX. §. 13. *ut matruelem* suam duxisset. *Eustathius* tamen ad *Il.* E. d. l. prius confirmat: Οὐ γὰρ μόνον θυγατριδοῦς ἦν Διομήδης τῷ Ἀδράστῳ ἀπὸ Δηϊπύλης, ἀλλὰ καὶ γαμβρὸς ἐπὶ Αἰγιαλείᾳ τῇ θυγατρί. Adulterium autem ab hac *Aegialia* commissum *Veneris* a *Diomede* necopino vulneratae instinctui vulgo adscribitur. *Eustath.* ad *Homer. Il.* E. vs. 412. & ad *Dionys. Perieg.* vs 483. *Schol. Hom.* d. l. & *Servius* ad *Aen.* L. XI. vs. 269. *Stheneli filius Cometes Aegialeam Diomedis uxorem cognovit adulterio.* & confirmat L. VIII. vs. 9. *Eustathius* vero & ad *Hom.* & ad *Dionys.* inverso ordine habet *Sthenelum Cometae filium*, observante jam *Munckero* ad *Hygin.* d. l. ubi etiam hi scriptores citantur. Ab *Eustathio* se decipi passus est *Berkelius*. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vs. 603. Αἰγιάλειαν συμφθειρομένην Κομήτῃ, τῷ υἱῷ Σθενέλου.

Εἰς Καλυδῶνα cet.] Post captam *Trojam Argos* rediisse, sed hinc, adulterio uxoris cognito, *Calydoniam* petiisse cum dicit Auctor, alios sibi consentientes non habet. Nec verosimile est, cum ob uxoris adulterium patriam reliquisse, & ad exteros, ut videbimus, confugisse. Fugae hujus rationem aliam reddunt alii, etsi diversam. *Schol. Homeri* E. vs. 412. Παραγενόμενον δὲ τὸν Διομήδην ἐξ Ἰλίου, διώκειν μετὰ δορυφόρων, ἀποκτεῖναι βουλόμενον nempe γυναῖκα περὶ πᾶσαν τὴν τῶν νέων ἡλικίαν συγχορεύειν ἀσελγαίνουσαν cet. τὸ δὲ λοιπὸν, τοῖς ἀσθενέσι βοηθήμασι χρώμενον, καταφυγεῖν ἐπὶ τὸν Ἥρας βωμόν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπ-

τοὺς παῖδας, Οἰνεῖ τῷ προπάτορι τὴν βασιλείαν ἀποδίδωσιν· αὐτὸς δὲ πλέων εἰς Ἄργος ὑπὸ χειμῶνος εἰς τὸν Ἰόνιον ἐκφέρεται πόντον· ἐπεὶ δὲ παραγενόμενον αὐτὸν ἔγνω Δαύνιος ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν Δαυνίων, ἐδεήθη τὸν πόλεμον αὐτῷ συμπολεμῆσαι πρὸς Μεσσαπίους ἐπὶ μέρει γῆς καὶ γάμῳ θυγατρὸς τῆς ἑαυτοῦ. καὶ Διομήδης ὑποδέχεται τὸν λόγον· ἐπεὶ δὲ παραταξάμενος ἐτρέψατο τοὺς Μεσσαπίους, καὶ ἔλαβε τὴν γῆν, ταύτην μὲν Δωριεῦσιν ἔνειμεν τοῖς

σὺν

ἦρεν εἰς Ἑσπερίαν. καὶ παραλαβεῖν λέγεται παρὰ Δαύνου τόπους τινὰς εἰς κατοικισμόν, cet. *Eustath.* ad *Dionys. Perieg.* 483. Ὑφ' ὧν (Αἰγιαλείας & Κομήτου) ἐξωσθεὶς μετὰ τὸν νόστον ὁ Διομήδης, εἰς τριλλίστους ἢ τηλίστους Ἰσήρας ἦλθε πλανήτης. *Scholiast. Thucyd.* L. I. c. XII. 53. Διομήδης ὑπὸ Κομήτου ἐκβληθεὶς εἰς τὰς Λιβυρνίδας νήσους ἀφίκετο. *Suid.* V. Διομήδειος ἀνάγκη. Διομήδης εἰς τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια, οὐκ ἐδέχθη. ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vs. 603. Μέλλων ἀπὸ τῆς αὐτῆς Αἰγιαλείας ἀναιρεθῆναι.... ὕστερον δὲ εἰς Ἰταλίαν ᾤχετο, εἰς τὸ Δαύνιον, ἔθνος βάρβαρον, οὗ ἐβασίλευσε Δαῦνος. Aliter rursus ad *Virgil. Aen.* L. XI. vs. 269. *Servius.* *Quo* (uxoris adulterio) *comperto Diomedes reverti noluit, sed in Apuliae partibus sibi condidit sedes.* Ut ad alia respiciendum sit tempora; nam *Argos* saepius rediisse *Diomedem* ex *Antonino* liquet & *Pausania*, sive historia confusa sit, sive diversi diversos auctores secuti fuerint. *Calydoniae*, quo tandem tempore, quid peregerit, nunc videndum. *Pausan.* L. II. c. 25. ex aliis tradit. *Oeneum* ab *Agrii* filiis, ad *Diomedem Argos* venisse: illum vero ducto in *Calydoniam* exercitu, *Oenei* quidem injurias ultum, negasse tamen se posse illic permanere: hortatum itaque esse, ut se *Argos* sequeretur, quod quum fecisset, tum alios ei honores habuisse, tum vero vicum eum, in quo e vita excessit, *Oenoen* vocasse. Ὡς πατρὸς θεραπεύειν πατέρα εἰκὸς ἦν, ex quo loco & *Diomedis* genealogia, quam in priore nota exhibui, liquet cum Cl. *Valckenario* apud Nostrum pro προπάτορι legendum πατροπάτορι. Nam ipse *Diomedes* apud *Homer. Iliad.* Ξ. vs. 113.

Πα-

ris Agrio, avo suo Oeneo regnum reddit. Rursum inde Argos navigans, tempestate in Jonium mare ejicitur. Eo allatum agnoscens Dauniorum rex Daunius, orat ut sibi bellum in Messapios gerenti socium se praebeat: promissa in matrimonium filia, & ditionis parte. Accipit conditionem Diomedes. cumque praelio fusis Messapiis agrum esset consecutus, Doriensibus eum, quos secum habebat,

Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι
Τυδέος.
vs. 117.
Οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμεῖο πατήρ.

Liquet etiam *Antoninum* & *Schol. Aristoph Acharn.* vs. 417. ad *Hygin.* cit. alios descripsisse, qui, ut ipse *Hyginus* C. 175. aït, *Oeneo* regnum fuisse restitutum, tradiderunt, quod uti e *Pausaniae* verbis elici non potest, sic contra, *Oeneo* aetate ac viribus confecto, *Diomedem Andraemoni Oenei* genero regnum concessisse narrat *Apollodorus*, postquam *Agrii* filios, qui *Oeneum* regno exuerant, sustulerat. Sed & hic discrepant scriptores; nam *Agrium*, ejusque filios omnes a *Diomede* interfectos scribit *Liberalis*, ubi *Hyginus*, *Agrium* regno expulsum, se ipsum interfecisse, & *Diomedem* cum uno tantum *Agrii* filio, *Lycopeo* armis contendisse. *Agrio* sex erant filii, teste *Apollodoro* L. I. c. VIII. §. 6. quem locum adduco, ut mendo liberem: Θέρσιππος, Ὀγχηστὸς, Πρόθοος, Κελεύτωρ, Λυκωπεὺς, Μελάνιππος. Pro Θερσίππος lege meo periculo Θερσίτης. *Schol. Homeri Iliad.* B. vs. 212. Οἰνεὺς ἦν πατὴρ, Μελεάγρου ὁ δὲ Ἄγριος Θερσίτου. Hanc emendationem probat in seqq. *Collatio D'Orvilliana*, ubi *Apollodorus* quatuor *Agrii* filios a *Diomede* interfectos, & duos superstites *Oeneo* insidias struxisse, quum is a *Diomede* in *Peloponnesum* abduceretur, dicat, legens: Ἀπέκτεινε μὲν τοὺς Ἀγρίου παῖδας, χωρὶς Ὀγχηστοῦ καὶ Θερσίτου, pro vulg. Ὀγχ. καὶ Θερσίππου.

Τῷ πρεσβυτάτῳ] Non huic, sed genero eius *Andraemoni* regnum tradidisse scribit *Apollod.* Lib. I. MUNCK.

σὺν αὐτῷ· δύο δὲ παῖδας ἐκ τῆς θυγατρὸς ἔσχε τῆς Δαυνίου Διομήδη καὶ Ἀμφίνομον· τελευτήσαντα δ' αὐτὸν κατὰ γῆρας ἐν Δαυνίοις ἐκτέρισαν οἱ Δωριεῖς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Διομήδειαν· αὐτοὶ δ' ἐγεώργουν ἣν ἐδάσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως γῆν, καὶ αὐτοῖς ἐξέφερε πλεῖστον καρπὸν, κατ' ἐμπειρίαν γεωργικῶν ἔργων· Δαυνίου δ' ἀποθανόντος ἐπεβούλευσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι κατὰ φθόνον αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ ἀνεῖλον ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἔντομα θύοντας ἐπιφανέντες ὅτι Ἰλλυριοὶ τοὺς Δωριεῖς· Διὸς δὲ βουλῇ τὰ σώματα μὲν ἠφανίσθη τῶν Ἑλλήνων· αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας· καὶ ἔτι νῦν Ἑλληνικὴ μὲν ἐπὰν καθορμίσηται ναῦς, φοιτῶσι πρὸς αὐ-

Ἔντομα θύοντας] C. 4. ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν. Idem est ἐντομὰς ποιῆσαι apud *Plutarch.* de *Herodoto.* MUNCK. Haec illustravi ad C. IV. p. 29.

Ἐπιφανέντες ὅτι Ἰλλυριοὶ] Scrib. οἱ. *Apollod.* L. III. p. 153. Τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου κτείνουσι. Interpres: *Draconem vero Adrasti apparitores interemerunt.* Verterem: *Supervenientes socii Adrasti draconem interemerunt.* MUNCK. „Etsi „vulgatum illud ὅτι in prima Editione nonnisi typothetarum „errore pro οἱ positum fuisse videtur, vel sic tamen offendo ad „verba οἱ Ἰλλυριοὶ τοὺς Δωριεῖς, „quoniam contextum turbant. „Puto autem non corrigenda esse sed delenda; quod mecum „fortasse censebis ubi antecedentia hoc ordine legeris: καὶ „ἐπιφανέντες ἀνεῖλον ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἔντομα θύοντας· hinc enim „verosimile fit, ad illud ἐπιφανέντες olim pro interpretamento „adscriptum fuisse οἱ Ἰλλυριοὶ, ad „πάντας vero, τοὺς Δωριεῖς, eaque „scholia, inter ipsa orationis „verba postea temere collocata, „ineptae lectioni originem dedisse. Ceterum pro ἔντομα „θύοντας malim ἔντομα τῷ Διομήδει θύοντας· hujusmodi certe dativus, ni fallor, requiritur." Hanc conjecturam *Fonteinio* V. D. debes.

Μετέβαλον] Absolute, pro μετεβλήθησαν, ut Cap. 2. 20. 32. 33. Esse in id genus locutionibus ellipsin discas ex Cap. 21.

bat, dividit. ipſe ex filia Daunii filios duos procreat, Diomedem & Amphinomum. Senectute conſumptum, vitaque functum Diomedem apud Daunios, in inſula tumulant Dorienſes: & ab eo Diomedeam nominant. Proinde agros a rege ipſis datos colunt, & (qui eſſent ruſticorum operum periti) plurimum ex iis fructuum percipiunt. Mortuo Daunio, Illyrii barbari Dorienſibus, quibus terram iſtam inviderent, inſidias ſtruunt: inque inſula ſacris operantes univerſos ſubito adorti, trucidant. Eorum corpora Jovis nutu nuſpiam viſa ſunt, animae in aves abierunt. Atque etiam hodie cum Grae-

21. ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν. Ita apud *Latinos mutavit* pro *mutatus eſt*, & *mutat* pro *mutatur*. *Cat. Carm.* 22. *Tantum abhorret & mutat*. Multa iſtiusmodi enallagarum cum apud *Latinos*, tum *Graecos* multitudo. Vid *Freinshem.* ad *Curt.* Lib. IV. cap. 6. Pertinet huc illud III *Reg.* cap. 18 vſ. 45. καὶ ὁ οὐρανὸς συνεσκότασε νεφέλαις καὶ πνεύματι. MUNCK.

Εἰς ὄρνιθας] Ἐρωδιοὺς puta; de quibus *Aelian.* Lib. I. cap. 1. MUNCK.

Καθορμίσηται] De hoc verbo vid. Cl. *D'Orvill.* ad *Chariton.* p. 118. Ubi hic legendum cenſet καθορμίζηται.

Φοιτῶσι πρὸς αὐτούς] Κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν nihil mutandum. Σύνεσιν vel ἀλλοιότητα appellant Technici. οἷ ὁ *Deut.* IV. vſ. 7. ὅτι ποῖον ἔθνος. ᾧ ἐστιν Θεὸς ἐγγίζων αὐτοῖς. III. *Reg.* c. 20. vſ. 20. καὶ ἔφυγε Συρία, καὶ κατεδίωξεν αὐτούς. IV. *Reg.* C. 21. vſ. 3. προσεκύνησε πάσῃ τῇ δυνάμει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐδούλευσεν αὐτοῖς. *Aelian.* ποικ. ἱστ. Lib. II. cap. 28. Ἐπέστησε στρατιὰν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς. Male ediderunt ἐπίστησε. Interpres: *Sed totum exercitum animadvertens dixit ad illos.* Atqui ἐφιστάναι heic non eſt *animadvertere*, ſed *ſiſtere*, ut vel ex conſtructione cuivis liquet. Talis figura eſt in illo *Juven. Sat.* XIV. 240.

Di-

αὐτοὺς οἱ ὄρνιθες· Ἰλλυρικὴν δὲ φεύγουσι ναῦν, καὶ ἀφανίζονται πάντες ἐκ τῆς νήσου.

Dilexit Thebas, si Graecia vera, Menoeceus,
In quorum sulcis &c.

Nam *quarum*, quod quaedam editiones habent, natum ex linguae ignorantia. Hujus *Menoecei* quam varie apud *Hyginum* scribatur nomen, notavi ad ejus Scriptoris cap. 66. Sed *Menoeceus Gr.* Μενοικεύς, recte a me restitutum esse vel ex hoc *Juve-*

ΛΥΚΟΣ. λή.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α΄.

Αἰακῷ τῷ Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ παῖδες ἐγένοντο Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, καὶ τρίτος Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νηρέως· τοῦτον ἐφίλησε περισσῶς Αἰακὸς,

Αἰακῷ ἐγένοντο παῖδες Τελαμὼν καὶ Πηλεύς,] Ex matre *Endeide Chironis* filia, ut notavi ad *Hyg.* Cap. 14. Ita sane vult *Apollod.* Lib. 3. *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* 5. Quod autem vir Cl. *Endaïdos* in *Hygino* restituit, in eo fraudem ipsi operae fecisse videntur. Nam quod apud *Pind. Ode* modo laudata legitur, Ἐνδαΐδος ἐρίγνωτοι υἱοί. Id *Doricum* est pro Ἐνδηΐδος. MUNCK. Hac de re satis convenit inter Scriptores, nisi quod *Pherecydes* apud *Apollod.* L. III. cap. XI. §. 6. *Telamonem* non *Pelei* fratrem, sed amicum facit, & Κυχρέως, sic legendum, filium. Sed si *Diodoro Sic.* L. IX. 190. fides habetur, is *Cychreus* fuit *Telamonis* socer. *Aeaci* uxorem, e qua *Telamon* & *Peleus*, uti aliis recte Ἐνδηΐδα, sic a *Schol. Lycophr.* perperam Δηΐδα vocari, observat hic *Berkelius*, & *Munckerus* ad *Hygin.* C. 52.

Αἰγί-

Graeca navis appellit, aves eae accedunt: Illyricam autem fugiunt, universaeque ex insula abeunt.

venalis versiculo discas. *Menoetius* & *Menoecus* aliena sunt. Haec scripseram, cum incidi in *Goldasti* observat. ad *Valerianum* de *Bono Discipl.* p. 95. ubi alia, & multa quidem, hujus figurae tibi qua *Graecorum* qua *Latinorum* exhibet exempla. MUNCK. Vid. *Perizon.* ad *Aelian. V. H.* Lib. XIV, c. 15.

XXXVIII. LUPUS.

Narrat Nicander Libro I. Alteratorum.

A Eaco, Jovis & Aeginae F. quae filia Asopi fuit, filii fuerunt Telamon & Peleus: & praeter hos Phocus, ex Psamathe Nerei filia. Hunc ob vir-

Αἰγίνης τῆς Ἀσωπȣ̃] Ab hac regio, cujus incolae Αἰγινῆται mox Cap. 40. occurrunt, nomen accepit, cum ante *Oenone* vocaretur. *Apollod.* d. l. Αἴγιναν δὲ εἰσκομίσας εἰς τὴν τότε Οἰνώνην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν. Erat autem insula e regione agri *Epidaurii*, in qua ab initio nulli fuisse dicuntur incolae. *Pausan. Corinth.* L. II. c. 29. Διος δὲ ἐς ἔρημον κομίσαντος Αἴγιναν τὴν Ἀσωπȣ̃, τῇ μὲν τὸ ὄνομα ἐτέθη τȣ́τȣ ἀντὶ Οἰνώνης, ubi *Aeacus* solus in illa insula regnasse fertur, ratione, quam mox reddit *Antoninus*, addita, unde in ea quoque celebrabantur τα Αἰάκεια, quorum meminit *Schol. Pind. Olymp. Od.* VII. vs. 156.

Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νηρέως.] Hinc *Juvenis Nereïus* dicitur *Ovidio* Lib. VII. *Metam.* vs. 685. ubi *Psamathen Pausaniae* L. II. c. 29 *Thetidis* sororem vocari observat *Burmannus*. Recte;

κός, ὅτι καλὸς κἀγαθὸς ἦν ἀνήρ· Πηλεὺς δὲ καὶ Τελαμὼν φθονήσαντες αὐτῷ κτείνουσι θανάτῳ κρυφαίῳ. καὶ διὰ τοῦτ' ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ τὴν Αἴγιναν ἐξέλειπον· ᾤκησε δὲ Τελαμὼν μὲν Σαλαμῖνα τὴν νῆσον. Πηλεὺς δ' ἐξίκετο πρὸς Εὐρυτίωνα

τὸν

ctc. Vid *Apollod.* d. l. §. 5. Altera *Psamathe*, cujus, eodem monente, meminit *Pausan.* L. I. cap. 43. *Crotopi* Argivorum regis erat filia. *Apollodori* locus partim castigandus, partim vindicandus: Μίγνυται δὲ αὖθις Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ Νηρέως, εἰς * πηγὴν ἠλλαγμένῃ διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ἀ-ελθεῖν, quod in συνελθεῖν mutandum vidit jam *Faber*, & postea *Galeus.* Asteriscum cur apposuerint omnes, nullam video caussam, propterea quod locum intactum reliquere, nisi quod *Galeus* notet: εἰς πηγὴν *quid sit, non constat.* Forte quod in nonnullis Codd. obvia varians lectio eos in suspicionem vocis depravatae adduxerit; nam εἰς φύκην ἀλλαγμένην, uti est in *Coll. D'Orvill.* in notis exhibuit *Commelinus*, εἰς φύκην apud *Galeum*, Cod. *Oxon.* Illud nihili est; hoc sensu non destitueretur, si εἰς φυκὴν legeretur. Est enim piscis quoddam genus apud *Aristotelem*, & sic *Derceten Nini* regis filiam, & *Naïda* in pisces mutatas refert *Ovid.* Lib. IV. *Metam.* vs. 45. Sed sanus est locus εἰς πηγὴν *in fontem* fuit mutata, ut sic cum ea congrederetur *Aeacus*, quocum ante concumbere noluerat. Fluviorum ac fontium vel in eos mutatorum concubitus sexcenties loquuntur Poëtae & Mythographi. De *Sperchii* & *Asopi* liberis agit hic illic *Antoninus*, de aliis aliorum ubique *Apollodorus*. De *Salmaci fonte* vid. *Ovid.* L. IV. *Metam.* vs. 285. & XV. 319. Et L. V. vs. 425.

At Cyane, raptamque Deam, contemptaque fontis
Jura sui moerens. ——

—— —— ——

Nam brevis in gelidas membris exilibus undas
Transitus est.

L. IX. *Met.* vs. 662.

Sic lacrymis consumta suis Phoebeïa Byblis
Vertitur in fontem.

Θανάτῳ κρυφαίῳ,] Illam clancularium necem legere potes in *Schol. Pind.* p. 288. Ed. *Francof.* MUNCK. h. e. *nece clanculum meditata*; nam *Schol.* ille *Pindari Nem.* V. vs. 22. & *Olymp. Od.* VIII. vs. 39. tradit *Pelea & Telamonem* ἐν γυμνασίοις ἀνελόντα Φῶκον, τὸν μὲν δίσκῳ τύψαντα

virtutem pater majorem in modum dilexit: fratres autem invidia moti, clam eum necant: ideoque pulsi a patre, Aeginam relinquunt. Habitavit exinde Telamon Salaminam insulam. Peleus ad Eurytio-

ψαντα, τὸν Πηλέα· καὶ τὸν Τελαμῶνα, σιδήρῳ τὰ μετάφρενα. Eadem habet *Tzetz.* ad *Lycophr.* Φῶκον ἐν γυμνασίᾳ Πηλεὺς δίσκῳ πλήττει. Τελαμὼν δὲ τὸ μετάφρενον πλήξας ξίφει, ἀνεῖλεν αὐτόν. *Diod.* autem *Sic.* rem mitigat d. l. Πηλεὺς δίσκῳ βαλὼν ἀπέκτεινεν ἀκουσίως Φῶκον; at nihil de *Telamone*, quem tamen etiam profugisse addit, unde ceteris assentiens *Apollod.* d. l. rectius utrumque *Phoco* insidias struxisse, sed *Telamonem* λαχόντα κλήρῳ αὐτὸν συγγυμναζόμενον βαλόντα δίσκῳ κτεῖναι. Alia ex aliis habet *Pausanias Corinth.* cap. 29. *Pelea* & *Telamonem* matri suae obsecutos *Phocum* alterius feminae filium (unde *Schol.* altero *Pindari* loco τοῦτον ὡς νόθον ἀδελφὸν ἀπέκτειναν) ad Quinquertium invitasse, & pro disco usos fuisse saxo rudi & aspero.

Ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ] Nam poena homicidii apud antiquos erat exilium. vide *Eur. Orest* vs. 512. MUNCK.

Πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου·] *Apollod.* L. III. est Ἄκτορος. Facere cum *Antonino Lycophronis Scholiasten*, quod annotat Vir Cl. (*Berkelius*) frustra quaesivi. Pag. 37. Ed. *Steph.* legas: ὁ δὲ Πηλεὺς κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει. Ridiculum est, quod ex eodem descripsit idem, *Psamathen* fuisse μίαν Ἐριννύων. Legendum enim utique μιᾶς τῶν Νηρηΐδων. Locus extat pagina modo adducta. *Apollonius* L. I. vs. 71. *Antonino* consentit, ubi consulendus *Scholiastes*, ut & ad vs. 224. *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* V. MUNCK. Locum, quem se frustra quaesivisse ait *Munckerus*, ab ipso tamen inveniri potuisse, si ulterius legisset, recte observat Cl. *Burm.* in *Catal. Argon.* V. EURYTION; nam extat eadem pagina, uti mox videbimus. Alios, quod de *Diodoro Sic.* animadvertit Cl. *Wesseling.* aut errasse, aut diversos scriptores sibi duces habuisse, certum est. *Diodorus* enim tradit *Peleum* petiisse *Phthiam* quidem, sed ab ipso *Actore* expiatum eidem liberis destituto in regnum successisse, quod omni historiae fidei adversatur, cum *Actoris* liberi aliunde & ubique satis noti sint.

τοῦ Ἴρου· καὶ ἱκετεύσας καθαίρεται παρ' αὐτῷ τὸν φόνον· καὶ αὖτις Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίοις ἄκων ἐπὶ συὸς βολῇ κτείνει· καὶ φυγὼν ἔρχεται παρὰ Ἄκαστον, οὗ ὑπὸ τῆς γυναικὸς περὶ ἀφροδίσιον ἔργον καταλεί-

πε-

sint. Quemadmodum *Eustathius* ad *Hom. Il.* B. vs. 684. omnia conturbans *Actorem* tamen etiam agnoscit, ad quem confugerat *Peleus*, ubi *Lactantius* & *Ovidius* L. IX. *Metam.* F. VIII. eum vocant *Trachiniae* regem, *Ceycem Luciferi* filium. Cum constet *Telamona* petiisse *Salamina: Peleum Phthiam.* Regem faciunt alii *Eurytionem Actoris* filium. *Eurytionas* plures invenio, plures etiam *Eurytos*, eosque quamquam diversos, saepe inter se confundi, mihi persuasissimum est, sed de hoc *Eurytione* cum Cl. *Burmanno* dicere non auderem, alium esse, cui proprie *Euryti* nomen esset. Nam idem nomen est a diversis diverse, quin & ab iisdem varie scriptum; uti enim *Icarus*, *Icarius* & *Icarion*, *Jasus*, *Jasius* & *Jasion*, *Actaeus* & *Actaeon*, *Glaucus* & *Glaucon*, vid. *Hemsterh.* ad *Aristoph Pl.* p. 207. sic *Eurytus* & *Eurytion*. *Apollodorus* L. I. c. VIII. § 2. vocat eum Εὐρυτίωνα Ἄκτορος ἐκ Φθίας. Sed L. III. c. XII. §. 1. ubi eadem habet, legit *Coll. D'Orvill.* pro Εὐρυτίωνα Ἄκτορος, Εὔρυτον τὸν Ἄκτορος, uti & *Mss.* apud *Galeum*, qui idcirco *Eurytum* & *Eurytiona* quoque unum eumdemque judicat; nam iterum §. 2. Εὐρυτίωνα dedit. *Pherecydes* apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* vs. 175. Καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου τοῦ Ἄκτορος. Eadem legis apud *Schol. Aristoph.* in *Nub* vs. 1059. Sed *Apollonio Rhod.* Lib. I. vs. 71. ejusque *Schol.* diserte Εὐρυτίων audit. Qui ergo omnibus illis locis vocatur *Eurytion* vel *Eurytus Actoris* filius, *Antonino* dicitur *Iri filius.* Tota forte confusio orta eo, quod, quamquam *Phthium Actorem* omnes intelligunt, hunc tamen, si *Heinsii Animadversio* ad *Ovid.* L. VIII. *Metam.* vs. 308. quidquam ponderis habeat, confundant cum *Actore Eliensi*, cui filii fuissent *Eurytus* & *Cteatus*, etsi ceterum scriptores, quos modo adduximus, secutus *Actori Phthio Menoetium* & *Eurytiona* liberos adjudicat idem *Heinsius*, ubi *Actoris* hujus filii fuisse videntur *Menoetius* & *Irus*, hujus quidem filius *Eurytion*, ut recte *Antoninus*, illius vero *Patroclus*. *Hygin.* c. 14. *Menoetius Actoris filius* . . . . *Eurytion Iri & Demonassae.* Unde *Apollon. Rh.* d. l.

Εἵπετο δ' Εὐρυτί τε καὶ ἀλκήεις Ἐριβώτης
Υἷες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἶρου Ἀκτορίδαο,

Schol.

ytionem *Iri F.* se confert, eique supplex fit, & caedis causa expiatur. Hunc Peleus postmodo in venatione, aprum ferire dum intendit, imprudens interficit: profugusque ad Acastum pervenit. Is eum

Schol. Ἄκτορος δὲ υἱοὶ, Μενοίτιος καὶ Ἶρος. Τούτων δὲ υἱοὶ, Μενοιτίου μὲν Πάτροκλος, Ἴρου δὲ Εὐρυτίων. Paulo ante dixerat: Μενοιτίου δὲ τῆς Σθενέλης Πάτροκλος, emenda ex *Apollodoro* d. l. §. 8. Μενοιτίου καὶ Σθενέλης. Ut, etsi supra ad C. XVII in *Apollodoro* tentasse nondum pigeat, pro Εὐρυτίωνα Ἄκτορος, Εὐρυτίωνα Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, quum plures alii idem exhibeant, fateri satius jam ducam, eos e confusione binorum *Actorum* errasse, nisi avi nomen, patre quippe nobilius, de industria memorarint; nam avum vel e majoribus quemdam, ad quem genus quis ducit, nominari saepe vides. Ipse *Acastus*, de quo mox, *Eustathio* ad *Dionys. Perieg.* monente *Staverenio* ad *Hygin.* d. l. vocatur ὁ τοῦ Αἰόλου παῖς, cum fuerit *Peliae*. *Pind.* *Nem.* IV. vs. 97. Πελίαο παῖς, *Apollon. Rh.* L. I. vs. 225. & *Schol.* & apud alios.

Καθαίρεται παρ' αὐτῷ] Cap. 12. διεσώθη ὑπὸ πολλοῖς. Cap. 13. ὀνομάζεται ὑπὸ ἐγχωρίοις. Non male tamen heic legas, παρ' αὐτοῦ, hoc est, ὑπ' αὐτοῦ. *Apollod.* L. II. καθαίρεται ὑπὸ Θεστίου. Vid. not. ad c. 23. *Eurip. Schol.* ad *Hec.* vs. 201. παρεδόθη παρ' ἐμοῦ. MUNCK.

Παρὰ Ἄκαστον,] Hic erat *Magnesiae Rex.* Uxor ejus Κρηθηῒς ἡ Ἱππολύτου, ut refert *Pind. Scholiast.* *Apollod.* L. III. *Astydameam* appellat. MUNCK. Proprie *Iolci*, quae erat *Magnesiae*, sed a *Peleo* dein *Thessaliae* adserta. vid. *Pind. Nem.* Od. IV vs. 88. cet. *Schol Aristoph. Nub.* vs. 1059. qui *Apollodorum* L. III. XII. 2 descripsit, unde cum eo *Acasti* uxorem *Astydamian* vocat, quod facit & *Hesych.* Ἀστυδάμεια Ἀκάστου γυνή. Quod vero de *Pindari Scholiaste* aït *Munckerus*, verum est: Ἱππολύτου θυγάτηρ γέγονε Κρηθηῒς Ἀκάστου γαμετή, sed ab ipso *Pindaro* vocatur non *Hippolyti* filia, sed *Hippolyte*, vs. 92. Δάμαρτος Ἱππολύτας Ἀκάστου. Nempe aliis *Cretheïs*, aliis *Hippolyte* dicta fuit: *Schol. Apollon Rh.* vs. 224. Ἄκαστος Πελίου υἱὸς ἔγημε μὲν Κρηθηΐδα, ἢ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. *Horat.* L. III. Od. VII. vs. 17.

Narrat paene datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolyten dum fugit abstinens.

Οὐ ὑπὸ τῆς γυναικὸς] Deesse heic aliquid docebit te *Apollod.* L. III. p. 188 Edit. *Comm.* Monuit quoque *Xylander* Sanatus est locus, si una vocula interser-

πεται μόνος ἐν τῷ Πηλίῳ· καὶ πλαζόμενος ἐντυγχάνει Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ. ἱκετεύοντα δὲ αὐτὸν ὑποδέχεται ἐκεῖνος εἰς τὸ ἄντρον. καὶ Πηλεὺς ἀγείρας πολλὰ πρόβατα καὶ βοῦς, ἄγει πρὸς τὸν Ἶρον κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου· ταύτην οὐχ ὑποδέχεται τὴν ποινὴν ὁ Ἶρος· ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν, ἀφίησιν κατὰ χρησμὸν θεοῦ· καὶ τὰ πρόβατα νομέων ἔρημα λύκος ἐπελθὼν κατέδει· καὶ ὁ λύκος οὗτος κατὰ δαίμονα μεταβαλὼν ἐγένετο πέτρος· καὶ ἄχρι πλείστου διέμεινε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκέων γῆς.

ta legas: οὐ παρὰ γυναικὸς διαβληθεὶς πρὸς Ἀφροδίσιον ἔργον. *Cujus ab uxore de appetito concubitu insimulatus.* Dicunt enim Graeci, διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, εἰς τοῦτο, & πρὸς τοῦτο. *De ista re te insimulo.* Gemina germana his sunt, quae de *Bellerophonte* narrat *Hygin. Myth.* c. 57. *Qui cum concumbere cum ea noluisset, illa viro suo mentita est, se ab eo compellatam.* In fine istius fabulae non recte habere mihi videntur illa: *At rex virtutes ejus laudans, alteram filiam dedit ei in matrimonium.* Quam, oro, alteram filiam? Quis dixit non nisi duas habuisse filias *Iobatem*? Vix dubito, quin scripserit *Hyginus*, *Anticliam filiam. Schol. Pind.* ad *Olymp.* Od. XIII. Καὶ τὸν προσδοκώμενον αὐτοῦ ἔσεσθαι φονέα τὸν βασιλέα τῶν Λυκίων τὸν πενθερὸν Προίτου, καὶ αὐτὸς πενθερὸν ἔχε, γαμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀντίκλειαν. *Apollodorus* Φιλονόην eam appellat L. II. p. 71. MUNCK. Illud διαβληθεὶς, quod hic insertum vult *Munckerus*, ipso, quem saepius adduximus, *Schol. Pind. Nem.* IV. vs. 89. loco vindicare potuerat: Καὶ μὴ πείσασα συνελθεῖν αὐτὸν, φθάσασα τῷ Ἀκάστῳ ὡς ἄσεμνον, ἢ βίαιον διέβαλεν. In seqq. idem *Scholiastes* versum

Ἡ δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,

ex *Hesiodo* citat, qui est *Homeri*, *Iliad.* B. vs. 5. Ἥδε δέ οἱ cet.

Ἐντυγχάνει Χείρωνι] Hic enim in monte *Pelio* degebat. *Pind. Olymp.* od. 2. MUNCK.

Κατὰ

A P-

eum (quod uxor Peleum, a quo frustra concubitum expetierat, ad maritum de sollicitata sua pudicitia accusasset) in Pelio monte solum destituit. Peleus oberrans ad Chironem venit Centaurum: ab eoque supplex impetrat, ut in antrum recipiatur. Inde multis ovibus & bobus collectis, ad Irum pergit, eaque caedis nomine pro mulcta offert. Cum recusaret Irus: Peleus ea, oraculo monitus, custodis vacua dimittit. Ibi lupus ea invadit, atque devorat. isque lupus divino jussu in saxum mutatur, quod diutissime permansit inter Locridem & Phocidem.

Κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου·] *Ut pro caede satisfaceret.* Illud κατὰ poterat abesse. *Apollod.* L. II. p. 99. ὡς ὁ Ζεὺς ποινὴν Γανυμήδους ἁρπαγῆς ἔδωκεν. p. 109. Δόντι ποινὴν φόνου τὴν τιμὴν Εὐρύτῳ. *Poenam* & Latini lytrum vocant, *Priap.* c. 67.

—— *Hac poena culpa luenda tua est.*

Ad quem versiculum λύτρα ab *Ennio lustra* verti docet *Scaliger. Sch. Hom.* Il. A. vs. 13. Ἄποινα) δῶρα, λύτρα, ἀφόνια τινα ὄντα, τὰ ἕνεκεν φόνου διδόμενα. Dicebantur & ὑποφόνια. *Thomas Magister* in voce ΛΥ'ΤΡΑ. Ὑποφόνια, ἅπερ διδόασιν οἱ φονεῖς εἰς λύσιν τοῦ ἐγκλήματος. Λυτήρια φόνου appellat *Soph. Elect.* vs. 448. Ἀντίτονα vs. 594. *Hesychium* in voce ἄποινον non semel corruptum non perdiderim operam, si in transitu emaculavero. Ἄποινον, ἀτιμώτατον, ἢ λύτρον. Scribe, ἀτιμώρητον. Ἄποινα, λύτρα καὶ δῶρα. Ἔστι δὲ καὶ ἀντί τινος κτίσματα. Non fore quenquam arbitror, quin juxta mecum ἐκτίσματα scribendum censeat. Hinc ἀποινᾶν χρήματα πράττεσθαι, *multam exigere.* Τὰ γὰρ ἄποινα χρήματα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί. Vide *Demosth. Orat.* adversus *Aristocr.* MUNCK.

Λύκος οὗτος κατὰ δαίμονα] *Thetidi* hoc adscribit *Ovid.* L. XI. *Metam.* vs. 400. cet. *Schol. Lycophr.* d. l. Ψαμάθη λύκον μέγαν ἐποίησεν διαφθείρειν τὰς βόας Πηλέως, ὃν πάλιν αὐτὴ ἀπελίθωσε, Θέτιδος παρακλήσει. οἱ δὲ φασιν, ὅτι ἡ Θέτις τοῦτον ἀπελίθωσε τρώγοντα τὰς βοῦς cet.

ΑΡΚΕΟΦΩΝ. λθ'.

Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ β'.

Ἀρκεοφῶν ὁ Μιννυρίδου πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ, γονέων δὲ οὐκ ἐπιφανῶν. ἦσαν γὰρ ἐκ Φοινίκης· χρήμασι δὲ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ πλεῖστον ὑπερήνεγκεν. οὗτος ἰδὼν τὴν θυγατέρα τὴν Νικοκρέοντος τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως, ἠράσθη· γένος δ' ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ξυνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι. παρ' ὃ καὶ μᾶλλον ὁ Ἀρκεοφῶν ἐφίετο τοῦ γάμου τῆς παιδός· καὶ ὑπέσχετο πλεῖστα παρὰ τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἀποίσειν ἕδνα· Νικο-

Ἀρκεοφῶν ὁ Μιννυρίδου πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ,] Additum hoc, ut distingueretur ab altera *Salamine* in *Attica*, quae fuit prior; nam *Teucer* ob injuriam fratris non vindicatam a patre *Salamine* ejectus in *Cyprum* confugit, ibique urbem condidit patriae suae cognominem, vid. hoc monstrantem *Meurs.* in *Cypr.* p. 57. Haec fabula, quod idem *Meursius* etiam observat, p. 122. ab *Ovidio* narratur Lib. XIV. *Metam.* a vs. 698. ubi, qui *Antonino* dicitur *Arceophon*, & regis filia *Arsinoë*, vocantur *Iphis* & *Anaxarete*, cum tamen inter *Cypri* urbes etiam recensetur *Arsinoë*, verisimiliter nomen ab hac regis filia sortita.

Νικοκρέοντος τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως, —— γένος δ' ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου cet.] *Berkelius Antoninum* castigare volens e *Diodoro Siculo* L. XIX. 715. reponit, non duntaxat *Salaminiorum*, verum totius *Cypri* Ducem a *Ptolemaeo* fuisse constitutum. Sed hinc *Antonini* fides non imminuitur; nam genus ducebat a *Teucro*, qui *Salamina* condidit, illudque regnum obti-

XXXIX. ARCEOPHON.

Refert Hermesianax Leontio secundo.

Arceophontem Minnyridae F. Salamine Cypri urbe natum fuisse, parentibus obscuris, quippe Phoenicibus: sed pecunia & aliis rebus quibus beati putantur homines, plurimum alios excellentem. Eum visa Nicocreontis Salaminiorum regis filia amore ejus correptum, eo magis nuptias expetiisse, quia Nicocreon a Teucro genus duceret, eo qui Agamemnoni in Ilio expugnando affuit: itaque nuptialium munerum pollicitatione alios omnes procos supe-

obtinuit, donec *Ptolemaeus* in *Cyprum* adversus reges imperium detrectantes ex *Aegypto* cum exercitu trajecerit, eosque ejecerit: ταῦτα, pergit *Diodorus*, διαπραξάμενος, τὸ μὲν Κύπρου κατέστησε στρατηγὸν Νικοκρέοντα, παραδοὺς τάς τε πόλεις καὶ τὰς προσόδους τῶν ἐκπεπτωκότων βασιλέων. Ceterum saevissimum fuisse, unde *Cypri* tyrannus vocabatur, ex *Diogene Laërtio*, *Cicerone*, *Plutarcho* aliisque ostendit *Meursius* d. l. quem *Berkelius* hic describit.

Ἀπείσειν ἔδνα·] Ad *Pind. Pyth.* III. vs. 163. ubi vox ἔδνα occurrit pro donis, quae Dii *Peleo Thetin* & *Cadmo Harmoniam* ducentibus in nuptiis dederant, notat *Er. Schmidius*, τὰ ἔδνα proprie esse munera, quae sponsus accipit a sponsae parentibus vel amicis, sicut φερναὶ, quae sponsae a sponso donantur. Ἕδνα nonnumquam dotes esse, quae una cum sponsa sponso accedunt, vel ante nuptias dantur, non facile negaverim: *Euripid. Androm.* vs. 873.

Ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα σὺν πολλοῖς λαβὼν
Ἕδνοισι.

Νικοκρέων δ' οὐχ ὑπεδέχετο τὸν γάμον καὶ αἰσχύνην γένους τοῦ Ἀρκεοφῶντος, ὅτι αὐτῷ πατέρες ἦσαν Φοίνικες. Ἀρκεοφῶντι δ' ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον πολὺ χαλεπώτερος ἦν ὁ ἔρως· καὶ νύκτωρ ἐπὶ τὰ οἰκία τῆς Ἀρσινόης ἐφοίτα, καὶ διενυκτέρευσε μετὰ τῶν Ἡλικιωτῶν· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐτυγχάνετο, πείθει τροφὸν ἑαυτοῦ, καὶ πλεῖστα δῶρα πέμψας, ἐπειράθη τῆς παιδὸς, εἴπως αὐτῷ δύναιτο κρύφα μιχθῆναι τῶν γονέων· ἡ δὲ παῖς ἐπεὶ τὸν λόγον ἡ τροφὸς αὐτῇ προσήνεγκε, κατεμήνυσε

πρὸς

& *Helen.* vſ. 939. Ἐδνάσομαί τε θυγατέρ'. Unde *Homer. Iliad.* N. vſ. 366. Ἤτεε . . Κασσάνδρην ἀνάεδνον. ubi *Schol.* ἄνευ τῶν πρὸ γάμου διδομένων δώρων. Non autem proprie. Idem *Schol.* ad *Iliad.* I. 146. Ἕδνα δέ εἰσι τὰ πρὸ τῶν γάμων ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. *Aelian. V. H.* L. XIII. c. 1. Μνηστῆρες . . τὰ ἕδνα τῶν γάμων προεκτελοῦντες. *Apollon. Soph. Lex. Hom.* Ἕδνα. τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα δῶρα. *Pollux* L. III. S. 36. Καὶ φερνὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν. Αἰσχίνης γὰρ ὁ Ῥήτωρ, τὴν προῖκα φερνὴν καλεῖ. Τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα δῶρα, ἕδνα cet. Vid. *Potter.* ad *Lycophr.* vſ. 549. ubi oſtendit, poſterioribus demum temporibus a ſponſa ſponſo talia donari incepiſſe.

Ὅτι αὐτῷ πατέρες ἦσαν Φοίνικες.] Male enim ob lucri ſtudium audiebant *Phoenices.* Hinc contemptim κάπηλοι dicti. *Pind. Pyth* od. 2. Κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολάν. *Schol.* τουτέστι ἐπὶ κέρδει καὶ πράσει. οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. &c. Quia autem hoc genus hominum mendaciis plerunque & fraudibus ſuas tranſigebat mercaturas, hinc *Poenus* dici coepit *callidus* & *aſtutus. Plaut. Poen.* V. 2. vſ. 31. *Poeno nullus eſt punior.* Et in *Prolog.* vſ. 113. *Poenus plane eſt,* hoc eſt, ex dolis conſutus paeniſſime. Refer eodem illa triſtiſſima: *Punica fides, perfidia plus quam Punica,* & ſimilia. Videndus *Diogenianus* & alii Graeci *Paroemiographi* in Φοινίκων διαθῆκαι, & Σῦρος πρὸς Φοίνικας. MUNCK. Vereor ut mentem ceperit *Antonini* Vir cl. De fraudibus ac dolis nihil attinet cogitare, ſed ad generis ignobilitatem reſpexit auctor, unde initio dixit, γονέων δ' οὐκ

ἐπι-

peraſſe. Caeterum Nicocreontem abnuiſſe, ut qui Punicum Arceophontis genus ſibi dedecori fore cenſeret. Huic matrimonio negato, amore magis etiam fuiſſe moleſtum: noctuque ad Arſinoës eum domum itaſſe, & ibi cum aequalibus pernoctaſſe. Cum autem res non ſuccederet, nutrici ſuae perſuaſiſſe, perque eam puellam multis donis miſſis ad parentibus ignoratum concubitum ſolicitaſſe, puellam ea

ἐπιφανῶν; nam, etiamſi divitiis affluerent, ἦσαν ἐκ Φοινίκης, h. e. qui mercaturam tantum exercebant, vel exercuerant. Vid. *Perizon.* ad *Aelian. V. H* L. IV. c. 20. & hinc ille contemtus a rege, ut videbimus, faſtu tumidiſſimo, quod quis obſcuris parentibus natus, qui *Ovidio* deſcribitur *humili de ſtirpe creatus*, tanti regis filiam ambire ſuſtineret. Neque umquam *Plauti* loca eo, quo *Munckerus* ſenſu intellexi: *Poenus plane eſt* & *nullus me eſt hodie Poenus Punior* ita capio, ac ſi dixiſſet: *Poenum ita aſſimulat*, *ſic Punice loquetur*, *prorſus ac ſi e Phoenicia oriundus eſſet*, & *Nemo me hodie Punicae linguae peritior eſt.* Liquet e praecedd. *Vin' appellem hunc Punice*? rogat *Agoraſtocles*, *an ſcis*? & *Saluta hunc rurſus Punice verbis meis.* Ubi hic adoleſcens hominem peregrinum per futilem ſervum illudi minime ſiviſſet, ſi alio ſenſu cepiſſet.

Πείθει τροφὸν ἑαυτῆς,] Αὐτῆς cum Cl. *Valckenario* legendum. Confirmat *Ovidius* d. l. vſ. 703.

Et modo nutrici *miſerum confeſſus amorem*,
Ne ſibi dura foret, *per ſpes oravit* alumnae.

Ἐπειράθη] An ἐπειράθη? Dubito. *Paulus Epiſt.* ad *Hebr.* c IV. Edit. *Steph.* πεπειραμένον κατὰ πάντα. MUNCK. Conſ. cl. *Albert.* ad *Epiſt* illam *Pauli* c. IV. c 37. *Achill. Tat.* L. II. p. 125. Ἀποπειραθῆναι τῆς κόρης, quem locum debeo *Pierſono* noſtro, qui de hoc verbo conſulendus, ad *Moer. Att.* p. 310. ubi pro εἴπως αὐτῆς, quod hic ſequitur, etiam recte αὐτῇ videtur emendare.

 Ὑπο-

πρὸς τοὺς γονέας· οἱ δὲ γλῶσσαν ἄκραν, καὶ ῥῖνα, καὶ δακτύλους ἀποτεμόντες τῆς τροφοῦ, καὶ λωβησάμενοι ἀνοικτρῶς, ἐξήλασαν ἐκ τῶν οἰκίων· καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέσησεν ἡ θεός. Ἀρκεοφῶν μὲν οὖν καθ' ὑπερβολὴν πάθους καὶ ὑποψίαν τοῦ πρὸς τὸν γάμον ἑκὼν ἀποθνήσκει κατὰ τροφῆς ἔνδειαν· οἱ δὲ πολῖται τὸν θάνατον οἰκτείραντες ἐπένθησαν· ἡμέρᾳ δὲ τρίτῃ τὸ σῶμα προσήνεγκαν εἰς ἐμφανὲς οἱ προσήκοντες. καὶ οἱ μὲν ἔμελλον κηδεύσειν, Ἀρσινόη δὲ πρὸς ὕβριν ἐπεθύμησεν, ἐκ τῶν οἴκων ἐκκύψασα τὸ σῶμα τὸ τοῦ Ἀρκεοφῶντος κατακαιόμενον ἰδεῖν· καὶ ἡ μὲν ἐθεᾶτο· μισήσασα δὲ τὸ ἦθος Ἀφροδίτη, μετέβαλεν αὐτὴν, καὶ ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπου λίθον, καὶ τοὺς πόδας ἐρρίζωσεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὑποψίαν] Suspicor scriptum fuisse, ὑπεροψίαν. c. 12. ὁ δὲ κύκνος καθ' ὑπεροψίαν προσίετο αὐτῶν οὐδένα. *Pind. Schol.* ad *Pyth.* od. III. Διὰ τί προετίμησεν Ἴσχυν τοῦ Ἀπόλλωνος; Ἀγησίλαός φησιν, ὡς κατὰ δέος ὑπεροψίας θνητῷ βουληθεῖσα συνεῖναι. Contrarium vitium est in *Eurip. Schol.* ad *Orest.* vs. 784. φεύγω τὸ δειλόν) ἀντὶ τοῦ τὴν ὑπεροψίαν τῆς δειλίας. Scrib. ὑποψίαν. MUNCK.

Ἀποθνήσκει κατὰ τροφῆς ἔνδειαν] *Lactant.* aït, *noctu clam ante fores puellae suspendio se liberavit. Ovid.* vs. 776.

Ad postes, ornatos saepe coronis,
Humentes oculos & pallida brachia tendens,
Cum foribus laquei religaret vincula summi;

——— ——— ———

Atque onus infelix elisa fauce pependit.

& cetera uterque non multum a *Nostro* discrepantia persequitur.

Κηδεύ-

B P I-

ea de re parentes reddidiſſe certiores. Eos, ſummam linguam, naſum, & digitos nutrici praecidisſe: foedeque & immiſericorditer tractatam domo ejeciſſe. Deo id facinus diſplicuiſſe. Arceophontem vero prae nimio dolore deſperatis rebus inedia vitam abrupiſſe: cives mortem ejus luxiſſe miſeratione motos. Tertia die a propinquis funus in publicum productum, & juſta apparaſſe. Arſinoën vero ſuperba libidine incitatam, de domo ſpectaſſe ut corpus Arceophontis cremaretur. Venerem indignitate rei commotam, pedes ejus ſolo defixisſe, ipſamque in ſaxum convertiſſe.

Κηδεύσειν,] Funebre hoc vocabulum. *Gloſſ.* vet. *Funus*, ἐκκομιδὴ, κηδεία. *Funerat*, κηδεύει. Eadem invenias in *Cyrilli Gloſſariis*. MUNCK.

Μισήσασα δὲ τὸ ἦθος] Durum ſane illud erat & inhumanum. Mitior *Medea* apud *Ovidium* L. VII. vſ. 34.

Cur non & ſpecto pereuntem? oculosque videndo
Conſcelero?

Hinc *Junoni* crudelitatem exprobans *Hercul. Oet.* Lib. IX. vſ. 176.

Cladibus, exclamat, *Saturnia, paſcere noſtris:*
Paſcere: & hanc peſtem ſpecta crudelis ab alto.

Ἀφροδίτη,] Idem tradunt iidem; nam etſi *Ovidio* vſ. 750. *Deus ultor* dicitur, (uti ſupra obſervavimus, *Deos* etiam dici *Deas*,) e ſeqq. liquet, & ex *Antonino*, & *Lactantio*: *a Venere ſaxo durata eſt.*

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ. μ΄.

Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη· ταύτῃ μιγεὶς Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν· αὕτη φυγοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀνθρώπων ἠγάπησεν ἀεὶ παρθένος εἶναι· καὶ παρεγένετο πρῶ-

Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη·] Haec ex incerto auctore, quamquam & alii, qui hujus historiae meminerunt, diversa tradunt. *Ogygii Phoenicis filia Carme Poët. Ciri* vs. 220. *Pausan. Corinth.* c. 30. Φασὶ δὲ οἱ Κρῆτες Καρμάνορος . . . παῖδα Εὔβουλον εἶναι. Διὸς δὲ καὶ Κάρμης τῆς Εὐβούλου Βριτόμαρτιν γενέσθαι. Hos citavit Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* L. V. 236. Βριτόμαρτιν . . . μυθολογοῦσι γενέσθαι μὲν ἐν Καινοῖ τῆς Κρήτης ἐκ Διὸς καὶ Κάρμης τῆς Εὐβούλου cet. ubi *Vir Cl.* notat: de Καινοῖ, *Cretae urbe, ejusque situ nihil explorati habeo.* Sed *Viro Cl.* non suboluit locum in mendo cubare, quem facile restituas: Βριτόμαρτιν . . μυθολογοῦσι γενέσθαι μὲν ἐν Κευθμῶνι τῆς Κρήτης cet. Furtivos foetus in abditis locis editos vel absconditos passim loquuntur Mythographi, neque obstat vox Poëtis magis, quam Historicis usitata, quandoquidem *Diodorum* hic veterem quemdam e Poëtis descripsisse verosimile est, quemadmodum *Antoninus* supra Cap XXXVI. Ἡνίκα Ῥέα φοβουμένη Κρόνον κατέκρυψεν ἐν τῷ Κευθμῶνι τῆς Κρήτης τὸν Δία. Supra etiam C. XIV. utitur hac voce.

Βριτόμαρτιν·] *Hesych.* Βριτόμαρτις, ἡ ἐν Κρήτῃ Ἄρτεμις. *Schol. Callim.* ad *Hymn. Dian* vs. 190. ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς ὁ Διογενιανός. Corrupte Βριτεμάρτις dicitur *Apostolio Cent.* VII. 7. φασὶ δὲ καὶ ὅτι νύμφη τις Βριτεμάρτις καλουμένη, θηρῶσά ποτε δικτύοις τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀρτέμιδος ῥυσθεῖσα, Δικτύννης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. MUNCK. De hac videndi, quos d. l. laudat *Wesselingius*, *Spanhem.* ad *Callim. Hymn.* in *Dian.* vs. 190. *Salmas.* ad *Solin.* p. 121. & *Casaub.* ad *Strabon.* L. X. p. 733. quibus addi meretur *Meursius*, qui in *Creta* p. 201. totum de ea caput conscripsit, & *Hesychii*, qui etiam vid.

XL. BRITOMARTIS.

Carme, filia fuit Phoenicis, Agenoris F. & Cassiepiae, Arabii filiae. Cum hac Carma Jupiter congressus, Britomartim genuit: quae hominum fugiens consuetudinem, perpetuam virginitatem amplexa,

vid. V. Βριτόμαρτις & Βριτὺ, locum bene restituit. In *Etymo* nominis nugarum non immunis videtur *Etymologici M.* auctor.

Ἀεὶ παρθένος εἶναι·] Hoc est, *virgo perpetua*, ut *Minerva. Eumenius Rhetor* pro *Scholis Instaur.* C. 10. *Ubi ex propinquo audit mens divina sapientiam, & carminum deus vocem, & verecundiam virgo perpetua, & providentiam praescius futurorum. Innuba Pallas* est *Auson. Epigram.* 104. *Gloss. Steph. Innupta*, ἄγαμος. Ut sunt arguti Graeci, istam ἄγαμον perquam festive ἀταύρωτον alias dicere amabant. nempe ταῦρος, sicut & μόσχος, dicitur αἰδοῖον. Quo nequiter allusit nequissima illa *Petroniana Quartilla: Posse taurum tollere, quae vitulum sustulerit.* Sequitur in iisdem *Glossis: Innuptus*, ἄγαμος. Et alibi: *nubit*, γαμεῖ, γαμεῖται. *Nubere* ergo & de viro recte dici censet ille *Glossographus*. Nam γαμεῖν virorum est. Sic in veteri *Epigr.* Lib. IV. *Catal. Nuptus* pro conjugio.

> *Hae sunt ambigenae, quae nuptu dispare constant.*

Perperam omnino, tametsi utcrum etiam viris det liberalis *Isidorus*. Non ignoro tamen, quod apud *Gell.* Lib. III. c. 3. *Plautinus* dicit Parasitus:

> *Nam me puero uterus hic erat solarium.*

Nec illud *Virgilianum Aen.* II. vs. 20.

> —— *Uterumque armato milite complent.*

Sed uterus ille in *Plauto* est a *Lipsio*; & *Virgilio* illa fuit ratio, quam notavit *Servius*, quia mox dicturus erat, *foeta armis.* Non nubit apud locupletes Linguae Lat. auctores, nisi qui *morbosus* est, hoc est παθικὸς, ut

πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄργος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελίτην, καὶ Μαῖραν, καὶ Ἀγχιρόην· ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Κεφαλληνίαν ἀνέβη, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λαφρείαν· καὶ ἱρὸν ἤγαγεν ὡς θεῷ· ἔπειτα ἔρχεται εἰς

ut hoc vocabulum in *Glossis* exponitur, aut *Lucumo* aliquis, sive uxorius, imperio *Tanaquilis* suae subjectus, ut ille, de quo *Pomponius Pannuceatis*:

—— —— Sed meus
Frater major postquam vidit me vi dejectum domo
Nupsit posterius dotatae, vetulae, varicosae, Afrae.

Atque ita omnia illa accipienda sunt loca, quaecunque cum a *Nonio* Cap. 2. tum a *Farnabio* ad Lib. I. *Met. Ovid.* vs. 700. adducuntur. Nubat ergo per me licet bonis avibus ille non humillimi spiritus poëta, qui semet ipse nubilem appellitat vatem. Adde Celeberrimi *Graevii* notas ad *Luciani Soloecist.* p. 120. Haec ἐν παρόδῳ. Nunc ad rem redeamus. Ἀθήνη quasi ἀθάνατος παρθένος Fulgentio L. II. *Myth.* dicta censetur. Illam semper virginitatem videtur mihi etiam *Minervae* tribuere voluisse *Catullus* Carm. I.

—— Quod ô patrona virgo
Plus uno maneat perenne saeclo.

Scaliger emendat, *patrima*. *Pontanus*, *paterna*. *Meleager*, *perenna*. & Deam temporis praesidem invocari autumat. Rectius cum aliis *Palladis* ambire gratiam poëtam dixeris. Si quid mutandum sit, legerim: *perenna virgo*. h. e. perpetua. Notum enim *perennus* pro *perennis* dictitasse veteres. *Ov.* III. *Fast.* vs. 654.

Amne perenne latens Anna Perenna vocor.

Ita *sublimus*, *improlus*, & alia complura ἀρχαΐζοντα passim invenias. Sed quae ista corrigendi libido? Quod in textu est satis commodum habere sensum videtur. *Patronam* puta a *Catullo* appellari Minervam, quod opifices omnes & docti sub ejus olim erant patrocinio. *Ovid.* Lib. III. *Fast.* vs. 815.

Pallada nunc pueri teneraeque ornate puellae,
Qui bene placarit Pallada, doctus erit.

vs. 833.

Mille dea est operum: certe dea carminis illa est.
Si mereor, studiis adsit amica meis.

Quod

plexa, primum ex Phoenicia Argos devenit ad Erasini filias, Byzem, Melitam, Maeram, & Anchiroam. Deinde Argis in Cephalleniam profecta, estque ab incolis nominata Laphria, sacrisque numinis instar honorata. Venit inde in Cretam:

Quod ait, *mille dea est operum*, eo exprimere, ut opinor, voluit illud *Graecorum* ἐργοπόνος, quod *Minervae* attribuunt poëtae. MUNCK.

Κεφαλλῆνες Λαφρίαν·] Haeccine igitur Dea, cujus peregrinum cognomen & ipsum simulacrum aliunde ad Patrenses, apud quos *Laphriae Dianae* fanum erat, deportatum tradit *Pausanias* in *Achaïc.* C. 18? *Dianam Laphriae* cognomine *Calydoniis* cultam, & ab his *Messenios*, a quibus dein *Patrenses*, hunc cultum mutuatos fuisse, refert in *Messen.* C. 31.

Ἱρὸν ἤγαγον ὡς θεῷ·] Ἱρὸν *Poëticum* & *Ionicum*. *Hom. Il.* K. 571.

Ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ.

Scribe heic apud nostrum ἱερόν. Invenies mox ἱερὰ προσήνεγκαν. Et sub finem: ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ. *Xyl. tanquam Deo sacrificarunt.* Mallem, *tanquam Deae*, vel, *numinis instar*. Verum quidem *Graecissantes* poëtas *Deum* pro *Dea* non semel posuisse. Sed κακόζηλον puto in prosa id velle imitari. Itaque & illud Cap. 39. καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέσησεν ἡ Θεὸς, verterim, *Deae id facinus displicuisse*, non *Deo*, ut *Xyland.* Quid si heic rescribas? ἱερὸν ἤγειραν, *templum aedificarunt. Flor.* Lib. I. c. 1. *urbem excitat.* Sic δώματα ἀνεγείρειν apud *Graec.* Quamvis licet nulla nos cogat corrigendi necessitas, si quis tamen ita malit, non ero qui admodum repugnem. MUNCK.

Ἱρὸν ἤγαγον ὡς θεῷ·] *Xylander* dedit Ἱρον, unde suspicari quis posset, latere quiddam in affecta lectione, quod sagacius ingenium desiderat. Ἱρὸν an cum *Munckero* in Ἱερὸν mutandum sit, ad calcem operis, ubi de Dialectis in *Antonino* obviis agemus, discutietur. Ἱρὸν s. Ἱερὸν ἤγαγον ὡς θεῷ offendit Cl. *Ruhnkenium*, qui malit: Ἱερὸν ἤγαλλον ὡς θεόν. Ἀγάλλειν traducta notione significat, *Deos honoribus ac venerando laetificare*, uti inter alia docuit ὁ πάνυ *Hemsterhusius* ad *Thom. Magistr.* Vid. & ipsum *Ruhnken.* ad *Tim. Lex.* pag. 3. & *Villoisonum* ad *Apollon. Sophist.* p. 31. quae significatio huic

εἰς Κρήτην, καὶ αὐτὴν ἰδὼν Μίνως, καὶ ἐρασθεὶς ἐδίωκεν· ἡ δὲ κατέφυγε παρ' ἄνδρας ἁλιέας· οἱ δὲ αὐτὴν κατέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα, καὶ ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κρῆτες Δίκτυνναν, καὶ ἱερὰ προσήνεγκαν. ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα ἐξίκετο ἡ Βριτόμαρτις εἰς Αἴγιναν ἐν πλοίῳ σὺν ἀνδρὶ ἁλιεῖ Ἀνδρομήδει· καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐνεχείρησεν ὀρεγόμενος μιχθῆναι· ἡ δὲ Βριτόμαρτις ἀποβᾶσα ἐκ τοῦ πλοίου, κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ὅθιπερ ἐστὶ νῦν αὐτῆς τὸ ἱερὸν, κἀνταῦθα ἐγένετο ἀφανὴς, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀφαίαν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται, καὶ ὠνόμα-

huic conjecturae admodum favet. Ipse nescio quid, quod obstaret, deprehendisse visus conjeceram: Αὐτὴν ἤγαγον ὡς θεόν. *Arrian. de Exp. Alex. M.* L. II. c. XVI. §. 4. Τῶν δώδεκα θεῶν Ἡρακλέα ἄγουσιν. Sed re expensa, nihil mutandum censeo, tum quod idem videatur, observante jam *Munckero*, ac seqq. καὶ ἱερὰ, ut ubique repetitionibus gaudet, προσηνεγκαν, & ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ, quemadmodum, quod non raro fit, ut duae voces in unam coäluerint. in *Codice Ms.* pro ἱερὰ ἀνήγαγον, quod praeferrem, facile legi potuit ἱερανήγαγον, tum quod locutio non adeo sit insolens, aut absurda, quin alibi, certe non multum dissimilis occurrat. Sic ἄγειν σφάγιον *Eurip. Iphig. in Aul.* vs. 135. *Pausan.* d. l. & *Messen.* C. 18. Ταύτην μὲν θεὸν ἐποίησεν cet. Ἄγουσι δὲ καὶ Λαφρίᾳ ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι οἱ Πατρεῖς. *Epigr.* quod extat apud *Diogen. Laërt. Vit. Pythag.* L. VIII. cap. 12.

Ἡνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεὲς εὕρατο γράμμα,
Κεῖν' ἐφ' ὅτῳ κλεινὴν ἤγαγε βουθυσίην.

Ὠνόμασαν ἐκ τούτου Δίκτυνναν,] Aliam *Etymologiam* affert *Phornutus* Cap. 38 *Dicta fuit propter venandi studium Dictynna. Plutarch. Symp.* L. 3. c. ult. *A retibus venatoriis, quae Graece δίκτυα appellantur. Lutatius Placid* ad *Stat. Thebaid.* Lib. IX. vs. 632. Caeterum ut *Britomartin Cretenses Dianam*, ita

&

tam: visamque Minos, cum amore ejus captus esset, insecutus est. Ea ad piscatores confugit, ab iisque subter retia occultata est. unde Cretenses eam Dictynnam (nam dicty rete significat) nuncuparunt, & sacris sunt venerati. Evitato Minoë, Britomartis cum Andromede piscatore navigio Aeginam venit. Cumque piscator eam comprimere conaretur, relicto navigio, in lucum confugit, ubi nunc ejus fanum est, ibique e medio est sublata: & nomen ei Aphaea posuerunt. In fano Dianae locum, ubi oculis hominum subtracta est, Aeginetae consecrarunt,

A-

& *Dictynnam* vocitarunt. *Palaephat.* Cap. 32. MUNCK. Vid. quos *Meursius* d. l. citat, quamquam quae hic habet *Antoninus*, verosimiliora sunt.

Ἐνεχείρισεν] Sic omnes, quamquam quis non videt legendum esse ἐνεχείρησεν? supra C. XI. Ἐνεχείρησαν ἀποκτεῖναι. C. XXX. Ἐνεχείρει βιάζεσθαι.

Ἄφαιαν·] *Hesychius* mutato accentu, Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα καὶ Ἄρτεμις. Et *Pausanias*: ἐπίκλησις δὲ οἱ παρά τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. pag. 141. Edit. *Wechel.* Eam *Scalig* *Comm.* ad *Cirin Virg.* ita dictam vult παρὰ τὸ ἀφεθῆναι. Mihi magis arridet *Antonini* nostri veriloquium. MUNCK. Locum *Hesychii* sic constituit *Meursius* d. l. Ἀφαία καὶ Δίκτυννα, ἡ Ἄρτεμις. Vid. Viri D. ad *Hesych.*

Τὸν δὲ τόπον,] Videtur scribendum, τόν δε, vel illud δὲ expellendum; quanquam & alibi redundare observavi ad C. XI. MUNCK.

Καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν .... καὶ ὠνόμασαν Ἀφάην·] Posterior periodus e praeced. repetita videri posset, nisi frequens *Antonino* esset ejusmodi repetitio, ut mox liquebit, unde etiam illud Ἀφάην in Ἄφαιαν vel Ἀφαίαν mutare liceret. Supra C. VIII. Ἐκ δὲ τῆς πέτρας, ad quod Σύβαρις allisa fuerat, ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν ... καλοῦσι Σύβαριν. C. XIII. Μελιτεὺς .... ὑπὸ τῶν ξένων Τάρταρος

ἐκκ-

μασαν Ἀφαίαν· καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ.

ἐκαλεῖτο .... τὸ σῶμα τοῦ τυράννου κατεποντώσαν. εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν (ποταμὸν) ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι. Cap. eodem: Σῶμα τῆς Ἀσπαλίδος cet. ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἔφανη ξόανον. ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλίς. vel, quod malim, Ἀφαίας. Prius de ipsa *Britomarte* egit, quam Ἄφαιαν vel Ἀφαίαν fuisse nominatam nulla est controversia; at nunc de loci in Dianae fano, ubi ἀφανὴς ἐγένετο, consecratione sermo est. καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν (deleto δὲ) τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται, καὶ ὠνόμασαν, supple τόπον vel ἱερὸν, Ἀφαίας. Sic C. XX.II. ubi antea dixerat: Ἐπορεύετο παρὰ

ΑΛΩΠΗΞ. μα΄.

Κέφαλος ὁ Δηΐονος ἔγημεν ἐν Θορικῷ τῆς Ἀττικῆς Πρόκριν τὴν θυγατέρα τὴν Ἐρεχθέως. ἦν δὲ ὁ Κέφαλος νέος καὶ καλὸς καὶ ἀνδρεῖος· ἐρασθεῖσα δὲ

Κέφαλος ὁ Δηΐονος] *Meurs.* de *Regn. Athen.* p. 136. hunc *Antonini* locum adducens legit Κέφ. ὁ Δηϊονέως, forte quod recens erat ab lecto *Apollodoro*, qui sic habet L. II. C. XIIII. §. 3. nullo variante Cod. ubi L. I. c. IX. 4. Δηΐων & in Mss. L. III. c. XIV. & apud alios *Meursio* supra, & Viris D. ad *Ovid.* L. VI. *Metam.* vs. 681. & aliis in locis, cit. Utroque modo occurrit apud *Pausaniam* & *Hyginum.* Perinde quoque est, utrum legas. *Eustath.* ad *Hom. Odyss.* Λ. vs. 292. Δηΐονεως, ὃν καὶ Δηΐονα καλοῦσί τινές. unde *Muncker.* apud *Lactant.* L. VII. 27. pro *Cephalus de donis* recte restituit *Deionis*. Hic erat *Phocidis* rex, cui, praeter alios, e *Diomede Xuthi* filia natus fuit *Cephalus*, diversus itaque a *Cephalo* Ἕρσης καὶ Ἑρμοῦ filio, quamquam ipse *Apollodorus* confundere videtur, qui hunc *Hersae* & *Mercurii* filium ab *Aurora* amatum & raptum tradat, Lib. III.

Aphaamque dixerunt, & tanquam deo sacrificarunt.

ρὰ .... τὰς λεγομένας Βάτλου σκοπιὰς, tandem: καὶ ὁ τόπος λέγεται ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάτλου. Cap. XXX. Ὠνόμασαν Ἀμαδρυάδα νύμφην Βιβλίδα .... καλεῖται δὲ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας δάκρυον Βιβλίδος, & C. XXXI. ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται Νυμφῶν τε καὶ παίδων, supple τόπος. *Pausan.* itidem duo illa descripsit, & posteriorem emendationem confirmabit, *Corinth.* C. XIX. Ἐπίκλησις δὲ [illegible] τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ, & de *loco*, paulo ante: Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσιν, ἐστὶν Ἀφαίας ἱερόν.

Ἀφαίην·] Ita contra insulam, quae subito illis apparuerat, Ἀναφὴν appellarunt *Argonautae*. *Apollod.* Lib. I. MUNCK.

XLI. VULPES.

Cephalus, Deionis F. Procrin Erechthei filiam in Thorico Atticae duxit. Erat is Cephalus juvenis forma atque fortitudine praeclarus. itaque pulcri-

III. c. XIII. §. 3. quemadmodum *Hyginus*, qui, ubi ter eum vocaverit *Deionis* filium, C. 160. *Cephalus Mercurii ex Creusa Erechthei filia*, & C. 241. *Cephalus Deionis, sive Mercurii filius*, scribat, licet hoc a Librario pro glossemate appositum in textum irrepsisse videatur. Ex eodem fonte ortum conjicio, quod *Cyllenia proles* dicatur *Ovidio* L. III. *Amor.* vs. 725. a *Mercurio*, non ab *Oto Cyllenio* Epeorum duce, ut nonnullis Interpretibus visum, unde ea lectio non sollicitanda, certe cum *Scaligero* & *Leopardo* in *Hellenia*, quia *Hellenis* pronepos esset *Cephalus*, non mutanda.

Τὴν Ἐρεχθέως·] *Servio* ad *Aen.* VI. vs. 445. est *Iphidi*. *Hygino* Cap. 189. *Pandionis*. Capite autem 253. *Erechthei*.

Quo teneas vultus mutantem
Protea nodo?

δὲ διὰ τὸ κάλλος ἥρπασεν αὐτὸν Ἠὼς, καὶ ἐποιήσατο σύνοικον· τότε δ' οὖν ὁ Κέφαλος ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκριδος εἰ συμμένειν ἀδιάφθορος αὐτῷ ἐθελήσαι· καὶ αὐτὸς μὲν καθ' ἥντινα πρόφασιν ἐσκέψατο ἐς θήρας ἰέναι. Πρόκριδι δὲ εἰσαπέστελλεν ἄνδρα οἰκέτην ἀγνῶτα φέροντα χρυσὸν πολύν· καὶ αὐτὸν ἐδίδασκε λέγειν πρὸς τὴν Πρόκριν, ὅτι ἀνὴρ ξένος ἐρασθεὶς δίδοι τοῦτο τὸ χρυσίον, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο· ἡ δὲ Πρόκρις τὸ μὲν πρῶτον ἀπελέγετο τὸ χρυ-

Optimum est *Erechthei*, quod & a pluribus confirmatur. MUNCK. Verum est, id a pluribus confirmari, sed tamen in controversia versatur. Eo enim, quod *Minoï* coaetaneam faciat non solum *Antoninus*, verum etiam *Homerus*, illius aetatem demum incidisse in *Pandionis* secundi, *Erechthei* nepotis tempora, non sine veritatis specie contendit *Meursius* d. l p. 138. propterea quod *Palaephatus*, apud quem Πρόκριδος pro vitiosa voce Κα-ιδος dudum reposuere Viri dd. eam vocat *Pandionis* filiam, nec secus *Hygin.* C. 189. & 242. nam tres a se inventas, quae *Procridis* nomen habuerunt, ostendit *Meurs.* p. 139. ut mirum, quod ubique fere, uti animadvertit, & suis locis tantum non omnes Docti, pro *Procris* legatur *Procne*, unde liquet, saepissime alios, non solum ejusdem nominis confundi, sed etiam qui similitudinem quamdam traxerunt.

Ἐποιήσατο σύνοικον· τότε δ' οὖν ὁ Κέφαλος ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκριδος] Cur ab *Aurora* raptus uxorem tentare voluit? *Apollod.* d. l. & ex eo *Tzetzes*, narrat, *Procrin* cum *Ptelconte* quodam, accepta ab eo aurea corona, concubuisse, & a *Cephalo* in adulterio deprehensam ad *Minoa* fugisse, sed hoc si verum, non erat, quod ejus fidem amplius tentaret, quippe rei veritate abunde convictus. Abrupta hîc est *Antonini* narratio, & aliunde supplenda, quo referendum illud τότε. Nempe, uti ex *Hygin.* d. l. & *Ovidio* Lib. VII. *Metam.* a vs. 710. liquet, & unde manifestum est, nihil a *Cephalo* detectum, quod in uxore reprehendisset, ei ab *Aurora* rapto semper in ore fuisse suam *Procrin*, quod aegre ferens Dea eum in suspicionem, acsi uxor minus pudica esset, adduxit:

. . . . *Quod si mea provida mens*

critudine illecta eum rapuit Aurora, sibique maritum adscivit. Tum igitur Cephalus Procrin tentavit, an matrimonii fidem servatura esset. Ficta occasione, venatum se ire simulat, ad Procrin autem mittit servum ignotum: qui multum auri ferens, hoc ei a peregrino viro quodam, ipsius amore capto, dari ait, si ei corporis sui velit potestatem facere. Principio Procris recusat: sed cum du-

mens est;
Non habuisse voles.
unde, cum
Esse metus coepit, ne jura jugalia conjux
Non bene servasset,

tunc tentare decrevit, εἰ συμμένειν ἀδιάφθορος αὐτῷ ἐθελήσαι. Quae quidem vox ἀδιάφθορος quo sit sensu capienda, ex ἄφθορος . de quo Cl. *Ruhnken.* ad *Tim. Lexic.* p. 96. egit, videndum.

Εἰ συμμένειν] Male ediderant, εἰς συμμένειν. Cap. 23. εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὁρκίοις ἐθέλοι. MUNCK.

Ἐθελήσαι] Sic & hic restitui pro ἐθελῆσαι, quod non monuissem, nisi paulo post recurrisset, ubi tamen *Munck.* mutandum monet.

Ἐσκέψατο] Vitiose editum hactenus, ἐσκήψατο. MUNCK.

Εἰσαπέστελλεν] Sic e *Xylandro* reposui, uti *Berkelius* & *Galeus* quoque dederant. Unde in *Munckerianam* Edit. εἰσαπέστειλεν irrepserit, ignoro. Idem enim aliquando observavit, varia hic illic copulari tempora.

Φέροντα] Ita postulat sententia. Nihili vox est, quam utraque praefert editio, φέρονα. MUNCK.

Εἰ αὐτῷ συγγένοιτο] *Apollod.* Lib. II. p. 64. ἐπεθύμει συγγενέσθαι, hoc est, μιχθῆναι. *Tibull.* Lib. IV. *Eleg.* 7.

—— *Cum digno digna fuisse ferar.*

Ovidius:
Crede mihi, mecum non semel illa fuit.

Priap. C. 13.
Etsi nocte fuit puella tecum.

Gloss. Steph. concumbit, συνευνάζει, συγγίνεται. MUNCK.

λευσιν· ἐπεὶ δὲ διπλάσιον εἰσέπεμψε, ὁμολογεῖ καὶ προσδέχεται τὸν λόγον. ὁ δὲ Κέφαλος ὅτε αὐτὴν ἔγνω παρελθοῦσαν εἰς τὸν οἶκον, καὶ κατακλινεῖσαν ὡς παρὰ τὸν ξένον, δᾷδα καιομένην παρήνεγκεν καὶ κατεφώρασεν αὐτήν· Πρόκρις δὲ καταλιποῦσα τὸν Κέφαλον ὑπ' αἰσχύνης, ᾤχετο φεύγουσα παρὰ Μίνωα τὸν βασιλέα τῶν Κρητῶν· καταλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας, ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκε τὸν τρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας,

Δᾷδα καιομένην] Tollendus hinc inutilis aſteriſcus. Simile illud de *Smyrna* cap. 34. προσενεχθέντος τοῦ πυρὸς ἐπάϊστος ἐγένετο. Ita φῶς uſurpant. *Lucas Act.* XVI. 29. αἰτήσας φῶτα εἰσεπήδησε. *Lucianus Conviv. Lapith.* Tom. IV. p. 350. *Edit. Baſil.* καὶ φῶτα εἰσκεκόμιστο. Et σέλας *Antholog.* Lib. I. c. 55. *Epigr.* 11.

Ἦψε σέλα, τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις.

Σέλα accuſativus pluralis eſt a σέλας, αος. *Heſiod.* Θεογ. vſ. 867. σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο. MUNCK.

Κατεφώρασεν] Et heic quoque perperam erat ſcriptum, κατεφώρεσεν. Mireris haec talia concoquere potuiſſe hujus libelli editores. Sed occupationibus illud, non inſcitiae illorum tribuendum. MUNCK.

Ἐχόμενον ὑπὸ ἀτεκνίας,] h. e. κατεχόμενον. *Plato:* ἔχεσθαι ἐν συμφοραῖς. *Herod.* ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος. MUNCK. *Aelian. H. V.* L. XIII. cap. 35. Φαλαγγίων κνήσμασιν ἐχόμενον, ubi hunc *Antonini* locum adfert *Perizonius*, diverſo tamen quodammodo ſenſu, uti apud *Sophocl. Ajac.* vſ. 272.

Ἀνὴρ ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
Αὐτὸς μὲν ἥδεθ', οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς.

Sic ἔχεσθαι ἐπὶ νόσου dixit in *Antig.* vſ. 1156. Vid. Cl. *Weſſel.* ad *Herod.* L. III. c. 129.

Ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν] Lego: ὑπισχνεῖται διδάσκειν. *Apollod.* Lib. II. pag. 69 ὑπισχνεῖται θεραπεύσειν. MUNCK.

Καταλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας, εἰ γένοιντο παῖδες. ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν· καὶ ἀπέθνη-

σκον

duplum mitteret, conſentit. Cephalus ubi eam domum ingredi animadvertit, jamque ad ſe, quem alium putabat, accumbere: facem ardentem infert, facinusque ejus arguit. Procris prae pudore Cephalum deſerit, & ad Minoëm Cretae regem confugit. Quem cum offendiſſet nullam habere prolem, pollicita eſt, & oſtendit ei modum, ſerpentes, & ſcorpios, & ſcolopendras, ſi naſcerentur li-

σκον cet.] Luxata haec in integrum reſtituit *Salmaſius*, uti oſtendit *Tollius* ad *Palaeph.* p. 153. probante *D'Orvill* ad *Charit.* p. 322. κὴ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον, ᾧ γένοιντο παῖδες αὐτῷ. Ὁ γὰρ Μίνως ὄφεις κὴ σκορπίους κὴ σκολοπένδρας οὔρεσκεν, καὶ ἐπέθνησκον cet. Quae vertit *Tollius*: *& oſtendit modum, quo liberi illi naſcerentur. Minos enim ſerpentes & ſcorpios & ſcolupendras emiſit; ac moriebantur* cet. Sed prior *Salmaſius* haec viderit, an *Meurſius*, non dixerim. Certe hic eodem modo reſtituit locum, de *Regn. Athen.* p. 137. vertitque: *Et oſtendit ei modum, quo liberi ipſi gignerentur. nam Minos mingebat ſerp.* cet. Sed etiamnum eſſe, quo obſcuretur locus, non viderunt, optime a *Munckero* illuſtratus, ſi pro ὑπισχνεῖτο κὴ ἐδίδασκεν legas: ὑπισχνεῖτο διδάσκειν, *promiſit ſe docturam*, atque adeo Graecae linguae genio magis conveniet, ſi paullum inmutemus: ὑπισχνεῖτο διδάσκειν, ὃν τρόπον αὐτῷ γένοιντο παῖδες. cet.

Ὄφεις κὴ σκορπίους] Hunc locum quemadmodum reſtituerit *Salmaſius*, in notis ad *Palaephatum Tollius* te docebit. Adde *Apollod.* Lib. III. Sed illud οὔρεσκεν me offendit. Eſt enim *Ionicum*, cujus dialecti in hoc ſcriptore nulla inveni veſtigia, niſi forte unum illud ἐπάϊστος cap. 34. ſi verum eſt, quod *Corinthus* notavit, ab *Ionibus* id poni pro φανερός. Reponere poſſis οὔρησεν. Aoriſtum actionem ſolitam notare nemo eſt qui neſciat. MUNCK. *Xylander* vertit illud οὔρεσκεν, *Minos enim* (liberos) *non habebat*, acſi legeretur: οὐκ ἔχει. *Munckerus Ioniſmo* offenſus tum hic, tum in *Epiſt. ad Heinſ. Syll. Epiſt.* T. V. p. 355. vulgatam lubens ejiceret, ſed perperam, propterea quod nondum liqueat, an *Ioniſmus* hic ſta-

θερας, εἰ γένοιντο παῖδες· ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν· καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες ὅσαις ἐμίγνυτο· Πασιφάη δ' ἦν Ἡλίου θυγάτηρ ἀθάνατος· ἥγ' οὖν Πρόκρις ἐπὶ τῇ γονῇ τοῦ Μίνωος, μηχανᾶται τοιόνδε· κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς γυναικὸς φύσιν, καὶ ὁ Μίνως τοὺς ὄφεις πρότερον ἐξέκρινεν εἰς τὴν κύστιν· ἔπειτα δὲ

statuendus, ut alio loco videbimus.

Πασιφάη δὲ ἦν Ἡλίου θυγάτηρ ἀθάνατος.] Haec *Antonini* mens est, omnes mulieres, quibuscum rem habebat *Minos*, moriebantur, sed uxor ejus idcirco non moriebatur, quia *Solis* filia, atque adeo immortalis, sed *Apollod.* L. III. c. 14. aliam rationem reddit: Πασιφάη, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνως συνηυνάζετο γυναιξὶν, ἐφαρμάκευσεν αὐτόν· καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία· καὶ οὕτως ἀπώλλυντο.

Ἐπὶ τῇ γονῇ ξὺν τοῦ Μίνωος,] Τὸ ξὺν alieno positum loco censeo, & corruptum ex χρῖμα, ut forsan fuerit: ἐπὶ τῇ γονῇ τοῦ Μίνωος χρῖμα μηχανᾶται τοιόνδε. MUNCK. Illud ξὺν in priorem *Berkelii* Ed., nescio quomodo, irrepserat, quod hic in altera monuit, quamquam in contextu remansit, ut *Munckerus* hic *Xylandrum* consulere neglexerit.

Κύστιν.] Hinc turpis illius pelliculae nomen, quod a penetralibus suis arcet *Vesta*, accepisse linguam nostram vernaculam censet in epistolis *Lipsius*. Refer huc illud *Juvenalis:*

—— Optima summi
Nunc via processus vetulae vesica beatae.

Scilicet κύστις pro κύσθος etiam apud Graecos usurpari, ut *Suidas* notavit. Idem colligas ex *Glossis Stephani*, in quibus invenio: *Supercunnum*, ἐφήτιον, ἐπικυστίς. Mirifice dictum. Ita in *Glossario Benedicti: Infranares*, μύσταξ. *Submentum*, ἀνθερεών. *Interdita*, μεσοδάκτυλα. leg *Interdigita* In *Glossis Cyrilli*, μάλη, *subraco*, *sub ala.* leg *sub brachio.* Μετωμήριον, *Interfemus.* leg. *Inter femur.* Μεσόφρυον, *Intercilium.* Μετάφρενον, *Interscapilium.* Πρόναον, *Ante templum.* Ne *digita* mireris, vide mihi quam multa contra vulgarem usum οὐδετέρως in vett. *Gloss.* efferantur. *Articulum*, ἄρθρον. *Articula*, ἄρθρα. *Nervia*, νεῦρα. *Petron. Fragm. Tragur.* p. 17. *Edit. Comer. Mortuus pro mortuo, qui habet nervia prae-*

liberi. Minos enim non habebat: & moriebantur mulieres, quibus cum rem habebat. Pasiphaë autem, Solis filia, erat immortalis. Procris ergo ad Minois procreationem tale quippiam machinatur. vesicam caprae in membrum mulieris inserit, & Minos serpentes prius excreverat in vesicam: deinde

praecisa. *Non.* cap. III 149. ut probet *nervia* esse neutri generis, producit ex *Varronis Satyra* ὄνος λύρας: *Et id dicunt suam Briseidem producere, quae ejus nervias tractare solebat.* Nisi *nervia* heic legas, quomodo id, quod intendit, evincet hoc exemplo *Nonius*? *Gladium*, ξίφος. *Gladia*, ξίφη. *Stumbilum*, κέντρον. leg. *Stimulum.* *Gloss. Cyrill.* ὦμος, *Humerum.* Ἀσκὸς ταύρειος, *culleum.* & sexcenta alia. Caeterum, ut *digitus* & *digitum* Latini, ita δάκτυλος Graeci & δάκτυλον dicunt. *Anthol.* Lib. I. cap. 86. *Epigr.* 8. θοὰ δάκτυλα χειρός. Lib. IV. cap. 25. *Epigr.* 1.

Δάκτυλα καὶ μυσῶν κρείσσονα καὶ χαρίτων.

Musaeus vs. 114.

Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα χειρός.

Adde quae *Nansius* ad *Nonn. Paraphras.* cap. XIX. vs. 130. notavit. Metaplasmus ille *Ionicus* videtur. *Hom. Il.* E. vs. 722. Καμπύλα κύκλα. Annotat *Scholiastes*: Ἰωνικῶς, κύκλους, τοὺς τροχούς. Sic φιμὰ pro φιμοὺς in *Epigr.* *Anytes* Lib. I. cap. 33 Numer. 28. Existimabam aliquando τὸ δάκτυλα restituendum esse *Anthol.* Lib. I. cap. 84 *Epigr.* 3.

Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα. Τοῖς δὲ δανεισαῖς
Κάλλιπε τὴν ψῆφον δάκτυλι καμψοδύνῳ.

Legebam, inquam, δάκτυλα καμψοδύνοις. vel, quod elegantius videbatur, δακτυλοκαμψοδύνοις. Postilla meliora edoctus rescripsi δακτύλῳ pro δάκτυλι. Mutarunt, quos licentia poëtica offendebat, de qua inter alios in primis videndus *Nansius* ad *Nonni Paraph* c. IX. vs. 189. Eadem de causa corruptum censeo Lib. III. c. 22. *Epigr.* 22.

Ἐν πόντῳ Σώδαμος ὁ Κρὴς θάνεν, ὦ φίλε Νηρεῦ;
Δίκτυα καὶ τὸ σὸν ἦν κεῖνο σύνηθες ὕδωρ.

Lego, κείνῳ. Plura σὺν Θεῷ alias ad illud Florilegium. MUNCK.

Παρὰ τὴν Πασιφάην εἰτιὰν ἐμίγνυ-

δὲ παρὰ τοῦ Πασιφάης εἰσιὼν, ἐμίγνυτο· καὶ ἐπεὶ αὐτοῖς ἐγένοντο παῖδες, ὁ Μίνως δίδοι τῇ Πρόκριδι τὸν ἄκοντα καὶ τὸν κύνα. τούτους δὲ οὐδὲν ἐξέφυγε θηρίον, ἀλλὰ πάντα ἐχειροῦντο· καὶ ἡ Πρόκρις δεξαμένη, ἀφίκετο εἰς Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ᾤκει ὁ Κέφαλος· καὶ σὺν αὐτῷ ἐκυνηγέτει, ἐξαλλάξασα τὴν

γνυτο·] Οἱ ό II *Reg*. cap. XI. vſ. 4. καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐκοιμήθη μετ᾽ αὐτῆς. Εἰσελθεῖν, εἰσπορεύεσθαι πρός τινα, λόγοι σεμνοί. De quibus confule *Gatakerum* in *Diſſert.* de *Stylo Novi Inſtrum.* cap. XI Pari verecundia, ut εισελθεῖν de viro, ita συνελθεῖν de conjugibus dicebant. Vid. *Alexandr Morum* ad *Matth.* cap. I. vſ. 18. Cave tamen putes de ſolis conjugibus, nec etiam de quovis furtivo concubitu dici. *Apollod.* Lib. III. p. 144. Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως. Ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθε. MUNCK.

ὁ Μίνως δίδοι τῇ Πρόκριδι τὸν ἄκοντα καὶ τὸν κύνα.] Canem *Procridi* a *Diana*, quod et *Ovid.* L. VII. *Metam.* vſ. 754. datum tradit *Hygin.* c. 189. cui ab eâdem muneri adjungit *jaculum*. Sed *Poët. Aſtron.* Lib. II. c. 35. Canem hunc a *Jove Europae* cuſtodem appoſitum, & ad *Minöa* perveniſſe, a quo *Procris* eum muneri accepiſſet. De utroque varii varia. Vid. quos *Heinſ.* ad *Ovid.* d. l. laudat. Poſterior *Hygini* locus, &, quem *Meurſius* citat, *Pollucis* L. V. c 5. *Antonino* adſentitur ut hinc lux affulgeat *Apollodoro*, qui L. III. c. 14. medica manu eget: Ἔχοντος οὖν Κεφάλου αὐτοῦ κύνα ταχὺν, ἀκόντιόν τε ἰθυβόλον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα, τὴν κιρκαίαν πίει ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, καὶ συνευνάζεται. Ita dedit *Aegius* nullam offendens difficultatem, nec variantes Mſtorum lectiones indicans. *Commelin.* Κεφάλου & τε uncis incluſit, quod dein reliqui ſunt ſecuti, monuitque prius, quod in Cod. *Palat.* non extabat, delendum, & αὐτοῦ ad *Minoa* referendum eſſe, ejusque veſtigia preſſit *Faber*, indicato *Commelini* nomine, ſecus ac *Galeus*, qui, quod facit ſaepe, ejus nomen celans illius tamen notatis utitur, niſi quod addat, Κεφάλου etiam ab *Oxon.* abeſſe. Verum, uti res ipſa loquitur, *jaculum* illud & *canem* penes *Minoa* fuiſſe, atque adeo illud Κεφάλου ſublatum ſaniorem ſenſum praebere loco, nondum tamen omnis difficultas ſublata eſt, quod non viderunt Editores. Nam eumdem Gloſſatorem, qui illud Κεφάλου, ad locum

inde ad Pasiphaën ingressus, cum ea coïit. Postquam prolem adepti fuerunt, dat Minos Procridi jaculum & canem, quae nulla fera evitare poterat, sed omnes iis capiebantur. His sumtis, Procris Thoricum Atticae venit, ubi Cephalus habitabat, & ei in venatione adfuit mutato habitu in viri-

cum illustrandum, scilicet, intrusit, eodem animo in seqq. τὸν ἄνδρα, quo iterum ad *Cephalum* respexit, qui tamen numquam minus opportune hic adfuisset, infarsit. Praeterea illud πιει ab *Apollodoro* profectum esse non est verisimile, unde *Faber: Miror istud πίει; conjecturas meas aperire nihil necesse est.* Vellem tamen aperuisset; nam *Galei* nota: *minus frequens, quam* πίνει, parum lucis adfert, nisi quod illud pro hoc repositum indigitet, quemadmodum *Toussainctius* juvenis olim doctiss. vel πίνει vel πιέζει legendum conjecerat. Jam vero haec, si quid video, *Apollodori* mens fuit: *Procrida* cum *Minoa* congressam fuisse, ut pro mercede, *ea conditione*, ut, si ei morem gereret, ab eo acciperet jaculum illud & canem, quod, quum illa ἐπὶ τούτοις clare indicent, nemo Graecae linguae gnarus negaverit, unde *Galeo* ad τὸν ἄνδρα non solum non offenso, verum etiam ad *Cephalum* referenti, haec excidissent nollem: ἐπὶ τούτοις, *totum in his cum sciret virum suum.* Facili modo mihi locus videtur restitui posse, auctoritate *D'Orvillianae* Coll. in multis minime contemnendae: Ἔχοντος οὖν αὐτοῦ (nempe *Minois*, qui praecedit) κῦνα ταχὺν, ἀκόντιον ἰθυβόλον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἴδου τὴν Κιρκαίαν πίειν ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. In accentibus saepe negligentior est, ut vel hoc loco patet, κῦνα, quamquam illud in omnibus *Apoll.* Editt. obtinet, ἴδου & πίειν, ut hoc observanti non difficulter lectio suae integritati restituatur: Ἔχοντος οὖν αὐτοῦ κύνα ταχὺν, ἀκόντιόν τε ἰθυβόλον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἰδοῦσα (Μίνωα) τὴν Κιρκαίαν πιεῖν ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. *Cum Minoe pacta, ut jaculum et canem acciperet, cum eo concubuit, viso, illum Circaeam radicem bibisse*, quasi ἀντίδοτον, *ut ne ei*, quemadmodum aliis mulieribus, *detrimenti quid inferretur.*

Συν' αὐτῷ] Ediderant, συν' αὐτοῦ. Atqui σὺν non cum gignendi, sed dandi casu jungitur. MUNCK.

τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κουρὰν τῆς κεφαλῆς εἰς ἄνδρα, καὶ οὐδεὶς αὐτὴν ἰδὼν ἐγνώρισε. Κέφαλος δὲ ἰδὼν ὅτι αὐτῷ μὲν οὐδὲν ἐπετύγχανε τῶν πρὸς τὴν θήραν, ἅπαντα δὲ συνέφερε πρὸς τὴν Πρόκριν, ἐπεθύμησεν αὐτὸς τὸν ἄκοντα τοῦτον λαβεῖν· καὶ προσυπέσχετο δώσειν, εἰ αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι· ὁ δὲ Κέφαλος παρέχεται τὸν λόγον, καὶ ὅτε κατεκλίνησαν, ἐξέφηνεν ἑαυτὴν ἡ Πρόκρις,

Συνέφερε] h. c. συνεφέρετο, συνέδραμε. *Schol. Soph. Aj. Flagell.* vs. 431. ξυνοίσειν] συνδραμεῖν, συνεισεχθῆναι, καὶ εἰς ταὐτὸν ἐλθεῖν. MUNCK.

Ἐι αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι·] Plena haec est locutio, de qua vid. Cl. *Ruhnk.* ad *Tim. Lexic.* p. 195. Quae de *juventute* pro *juventate* hic habet *Muncker.* inprobantur a *Dukero* ad *Flor.* Lib. I. c. VII. §. 9.

Τῆς ὥρας] Ὥρα heic est *flos aetatis.* Unde οἱ ἐν ὥρᾳ *juvenes Luciano.* *Praeflorata* devirginata, sive decalanticata, ut loquitur *Lucilius*, *Apulejo* in *Apologia.* Facit huc cum primis, quod in lepidissimo epigrammate ibidem legitur:

Tu mihi da contra pro verno flore tuum ver,
Ut nostra exuperes munera muneribus.

Caeterum quod heic dicit *Antoninus*, id sic expressit *Hyg.* c. 183. *Da mihi, quod pueri solent dare.* Et *Astron.* II. c. 5. *Hunc autem cum vidisset Hypolipnus puerum aetate miranda corporis pulcritudine praestantem, mercedem petiisse ab eo, quae sine detrimento ejus daretur.* Ignominiosus hic *Liberi* amator *Prosumnus* dicitur *Arnob.* Lib. V. *Polyhypnus Nazianzeno.* Atque ita istic esse reponendum recte observavit ad *Jul. Firm.* de *E. P. G. Wouwerius.* Infandam innuunt καταπυγοσύνην. Non videtur praetereundum *Horam* Latinis pro *Hebe* nonnunquam poni. *Enn. Annal.* I.

Teque, Quirine pater, veneror Horamque Quirini.

Nonius Marcellus: Hora, juventutis dea. *Merula* rescribit, *Hora, Juventas dea.* *Agraetius* in Glossis: *Juventus, ipsa hominis aetas. Juventas, dea* ΗΒΗ, *ut Graecis dicitur.* Pro aeta-

virilem, & tonſo capillo, ita ut a nemine agnoſceretur. Cephalus animadvertens ſe venando nihil conſequi, omnia Procrin, jaculum iſtud accipiendi cupiditate eſt captus. Procris id ei promiſit conditione concubitus. Cumque Cephalus conditionem accepiſſet, Procris ſe prodidit: eique expro-

aetate tamen hanc vocem *Lucret.* Lib. V. & *Virg. Aen.* VIII. uſurpant; ut contra nummi veteres apud *Antonium Auguſtinum* varie *Juventus* & *Juventas* & *Juventa* inſcriptum habent cum expreſſo divae ſimulacro. Adeo ut nihil neceſſe ſit in *Hygini Geneal.* pro *Juventus* reſtitui *Juventas*, ut a me factum. Mirificus eſt luſus in varietate nominum propriorum, ut quo te vertas ſaepe neſcias. In eadem *Genealogia* vir celeberrimus τὸ *Gyges* mutat in *Gyes*, quia ita *Apollodorus.* Quis non approbet? tamen *Heſiod.* Θ. 149. *Palaephato* cap. 20. Γύγης dicitur. Quod *Nereidum* haec nomina *Cymodoce*, *Melite*, *Iaera*, *Amphithoë*, *Ianira*, & *Ianaſſa* ab eodem refinguntur, tametſi ejus rei ipſi ratio conſtitit, factum tamen nollem. Omnia enim reperias apud *Homerum Iliad.* Σ. *Phaëtontides* mihi tentatae, quod aliis *Phaëtontiades* dicerentur, injuriam forte & ipſae fieri ſibi dicent. Φορκίδες eſſe *Palaephato*, quae *Heſiodo* Φορκυάδες. *Atlantida Calypſo Tibullo*, quae aliis *Atlantias*: Quam eſſe invidiam ita & ſe *Phaëthontides* dici pro *Phaëthontiades*? Plura alias τοῦ θεοῦ ad illud opuſculum Mythologicum. MUNCK.

Ἐθελήσαι:] Ita reſcripſi pro ἐθελῆσαι. Optativi non infinitivi modi eſt. MUNCK.

Παρέχεται τὸν λόγον,] Rectius, puto, legeris, προσδέχεται. Nam παρέχεσθαι ſive παρέχειν eſt *praeſtare.* *Gloſſ. Cyrill.* Παρέχω, *adhibeo*, *tribuo*, *exhibeo*, *praeſto.* Eodem ſenſu ἀποδέχεσθαι, & προσδέχεσθαι uſurpari hoc capite vides. c. 37. ὑποδέχεσθαι. MUNCK.

Ὅτε κατεκλίνησαν,] h. e. ἀνέπεσον. Haec verba in verſione male omittit Interpr. *Gloſſ.* vet. Con-

κρις, καὶ ὠνείδισε τὸν Κέφαλον, ἧ αὐτὸς πολὺ αἴσχιον ἐξαμάρτοι. Καὶ τὸν μὲν κύνα καὶ τὸν ἄκοντα λαμβάνει Κέφαλος· Ἀμφιτρύων δὲ χρῄζων τοῦ κυνὸς, ἀφίκετο παρὰ τὸν Κέφαλον, εἴγε ἐθελήσειεν ἅμα αὐτῷ ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα βῆναι σὺν τῷ κυνὶ, καὶ ὑπέσχετο τῆς λείας Ἀμφιτρύων ἀποίσειν τῷ Κεφάλῳ τὴν μοῖραν, ἣν ἂν ἐκ τῶν Τηλεβόων λάβῃ· ἐφάνη γὰρ ἐν χρόνῳ τούτῳ Καδμείοις ἀλώπηξ, χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον· αὕτη συνεχῶς ἐκ τοῦ Τευμησοῦ κατιοῦσα, πολλάκις τοὺς Καδμέους ἡρπάζετο·

Concubat, συγκατακλιθῇ. *Sulpicia:*

Ne me cadurci destitutam fasciis
Nudam Caleno concubantem proferat. MUNCK.

Ἡ αὐτὸς πολὺ αἴσχιον ἐξαμάρτοι.] *Quod multo turpius atque ipsa peccasset.* Ergo ἧς legendum.

Ἐξαμάρτοι.] Advertit me elegans ista λιτότης, qua & Latini frequenter de pudore violato utuntur. *Petron. Jupiter in coelo suo non invenit, quod eligeret, & peccaturus in terris, nemini tamen injuriam fecit. Horat.* III. *Od.* 27. vs. 37.

—— *Levis una mors est*
Virginum culpae.

Ov. II. *Met.* vs. 462.

—— *Nudo patuit cum corpore crimen.*

Virg. IV. *Aen.* vs. 172.

Conjugium vocat, hoc praetexit nomine culpam.

Quod imitandum sibi duxit *Sulmonensis* ille Eques VII. *Met.* vs. 69.

Conjugiumne vocas, speciosaque nomina culpae
Imponis?

Mundi Sospitator ad moecham *Joh.* c. VIII. vs. 11. πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρτανε. *Luc.* VII. vs. 37. γυνὴ ἁμαρτωλὸς est *meretrix.* Nam id genus mulieres ἁμαρτάδας a Graecis vocari perquam apposite ad illum locum observat *Casaubonus.* Etiam *Hieronymus* hunc locum ita explicat Lib. I. *Epist.* 9. *Edit. Canisii.* Comparatque istam ἁμαρτωλὸν cum scortante *Hierusalem*, quae omni transeunti diviserat pedes, ut est apud *Ezech.* c. XVI. Ejusdem capitis vs. 34.

probravit, quod multo turpius atque ipsa peccasset. Atque canem quidem & jaculum Cephalus accepit. Amphitruo autem canis opera indigens, venit ad Cephalum: rogavitque ut secum ad venandum vulpem proficiscatur, promissa praedae parte, quam de Telebois esset capturus. Eo enim tempore Cadmeis apparuit vulpes, prodigiosum animal, quae identidem a Teumesso irruens, Cadmeorum pueros

execranda τῶν ἐπιτρίπτων recutitorum de *Christo* vox est: Τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν. Vide an verti possit, *Publicanorum amicus & meretricum*, ut publicani & meretrices, tanquam summi peccatores, conjungantur, quemadmodum *Matth.* XXI. vs. 31. Οἱ τελῶναι καὶ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς. MUNCK.

Εἴγε ἐθελήσειεν] *Aeolicum* hoc facit *Berkelius*. *Atticum Munckerus*. Posset legi: Εἴγε ἐθελήσαι ἄν, sed nihil mutandum.

Ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα] Haec *Cadmeos* rapiebat. *Xylander* vertit *Cadmeorum pueros*, sed, etsi χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον erat, vulpinae tamen vires pueros aeque ac adultos abripiendo non essent, nam ei quod singulis mensibus devorandus exponebatur puer, eadem de caussa factum, qua supra c. VIII. idem monstro *Lamiae* fieri vidimus, quae etiam ante ἀνήρπασεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Quid per illam vulpem intelligendum, docet *Palaephatis*: Ἀνὴρ Θηβαῖος καλὸς, κἀγαθὸς, ἐκαλεῖτο Ἀλώπηξ. ὃς ἦν πανοῦργος. οὗτος συνέσει πάντας ἀνθρώπους ἐνίκα. Frequens hoc, ut bestiarum nomina hominibus dentur pro affectibus, qui potissimum in iis dominantur. Sic *Leo*, homo fortis. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vs. 33. *Draco*, insidiator. *Potter.* ad Eumd. p. 1120. *Cervus*, timidus. *Schol. Hom. Il.* A. vs. 225. *Sus*, indoctus. idque genus alia. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XIII. cap. 25.

Τευμησσοῦ] *Teumessus* mons est *Boeotiae*. *Hesychius*: Τευμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας. Τευμησσία, περὶ Τευμησσίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες ἱκανὰ εἰρήκασι.

το· καὶ αὐτῇ παρέθεσαν παιδίον διὰ τριακοστῆς ἡμέρας· ἡ δὲ κατήσθιε λαμβάνουσα, καὶ ἐπειδὴ Ἀμφιτρύωνος ἰόντος ἐδεήθη Καδμείων ἐπὶ Τηλεβόας αὐτῷ συστρατεῦσαι, καὶ οἱ δ᾽ οὐκ ἔφασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὴν ἀλώπεκα συνεξέλοι, συντίθεται Ἀμφιτρύων ἐπὶ τούτοις πρὸς τοὺς Καδμείους· καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Κέφαλον, ἔλεγεν τὴν συνθήκην. καὶ ἔπειθε βῆναι εἰς ἄστον τῷ κυνί· ὁ δὲ Κέφαλος ἀποδέχεται, καὶ ἐλθὼν κυνηγετεῖ τὴν ἀλώπεκα, ἦν δὲ θεμιτὸν, οὔτε τὴν ἀλώπεκα καταληφθῆναι ὑπό τινος

κασι. Confentiunt *Stephanus*, *Tzetzes Chil.* I. 20. *Pollux*. L. VI. cap. 5. ubi & hiftoriam de cane iftoc habes. Sed cur Τευμησίαν potius in *Hefychio*, quam Τελμησίαν fcribunt? Male Τελμησίαν illam appellat *Palaephatus*, & *Suid.* Τελμισίαν. Impofuiffe illis videtur *Telmeffus Lyciae* mons, de quo in *Bellerophonte Palaephatus*. *Apoftolium* in hac voce etiam *Cent.* XVIII. 42. corruptum bene in notis fuis ad illum Scriptorem reftituit *Pantinus*. Sed miror illum non animadvertiffe in eadem paroemia pariter vitiofa effe ifta: Κέφαλον δὲ φασι τὸν Δηΐονος. Legend. enim, Δηΐονος. Vid. notata a nobis ad *Hyg*. c. 170. & 189. MUNCK.

Διὰ τριακοστῆς ἡμέρας·] h. e. κατὰ μῆνα, ut in hac fabula loquitur *Apollod.* L. II. MUNCK.

Ἀμφιτρύωνος ἰόντος] Syntaxis poftulat: Ἀμφιτρύων ἰών. Contrarium σολοικοφανὲς eft in illo *Ariftotelis*: Ἀνοίξαντες τοῦ σώματος πόρους, πάλιν γίνεται πῦρ. Et *Eur. Phoen.* vf. 290.

Μέλλων δὲ πέμπειν μ᾽ Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάρας.
Ἐν τῷ δ᾽ ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

De illis, quae σολοικοφανὲς aliquid habent in N. T. confule *Jac. Lydii Coen. Dom. Literat.* pag. 83. MUNCK.

Βῆναι εἰς ἄστον] Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. Scripfiffe *Liberalem* autumo, εἰς Τευμησὸν, vel, εἰς Θήβας σὺν τῷ κυνί. Pofterius praefero. *Hyg. Aftron.* Lib. II. Fabula *Canis*. *Quem ducens fecum*

ſos rapiebat: eique puer exponebatur trigeſimo quoque die, quem illa ablatum devorabat. Cum ergo Amphitruo in Teleboas bellum movens auxilia Cadmeorum poſceret, non alia conditione promiſerunt, quam ſi eos in vulpe perdenda juvaret. Id pactus cum Cadmeis Amphitruo, ad Cephalum profectus, pactum ei exponit: perſuadetque ut cum cane ſecum eat. Aſſentitur Cephalus, profectusque vulpem venatur. In fatis erat, ut neque vulpes capi, neque canem evitare inſequentem quicquam poſ-

cum Thebas pervenit; ubi erat vulpes, cui datum dicebatur omnes canes effugere poſſe. MUNCK. Sed ex *Antonini* & *Apollodori* mente potius legendum eſſet εἰς Καδμείαν. Ad *Act. Apoſt.* cap. XXVII. c. 13. vulgatam lectionem quodammodo probat Cl. *Alberti*, integritatis tamen non ſecurus. Certum eſt, e fine vocis nihili ἄσσον repetendum eſſe σὺν, ſed ipſa vox uti reſtituatur, nondum liquet. Cl. *Valcken.* legendum conjicit: ἔπειθε βῆναι ἐπ' ἴσοις σὺν τῷ κυνί. Cl. *Ruhnken.* ἔπειθε βῆναι εἰς ἆθλον σὺν τῷ κυνί. Utraque conjectura ſe ſatis probat. Ἐπ' ἴσοις, *aequali conditione*; nam praecedit paullo ante: ὑπέσχετο τῆς λείας Ἀμφιτρύων ἀποίσειν τῷ Κεφάλῳ τὴν μοῖραν, ἣν ἂν ἐκ τῶν Τηλεβόων λάβῃ, nec multum differt ab *Apollodoro* L. I. c. IV. §. 7. Συνέπειθεν ἐπὶ μέρει τῶν ἀπὸ Τηλεβόων λαφύρων. Alterum juvat *Herodot.* L. I. c. 42. Ἄλλως μὲν ἔγωγε ἂν οὐκ ἤια ἐς ἄεθλον τοιόνδε. Etſi tantis viris facile cedo, tamen meas etiam indicare per eos licebit. Quod, ut ad litterarum ductus propius accederem, conjeceram: Βῆναι εἰς ἄλσος σὺν τῷ κυνὶ, poſtea ipſe rejeci. Aliarum nondum poenitet: βῆναι εἰς θήραν σὺν τῷ κυνὶ, vel βῆναι ἐπ' αὐτὴν σὺν τῷ κυνί. Illud confirmat *Apollod.* d. l. Ἄγειν ἐπὶ τὴν θήραν τὸν κύνα, & Lib. III. c. 14. μετὰ τούτου παραγίνεται εἰς θήραν: hoc ipſe *Antoninus*, qui praemittit: οἱ δ' οὐκ ἔφασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὴν ἀλώπεκα συνεξέλοι propterea quod, ut ubique liquet, repetitiones amat, ubi dixit ante: εἴγε ἐθελήσειεν ἅμα αὐτῷ ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα βῆναι σὺν τῷ κυνί.

Θεμιτόν,] Interp. *In fatis erat.* Hoc eſſet, εἱμαρμένον, πεπρωμένον. Atqui θεμιτὸν dicitur,

νος διώκοντος, ὐδὲ τὸν κύνα ἐκφυγεῖν διωκόμενον ὐδέν· ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Θηβαίων, Ζεὺς ἰδὼν, ἐποίησεν ἀμφοτέρυς λίθυς.

Τέλος τῆς Ἀντωνίνυ Λιβέραλις Μεταμορφώσεων συναγωγῆς.

tur, non quod fatale eſt, ſed quod licitum & fas. *Gloſſ. Cyrill* θεμιτὸς, *licitus.* θεμιτὸν, *licitum.* Noſter cap. 19. & 32. ὅσιον appellat. Solenne eſſe Graecis cumulare negationes nec pueri ignorant. Atque inde adeo ſuſpicio mihi incidit ſcripſiſſe forte *Liberalem*, οὐκ ἦν δὲ θεμιτόν. *Fas non erat.* Superius cap. 19. Καὶ ἔςιν ὅσιον ὐδένα ὔτε θεὸν ὔτε θνητὸν παρελθεῖν. Et ibi reſtituere conatus ſum: Καὶ οὐκ ἔςιν ὅσιον. Verti ad verbum poteſt: *Nec fas erat quenquam neque deum neque ho-*

posset. Cum ergo jam vulpes canisque in planicie essent Thebana, Jupiter utrumque in lapidem mutavit.

Antonini Liberalis Metamorphoseon
Finis.

hominem transire. Nam posterior negativa οὐδεὶς respondet particulae *quisquam* apud Latinos. *Demosth.* μὴ μοι θορυβήσῃ οὐδείς. Imitatur Graecos *Tibullus* Lib. IV. *Eleg.* 7.

Non ego signatis quisquam
mandare tabellis,
Ne legat id nemo, quam meus
ante, velim.

h. e. Ne legat id quisquam. MUNCK. *Sophocl. Elect.* vs. 434.

—— —— οὐ γάρ σοι θέμις,
Οὐδ' ὅσιον cet.

EXCURSUS

IN

DIALECTOS

ANTONINIANAS.

De Dialectis in nostro Scriptore obviis separatim agere, quam ubique in notis diversas opiniones infercire, malui, tum quod in contentionem tandem, ut fit, abiit haec res, tum quod paullo amplius de ea differere visum fuit. Quod dum tyronum in gratiam facio, etiam vulgaria quaedam, alias omittenda potius, non praetermittenda duxi. Ex eo enim, quod Libelli hujus Editores adeo discrepent, alter praeter Communem vel potius *Atticam* ut nullam agnoscat dialectum, sed, si quid inde sibi contraxerit, vitiosam lectionem pronuntiet, alter certissima omnium dialectorum vestigia deprehendisse sibi videatur, patet, nondum ad plenum deductam rem esse.

Dialectorum notitiam eo magis utilem & necessariam judico, quo certior sum, quam plurimos ex earum ignorantia multorum Interpretum errores provenisse, sed eas dignoscere non tam facile existimo, ut omnia peculiari suo idiomati adjudices.

Cuique sua propria sunt, & haec nullo negotio a ceteris distinguuntur: multa, quae cum aliis communia cui potissimum tribuas, dubites.

Minus animadvertimus, quod tamen constat manifesto, Dialectum *Doricam* distinguendam esse in novam & veterem, & hanc ita cum *Aeolica* esse cognatam, ut altera ad alteram facile referri possit: Illam quoque ad *Ionicam* nonnihil emollitam fuisse, ut nuper ad *Theocritum* Cl. *Valckenarius* monuit. *Atticam* veterem & *Ionicam* fuisse eamdem, & ipsos scriptores, seu soluto seu ligato sermone scripserint, non tam anxie peculiare illud idioma, quo potissimum usi fuerunt, secutos fuisse, ut

non

non in commune, vel aliis proprium aliquando inciderint, quemadmodum ipsi *Attici* saepe alias linguae formas adhibuerunt, ut e *Dorica* Δαμώτης cet. liquet, & tandem, cam illorum dialectum vocari solere, quae prae ceteris in eorum scriptis dominatur.

De reliquis, quas subtiliores vocamus vulgo, *Creticâ*, *Laconicâ*, *Boeoticâ* cet. minus certo statuere quidquam possumus; quia has ex paucissimis, tum verbis, tum verborum terminationibus, hic illic sparsim obviis tantum discimus, nisi quod eas tamquam novae linguae formas consideremus, ab iis profectas, qui in alias Colonias transmigrantes suum quisque idioma retinebant quidem, sed ad indigenam linguam componebant, vel utramque miscebant, unde tandem veluti nova inter utramque enascebatur.

Siculis, ut hoc utar exemplo, *Dorica* dialectus attribuitur indubitanter, sed numi eorum & monumenta non tantum *Doricae*, verum & aliarum vestigia diserte servant, eo quod Coloni erant, non *Corinthii* modo, & *Rhodii* & *Cretenses*, qui *Dorica*, sed & *Chalcidici*, qui *Ionica* sive *Attica* utebantur, e quibus duabus *Chalcidicam* inter & *Doricam* media tandem nata fuit, etsi utriusque venustate destituta, ut contra *Spanhemium*, *Vossium*, *Mattairium* cet. nuper probavit Eruditiss. *G. L. Castellus* in *Prolegom.* Siciliae Vett. Inscriptionum Novae Collectioni *praemissis.*

Ut, quidquid sit diversarum dialectorum, ex ipsa demum collatione diverso idiomate usorum scriptorum, cognosci posse existimem, quandoquidem, in quibus conspirant, patet, ea vel omnibus, vel aliis quamquam diversa dialecto usis, communia esse, vel, quibus differunt, peculiaria, atque adeo proprio eorum idiomati adjudicanda.

Scholiastae enim, & veteres illi Magistri, seu Grammatici, quibus quamquam plurima, etiam hoc nomine, debemus, caute audiendi. Sua Commentaria & Lexica iis scripserunt temporibus, cum Graecitatis elegantia & Antiquitates neglectae jacebant, & fere prorsus ignorabantur. Has excitare & erue-

eruere annisi saepe vel in depravatos Codices inciderunt, unde decepti deceperunt alios, vel quidquid olim commune erat & tritum, sed sua aetate obsoletum, magno cum hiatu observabant, & nescio quid plus justo in iis deprehensum elevabant.

Vetustiores, ut *Scholiastes Apollonii Rhodii*, *Aristophanis*, & si quis cum iis comparandus, facile excipiuntur, quemadmodum etiam omnia antiquiorum *Scholiastarum* deperditorum Fragmenta, quae posteriores suis *Scholiis* immiscuerunt.

Grammatici certe plurimum operae in dialectorum indagatione collocantes quod tamen ab aliis non tantum dissentiant saepe, sed & sibi ipsi nonnumquam obloquantur, inde profectum opinor, quod, exempli gratia, *Ionicae* dialecti propria observaturi, *Ionicum*, si *Doricae*, *Doricum* cet. scriptorem sibi legendum & excerpendum ubi sumsissent, quidquid observatu dignum censerent, id illi adjudicarent idiomati, quo potissimum usus fuerat scriptor, quia Linguae communis, qua utebantur omnes, vel etiam *Atticae* rationem non habebant, quemadmodum ἀνελεῖν pro μαντεύειν haud alia de re *Ionicum* dixit *Gregorius*, quam quod in *Herodoto Ionico* scriptore invenerat, uti in notis ad eumdem jam observatum. Hos qui dein secuti fuerunt, cum potuissent, nihil tamen rectius egerunt, ut ex *Aem. Porti* Lexico, a quo, nisi decipi velint, caveant tyrones, manifestum est.

Si itaque alter *Ionicum*, alter *Doricum* legerat, & eadem in utroque uterque animadverterat, idem, quod hic *Doricae*, *Ionicae* dialecto ille adjudicabat.

Si unus plures diversa lingua usos evolverat, & in his eadem quoque offenderat, omnibus iis dialectis, quibus diversi scriptores usi fuerant, adscribebant, unde nonnunquam invenies junctim: *Attice*, *Ionice*, *Dorice*. *Attice*, *Dorice* & *Aeolice* cet. Quae omnia e seqq. opinor, satis liquebunt.

Idem *Gregorius*, in *Atticis* versans, *Atticae* dialecti facit νεφεληγερέτα Ζεὺς, ἱππότα Νέστωρ cet. in *Aeolicis Aeolicae*, sed priora in memoriam revocans addit: ὡς καὶ οἱ Ἀττικοί. Nota ad prio-

rem

tem locum inedita a *Koenio* communicata magnam partem hausta est ex *Eustathio* ad *Il.* Α. vs. 175. Ἔστι δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Βοιωτῶν, καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. Sed hoc schema idem *Eustathius* ad *Odyss.* Γ. vs. 68. *Poëticum* facit, *Macedonicum* vero *Eudaemon Pelusiota* ei citatus.

Sint licet haec etiam *Poëtis*, *Boeotiis* & *Macedonibus* usitata, iis tamen prae ceteris propria dici non possunt, quae *Atticis* cum *Aeolensibus* sunt communia, & quae horum exemplo illi fuerunt imitati. Sic ad *Il.* Α. vs. 248. Το μὲν λοιμοῖο, καὶ δενδροιο, καὶ ἵπποιο, Θετταλῶν γλώσσης ἐστί. Quae tamen *Ionum* sunt & poëtarum. Eodem loco Κρητῶν γλώσσης, τὸ θεράπων, ubi procul dubio aliud quid voluit, quod habet vs. 321. τὸ δὲ θεράπων, κατὰ Κρῆτας, δοῦλον, φασὶ, δοῦλον ὁπλοφόρον, ὅπερ οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. Sed ad *Dionysii Perieg.* in quem prius commentatus fuit, vs. 533. ἱστορεῖται δὲ ἐν Χίῳ .... πρώτους τοὺς ἐκεῖ θεράπουσι χρήσασθαι .... ὡς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντό ποτε εἵλωσι, καὶ Μακεδόνες πενέσταις .... καὶ Κρῆτες δμωΐταις .... ἄλλοι δὲ Κρητικὴν λέξιν τῶν θεραπόντων εἶπον εἶναι, ὡς τῶν Κρητῶν τὸν ὁπλοφόρον λεγόντων θεράποντα. Quae sunt intricata. Certe Πενέσταις usus est *Theocritus* de regiis ministris, *Idyll.* XVI. vs. 35. ubi *Theopompus* apud *Scholiasten* secus: τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, φησὶ, καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

Sed ad ea transeamus, quae in *Antonino* controversa videntur, & priores Editores, etsi acriter hac de re contendentes, intacta reliquerunt.

Χύτρος, quod C. XXXVI. extat, *Ionicum* facit *Gregorius* & *Doricum*. Sed *Eustath.* ad *Hom. Il.* Α. vs. 22. *Ionicum* & *Atticum.*

Δένδρεσι C. XXII. *Atticum*, ubi de *Attica*: *Doriensium*, ubi de *Dorica* dialecto agit, idem *Gregorius*.

Ἐξαπίνης alii Poëticum, *Atticum* alii. Ἐξαίφνης vero commune. Utrumque Nostro est, illud C. XXXIV. hoc C. XXII. Utrumque passim occurrit non tantum apud Poëtas, *Homerum*, *Aristophanem*, sed & alios. Ο ὁ *Num.* C. VI. c. 9. ἐξάπινα de-

derunt. *Marcus Euangel.* itidem C. IX. c. 8. ἐξάπινα, C. autem XIII. c. 36. ἐξαίφνης. *Schol. Ariſtoph. Plut.* (vſ. 353. ἐξαίφνης) vſ. 336. & 339. ἐξαπίνης, Ἐξαπίνης ϗ ἐξάπινα. γίνεται παρὰ τὸ ἀφανὴς, ἄφνα & ἄπινα. Ut mirer *Stephanum* in *Lexico* urſiſſe *Xenophontem*, licet voce ἐξαπιναια uſus ſit, dicere noluiſſe ἐξαπίνης, *quod eſſet* ποιητικώτερον. *Atticis* enim ſcriptoribus, & ἐξαίφνης & ἐξαπίνης adhibetur. *Thucyd* L. II. IV. 85. ἐξαπιναίως. C. L. III. ἐξαίφνης. Et hoc quidem ex illo contractum.

Sed nusquam inter Grammaticos minus convenit, quam de ſeqq. Ἄχρις & ἄχρι. Μέχρις & μέχρι, quae alii non diverſae tantum dialecti & ſignificationis faciunt, ſed alterutram ſcribendi rationem damnant. *Phrynichus*: Μέχρις ϗ Ἄχρις σὺν τῷ σ, ἀδόκιμα. μέχρι δὲ ϗ ἄχρι λέγε.

Herodianus: Ἄχρι ϗ μέχρι, ἄνευ τȣ̃ σ. τὸ δὲ σὺν τῷ σ, Ἰωνικόν.

Moeris Atticiſta: Ἄχρι, ἄνευ τȣ̃ σ, Ἀττικῶς. ἄχρις, Ἑλληνικῶς.

Ammonius: Ἄχρι χωρὶς τȣ̃ σ, χρονικὸν ἐπίῤῥημα. Ἄχρις δὲ μετὰ τȣ̃ σ, ἀντὶ παντελῶς, ut Cl. *Valcken.* eo loco, & *Heinſ.* atque *Albert.* ad *Heſychium* emendant; nam *Schol. Vet.* & *Euſtath.* interpretantur *Homeri* vſ. *Il.* Δ. vſ. 542. *Ammonio* cit. ὅλȣ, καθόλȣ.

Heſychius quoque Ἄχρις .... παντελῶς, ſed diſtinguit Ἄχρι μέχρι. ἕως.

Etymologus Ἄχρι. ἕως.

Suidas. Ἄχρι. γενικῇ, ἀντὶ τȣ̃ μέχρις, ἕως. Hic ergo non diſtinxit, aut legendum μέχρι; videtur enim ad analogiam reſpexiſſe, quam *Etymolog.* & *Euſtath.* dederunt iisdem verbis: Ἄχρι. ἕως, παρὰ τὸ μέχρι ἐπίῤῥημα γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τȣ̃ μ, ϗ μεταθέσει τȣ̃ ε εἰς α. Addit *Suidas*: Ἔστι δὲ ϗ ἄχρις, ἀντὶ τȣ̃ καθόλȣ, ὅλȣ, citatque eumdem *Homeri* verſum, quem *Ammonius* & *Heſychius*.

Thomas Magiſter: Ἄχρι ϗ μέχρι, Θȣκυδίδης ἀεὶ λέγει, ȣ̓ μόνον ἐπαγομένȣ συμφώνȣ, ἀλλὰ ϗ φωνήεντος. οἱ δ' ἄλλοι, ἐπαγομένȣ μόνȣ φωνήεντος, ϗ μετὰ τȣ̃ σ, ϗ χωρὶς τȣ̃ σ γράφȣσιν. οἷον, ἄχρις

ȣ

ϰ, ϰ ἄχρι ϰ. Quid Viri dd. ad hos Auctores, & ad *Thucydidem* variis in locis notarint, excutere longum foret. Quamquam forte sola *Thomae* auctoritate, inprimis *Wass.* etsi μέχρις in contextu retinuerunt, contra Codd. μέχρι ubique emendandum monent. Mihi cum *Oudendorpio* Praeceptore olim aestimatissimo ad *Thomam*, haud alia videtur differentia, quam quod μέχρις & ἄχρις ante vocalem nonnulli, illa ante consonam posuerint, id tamen non semper *Homerus* d. l. Ἄχρις ἀπηλοίησεν. *Iliad.* Ω. vs 128. μέχρις ὀδυρόμενος. *Odyss.* Σ. vs. 369. ἄχρι μάλα. *Il.* N. vs. 143. μέχρι θαλάσσης. sed & in fine versus, *Iliad.* P. vs. 599. ὀστέον ἄχρις, non diversa significatione, nam *Schol.* ἕως τέλους. Sic etiam *Antoninus* ratione scribendi variata, non significatione. C. IX. ἄχρις αὐτὸν ἔπαυσεν ὁ Πήγασος. Cap. X. ἄχρι Διόνυσος παρῄνεσεν cet. C. XI. ἄχρι μὲν ἐτίμων. ibid. μέχρις ἡ ... κατωδύρετο. paullo post μεταδιώξειν αὐτὰς ἄχρις πρὸς τὸν πατέρα. & mox ἄχρι πρὸς τὴν θάλασσαν. contra C. XXII. ἄχρι αὐτὸς .... ἀνέλυσε. cet. Nec video, cur adposita litera in hac voce quidquam detrahat vel addat, propterea quod, ut monet *Eustathius* ad *Iliad.* E. vs. 100. eadem ratio est in μέχρις & μέχρι, quae in οὕτως & οὕτω, αὖθις & αὖθι cet. Idem observasse videntur *Lexicographi* & *Glossar.* consarcinatores: ἄχρις ὧδε, ἄχρι τούτου cet. *Lucian.* T. I. p. 137. ἄχρις ἂν λάθω. T. II. 409. ἄχρι πόῤῥω ... συνωφόρουν cet. Vid. *Reitz.* p. 520. ubi non solum a *Luciano*, sed & aliis ἄχρις ante vocalem eo, quo Noster usurpavit sensu, adhiberi exemplis comprobat. Adde *Plutarch.* in *Solon.* p. 82. E. Μέχρις ἂν ἀποξῶσιν οἱ πολέμιοι. p. 95. F. μέχρι τὴν ἀκρόπολιν κατέχε. *Apollod.* L. I. c. VII. §. 2. μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσεν.

Multo plura huc transferre possem, quae de discrimine ἀντικρὺ & ἄντικρυς sive ut alii, quamquam hoc negat *Eustathius*, ἀντικρὺς vel ἀντικρῦς, iidem scripserunt, tum quod frivola haec excutere taedet, tum quod illorum opiniones fere omnes contraxit *Nunnesius* ad *Phrynichum* p. 83. & 84. Huc autem redeunt, ἀντικρὺ significare *e regione*, *adversus*. ἄντικρυς, *palam*, *penitus*, cet. Verum, uti ἀντικρὺ pro ἄντικρυς, h. e. φανερῶς, προδήλως, διαμπερές, *Homero Iliad.* Θ. vs. 361. T. vs. 453. & alibi, sic contra ἄντικρυς pro *e regione*, ἐξ ἐναντίας adhibetur, & revera contentio est de lana caprina, quidquid vel *Suidas*,

οἱ δέ φασιν ἀκριβέστερον, οἶμαι, λέγοντες, ὅτι μετὰ, τῦ σίγμα λεγόμενον τὰ εἰρημένα δηλοῖ. ἄνευ δὲ τῦ σ, οἷον ἀντικρὺ, τὸ κατέναντι μόνον, καὶ ἐξ ἐναντίας. *Phrynichus*: οἱ ἐπὶ τῦ ἀντικρὺς τιθέντες ἁμαρτάνουσιν, *Thomas M.* ἀντὶ τῦ ἄντικρυς παρά τισι τιθέμενον, ἀμαθὲς, & *Herodianus*: Ἄντικρυς ἔστηκεν ἢ καθέζεται, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἀντικρὺ χωρὶς τῦ σ. *Antoninus* habet C. XXIII. τὸ σπήλαιον ἄντικρυς Ἰταλίας, quod quis fecus, ac *e regione* interpretabitur? Illud σ haud alia de re, quam in ἄχρις & μέχρις, additum, propter fequentem vocalem. Quid? quod ne hoc quidem obfervant femper, unde liquet, perinde effe, utrum fcribas. *Plutarch.* in *Solon.* p. 93. D. ὁ Σόλων ἄντικρυς κατασὰς ὅτ' ἔπαθεν οὐδὲν, ὅτ' cet. *Schol.* ad *Thucyd.* L. II. 6. 88. ἄντικρυς διόδ. Ἄντικρυς, ἐνταῦθα μὲν ἐξεναντίας.

Nullus enim fcriptor fui femper ita fimilis, ut non aliquoties extra idiomatis fui cancellos egrediatur, nec fcribendi rationem mutet. Sic apud Noftrum: ἐδυνήθη, & ἠδυνήθη. Ἐλάττων & ἥσσων. Ἐπέτακτον & προσέταξον. In uno capite μελισσῶν & μελίττας. Sic εἰς & ἐς, σὺν & ξὺν faepe. Εὔξατο & ηὔξατο. Πρηὼν & πριών. Αἰεὶ & ἀεί. In uno Cap. Αἰετὸς, ὑψιαίετος & ἀετός. Κἀπεὶ, κἀπὶ, κἀκεῖνος cet. καὶ ἐκεῖνος, Καὶ ἐπεὶ cet. Ἀλλ' ἔφερεν, ἀλλ' εἰ, ἀπ' αὐτῦ, μετ' ὦ cet. ἀπὸ ἀρχῆς μετὰ Ἑρμῦ. cet. Paffim tertiis perfonis & dativis pluralibus addit ν, fequente vocali: ἐπισύμησεν αὐτῆς, ἔρριψεν ἐν, κινδυνεύσωσιν ἐκ, faepe hoc negligit θύουσι ἄχρι cet. & toties ν ante confonam, ὤμοσεν τὸν, ἀριστεύσιν τὴν, ἐτύχλουν πάντα cet. ut ab ipfa auctoris manu effe, neque mutari debere, *Berkelio* vifum oportuiffet.

Quamquam in his multa librariorum incuriae adfcribenda confentio, certe in *Antonino*, cujus non pauca mutila idcirco vix reftitui poffunt, quod unus hucdum Codex Mf. extet, e quo defcripfit *Xylander*, &, quamquam a vetuftate fefe commendat egregie, rariffimo & ante numquam ei vifo litterarum genere confcriptus, unde & hic, licet Graecarum litterarum peritiffimus, Librarii tamen manum nonnumquam non recte affequi potuit, quae quo magis animadvertimus, eo minus de diverfitate dialectorum, faepe in una litterula fita, judicari poteft.

Non

Non nego tamen, *Antoninum*, ut ſolent, quicumque aliena opera vel in compendium redigunt, vel integra loca deſcribunt, ipſa ſcriptorum plerumque *Ionicorum* & poëtarum verba ſervaſſe, & hinc quidquam iis proprium contraxiſſe, unde *Ionismi* veſtigia, & forſan poëtica, in eo agnoviſſe hic illic indicavi, & quae mihi talia fuerunt viſa, ſuis locis notavi, ut illa repetere jam ſuperſedeam. Duo tamen praetermiſi, ut huc transferrem: ἠέροπος C. XVIII. quod *Ionicum* videtur, ubi *Ariſtoteli* & aliis λέροπος vocatur, & C.XXV. ἱλάσασθαι, quod a Poëta recepiſſe videtur, modo ne ſit a librario, cum C. XXV. ἱλάσκεσθαι exhibeat, quamquam ſaepius eum variaſſe vidimus. Sed ipſa haec variatio monſtrat, & eum pro diverſis, quos ſecutus fuit, ſcriptoribus, diverſum imitatum fuiſſe ſtylum, & de vera ejus lectione nos fore incertos, dum alterum vel plures Codices indulgeat fortuna. Ut vix tanti ſit, quod his immoremur, niſi de iis minus conveniſſet inter Doctos.

Horum omnium in priore editione nihil animadverterat *Berkelius*, praeter quod Τιτῆνας, quam vocem tum nimis poëticam pronuntiabat, in Τιτᾶνας mutaſſet. Poſtquam vero in ſua Ed. ad vocem ἔρεσκεν offenderat *Munckerus*, & illud ἐπάϊστος dubitanter ex *Ionia* admittens praeter communem vel *Atticam* potius nullam agnoverat in Noſtro dialectum, in altera Ed. plures non *Ionismi* tantum, ſed & *Doricae* & *Aeolicae* dialecti reliquias detexiſſe ſibi viſus eſt *Berkelius*, renitente admodum *Munckero*, in ſecundis ad *Mythographos* curis, etiamſi *D'Orvillius* ad *Charit.* pag. 67. ſcribat, plura diverſarum dialectorum veſtigia ab *Antonini Interpretibus* recte animadverſa eſſe.

Alter itaque omnes aliarum dialectorum reliquias tollit, quas alter urguet acriter, cui adſentitur tamen non *D'Orvillius* tantum, ſed & *Koenius*. Ille Noſtrum αὖτις, quod quinquies, αὖθις ſemel adhibuit, *Ionicum* facit, me non invito, ſi ſit ab *Antonini* manu. Hic eidem idiomati adjudicat (ad *Gregorium* pag. 251.) ἐπάϊστος, κῆρος, Πολυδώρης, Τιτῆνας, ἔρεσκεν, πέρτιας, ἱρὸν & αὖτις. *Berkelius Aeolicae*, Σμύρναν, Φηρεὺς & ἐθελήσειεν. *Doricae* ἔφασε & ἔφασαν, *Ionicae* vero τὰς ἵππους,

Πολυδώρης, παῖδα κοῦρον, εὕρισκεν, ἐπάϊστος, Τιτῆνας, γενέων (γονέων) γονέας, ἱρὸν, κοῦραν.

Cum *Berkelianis* incipiemus, in quorum censum & altera veniunt. „ *Aeolicam* vindicas *Antonino*, (sic *Munckerus*) „ quia dixit C. XLI. εἴγε ἐθελήσειεν cet. Ergo censendum *Aeo*„*lice* quoque loqui *Platonem*, *Lucianum*, *Aelianum*, *Par*„*thenium*, aliosque complures, apud quos passim reperire „ est, Optativi aoristos primos istâ formâ. Audi non me, „ sed *Etymol. Magni Auctorem*: Τίσειαν, ἀόριστος πρῶτος, „ εὐκτικὸν Αἰολικὸν τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν. Ἐκεῖνοι γὰρ τὸ τύ„ψαιμι, τύψεια λέγουσι. Τὸ δεύτερον, τύψειας. Τὸ τρίτον, τύ„ψειε. Καὶ τῷ μὲν πρώτῳ χρῶνται οἱ Αἰολεῖς, τοῖς δὲ λοιποῖς προσώ„ποις ἡ κοινὴ συνήθεια καὶ διάλεκτος. Ejusdem farinae est, quod „ a. c. I. notas, *Aeoles* dicere Θῆρες pro Φῆρες, cum contrarium „ verum esse, liqueat ex *Eustath.* ad *Hom. Iliad* pag. 76. & „ *Odyss.* 627. Ed. *Basil.*" Illud tam in confesso est, ut vel tyrones non ignorent. Hoc arguit *Berkelii* festinationem, qua, ordine inverso, contra mentem suam, verba disposuit, ut in notis ostendimus, sed dubium hic, Φηρεὺς *Aeolicum* sit, nec ne, in quo controversiae cardo vertitur, ab ipso *Munckero* non tollitur. *Aeoles* φ pro ϑ reponere, verum est, ut ante agnovimus, sed idem, qui hoc docet *Eustath.* ad *Hom. Il.* Α. vs. 268. eodem loco dicit: Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ τοῦ ϑ μετάληψις εἰς τὸ φ, καὶ Ἀττικῆς ποτε διαλέκτου ἐστίν.

Verum etiamsi demus *Aeolibus* hoc magis esse proprium, an idcirco etiam nomina propria cum φ incipientia *Aeolicae* sunt dialecti, qualia Φῆρες, Φόρκος, Φέρουσα, Φηγεὺς & plurima alia? Ab *Apollodoro* tamen ejusdem nomen Θυρεὺς vocatur. Sed nemo facile dijudicet, uter, *Apollodorus* an *Antoninus*, nomen illud rectius expresserit; in aliis enim, opinor, scriptoribus frustra illud quaeres. Eadem nomina diverso saepe modo efferuntur Περσεφόνη & Φερσεφόνη & Φερσέφαττα. Ἕλλοι qui *Pindaro*, iidem Σέλλοι vocantur *Homero* Quae Nostro Γαλανθίας, ea *Libanio* est Ἀκαλανθὶς & *Lactantio Galanthis.* Νεόφρων *Antonino*, *Menophron* dicitur *Ovidio*, *Menophrus Lactantio*, & *Blias*, quae Liberali Βουλίς. Quae Nostro [illegible], ea

Na-

Nasoni ſcribitur *Hyrie*, &, ſi *Scholiaſtae* fides ſit, eadem, quae *Theocrito Idyll.* II. vſ. 6. Περιμήδη, *Homero* nominatur Ἀγαμήδη.

Σμύρνα, Cap. XXXIV. nomen eſt *Theiantis* vel *Cinyrae* filiae, & arboris, in quam mutata fertur. Hanc ſcribendi rationem quod *Aeolicam* faciat *Berkelius*, ſola nititur auctoritate, adquam provocat, *Iſ. Tzetzae* ad *Lycophronem* vſ. 829. Forſan quod hic ita invenerat in ſcriptore *Aeolenſi*, qui tamen non ſuam, ſed & aliis Communem dialectum ſecutus fuit. Neque enim *Aeolice* ſcripſiſſe opinor τὸς ό. *Eſth.* C. II. c. 12. ἐν σμυρνίνῳ ἐλαίῳ, neque *Marcum Euangel.* C. XVI. c. 23. cum ἐσμυρνισμένον οἶνον dicat. In plerisque etiam *Hippocratis*, *Aretaei*, aliorumque locis diſerte legitur σμύρνα de unguento vel arboris illius lacrymis, probatque utrumque ſcribendi genus *Galenus*. Neque etiam *Sextus Empiric.* disquirendum cenſuit, Σμύρνα an Μύῤῥα, ſed Σμύρνα num Ζμύρνα ſcribendum ſit. *Euſtath.* ad *Il.* Τ. vſ. 6. Μύρον τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μύῤῥας τῆς τοῦ Θείαντος, nempe quod derivaret a μύρειν h. e. χέειν. At tum nomen acceperit, oportet, poſtquam in arborem eſſet mutata, cum ex fabulae tenore juxta Noſtrum & alios nomen ſuum dederit arbori. Melius quodammodo *Etymol. M.* auctor παρὰ τὸ μυρίζω, μύρνα & σμύρνα, atque adeo pari modo, ac μικρὸς & σμικρὸς, quod Poëticum faciunt nonnulli, μίλαξ & σμίλαξ, μαράσσω & σμαράσσω, μάραγδος & σμάραγδος cet. unde *Euſtathium* fruſtra eſſe liquet, qui ad *Iliad.* B. 209. alterutrum ab altero verbo derivari voluerit. *Scholiaſtae Theocriti* ad *Id.* I. vſ. 109. quamquam turbatus locus lectionem tamen confirmat: Κινύρου ... καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα. *Apollodorus* etiam L. III. XIII. §. 5. Θόαντος (Θείαντος, ut jam in not. monitum) βασιλέως Ἀσσυρίων, (unde *Oppiano Halieut.* III. vſ. 402. κέρης δάκρυον Ἀσσυρίης Θειάντιδος) ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν. Sic, quo pateat, promiſcue dictum, eadem, quae *Dionyſio Perieget.* aliisque, *Amazon* Σμύρνα vocatur, *Lesbonacti* dicitur Μυρίνα ἡ Ἀμαζών. atque adeo *Antonini* Σμύρνα *Scholiaſtae Oppiani* d. l. dicitur ἡ Μυρίνη, ubi tamen *Theodorus* ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν apud *Plutarch.* in *Parall.* p. 310. F. etiam Σμύρ-

νων

ναν habet, & apud *Stobaeum* Serm. LXII.

Ἔφασε quod *Doricum* faciat *Berkelius*, recte eſt, ſed Capite illo XXXII. ubi *Nicandrum* poëtam *Ionicum* ſequitur, vix credendum, admiſiſſe *Dorismum*, cujus veſtigia nusquam alibi apud Noſtrum extant. Ut veroſimilius ex iis ſit, quae librario, non Auctori imputanda videntur, & aut cum *Munckero* ἔφασκε, aut cum Cl. *Ruhnkenio* ἔφρασε legendum. Hoc enim verbo utitur C. XI. & XXIII.

„ Δωριάζει tamen; nam C. XLI. dixit: ἔφασαν. Nempe (ſic „ *Munckerus*) ab ἔφασα vis eſſe tertiam pluralem?". oſtenditque eſſe, uti eſt, ab ἔφην, ἔφης, ἔφη cet. *Doricum* eſſet, ſi ἐφάσαν legeretur.

Ad *Ionicam* tandem devenimus, cui alia turpiter lapſus, alia rectius adjudicavit *Berkelius*. Nam *Ionismi* reliquias in Noſtro ſupereſſe, negare non debuiſſe *Munckerum*, juxta cum *Koenio* agnoſco: propterea quod idem *Munckerus Leucothee* pro *Leucothea* in *Ovidio* admittat eo, quod is *ſecutus fuit Poëtas Ioniciſſantes*; Nam hoc ſi in Latinum, cur in Graecum Graecos preſſe ſequi ſolitum, cadere non potuit?

Τὰς ἵππους *equos*, *Ionicum* facit *B.* auctoritate *Etymologi M.* Auctoris: ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλυνοῦσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους, καὶ τὰς ὄνους, καὶ τὰς βοῦς λέγοντες. Secus *Schol. Euripid. Phoen.* vſ. 3. Ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους. *Salmaſ.* vero *Plin. Exercitt.* p. 660. „ *Dores* τὴν ἵππον „ & τὴν πῶλον dicunt de maſculo equorum genere, ut τὴν ἔλαφον. contra communis Graecia τὸ ἵππον appellat etiam equam „ feminam." *Schol. Theocriti* ad *Id.* I. vſ. 1. Ἔστιν αὐτοῖς (ποιηταῖς) κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. De his dicendum, quod dixi ſupra, eo diverſae dialecto tribui, quia alter in ſcriptore *Ionico*, in *Dorico* alter, tertius in Poëta invenerit, Communis, qua utebantur omnes, ratione minus habita. Certe, quod alibi *Munckerus* animadvertit, *Palaephatus* τὰς Διομήδους ἵππους dixit pari modo ac Noſter aliquoties, qui prae-

praeterea Ursum, cui (C. XXI.) ἐμίγνυτο ἡ Πολυφόντη, τὴν ἄρκτον vocat: quemadmodum τὴν ἔλαφον, quod *Doricum* censet *Casaubonus*, *Attice* dictum ostendisse Ill. *Spanhem.* de *Praest.* & *Us. Num. Diss.* III. p. 164. jam monuit *Munckerus*. Quod ad alteram *Salmasii* Observat. attinet, Communi dialecto τὴν ἵππον etiam appellari equam feminam, minus satisfacit *Pausaniae*, ad quem provocat, locus. Ipse *Antoninus* exemplum praebet, Cap. XXX. Λύκοι ἐπιφοιτῶντες de feminis; nam ὤρεγον παρὰ μέρος γάλα. *Aristoteles* apud *Gellium* L. XIII. c. 7. τίκτει δὲ ὁ λέων πάνυ μικρά. *Homer. Iliad.* P. vs. 133. & Σ. vs. 318. *Eustath.* Λέοντα γὰρ νῦν οἱ παλαιοὶ τὴν θήλειαν λέγεσθαί φασιν. Quod iterum Poëtis adjudicat *Schol. Theocriti* d. l. οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, τὴν αἶγα λέγουσι.

Πολυδώρης C. XXXII. pro Πολυδώρας, *Ionicum* facientem *Berkelium* rogat *Munckerus*, „ quis dixit Πολυδώρη esse *Ionicum*? „ *Ionissat* ergo etiam *Apollodorus* L. III. c. 12. Καὶ γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ Πολυδώρη. Ego *Atticum* potius dixerim. *Etymol.* „ *M.* Auctor: Αἴθρα τὸ κοινὸν, καὶ Ἀττικὸν, αἴθρη. Remanserint „ ista, & id genus alia ex *Ionismo* in *Attica* lingua. Una e- „ nim *Attica* olim & *Ionica* dialectus, ut inter alios notavit „ *Eustathius* ad *Dionys.* p. 109. Ed. *Steph.* Quod *Atticum* di- „ xi, in eo me confirmant etiam ista verba *Schol. Aristoph.* „ in *Plut.* A. III. sc. 2. Ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις· Ἀττικοὶ δὲ διὰ „ τοῦ η ἀθάρη, Αἰολεῖς ἀθήρας. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος διὰ τοῦ α ἀθά- „ ρας." Hac de re post alios multa habet *Piersonus* ad *Moer.* p. 184. Sed, licet variis exemplis probet, η pro α in quibusdam nominibus placuisse veteribus *Atticis*, nihil verius est, quam quod *Valckenarius* Vir Cl. ad *Theocritum* p. 204. notat, saepe difficulter constitui posse, η scripserint, an α, quod ex eadem voce Ἀθάρη derivat. In his etiam librariorum curam desiderari, mihi persuasissimum est, ut in ipso, quem testem citat *Munckerus*, *Apollodoro* liquet, cujus in loco illo Πολυδώρα diserte exhibet Collatio *D'Orvilliana*, quemadmodum contra L. I. c. VII. §. 2. Πύρρης pro vulg. Πύρρας. Potuerunt etiam, quod aït *Munckerus*, propria ejusmodi nomina ita efferri; nam, ubi *Apollodoro* Μεγαίρα, Ἠλέκτρα, Ἀστερία, Ἥρα, Δηϊάνειρα,

νειρα, ſic contra Κλεοδώρη, Εὐδώρη, Πλησαίρη, Εὐαγόρη cet. ſcribuntur. *Nicandri*, quem Noſter ubique fere ſequitur, Μετάνειρα eſt. Is tamen ſcripſit *Ionice*. *Antoninus* contra Μεγανείρης: quemadmodum C. XXII. Διοπάτρης, C. IV. ἀγροτέρης, & quater in uno capite: Τιμάνδρης & Τιμάνδρην, quae *Apollodoro* eſt Τιμάνδρα. Sed, unde rurſus liquet, de Auctore minus judicari poſſe, quamdiu plurium Codicum auctoritate deſtituamur, C. XXII. Εἰδοθέας & C. XXX. Εἰδοθέην habet, licet in utroque Capite unum ſecutus *Nicandrum*, in quo tamen ipſo varietatem deprehendes nonnumquam, ut in κόροι & κοῦροι, ὄφεων & ὄφιος.

Κοῦρον *Ionicum* agnoſco cum *Berkelio*. Eſt tamen, quod dubium me reddat, num ſit ab auctoris manu. Ter enim in illo occurrit, ſed, ubi eosdem *Ioniciſſantes* deſcripſit, duodecies κόρον & κόρην dixit, &, quod vix credendum, uno in loco varietas illa occurrit, C. XVII. Ἐὰν γεννήσῃ κόρην ... οἱ προηγόρευον τὴν κόρην .. ἐξέτρεφον ὡς παῖδα κοῦρον ... ἐπεὶ δὲ ηὔξετο ἡ κόρη.... εἴπως αὐτῇ κόρος cet.

Οὔρεσκεν eo damnat *Munckerus*, quia magis *Ionicum*, mutatumque voluit in ὤρησεν. Sed hoc eſt nodum ſecare, non ſolvere. Satius fuiſſet, hoc auctori e ſcriptore *Ionico* contractum agnoſcere. Certe *Hemſterhuſ.* ad *Heſychium*, cujus verba ad eumdem, quo hic *Antoninus*, *Minoa* reſpexiſſe conjicit, V. Θρώσκων κνώδαλα, nihil offenſus hoc *Antoninianum* οὔρεσκεν citat. Potuiſſet *M.* analogice agere, imperfectum eſſe τοῦ οὐρέσκω; uti enim ab ἀρέω fit ἀρέσκω, ab ὀλέω ὀλέσκω cet. Sic facile ab οὐρέω οὐρέσκω deduci poſſet: quemadmodum vix video, uti alioquin locus, qui omnes, etiam *Galeum*, exercuit, expediendus ſit C. XXIX. ubi occurrit θορίσκετο, quod a θορέω pari modo derivo, quo ab εὑρέω, εὑρίσκω, a ῥύω, ῥύσκομαι. Sed illud *Ioniſmo* accenſeatur, quamquam & *Aeolibus* & poëtis ab aliis peculiare adjudicatur.

Ἔμπαιος pro φανερὸς *Ionibus* prae aliis proprium, Τιτῆνας & αὖτις itidem habeantur, per me licet.

Γονέων ,, qui *Ionicae* dialecti facit, fic rurfus *Munckerus*, de- ,, clinare nefcit, cum vel praetextati norint, tertiam contracto- ,, rum in genitivo plurali non pati contractionem. At γονέας ,, pro γονεῖς C. XLI. Falfum: nec vola, nec veftigium compa- ,, ret." Verum eft eo capite non extare. Legitur tamen C. XXXIX. & fic C. II. τοὺς ἀριστέας. C. XL. παρ' ἄνδρας ἁλιέας. quemadmodum eodem C. ἁλιεῖ, uti & C. XXX. & XXXII. τοὺς γονεῖς. C. XLI. τοὺς ὄφεις cet. Sed *Berkelium* fugiffe videtur, hanc contractionem *foloecam* effe *Luciano*, ad quem *Graevius*, & alii alibi, luculenter oftendit, Veteres *Atticos*, quique eos fuerunt fecuti, numquam γονεῖς cet. fed femper γονέας, νομέας, βασιλέας, φονέας cet. dixiffe.

Κουρὰν, ,, quod *Ionice* pro κορὰν effe dictum vult, utique C. ,, XLI. reperitur, ἐξαλλάξασα τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κουρὰν τῆς κεφα- ,, λῆς εἰς ἄνδρα, *mutato habitu, & tonfo capillo, ut vir videre-* ,, *tur*. Sed κουρὰν qui *Ionicum* vult effe, pro κορὰν, ille profe- ,, cto cor non habet, & explodi aeque dignus, ac ille, quem ,, *Var. Lect.* L. XII. p. 17. exagitat *Muretus*, quod *Arifto-* ,, *phanis* iftum verficulum, Πώγωνα τίλλειν κουρέων ὑπ' ὠλέναις, ,, verterit: *barbam velle a puerorum ulnis.*" Ita *Munckerus.*

Ἱρὸν C. XL. *Ionicum* eft. Sed in *Xylandri*, quem unicum habemus ducem, editione, legitur ἶρον, unde, fi quid mutandum, *Munckero* ἱερὸν mutare licuit eodem jure, ac *Berkelio* ἱρόν. Sed, uti in notis fenfi, fic fentio etiamnum, lectum fuiffe ἱρὸν, quod in nota non recte expreffum eft, vel junctim ἱρανήγαγον, ut alibi ἐντομαθύοντες: nam ἱερὸν ἤγαγον offendit quodammodo, & verofimilius eft, auctorem dediffe numerum pluralem, uti enim repetitionibus gaudet, fic eodem capite: ἱερὰ προσηνεγκαν .... καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν. Ἄγειν probavi in notis, ἀνάγειν hoc fenfu etiam probatur: *Act. Apoftol.* C. VII. c. 41. ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ.

Πόρτιας quod Cl. *Koenius Ionicum* faciat, miror; eft enim Commune. Πόρτις contra, fi hic dialectus quaerenda, *Ionicum*,

cum, ipso *Gregorio* teste: Ἡ κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν τῶν Ἰώνων ἐστίν .. ὄφιες ὄφις Ἰωνικὸν, ubi Vir Cl. ad hunc *Ionismum* probandum, ipse τὰς πόλις cet. ex *Herodoto* adfert. Idem *Gregorius*: Φαμὲν οὖν ὡς Ἰώνων ἐστι τὸ γράφειν καὶ λέγειν ὄφιος, πρέστεος, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ μὲν γὰρ λέγειν ὄφιος, πόλιος κοινὸν, τὸ δὲ ὄφεως, καὶ πόλεως Ἀττικόν. Saepius hoc urguet. §. XXI. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὄφιος λέγοντες καὶ πόλεος. Paullo post: Ἔστι δὲ, ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται, καὶ τούτῳ μάλιστα ... πόλιος. *J. Diaconus* ad *Hesiod.* Scut. 285. Πόλις γὰρ πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος Ἰωνικῶς, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, πόληος. Est itaque Commune πόρτιας, *Ionicum* πόρτεας. Novi eumdem *Gregorium* & alios observasse *Ionibus* incontracta, quam contracta magis placere. Sed idem de *Atticis* vidimus paullo ante, & *Herodoteum* τὰς πόλις, πίστις cet. ostendit, contractionem *Ionibus* quoque fuisse adhibitam.

INDEX

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

Qui vel illustrantur, & tentantur, vel corriguntur.

A.

AELIANUS. p. 154. 204. 251.
AESCHINES *Orat.* 74.
AMMIANUS MARCELL. 231.
AMMONIUS. 294.
ANTHOLOGIA GR. 81. 220. 228. 229. 231. 267. 276. 279. ter.
ANTIGONUS CARYSTIUS. 193.
APOLLODORUS. 10. 11. 14. bis. 88. 115. 116. 117. 118. 135. 148. 156. 162. 164. 176. 205. 211. 223. 226. 234. 237. 246. 249. 250. 254. 256. 257. 272. 273. 275. 280. 281.
APOSTOLIUS. 124. 234. 266. 286.
APULEJUS. 194. 235.
ARISTOTELES. 63. 100. 227. 286.
ARNOBIUS. 282.
ARRIANUS. 40. 206.
ATHENAEUS. 3. 111.
AUCTOR *Orig. G. R.* 153.
AUSONIUS. 267.

C.

CATULLUS. 268.
CLEMENS ALEX. 222.
CONON. 56.

D.

DIDYMUS ψευδώνυμος. 173.
DIODORUS SICULUS. 255. 260. 266.
DIOGENES LAËRT. 232.
DIONYSIUS HALIC. 202. 203.

E.

ENNIUS. 259. 282.
ETYMOLOGUS. 192. 194. 199. 267.

V EU-

EUDAEMON PELUS. *apud* EUSTATH. 292.
EUMENIUS RHETOR. 267.
EURIPIDES. 226. 286.
EUSTATHIUS. 241. 246. 247. 256. 257. 292. 293. 300.

F.

FESTUS. 4. 48. 49. 61. 76. 152. 196. 231. 235.
FULGENTIUS. 232. 268.

G.

GEMINUS. 209.
GLOSS. VETT. 63. 75. 79. 80. 122. 124. 149. 163. 165. 169. 186. 193. 205. 222. 223. 227. 242. 267. 278. 279. 280. 288. 293.
—— *Rutgersii.* 132.
GREGORIUS CORINTH. 292. 293. 302.
—— NAZIANZENUS. 282.

H.

HERACLIDES PONTICUS. 4.
HERODIANUS *Gramm.* 293.
HERODOTUS. 57.
HESIODUS. 283.
HESYCHIUS. 6. 39. 40. 41. 42. 43. 63. 68. 69. 78. 79. 101. 131. 132. 147. 149. 192. 208. 209. 226. 259. 271.
HIERONYMUS. 42. 248.
HIPPONACTIS *Fragm.* 157.
HOMERUS. 9. 119. 206. 258.
HORATIUS. 186. 221. 284.
HYGINUS. 29. 31. 54. 55. 61. 86. 107. 116. 117. 134. 140. 165. 221. 226. 227. 232. 233. 234. 252. 258. 280. 283.

J.

JOANNES *Euang.* 284.
ISIDORUS. 207. 267.
JUDITHA. 43.
JULIUS FIRMICUS. 193.
JUSTINUS. 55.
JUVENALIS. 251. 252.

L.

LACTANTIUS, s. LUTATIUS. 4. 78. 111. 115. 134. 199. 210. 211. 213. 272.
LESBONAX. 299.
LIVIUS ANDRON. 61.
—— *Histor.* 241.
LUCAS *Euang.* 42. 96. 284. 285.
LUCIANUS. 282.
LUCILIUS. 182.

M.

MARTIALIS. 231.
MATTHAEUS *Euang.* 285.
MENANDER. 4.
MOERIS ATTIC. 294.

MU-

Musaeus. 279.

N.

Nicander. 161.
Nonius Marcellus. 152. 230. 279. 282.

O.

Ovidius. 65. 66. 106. 107. 187. 202. 203. 213. 217. 238. 260. 265. 268. 273. 274. 284. 299.

P.

Palaephatus. 159. 227. 274. 283. 286. 299.
Panyasis *apud* Apollod. 222.
Paulus *Apost.* 42.
Pausanias. 117. 208. 214. 215. 249.
Petronius. 235. 278. 284.
Phaedrus. 4. 44. 230.
Pherecydes. 210. 252. 256.
Phile. 54. 55.
Phrynichus. 293.
Pindarus. 8. 227. 228. 252. 257. 261.
Plautus. 235. 252. 263. 267.
Plinius. 135. 227.
Pollux. 138.
Priapeïa. 275.
Propertius. 55. 227.
Prudentius. 235.

S.

Scholiastes Apollonii Rh. 174. 210. 215. 257.
——— Aristophanis. 256. 257.
——— Callimachi. 59. 231. 242.
——— Euripidis. 161. 226. 245. 264.
——— Germanici. 126.
——— Homeri. 68. 78. 79. 138. 207. 231.
——— Nicandri. 166.
——— Oppiani. 299.
——— Pindari. 63. 116. 138. 214. 215. 216. 226. 239. 255. 257. 258.
——— Sophoclis. 9.
——— Theocriti. 173. 195. 246.
——— Thucydidis. 295.
Seneca *Phil.* 158.
——— *Tragic.* 192.
Servius. 78. 152. 175. 226. 234. 235. 247. 273.
Solinus. 227.
Sophocles. 9. 240.
Sosipater. 45.
Stephanus Byz. 4.
Strabo. 4. 24. 155.
Suidas. 4. 286.

T.

Theocritus. 201. 228. 230.

THEODORUS *apud* PLUT. 299.
THOMAS MAGISTER. 294.
THUCYDIDES. 289.
TIBULLUS. 275. 283. 289.
TZETZES. 210. 232. 233. 252. 255.

U.

ULPIANUS. 253.

V.

VALERIUS MAXIMUS. 231.
VIRGILIUS. 132. 187. 191. 267. 284.

X.

XENOPHON. 155.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

Quae in

ADNOTATIONIBUS EXPLICANTUR.

A.

A in ι transit. p. 65.
Abigere partum quid. 231.
Abjicere & abigere partum. 231.
Aborigines. 202.
Abortivum ovum. 231.
Abortus quid. 230.
Acastus. 257.
Accentus in vocibus saepe variantur. 119.
Achaja duplex. 153. 154.
Actores plures. 256.
Adjectiva in αῖος plurimum comm. generis. 226. 229.
Adjectiva in ιος exeuntia non semper communia. 47.
Adorare & adulari. 241.
Aegina, ante *Oenone* dicta. 253.
Ἀεὶ πάρθενος, *virgo perpetua*. 267.
Aeolenses ex variis gentibus conflati. 170.
Aeoles reponunt φ pro θ. 297. Optativi aor. I. personam primam per εια efferunt. 297.
Aeolica dialectus antiqua eadem ac *Dorica*. 171.
Aethiopes κυάνεοι. 134.
Ἀγάλλειν quid. 269.
Ἄγαμος & ἀταύρωτος. 267.
Ἀγαμήδη & Περιμήδη eadem. 298.
Agathyrsi Apollinem Hyperboreum colebant. 129.
Ἄγγος, *urna*, *hydria*. 67. 68.
Ἄγειν σφάγιον, ἑορτὴν cet. 270.
Ἀγήρων. 183.
Agnus generis comm. 196.
Agrii plures. 136.
Ἀγροτέρα Ἄρτεμις. 26.
Ἀδιάφθορος. 275.
Ἄζυγες βόες. 153.
Ἆθλος, ἆθλον. 86.
Ἀθρῦν Adverb. 162.
Αἰάκεια τὰ, Festum. 253.
Αἴγειρος quid. 145.
Αἰγιάλεια. 246. ejus adulterium. 247.
Αἰγίθαλλος. 135.
Αἰγυπιός. 35.
Αἰγωλιός. 127.
Αἴθυια. 45. 100.

Αἴλουρος. 186. *felis*, κάτῖος vel κάτῖα. 193.
Αἲξ *Jovis* nutrix. 122.
Αἲξ νύμφη. 242.
Αἲξ ὁ, *capra*. 300.
Αἴρασθαι τίμον. 118.
Αἱρεῖσθαι ϛρατηγόν. 37.
Αἴτιος, ἐναίτιος. 48.
Ἀκακαλλίς. 194.
Ἀκανθὶς, Ἀκανθυλλίς. 52. 53.
Alcynoë, *Cleopatra*. 16.
Ἀλιαίετος. 78.
Alites. 48.
Ἀλκαθόη. 65. 66.
Ἀλκαῖος & Ἀλκεύς. 13.
Ἀλκυών. 79.
Ἀλλάτῖειν τινα ἀπ' ἀνθρώπε. 200.
Ἀλλοιώσεις *Antigoni*. 3.
Amalthea capra. 242.
Ἁμαρτάδες, *meretrices*. 284.
Ἁμαρτάνειν, *scortari*. 284.
Ἁμαρτωλὸς, *meretrix*. 284.
Amasio asinus. 235.
Amasius quis. 235. pro *Catamito*. ibid.
Ambracia unde dicta. 24.
Ἀναβλέπειν εἰς τὸν ἐρανὸν, desperatorum est. 34.
Ἀνάγειν θυσίαν. 302.
Ἀναλύειν, *redire*, *resolvere*. 146.
Ἀναπάλλειν. 68.
Ἀναπλήσας. 87.
Ἀνάπῖεσθαι ἐκ τῦ σκέλους. 88.
Ἀνασχεῖν, ἐκτεῖναι τὰς χεῖρας desperantis est. 34.
Ἀναφὴ quid. 273.
Anaxarete. 260.
Ἀνδραιμων ὁ Ὀξύλε. 214.
Ἀνειπεῖν de responso oraculi. 10. 11.
Ἀνελεῖν pro μαντεύειν 10. Perperam *Jonicum* pronuntiat *Gregorius*. 292.
Angina omnium pecorum morbus. 152.
Ἀνὴρ οἰκετὴς, ἀνὴρ βασιλεὺς, ἀνὴρ φονεὺς cet. 238.
Ἀνὴρ παρθένιος. 81.
Ἄνδρες βόκολοι. 238. ἁλιεῖς, μάντιες cet. 238.
Ἀνθίας, piscis. 55.
Ἄνθος. 52.
Animalium exuviae in lucis, templis vel atriis suspendebantur. 15.
——— in nominibus hallucinantur Interpretes. 100.
——— cerebrum non comedebant Veteres. 121.
Antigonus. 3.
Ἄντικρυς & ἀντικρύ. 295.
Antoninus & *Antonius* conf. 2.
Ἄντρον μελισσῶν. 122.
Aoristi primi Optativi persona prima in εια exit *Aeolice*. 297.
Ἀπάγειν pro ἀπάγειν εἰς ὕβριν. 95.
Ἀπό τινος γένος ἔχειν. 59.
Ἀπό τινος γένος εἶναι. 144.
Ἀπὸ passivo juncta. 83.
Ἀποβαίνειν, *esse*, *evadere*. 66.
Ἀποδέχεσθαι & προσδέχεσθαι eodem sensu. 283.
Ἀποθνήσκειν. 16.
Ἀποινᾶν, χρήματα πράτῖεσθαι, *multam exigere*. 259.
Ἀπολέγεσθαι, *recusare*. 104.
Ἀπόλλω & Ἀπόλλωνα. 196.
Apollo ubi natus. 236.
Apollo Hyperboreus ab *Agathyrsis* cultus. 129.
Apollini asinos immolabant *Hy-*

Hyperborei. 128. Caprae, boves & oves immolabantur. 129. Ab *Argivis* lupi. ibid.
Ἀποστολαὶ munera pauperibus miſſa. 41.
Aquilus color. 133.
Arceophon. 260.
Ἀργανθώνη. 174.
Ἀργεία. 246.
Argi plures. 150.
Argonautae Minyae. 172. 173.
Ἄρθρον, ἄρθρα. 278.
Ἄρκτος ἡ, *urſus*. 49. 138.
Ἀροτὸς, *ſementis*. 91.
Ἅρπη. 131.
Ἄῤῥενες παῖδες. 114.
Arſinoe. 260.
Ἄρτεμις Ἡγεμόνη. 26. Ἀγροτέρα. ibid.
Articulum & articula. 278.
Ἀρχή. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν, *omnino non*. 179.
Aſini *Apollini* ab *Hyperboreis* immolati. 128.
—— *Baccho* ſacri. 129.
Aſinus amaſio quis. 235.
Ἀσκάλαβος. 162. 163. 164.
Ascanius fluvius. 175.
Aſterie, *Ortygia* & *Delos*. 236.
Ἀστέριος & Ἀστερίων. 13.
Ἀστὸς & αὐτὸς conf. 168.
Ἄστυ de inſula. 237.
Ἀσταύρωτος & ἄγαμος. 267.
Attica dialectus & *Jonica* eadem olim. 211.
Attici ab aliis linguae formis non alieni. 290.
—— nonnumquam φ pro θ reponunt. 297.
Attici veteres non contrahebant. 302.
—— η pro α an nonnumquam reponant. 300.
—— tertiam pluralem plusquam perfecti per εσαν efferunt. 184.
Αὖτις *Jonicum*. 297.
Αὐτὸς pro ἑαυτῷ. 59. & ἀστὸς conf. 168.
Αὐτοὶ, *cives*. 219.
Αὐτόχθονες. 202.
Avis *Leucotheae*. 106.
Ἄφαια. 271.
Ἀφαιρεῖσθαι τινα τῆς ἀρχῆς. 243. 244.
Ἀφανίζειν. 21.
Ἀφροδιαστὴς, *venerosus*. 117.
Ἀχρεῖος. 72.
Ἄχρι & Ἄχρις. 293. 294.

B.

Baccho aſini ſacri. 129.
Bacchus, *Dionyſus*, non *Dionyſius*. 232.
Bagoas Ochum felibus projecit. 186.
Βασιλέας, non βασιλεῖς, *Atticum*. 302.
Βιβλὶς, Βυβλίς. 196.
Boeus. 3.
Boves *Apollini* immolatae. 129.
Βουλεύειν δόλον. 32.
Βριτόμαρτις. 266.
Βύας. 70. 71.
Βυβλὶς, Βιβλίς. 196.
Bubo κακάγγελος. 109.
Βύζα & βύσσα ignotum vocabulum. 70.

Βάμμακες. 121.
Βωμολόχοι. 121.

C.

Caenis. 114. 115.
Καθά, καθόσον, καθάπερ. 53.
Καθαίρω & καθαιρέω differunt. 96.
Καθορμίζεσθαι. 251.
Καὶ abundat. 72. pro ἐν. ib.
Κακάγγελος. 109.
Canes pecori custodiendo. 152.
Κάνθαρος. 149.
Caper, & Capra, *foetor alarum*. 187. Caper est hircus. ibid.
Κάπει, καπί. 84. 131.
Capra *Amalthea*. 242. 243.
Caprae *Apollini* immolatae. 129.
Carme. 266.
Καρπὸς τῦ ξύλυ. 233.
Κατὰ θεόν. 87. Κατὰ θεῖον, κὶ δαίμονα cet. 8.
Καταθύειν. 121.
Καταινεῖν γάμον. 7. λόγον. ibid.
Κατακλίνειν, *concubare*. 283.
Κατέρεθμα. 85.
Κάττα, κάττος, *catta*. 186. 193.
Cea & *Ceos*. 4.
Ceae Camenae, naeniae. 4.
Κεγχρίς. 61.
Κελέοντες. 67.
Celeus. 160.
Ceos & *Cea*. 4.
Cephalus Deionis F. 272.
——— *Mercurii F.* 273.
Κεράμεικ παρὰ Θετταλοῖς. 148.
Cerebrum animalium non edebant Veteres. 121.
Κερκίς. 168. Πυκάδος. 169.
Cervus, *homo timidus*. 285.
Κευθμὼν τῆ Κοίτης, *antrum Dictaeum*. 242.
Κέως & Κῶς differunt. 4.
Κηδεύειν verbum funebre. 265.
Chlamys differt a *Laena*. 157. Promiscue adhibentur. ib.
Cinyras an *Theias Smyrnae* pater. 222. 223.
Κίος urbs & fluvius. 175.
Κίσσα. 64.
Cleopatra, *Alcyone*. 16.
Κλέπτης θεός. 106.
Κλίνη, *lectica*. 10.
Clytemestra, *Clytemnestra*. 118.
Κνίζειν, κνυζᾶν. 41.
Κνιπολόγος. 101.
Coeruleus pro *nigro*. 132. *umbroso*. 133.
Coï olim *Meropes*. 102.
Κοίτη, *lustrum*. 59.
Κολοιός. 124.
Κολυμβάς. 62.
Κομεῖν. 9.
Cometes Stheneli filius. 247.
Κωκύειν V. funebre. 8. 9.
Concepta active. 231.
Conceptum alvo. Concepta ova. 231.
Concubinus. 235.
Concubitus Fluviis adscriptus. 254.
Connubium, *concubitus*. 8.
Convenire in unum. 37.
Corinna. 3.
Coronabantur devoti homines. 58.
Coronides duae. 134.
Κόρος παῖς, κόρη παῖς. 114.
Κορυδός. 52.

Κοσμεῖν.

Κοσμεῖν. 9.
Κῦρος an ab *Antonino*. 301.
Cretheis aliis *Hippolyte*. 257.
Κρημνάω & κρήμνημι. 97.
Κρίσα, Κρίσσα. 54. 56.
Κρισαῖος, Κρισσαῖος. 54.
Κρωσσίς. 175.
Κτίζειν πόλιν ἀπό τινος. 59. 60.
Κυάνεος. 132.
Κυκεάν. 162.
Κύκλος & κύκλον. 279.
Cullcum hoc. 279.
Culpa de violato pudore. 284.
Κυνάγχη etiam de hominibus. 152.
Curare funus. 8.
Κύσις quid. 278. feqq.
Κυχρεὺς & *Cychreus* fcrib. 252.
Κῶς & Κέως differunt. 4.
Κῶς ἡ Μεροπὶς νῆσος. 102.

D.

Δάκτυλος & δάκτυλον. 279.
Dativo pro Genitivo uti antiquae declinationis eft. 227.
Daunia. 202.
Daunius. 202. 203.
Daunus & *Japyx* an idem. 203.
Δὲ pro δὴν. 187.
Delos, *Afterie* & *Ortygia*. 236.
Dercyllus, fcriptor. 16.
Deus de *Dea*. 190. 191.
Deus Furatrinus. 106.
Dii a *Titanibus* in *Aegyptum* fugati. 185. beftiarum formas adfumunt. 186.
Δηϊπύλη. 246.
Δηΐων & Δηϊονεύς. 272.
Δημήτηρ & γῆ eadem. 104.
Διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, εἰς τοῦτο, περὶ τοῦτο, *de ifta re te infimulo*. 258.
Dialectus *Dorica* duplex. 290.
——— *Attica* olim & *Ionica* eadem. 211.
——— *Ionica* & *Attica* olim eadem. 300.
——— *Sicula* quae. 291.
Diana ubi nata. 236.
——— *Agamemnoni* irata ob cervam ab eo occifam. 180.
——— *Dictynna* & *Fafcelitis*. 184. Ταυροπόλος & Ταυρόπολις. 185.
——— *Laphria*. 269.
Δίκτυννα unde. 270. 271.
Dictynna Diana. 180.
Didymarchus. 3.
Didymus ψευδώνυμος. 173.
Διεργάζεσθαι, φονεύειν. 139.
Digitus & digitum. 279.
Dionyfus, non *Dionyfius*, *Bacchus*. 232.
Δίφρος ἁρμάτιος. 73.
Δοκεῖν, *putare*. 33. 34.
Δόλον βουλεύειν. 32.
Dorica dialectus duplex. 290. eadem quae vetus *Aeolica*. 171.
Draco, *homo infidiator*. 285.
Dracon viri nomen. 16.
Dryades. 207.
Dryantes plures. 98.
Δρυόπη. 212.
Dryopes plures. 22. 210.
Δρύοψ fcrib. 211.

E.

'Εγκέφαλος Veteribus quoque in usu. 120. ab ejus esu abstinebant. ibid.
Εδνα quid. 261. & φερναὶ differ. ib. 262.
Εἵνεκ' ἐν χάριν. 194.
Ejicere, abortum facere. 231.
Εἶναι γένος ἀπό τινος. 144.
Εἰπεῖν de oraculi responso. 11.
Εἰς τέλος, perpetuo. 42.
Εἰσελθεῖν pro μιχθῆναι. 280.
Εἰσιέναι pro μίγνυσθαι. ibid.
'Εκ νυκτῶν, noctu. 93.
'Εκ τοῦ σκέλους ἀνάπτεσθαι. 88.
'Εκ τούτου, ex illo tempore. 220.
'Εκάτη. 193.
'Εκβάλλειν, ejicere partum. 231.
'Εκλανθάνεσθαι. 14.
'Εκδῦσαι & ἔχουσαι conf. 167.
'Εκστῆσαι τινα. 190.
'Εκπετάσαι, ἀναχεῖν τὰς χεῖρας desperantis est. 34.
'Ελαφος ἡ, cervus. 139. 300.
Ellipsis praepositionis. 22. 58.
"Ελλοι & Σέλλοι. 27.
'Εν πολλῇ σπουδῇ τρέφειν. 92.
'Εν τούτῳ, hoc tempore. 220.
'Εναίσιος, αἴσιος. 48.
'Ενδηΐς Chironis filia. 252.
'Ενδοτέρω. 205.
"Εντομα θύειν, ποιεῖν. 29.
'Εντός. 205.
'Εξ οὗ, ex quo tempore. 220.
'Εξαίσιος. 48. 184.
'Εξαίφνης & ἐξαπίνης. 293.
'Εξαμαρτάνειν, scortari. 284.
'Εξαπίνης & ἐξαίφνης. 293.
Exsequi poenas, ulcisci. 234.
'Εξυφαίνειν. 166.
'Επάϊσος vox Ionica. 230.
'Επεῖναι pro ἐπιέναι. 144.
Ephydriades & Hydriades. 207.
'Επὶ pro ἀπό. 23.
'Επὶ cum Genit. & Dativo, eadem significatione. 154. 155. 'Επὶ τούτοις, hac conditione. 156.
'Επὶ πρόσωπον & ἐπιπρόσωπον. 36.
'Επιβουλεύειν θάνατον. 32.
'Επίβουλος, insidiosus. 32.
Epicurei a Lyctiis projiciebantur μελίτταις & μυίαις. 78.
'Επιεικής. 110.
'Επιμηλίδες unde. 207. etiam 'Επιμηλιάδες. 208.
'Επιπλεῖν θαλάσσης. 205. mari potentem esse. 206.
Epitheta duo saepe uni substantivo junguntur. 228.
"Εποψ. 80.
'Εργάζεσθαι γῆν, terram colere. 104. θάλασσαν. ibid. μύδρον. 188.
'Ερεχθόνιος 'Ερμῆς. 166.
'Ερίουνιοι & χθόνιοι iidem. 166.
"Ερις. 72.
"Ερυφος. 187.
'Ερμῆς 'Εριούνιος, χθόνιος. 166.
'Ερμῆς χρυσόρραπις. 158.
'Ερωδιός. 52. 101. 102.
'Ερώμεναι, amiculae. 235.
'Ερώμενος 'Αφροδίτης, puer Veneri dilectus. 234.
'Εσθῆτα, βιάσεσθαι. 17.
Esse, edere. 29.
Esse, Non esse, vivere, mortuum esse. 17.

Esse, συνουσιάζειν. 275.
Ἐπαιροιόμεθα & Ἐπροιόμεθα conf. 2.
Ἐπροιόμεθα & ἐπαιροιόμεθα conf. 2.
Ἐπροῖα Corinnae. 3.
Eumeli plures. 120.
Eurystheus. 218.
Euryti plures. 256.
Eurytion & *Eurytus* idem. ibid.
Eurytiones diversi. ibid.
Εὐρυτίων ὁ Ἴρυ. 255.
Eurytus & *Eurytion* idem. 256.
Εὐρώπη vel Εὐρωπεία, *Nicandri* opus. 3. 213.
Ἔφασαν & ἔφασε an *Doricum*. 299.
Ἐφιστάναι, *sistere*. 251.
Ἐφορμᾶν. 14
Ἔχειν χάριν. 194. γένος τινος. 58. ἀπό τινος. 59.
Ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι. 199. ὑπ' ἀπειρίας. 276. ἐν συμφοραῖς, ἐν κακῷ. ibid. ἐπὶ νόσου. ibid.
Ἔχουσι & ἐκοῦσι conf. 167.
Exesse, *exedere*. 29.
Exilium poena olim homicidii. 255.
Exterraneus. 231.
Exuviae animalium in lucis, templis & atriis suspendebantur. 15.

H.

Η pro α in quibusdam an reponant *Attici*. 300.
Ἥεσοπος *Ionicum*. 296.
Ἦ μὴν jurisjurandi formula. 6.
Ἡγεμόνη Ἄρτεμις. 26.
Ἠλέκτρας πύλαι. 221.
Ἡλικία. 138.
Ἡρακλεία, opus *Panyasis*. 127.

F.

Facere nuptias, *concumbere*. 8.
Fascelitis Diana. 180.
Felibus *Ocbum* projecit *Bagoas*. 186.
Feminarum nomina plurima in ω exeunt. 145.
Festa aliorum celebrabant missi ab aliis gentibus. 5.
Fluviis concubitus adscriptus. 254.
Fontes (in) mutatae Virgines. 254.
Funus curare. 8.
Furatrinus Deus. 106.

G.

Γαλανθιὰς an Γαλανθίς. 188.
Γαλεώτης, *stellio*. 192. 193.
Γαλῆ, *mustela*. ibid.
Γάμους, γαμήλια θύειν. 7.
Γένεια, *malae*. 148.
Γένος ἀπό τινος εἶναι. 144. Γένος τινος & ἀπό τινος ἔχειν. 58. 59.
Γεράνα. 111.
Γῆ & Δημήτηρ eadem. 104.
Γῆν ἐργάζεσθαι, *terram colere*. ib.
Γηρὼν, Γηρυόνης, Γηρυονεύς. 13. 27.
Gladium hoc. 279.
Glaucus & *Glaucon*. 256.
Γλήχων. 162.
Γονέας, non γονεῖς, *Atticum*. 302.
Graculus unde dictus. 124. diversus a *monedula*. 125.
Graeca in ης primae simplicium,

cium, saepe primae & tertiae inflexionis apud Latinos. 107.
Grammatici Graeci caute legendi. 291.
Gratiam parem meminisse. 193 Gratias gratas alicui meminisse. ibid.
Gregorius de Dial. parum sibi constat. 292.
Γυμνὸς, *inermis*. 96.
Γυνὴ θῆσσα. 168. *πένης*. 239.

H.

Hamadryades, de quibusvis *Nymphis*. 208.
Hebe & *Hora* eadem. 282.
Helenae parentes incerti. 178.
Hellenismi exempla. 9.
Herculis Nom. antiquus. 227.
Hippolyte aliis *Chretheis*. 257.
Hircus, *foetor alarum*. 187.
Homicidii poena olim fuit exilium. 255.
Hora eadem ac *Hebe*. 282.
Humerum hoc. 279.
Hydriades & *Ephydriades*. 207.
Hyginus non aevi *Augustei* scriptor. 117.
Hyperboreus Apollo ab *Agathyrsis* cultus. 129.
Hyperborei ubi degerint, incertum. ibid. *Apollini* asinos immolabant. ibid.
Hypermestra, *Hypermnestra*. 118.

I.

Japyx & *Daunus* an idem. 203.
Jasus, *Jasius* & *Jasion*. 256.
Icarus, *Icarius* & *Icarion*. ibid.
Ἱδρύσασθαι ἱερά τινι & τινος. 37.
Ἱερὸς σῦς quid. 15.
Ignis de *lumine*. 230.
Jovi Genit. antiquus. 227.
Ἱλάσασθαι Poëticum. 296.
Ἰλιεῖς *Ilienses*, sed feminae *Iliades*. 86.
In hoc i. e. *hanc in rem*. 221.
In unum convenire. 37.
Ἵναπερ i. e. ὅθιπερ. 29.
Inprolis & Inprolus. 268.
Ἰνὼ Λευκοθέη. 107.
Ionibus contracta & incontracta adhibentur. 302.
Ionica dialectus & *Attica* eadem olim. 211.
Ionicae dialecti vestigia. 296.
Iphigenia immolata sit nec ne. 181. Quodnam animal pro ea suppositum. ibid.
Iphis. 260.
Ἱπποκλέας & Ἱπποκλῆς idem. 226.
Ἵππος ἡ, *equus*. 48. 139. an ex dialecto. 299.
Ἵππος ὁ, *equa*. 299.
Ἱρὸν *Ionicum* & Poëticum. 269. an ab *Antonino*. 302.
Ἰωνίκες unde. 138.
Ἴτυς, Ἴτυλος. 76. 81.
Ἴυγξ. 62. 63.

Ju-

Juventa, juventas & juventus. 283.
Juventas dea. 282.
Ἰφιγένεια & Ἰφιάνασσα, cujus filia. 178. 179.
Ἰφικλῆς. 226.

L.

Laphria Diana. 269.
Λάρναξ. 10.
Λάρος. 45.
Leo, *vir fortis*. 285.
Λευκὴ insula. 183.
Leucotheae avis. 106.
Leucotheë & *Leucothoë* diversa. 107
Λέχος, *lectica*. 10.
Λέων ὁ, *leaena*. 300.
Λίθαργος. 152.
Λύκος ὁ, *lupa*. 300.
Λύκοι ἐπιφοιτῶντες, *lupi feminae*. 196.
Lupi ab *Argivis Apollini* immolati. 129.
Λυτήρια. 259.
Λύτρα. ibid.
Lycaon. 202.
Lycia Τρεμιλὶς dicta. 241. *Lycia* unde dicta. ibid.
Lyra quis primus usus fuerit. 143.

M.

Magistri Graeci caute legendi. 291.
Μαγνησία. 150.
Μανιάκιον. 154.
Μακάριος, *opulentus*. 225.
Μακάρων νῆσοι. 222.
Μαλιεῖς & Μηλιεῖς. 142.
Μάραγδος, σμάραγδος. 69.
Μαράσσω, σμαράσσω. ibid.
Μάρις, σμάρις. ibid.
Mediocritas, *vilitas*. 110.
Μέλλειν & μέλλειν conf. 144.
Meliae & *Meliades*. 208.
Melissa Jovis nutrix. 122.
Μελισσέως παῖς *Jupiter*. 122.
Μελίτη fons. 238.
Μελίτταις καὶ μυίαις projici. 78.
Μέλλειν & μέλειν conf. 144.
Meminisse honorum parem gratiam. 194. gratas gratias alicui. ibid.
Μενοικεὺς & *Menoeceus* scrib. 252.
Μεταβαλεῖν absolute pro μεταβαλεῖναι. 141. 250.
Μεταμορφώσεις *Didymarchi*. 3.
Metanira. 160.
Μέτριος. 110.
Μέχρι & μέχρις. 293. 294.
Μηλιεῖς & Μαλιεῖς. 142.
Μῆλον ῥίπτειν. 5.
Μηλοβολεῖν, μήλοις βάλλειν, ibid.
Μικρὸς, σμικρός. 69.
Μίλαξ, σμίλαξ. ibid.
Μίλος, σμίλος. ibid.
Minerva artis textoriae inventrix. 166.
Minyae Argonautae. 172. 173.
Minyades Minyae neptes vel proneptes. 66.
Μίσω, Πύθω, Ἀπόλλω, Ποσειδῶ, cet. 196.
Μίσυη. 160.
Mnemosyne etiam *Moneta*. 61.

Μνημονεύειν χάριν. 194.
Μινηστῆρες. 199.
Monedula & Graculus diverſ. 125.
Moneta, *Juno* & *Mnemoſyne*. 61.
Μόχος, αἰδοῖον. 267.
Μȣ̃σαι. 60.
Μυγαλή. 187.
Μυίαις κὶ μελίτταις projici. 78.
Mulier meretrix. 238. mulier ancilla. 239
Munychi plures. 98.
Μύῤῥα & Σμύρνα eadem. 225. 299.

N.

Naiades unde. 207.
Νεῖκος αἵρεσθαί τινι. 62.
Nepoti Genit. antiquus. 227.
Nereïdum nomina. 283.
Nervia & nerviae. 279.
Νῆσοι μακάρων. 222.
Nicander. 3.
Nicocreon. 260.
Noctiluca, *Hecate*. 193. *Trivia*. ibid.
Νομέας, non νομεῖς, *Atticum*. 302.
Nomina plurima feminarum in ω deſinunt. 145.
——— eadem diverſe expreſſa. 298.
Nominativus ante infinitivum. 25.
——— ——— abſolute poſitus. 80. 83.
Νόσος, *amor*. 225.
Νυκτικόραξ. 108. 109.
Nudus, *inermis*. 96.

O.

Ochus felibus a *Bagoa* projectus. 186.
Oculi caeſii vitioſis proximi. 105.
Oeneus regno exutus. 249.
Οἰνόη & Γεραίνη conf. 111.
Oenone vicus. 248.
——— poſt *Aegina* dicta. 253.
Ὄγκος. 92.
Οἰκεῖα τὰ, *domus*, *patria*. 30. 31. 38. 39.
Οἰκεῖν & οἰκίζειν non ſemper differunt. 204. Οἰκεῖσθαι ſitum eſſe. 205.
Ὀκιὸς & ἀστερίας idem. 50.
Ὁμηλικία & ὁμήλικες unde. 138.
Ὁμιλεῖν, μιχθῆναι. 43
Ὁμιλικία. 138.
Ὁμολογεῖν χάριν. 194.
Ὁμȣ̃, συν. 127.
Ὀρνιθογονία *Boei*. 3.
Ortygia, *Aſterie* & *Delos*. 236.
Ὀρχεῖσθαι in ſacris. 5.
Ὀρχίλος avis. 100.
Ὀρχομενός. 169. plures. 64.
Optativi aoriſti 1. perſona prima τύψεια, *Aeolicum*. Secunda & tertia communis. 297.
Oſcines aves. 48.
Oſſifraga. 46.
Ὅπ & ὅ, π male conf. 88.
Ὅτῳ pro ᾧτινι. Ὅτισι pro οἷστισι. 74. 75.
Οὔρεσκεν num *Ionicum*. 301.
Ovidius eamdem fabulam alibi

libi aliter narrat. 160.
Ovidius Ioniciſſantes poëtas ſequitur. 299.
Ovum abortivum. 231. Ova concepta. ibid.
Ὄφεος *Ionicum*. Ὄφεως *Att.* Ὄφιος comm. 302.

P.

Παῖδες ἄῤῥενες. 114.
Παιδικά τι. 235.
Παίγνιόν τινα ποιεῖσθαι, ἔχειν. 213.
Παίκτης. 137.
Παῖς κόρος, παῖς κόρη. 114.
Παῖσαι, παῖξαι. 137.
Πᾶν ὅσον pro σύμπαντα. 208.
Πανδάρεος, Πανδάρεως, Πανδάρης. 13. 70.
Panyaſis ſcriptor. 222.
Παρὰ interdum idem, quod ὑπό. 159.
Παρὰ μέρος, *per vices*. 196.
Παραδέχεσθαι, *conditionem accipere*. 283.
Παρεῖναι pro παρελένα. 56.
Παρελθεῖν, *ingredi*. 96. 123.
Παρέχω, *praeſto*, *tribuo*. 283.
Παρθάων, Πορθάων, Πορθεὺς idem. 12.
Παρθένιος ἀνήρ. 81. 83.
Παροῦσα, *ingreſſa*. 217.
Parvitas. 110.
Participium ἐλλειπτικῶς. 28. pro infinitivo. 26.
Patrona *Minerva*. 268.
Πατροπάτωρ. 248.
Peccare, *ſcortari*. 284.
Perfidia plus quam *Punica*. 262.
Πειραθῆναι & πειρασθῆναι. 263.
Πέλεκυς. 79.
Pelles inter praemia victoribus proponebantur. 14.
Πελλός. 53.
Πέμπειν pro ἐπιπέμπειν. 72.
Πενέσαι. 293.
Πένθος φέρειν. 18.
Perennis & perennus. 268.
Περίβλεπτος τὴν ὄψιν. 150.
Περιμήδη & Ἀγαμήδη eadem. 298.
Περσεφόνη & Φερσεφόνη. 298.
Πηνειὸς & Σπερχειὸς conf. 22.
Phaëtontides & *Phaëtontiades*. 283.
Phalaecus tyrannus. 25.
Phoenices mercatura celebratiſſimi. 263. κάπηλοι dicti. 262. male audiebant ob lucri ſtudium. ibid.
Πίηρ & Πιερός. 62.
Πίτυς. 101.
Piſces (in) Virgines mutatae. 254.
Πλεῖστα ποιήσασθαι quid. 176.
Plusquam perfecti pluralis tertia in εσαν *Atticum*. 184.
Poena homicidii olim exilium. 255.
Poenas exſequi, *ulciſci*. 234.
Poenus Punior quid. 263.
——— *plane eſt*, quid ſign. 262. 263.
Πόθος & φθόνος conf. 197.
Ποιεῖν ἱερά τινι & τινος. 37.
Ποιήσασθαι πλεῖστα quid. 176.
Πόλις de inſula. 237.
Πόλεος *Jonicum*. πόλεως *Att.* πόλιος Comm. 302.
Πολυδώρη. 211. 212.
Polyhypnus quid. 282.
Πορθεύς, Πορθάων, Παρθάων, idem. 12.
Πόρπαξ non *Jonicum*. 302.

Ποσειδῶ & Ποσειδῶνα. 196.
Πρεὼν, πρηὼν & πριών. 156.
Προάγειν & προσάγειν conf. 225.
Procridis pater quis. 273. 274.
Projicere, de pariente. 232.
Προμαχὼν & Προμαχεών. 43.
Προσδέχεσθαι & ἀποδέχεσθαι sensu eodem. 283.
Prosumnus quid. 282.
Πυγμαῖοι. 108.
Πύθω & Πύθωνα. 196.
Punica fides. 262.
Πῦρ de *lumine*. 230.
Πύργος, *turris*, *arx*, *urbs*. 99.

R.

Ῥαπίζω, *expalmo*, *alapo*. 158.
Relativum a praecedenti verbo pendet. 33. nonnumquam in casu ponitur, quo praecedens debuerat. ibid.
Res cibi, voluptatum cet. 84.

S.

Σαίνειν de quibusvis animalibus. 239. 240. quid proprie. ibidem. translate pro adulari. 241.
Salamis duplex. 260.
Scholiastae caute legendi. 291.
Scriptores non semper suam dialectum retinent. 295.
Σέλλοι & Ἕλλοι. 27.
Simplex pro composito. 168.
Simul, pro simul cum. 127.
Σίπυλος ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ Σίπυλον. 245.
Σκῆπτρον. 44. 45.
Σκιρτᾷν. 5.
Σμύρνα num *Aeolicum*. 298. & Ζμύρνα. ibid.
——— eadem ac Μύῤῥα. 225. 299.
Soloecismi usitati. 286.
Σορός. 223.
Σπάργανα quid. 124.
Species temporis Accusativo effertur. 32.
Σπερχειὸς & Πηνειὸς conf. 22.
Stella cometes. 239.
Stellio quid. 163.
Στῆσαι χορὸν περὶ βωμόν. 5.
Stimulum hoc. 279.
Strymon femina ignota. 136.
Στρωμνὴ, *lectus*, *torus*. 10.
Στύξ. 140.
Sublimis & sublimus. 268.
Subsistere hostes, feras. 184.
Substantivo uni saepe duo junguntur epitheta. 228.
Συγγενέσθαι i. e. μιχθῆναι. 275.
Συγκοιμίζειν. 9.
Συμπαίκτρια. 136.
Συμπαίκτωρ. 137.
Συνάντομαι & συναντάομαι. 239.
Συνελθεῖν, μιχθῆναι. 8. 280.
Συνήθης. 137.
Συνήλικες unde. 138.
Synesis. 251.
Σύννομος. 44. 102.
Συνοικίζειν τινὶ θυγατέρα. 7.
Σύνοικος. 183.
Συντίθεσθαι διά τινος. 8.
Συνφέρειν pro συνφέρεσθαι. 282.
Σύριγξ ποιμενική. 143.
Σῦρος πρὸς Φοίνικας. 262.
Sus, *homo indoctus*. 285.
Σῦς ἱερὸς quid. 15.

Σφα-

Σφαγὴ, *jugulum.* 169.
Σχοινεύς. 52.

T.

Tantali poena. 244.
Ταυρόπολις, Ταυροπόλος, *Diana.* 183.
Ταῦρος, αἰδοῖον. 267.
Ταὐτὸν, τοκατακεχὰς, τηνταχίστην, τολοιπόν. 36. 37.
Τε καὶ, καί. 20.
Telmessus mons *Lyciae.* 286.
Τέλος (εἰς) *perpetuo.* 42.
Terra olim in numero Deorum. 104.
Teumessus mons *Boeotiae.* 285.
Θάλασσαν ἐργάζεσθαι. 104.
Θάνατον ἐπιβουλεύειν. 32.
Theius an *Cinyras Smyrnae* pater. 222. 223.
Θεμιτὸν quid. 288.
Θεὸς ὁ καὶ ἡ. 190. 191. ὁ θεὸς *Dea.* ibid.
Θεὸς κλέπτης. 106.
Θερσίτης & Θέρσιππος conf. 249.
Θεσπιεῖς. 86.
Θολέσκεται unde analogice. 301.
Θύειν ἔντομα. 29.
Τίμον αἴρεσθαι. 118. Τίμος, & τιμὸς idem ac τιμή. 119.
Τιτῆνας *Ionicum.* 296.
Tonanti genit. antiquus. 227.
Τράγος, *Caper* & *hircus.* 186. *Foetor alarum.* ibid.
Τράχηλος, ος. 193.
Τρεμιλὶς *Lycia* dicta. 241.
Τυφὼν, Τυφὼς, Τυφωεύς. 13. 1. 84.

Υ.

Ὑβελιστὴς pro ὑβελιστικός. 102.
Ὕλας. 173. 174. 175. Ὕλαν κραυγάζειν, & Ὕλαν καλεῖν. proverb. 179.
Ὑλοφάγος. 146. 147.
Ὑπεροψία & ὑποψία conf. 264
Ὑπερφυές. 56.
Ὑπὸ *propter*, pro ἐπὶ positum. 156.
Ὑποδέχεσθαι *accipere conditionem.* 283.
Ὑπομβρύειν τινα quid. 184. idem ac τλᾶν. 88.
Ὑποστῆναι τινα. 185.
Ὑποψία & ὑπεροψία conf. 264.
Ὑελοῦς. 164.
Ut pro ubi. 29.

V.

Venerari, *coire.* 117.
Victimae coronabantur. 58.
Virgines in pestilentia ex oraculo mactatae. 167. Voluntariae mortem obire debebant. ibid.
—— in pisces mutatae. 254. in fontes. ib.
Volturinus color. 35.
Vulpes, *homo callidus.* 285.

Φ.

Φ pro Θ reponunt *Aeoles*, & *Attici.* 297.
Φέρειν πίθον. 18.
Φερναὶ & Ἕδνα differ. 261. 262.

Φερσεφόνη & Περσεφόνη. 298.
Φήνη, φῖνις. 45. 46.
Φικοδίς. 13.
Φθόνος & πόθος. conf. 197.
Φιλιάζειν. 43.
Φιμα pro φιμός. 279.
Φῖνις, φήνη. 45. 46.
Φορκίδες & Φορκυάδες. 283.
Φῦκος. 253.
Φῶς *accensum lumen*. 276.

X.

Χαράδρα *fossa*. 136.
Χαραδριός. 108.
Χαίρειν μνημονεύειν, εἰδέναι, ἔχειν, ὁμολογεῖν. 194.
Χειμὼν *tempestas*. 175.
Χελιδοῖς & χελιδών. 75.
Χθόνιοι et Ἐλένιοι iidem. 166.
Χλαῖνα *Laena*, differt a Chlamyde. 157. Promiscue adhibentur. 158.
Χοραγὸς ἄστρων. 5.
Χορεύειν in sacris. ibid.
Χορευτὴς *Bacchus*. ibid.
Χρᾶν de oraculi responso. 11.
Χρήματι λέοντος, συὸς cet. 84.
Χρύσεος *pulcher*. 248.
Χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς. 158.

Ξ.

Ξύλον, *arbor*. 147.
Ξύλου καρπός. 233.

Ψ.

Ψαμάθαι duae. 252. 253.

Ω.

Ὥρα *flos aetatis*. 282. Οἱ ἐν ὥρᾳ, *juvenes*. ibid.
Ὠρίων. 164.

CORRIGENDA.

In Contextu.

Pag. 28. v. 8. Ἀπόλλωνι l. Ἀπόλλωνι
126. 1. ϗ εισιν l. καί εἰσιν
128. 9. βό- l. βο-
144. 10. ἡ Δεῖνα l. ἡ δεῖνα
188. 12. τὴν dele τ
192. 1. ἐξηπάτησεν. l. ἐξηπάτησεν;
242. 4. καῖ' l. καθ'
262. 7. πίθει l. πείθει

In Notis.

Pag. 48. penuit. Non ſolum l. Non ſoli
72. 23. *magna* l. *magnae*
96. b. ult. Ἐκκαίεργη l. ἐκκαίεργη
116. b. 31. non minus, l. non magis,
126. penult. Verſio:
Quod & cet. l. Verſio: *Quod & cet.*
256. b. penult. Εὐρυτί τε l. Εὐρυτίων τε
ε
270. 30. ἱερανήγαγον l. ἱρανήγαγον
281. 27. cum *Minca* l. cum *Mince*

Alia, praeſertim in accentibus, qui hic illic, poſt ultimam correctionem, quod atramentum non ſatis biberunt, exciderunt, admiſſa aequus Lector facile emendabit.

8-10-12

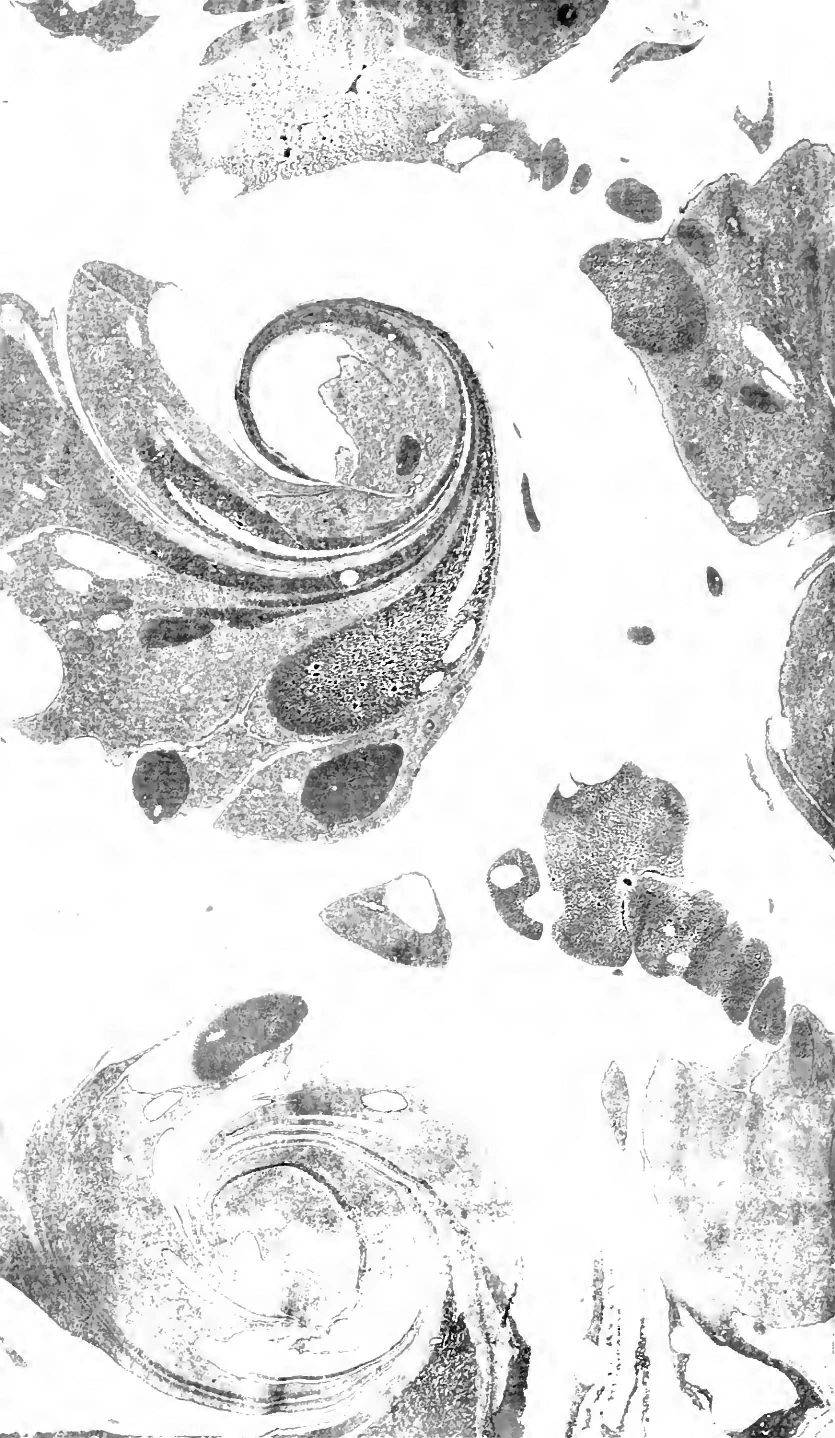

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU

A635M

Author

Title [Greek and Latin],
ed. by Muncker, re-ed. by